război fictiv devenit realitate

Luptase în Războiul din Golf. Își văzuse camarazii sfârtecați. Era ultima imagine pe care și-o amintea Knight: capul ucigașului explodând într-o jerbă de sânge și așchii de os.

ULTIMUL JIHAD

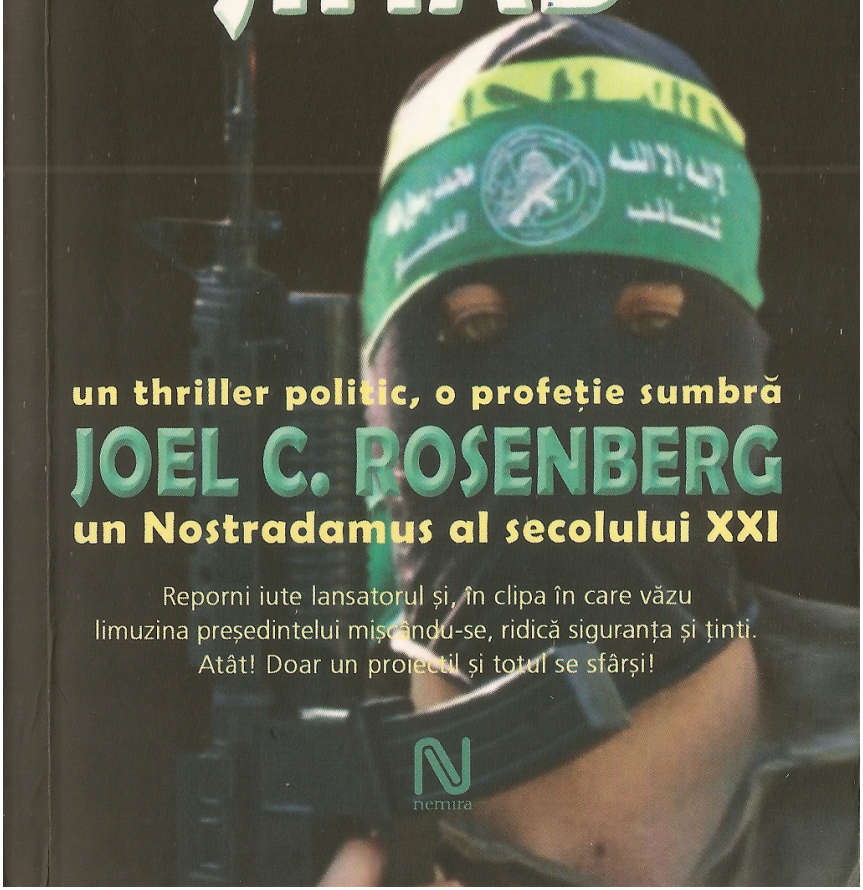

un thriller politic, o profeție sumbră

JOEL C. ROSENBERG

un Nostradamus al secolului XXI

Reporni iute lansatorul și, în clipa în care văzu limuzina președintelui mișcându-se, ridică siguranța și ținti. Atât! Doar un proiectil și totul se sfârși!

nemira

JOEL C. ROSENBERG

ULTIMUL JIHAD

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
Mihai Dan PAVELESCU

Coperta colecţiei:
Corneliu ALEXANDRESCU

Joel C. ROSENBERG
THE LAST JIHAD
© 2002 by Joel C. Rosenberg.

Editura Nemira & Co

COLECȚIA SUSPANS

2007

JOEL C. ROSENBERG, celebru autor american şi strateg de comunicaţii, a lucrat cu personaje importante din lumea afacerilor, politicii şi mass-media, printre care Steve Forbes, Rush Limbaugh şi fostul prim-ministru israelian Benjamin Netanyahu.

Rosenberg este editorialist politic la *World Magazine,* dar a scris articole şi pentru alte importante publicaţii americane, precum *Wall Street Journal, National Review* şi *Policy Review*. Locuieşte împreună cu soţia Lynn şi cei trei fii lângă Washington, D.C. şi este autorul a numeroase romane despre terorism, evenimente mondiale recente şi apropiata distrugere a lumii: *The Last Jihad* (2002), *The Last Days* (2003), *The Ezekiel Option* (2005), *The Copper Scroll* (2006). A semnat de asemenea două volume de nonficţiune, *Epicenter* (2006), în care comentează similitudinile dintre evenimentele recente din Orientul Mijlociu şi Cartea lui Ezechiel. Romanele sale s-au vândut în peste un milion de exemplare.

Pentru Lynn,
îţi mulţumesc pentru că mă iubeşti, pentru că mă încurajezi şi pentru că mergi alături de mine… la anul în Ierusalim.

Nota autorului la ediţia aniversară din 11 septembrie

Puţini americani vor uita vreodată ce făceau în ziua de 11 septembrie 2001, în clipa când au auzit vestea că Statele Unite erau atacate de jihadişti islamişti radicali, care foloseau avioane cu reacţie în misiuni de tip kamikaze. Eu nu voi uita în niciun caz ce făceam.

În dimineaţa aceea de marţi, minunată, însorită şi limpede precum cristalul, încheiam primul meu roman, un thriller politic intitulat *Ultimul jihad,* care, aşa cum veţi citi în continuare, începe cu deturnarea unui avion de către terorişti islamişti radicali, care declanşează un atac împotriva unui oraş american. Mai mult încă, scriam într-o casă aflată la nici cincisprezece minute de Aeroportul Dulles din Washington, unde, chiar în clipele acelea, cursa 77 a companiei American Airlines era deturnată şi zbura peste casa noastră, spre Pentagon.

Pe atunci nu aveam nici cea mai mică idee că s-ar fi întâmplat ceva neobişnuit. Începusem să scriu *Ultimul jihad* în ianuarie 2001. În timpul primăverii, un agent literar din Manhattan citise primele trei capitole, şi fiind convins că putea impune cartea pentru publicare, mă îndemnase s-o termin cât mai repede. I-am privit sfatul cu toată seriozitatea şi am lucrat cu fervoare să scriu romanul înainte de a-mi fi secătuit economiile.

Potrivit ritualului meu matinal, în dimineaţa aceea nefericită am luat micul dejun cu soţia mea Lynn şi copiii noştri, mi-am tras pe mine blugii şi un tricou şi m-am apucat de penultimul capitol al cărţii. Nu deschisesem nici radioul, nici televizorul. Scriam de zor pe laptop, când, după vreo oră, Lynn a intrat grăbită în cameră şi a spus: „N-o să crezi ce se-ntâmplă!” Mi-a explicat că, după ce-i lăsase la şcoală pe doi dintre copiii noştri, deschisese radioul şi auzise că World Trade Center fusese lovit de două avioane. Am pornit imediat televizorul şi am văzut oroarea începând să se desfăşoare. Am văzut fumul revărsându-

se din Turnul Nordic. Am văzut nenumăratele reluări ale cursei 175 United Airlines care intra în Turnul Sudic şi irupea într-un glob masiv de foc. Şi apoi, înainte de a fi putut accepta pe de-a întregul imaginile acelea, am văzut cum turnurile World Trade Center s-au prăbuşit.

Ori de câte ori ţin conferinţe prin lume, oamenii mă întreabă care a fost prima mea reacţie, dar nu-mi amintesc să mă fi gândit că romanul meu era transpus în realitate. Ţin minte că am telefonat unor prieteni din Casa Albă şi Capitol Hill, ca şi agentului meu newyorkez Scott Miller, sperând să aud că nu păţiseră nimic, dar mi-a fost imposibil să stabilesc legătura, din cauza supraîncărcării reţelei telefonice.

Împreună cu Lynn, i-am luat pe băieţi de la şcoală, iar câţiva prieteni au venit să petreacă ziua împreună cu noi. Am urmărit evenimentele la televizor, am trimis mesaje e-mail altor familii şi prieteni din ţară şi din lume, conţinând cele mai recente ştiri de la Washington, şi ne-am rugat pentru cei afectaţi în mod direct de criză, ca şi pentru preşedintele nostru de a avea înţelepciunea să ştie ce să facă în continuare. Aveau să urmeze alte atacuri? Aveau să urmeze un 12 septembrie, un 13 septembrie, un 14 septembrie? O serie de atacuri teroriste succesive, aşa cum Israelul avea parte de atâţia ani?

Abia pe la sfârşitul lunii noiembrie sau începutul lui decembrie, evenimentele au început să se liniştească în asemenea măsură încât gândurile să-mi revină la *Ultimul jihad*. Ce ar fi trebuit să fac cu cartea? Nimeni n-ar fi dorit să citească un roman care începea cu un atac kamikaze împotriva unui oraş american. De acum aşa ceva nu mai era divertisment, ci era desprins brutal din realitate. De aceea, am aruncat cartea într-un sertar şi am încercat s-o dau uitării.

După aceea însă s-a întâmplat ceva curios. În ianuarie 2002, eu şi Lynn am urmărit mesajul adresat naţiunii de preşedintele Bush, în care a folosit sintagma deja celebră „axa răului”, avertizându-i pe toţi americanii că următorul război cu care ne-am putea confrunta ar fi cu Saddam Hussein şi ar fi legat de terorism şi arme de distrugere în masă.

Eu şi Lynn ne-am uitat unul la celălalt de parcă am fi fost

două personaje din *Zona crepusculară*. La urma urmelor, una era să scrii un roman care începe cu un atac kamikaze împotriva Americii şi cu totul altceva să scrii un roman în care evenimentul respectiv declanşează un război global împotriva terorismului, după care îi conduce pe preşedintele Statelor Unite şi pe principalii lui consilieri într-o confruntare finală cu conducătorul Irakului cauzată de terorism şi armele de distrugere în masă. Dar exact asta se întâmplă în cartea pe care o ţineţi în mâini.

Scott Miller mi-a telefonat a doua zi.

— Lucrezi pentru CIA? m-a întrebat.

— Nu, bineînţeles că nu, am replicat imediat.

— „Bineînţeles că nu", a repetat el ironic. Exact ce ar trebui să zici în cazul în care *lucrezi* pentru CIA şi nu-mi poţi spune adevărul.

Scott era convins că situaţia se schimbase spectaculos şi că editurile ar fi fost acum foarte interesate de *Ultimul jihad*. În general, SUA îşi reveniseră din şocul atacurilor din 11 septembrie. Începuserăm ofensiva împotriva talibanilor din Afghanistan. Oamenii citeau tot ce puteau găsi despre ameninţarea islamului radicalist. Iar nici în tipar şi nici în pregătire nu exista vreun alt roman care să fi putut purta cititorii în Biroul Oval şi Centrul operativ de urgenţă din Casa Albă, acolo unde un preşedinte american şi consiliul său de război dezbăteau moralitatea lansării unui război de prevenire împotriva regimului irakian. De aceea, Scott dorea să acţioneze rapid.

Ultimul jihad mai avea nevoie de câteva modificări – de exemplu, recunoaşterea atacului de la 11 septembrie, care astfel proiecta câţiva ani în viitor povestea mea fictivă – dar în rest era practic gata de redactare. O editură a acceptat rapid să-şi asume riscurile cu acest autor necunoscut şi să ofere cărţii şansa de a-şi găsi un public. *Ultimul jihad* a fost grăbită prin procesul de redactare şi a apărut la 23 noiembrie 2002, tocmai când dezbaterea internaţională asupra Irakului, a terorismului şi a armelor de distrugere în masă atinsese un punct culminant.

Romanul a însemnat un succes instantaneu, epuizându-se în

nici douăzeci şi patru de ore în multe librării şi necesitând nouă reeditări înainte de Crăciun. În mai puţin de şaizeci de zile, am fost intervievat de peste o sută şaizeci de posturi de radio şi televiziune, printre care FOX şi NBC. Întrebările au fost atât despre carte în sine, cât şi despre povestea din culisele ei. Cum fusese posibil să scriu un roman care părea să prevadă atât de precis evenimentele viitoare? Era o întâmplare? Avusesem pur şi simplu noroc? Sau era vorba despre altceva? Şi, cel mai important, ce credeam eu că va urma?

Aşa cum veţi vedea în paginile următoare, între scenariul meu fictiv şi realitate există mai multe diferenţe importante. Oamenii continuau totuşi să mă întrebe despre unele paralele remarcabile cu viaţa reală. În decursul unor asemenea interviuri, m-am străduit să-i focalizez asupra tabloului de ansamblu, rezumând tema cărţii prin fraza: *A nu înţelege natura şi ameninţarea răului înseamnă a risca să fim orbiţi de ele.* Adevărul este că la 11 septembrie Statele Unite au fost orbite de un rău pe care puţini l-au văzut sosind. Mai mult încă, atacurile acelea n-au fost decât începutul unui îndelung război împotriva forţelor islamului radicalist. Întrebarea esenţială cu care ne confruntăm în lumea de după 11 septembrie este dacă am învăţat ceva ca urmare a acelei teribile zile de marţi? Înţelegem cu adevărat că forţele răului se pregătesc să ne lovească din nou, atunci când ne aşteptăm cel mai puţin? Pricepem realmente că ţelul final al jihadiştilor nu este de a ne teroriza, ci de a ne anihila? Suntem de acord să întreprindem orice acţiuni sunt necesare pentru a apăra civilizaţia occidentală de extincţie? Sau intenţionăm să ridicăm pacea mai presus de victorie, să fim pasivi şi să sperăm că totul va fi bine?

Au trecut ani de la prima publicare a *Ultimului jihad* şi în acest timp mi-au apărut alte trei cărţi: *Ultimele zile, Opţiunea Ezechiel şi Manuscrisul de aramă.* Toate continuă povestea şi temele pe care le-am început în *Ultimul jihad* şi toate au dovedit un mod ciudat, uneori neliniştitor, de a fi confirmate de realitate. De aceea, Editura Tyndale House Publishers m-a solicitat să scriu o carte de nonficţiune, *Epicentrul,* pentru a explica procesul pe care-l folosesc în crearea de romane ce lasă

sentimentul unor „profeţii stranii” şi pentru a-mi expune părerea despre viitorul război care ne va zgudui lumea şi ne va modela viitorul.

Laolaltă, cărţile acestea s-au vândut în tiraje de peste un milion de exemplare şi au figurat luni de zile pe listele naţionale de bestselleruri; *Ultimul jihad* a stat unsprezece săptămâni pe lista celor mai bine vândute cărţi de ficţiune întocmită de ziarul *New York Times*. Cred că un asemenea interes de proporţii constituie o indicaţie asupra vremurilor tulburi în care trăim. La urma urmelor, epoca noastră este una a misiunilor kamikaze şi a lunetiştilor, a antraxului şi atentatelor sinucigaşe, a rachetelor balistice şi focoaselor nucleare. Şi chiar dacă nu ne mai confruntăm cu Saddam Hussein, există acum un nou regim iranian care ameninţă să radă Statele Unite şi Israelul de pe faţa Pământului. Toate acestea ridică întrebări noi şi neliniştitoare. Ce va urma? Cât de rău va fi? Unde voi fi eu când se va întâmpla? Sunt pregătit să-mi întâlnesc Creatorul, dacă, Doamne fereşte, voi fi în locul şi la momentul sosirii următoarei lovituri a forţelor răului?

Întrebări de felul acesta stau la baza *Ultimului jihad* şi cred că ele explică motivul pentru care a atras curiozitatea atâtor oameni.

Poate că aţi cumpărat cartea, gândindu-vă exact la aceste întrebări. Sau poate că n-aţi căutat decât o aventură în ritm susţinut, care să vă poarte departe de lumea cotidiană. Indiferent care ar fi fost motivul, vă mulţumesc pentru că citiţi această ediţie aniversară. Nimic nu a fost adăugat la povestea originală. Nu au fost corectate niciun fel de greşeli faptice. Nu au fost modificate datele, detaliile sau personajele, ca urmare a evenimentelor din războiul real cu Irakul sau din orice alte motive. Nu s-a efectuat decât o redactare, menită a limpezi un manuscris care a fost atât de grăbit la tipar în toamna anului 2002.

Aş dori să vă bucuraţi de lectura acestei ediţii a primului meu roman la fel de mult pe cât m-am bucurat eu scriindu-l. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Joel C. Rosenberg

Washington, D.C.
MAI 2006

Pentru mai multe despre cărţile lui Joel – sau pentru
a-i citi blogul – puteţi vizita adresa de Web
www.joelronseberg.com

„Şi voi răsplăti Babilonului şi tuturor locuitorilor Caldeii pentru toate relele ce au făcut ei Sionului sub ochii voştri”, zice Domnul. „Babilonul va fi o movilă de dărâmături, adăpost pentru şacali, groază şi batjocură fără locuitori.”

IEREMIA 51:24,37

Testul adevărat al oricărui om nu este când joacă rolul pe care şi-l doreşte pentru sine, ci când joacă rolul pe care destinul îl are pentru el.

VACLAV HAVEL

1

O coloană auto prezidenţială este un spectacol fascinant, mai ales văzută noaptea şi mai ales văzută din văzduh.

Chiar de la treizeci de kilometri depărtare şi trei mii de metri altitudine – coborând către pista de aterizare 17R a Aeroportului Internaţional Denver – cei doi piloţi ai avionului Gulfstream IV zăreau clar străfulgerările roşu-albastru ale escortei, undeva în jurul orei unu pe cadranul lor de orientare, începând să şerpuiască spre vest pe Pena Boulevard.

La sfârşitul lunii noiembrie, aerul se simţea rece şi tăios, iar cerul era senin. Razele lunii pline scăldau şesul de dedesubt şi Munţii Stâncoşi care se înălţau în dreapta, ce căpătaseră o tentă albăstruie, dar rămâneau remarcabil de vizibili.

Două duzini de poliţişti pe motociclete deschideau drumul spre centrul Denverului, formând un „V” în al cărui vârf se afla un căpitan. Urmau apoi o duzină de echipaje de poliţie ale statului Colorado, dispuse în patru rânduri de câte trei maşini, răsfirate şi acoperind cu girofaruri şi sirene toate cele trei benzi ale autostrăzii care mergea către vest. Imediat după ele veneau două Lincolnuri Town Car, negre ca tăciunele, în care se găsea echipa de avangardă a Casei Albe. În continuare, două Chevroleturi Suburban negre purtau echipe de agenţi civili ai serviciului secret.

După aceea – una după cealaltă – veneau două limuzine identice, ambele Cadillacuri negre, antiglonţ, construite după specificaţiile precise ale serviciului secret. Prima avea numele de cod Năluca, iar a doua Diligenţa. Pentru un ochi de necunoscător, cele două erau imposibil de deosebit şi nimeni nu ştia în care dintre ele călătorea preşedintele.

Limuzinele erau escortate îndeaproape de alte şase Chevroleturi Suburban, majoritatea purtând echipe de asalt ale serviciului secret înarmate până în dinţi şi gata să intre în acţiune. Erau urmate de un vehicul de comunicaţii mobile, de două ambulanţe, şase autodube albe cu personal şi două

autobuze cu ziarişti de la presa naţională şi locală, bagaje şi echipamente. În sfârşit, în ariergardă veneau şase camionete cu antene TV, alte maşini de poliţie şi altă falangă de motociclişti.

Deasupra, două elicoptere ale poliţiei metropolitane Denver flancau coloana prezidenţială, fiind înaintea ei cu aproape un kilometru. Una peste alta, alaiul lumina bolta nopţii şi făcea un zgomot teribil. Era însă cu certitudine impresionant – şi intimidant – pentru oricine s-ar fi sinchisit să-l privească.

Un reporter local al postului FOX estimase că peste trei mii de locuitori ai statului Colorado ticsiseră un hangar şi o pistă din AID pentru a-l vedea pe fostul lor guvernator – actualul preşedinte al Statelor Unite – revenind acasă pentru Ziua Recunoştinţei, în ultima escală dintr-un „turneu al victoriei" prin mai multe state, după alegerile de la jumătatea mandatului. Unii stătuseră în bătaia vântului mai bine de şase ore. Aveau drapele naţionale şi pancarte scrise de mână şi sorbeau din termosuri cu ciocolată fierbinte. Aşteptaseră cu răbdare să treacă prin cordoanele de securitate şi să ocupe un loc cât mai bun pentru a-l vedea pe preşedinte ieşind din *Air Force One,* afişându-şi celebrul surâs cald şi rostind o propoziţie simplă, în genul lui Reagan: „Şi încă n-aţi văzut nimic."

Mulţimea ovaţionase zgomotos şi aprobator. Toţi urmăriseră mesajul televizat pe care-l adresase naţiunii din Biroul Oval înainte de Ziua Recunoştinţei şi ştiau sarcina descurajantă care-l aştepta, urmându-i lui Bush. De asemenea, cei adunaţi acolo cunoşteau situaţia.

Economia Americii era mai puternică ca niciodată. Vânzările de locuinţe atinseseră cifre-record. Micile afaceri erau lansate în ritm sănătos. Şomajul se reducea rapid. Indicii Dow şi NASDAQ atingeau cote noi. Securitatea în ţară fusese ferm restabilită. Lungul război împotriva terorismului înregistrase un succes fără precedent. Al-Qaeda şi talibanii fuseseră nimiciţi. Osama bin Laden fusese în sfârşit găsit – mort, nu viu.

Patruzeci şi trei de tabere de antrenament pentru terorişti din Orientul Mijlociu şi Africa de Nord fuseseră distruse de comandouri Delta Force americane şi SAS britanice. În ultimii câţiva ani nu se mai consemnase nicio deturnare a unei curse

aeriene interne – de când un membru al serviciului Federal Air Marshal trăsese trei gloanţe în inima unui sudanez care încercase, singur, să preia controlul unei curse a companiei Airways, plecată de pe Aeroportul Dulles din Washington cu destinaţia New York. Iar mii de membri ai celulelor teroriste, ca şi asociaţi ai diverselor grupări şi facţiuni teroriste fuseseră arestaţi, judecaţi şi închişi în Statele Unite, Canada şi Mexic.

În alte părţi ale lumii însă, veştile nu erau la fel de bune. Economia globală înainta tot poticnit. Exploziile maşinilor-capcană şi asasinatele continuau sporadic în Europa şi Asia, deoarece, nemaiputând pătrunde în Statele Unite, reţelele de terorişti rămase căutau noi moduri de a-i ataca pe aliaţii „Marelui Satan". Editorialul unui ziar afirmase că Statele Unite păreau să dispute cu teroriştii un joc de tipul „pocneşte cârtiţa care scoate capul", zdrobind conducerile unor celule din interiorul ţării, doar pentru a vedea altele apărând în lumea largă. Era perfect adevărat. Mulţi americani credeau şi acum că zborurile peste graniţă erau nesigure, iar comerţul global, deşi se redresase, rămânea destul de leneş.

În Statele Unite se restabiliseră totuşi optimismul economic şi sentimentul securităţii naţionale. Pe plan intern, cel puţin, recesiunile erau de domeniu trecutului şi terorismul părea să fi fost reprimat. Promisiunile prezidenţiale erau respectate, iar uşurarea cetăţenilor palpabilă.

Ca urmare, aprecierea pozitivă a activităţii preşedintelui se menţinea la un remarcabil 71% în sondaje: cifră care indica că urma să fie reales mai mult ca sigur, iar partidul va câştiga mai multe locuri în Camera Reprezentanţilor şi probabil o majoritate solidă în Senat.

După aceea, adevărata problemă ar fi fost trecerea la următorul nivel – susţinerea economiilor americană şi internaţionale printr-un plan vast de simplificare şi reducere a impozitelor. Ar fi putut oare preşedintele să obţină aprobarea Congresului pentru un impozit pe venit unic de 17%? Rămânea de văzut. Probabil că ar fi putut readuce ţara doar la impozite reduse, de pildă de 10% şi 20%. Iar asta s-ar fi putut dovedi suficient de bine, mai ales dacă desfiinţa impozitul pe câştig de

capital şi accepta reduceri imediate pentru investiţii în fabrici noi, clădiri, echipamente, hardware şi software pentru calculatoare, în locul unor lungi, complicate şi antediluviene grafice de amortizare.

Dar niciuna din aceste probleme nu era de actualitate. Deocamdată, preşedintele trebuia să se îndrepte către Hotelul Brown Palace din centrul Denverului, să se odihnească. Miercuri seară urma să participe la un dineu în ajunul Zilei Recunoştinţei şi să strângă patru milioane două sute de mii de dolari pentru Comitetul Naţional Republican, apoi să se alăture familiei sale aflate deja în cabana lor din Beaver Creek, în Munţii Stâncoşi, pentru un weekend intim şi relaxat în care să se bucure de schi, friptură tradiţională de curcan şi şah. Parcă şi simţea mirosul fumului de lemne arse în şemineu şi gustul cartofilor şi al plăcintelor.

*

Coloana prezidenţială părăsi aeroportul miercuri noapte la ora 00.14.

Agentul special Charlie McKittrick din serviciul secret îşi lăsă binoclul pentru vedere pe timp de noapte şi privi spre nord, cercetând cerul nopţii din vârful turnului de control AID. În depărtare, vedea luminile lui Gulfstream IV, un avion privat închiriat de directorii executivi ai unei companii petroliere, actualmente primul aparat de zbor din procedura de aşteptare care avea să aterizeze. Când preşedintele, vicepreşedintele sau orice şef de stat ateriza pe un aeroport, niciun alt avion nu mai putea să decoleze ori să aterizeze, iar serviciul secret, care avea drept sarcină asigurarea unei depline securităţi, trimitea un om în turnul de trafic pentru a asigura controlul asupra spaţiului aerian înconjurător, în cazul acesta, până când Gambit – numele de cod al preşedintelui – ajungea în siguranţă în Hotelul Brown Palace, McKittrick rămânea de veghe în turn, colaborând cu controlorii locali de trafic aerian.

Procedura de aşteptare implica aproape cinci ore şi McKittrick îi auzise pe piloţii din G4 repetând de patru ori că nu aveau suficient combustibil. El în niciun caz nu dorea să fie responsabil pentru un dezastru. Nu era vina lui că echipajul de

zbor nu umpluse rezervoarele în Chicago, în loc să zboare direct de la Toronto, dar cu certitudine el avea să fie acuzat dacă se întâmpla ceva rău. Privi radarul şi văzu alte treisprezece avioane în spatele lui Gulfstream. Era o revărsare de avioane private sau comerciale, ai căror piloţi erau pe bună dreptate complet neinteresaţi de turul de victorie al Casei Albe sau de serviciul secret. Ei nu doreau altceva decât să primească instrucţiunile de aterizare şi apoi să doarmă liniştiţi peste noapte.

— Bine, deschide pista 17R, se adresă McKittrick şefului de tură al controlorilor de trafic, pe un ton care sugera o combinaţie nesănătoasă de oboseală şi fatalism. Haide să-l coborâm pe G4 şi apoi să trecem mai departe.

Îşi trosni încheieturile degetelor, îşi frecă ceafa şi sorbi ultimul rest dintr-un lung şir de ceşti de cafea.

— CRAF, aici Turnul. Terminat! lătră imediat controlorul-şef în microfonul căştii sale.

Era epuizat şi nu dorea decât să aducă avioanele acelea pe sol, să plece acasă şi a doua zi să se învoiască pe motiv de boală. Avea nevoie cu disperare de un concediu şi asta cât mai repede.

Turnul era legat prin fibră optică de ultimă generaţie de facilitatea Control Radar Apropiere Finală a Administraţiei Federale pentru Aviaţie, aşa că răspunsul sosi instantaneu.

— Turnul, aici CRAF. Terminat.

— CRAF, aducem Gulfstream pe 17 Romeo. Avertizaţi toate celelalte avioane. De-acum nu mai durează mult. Terminat.

— Recepţie şi aleluia, Turnule. Terminat.

Imediat, controlorul-şef comută pe frecvenţa 133,30 şi începu să introducă avionul Gulfstream în procedura de aterizare. După aceea, înhăţă ultima felie de pizza rece cu cârnaţi şi ardei din cutia aflată în spatele lui McKittrick şi îndesă jumătate din ea în gură.

— Turnul, aici Foxtrot Delta Lima, 949, în apropiere de 17 Romeo, anunţă Gulfstream. Mărim viteza şi aterizăm cât mai repede. Recepţie?

Cu gura plină, controlorul-şef pocni din degete spre un

controlor de lângă fereastră, care intră imediat în acţiune, obişnuit să termine frazele şefilor săi.

Tânărul luă un set de căşti cu microfon şi rosti:

— Recepţie, Foxtrot. Ai aprobarea pentru aterizare. Poţi coborî.

Agentul special McKittrick nu dorea să fie aici, tot aşa cum cei din jur nu-l doreau pe el. Trebuiau însă să se obişnuiască cu asta – toţi. Dacă Gambit era reales, McKittrick îşi putea deschide o pensiune în turnul acesta.

*

La bordul lui Gulfstream, pilotul se concentră asupra luminilor stroboscopice albe care-l dirijau şi a lămpilor verzi încastrate de ambele părţi ale pistei.

Nu trebuia să-şi facă griji cu avioanele din jurul lui, pentru că nu era niciunul. Nu trebuia să-şi facă griji cu avioanele care ar fi putut să ruleze pe sol, întrucât acestea continuau să fie în procedura de aşteptare a serviciului secret. Mări viteza, scoase trenul de aterizare şi aplecă botul aparatului, coborând avionul de la trei mii de metri la mai puţin de o sută de metri în câteva clipe.

Încă patru-cinci minute şi noaptea cea lungă avea să se termine.

*

Marcus Jackson mesteca M&M cu arahide şi tasta fără grabă pe laptopul Sony VAIO, în timp ce coloana prezidenţială gonea cu peste 110 km/h.

În calitate de corespondent la Casa Albă al ziarului *New York Times,* Jackson avea permanent asigurat scaunul nr. 1 din autobuzul 1 al presei. În felul acesta era aproape în spatele umărului drept al şoferului, de unde vedea şi auzea totul. Însă după ce se trezise la ora 4.45 dimineaţa pentru recuperarea bagajelor din Miami – şi după ce vizitase douăsprezece state în ultimele patru zile ale turului prezidenţial de Ziua Recunoştinţei – lui Jackson nu-i prea mai păsa ce anume putea fi văzut şi auzit din locul lui privilegiat. Nu-şi dorea decât să ajungă la hotel şi să se închidă în cameră peste noapte.

În spatele lui stăteau două duzini de reporteri cu experienţă

de la ziare şi reviste, corespondenţi TV, producători de emisiuni de ştiri pentru reţele şi editorialişti „de marcă” – indivizii celebri care nu numai că scriau analize politice pentru *Times, Post* şi *Journal,* ci şi cărora le plăcea să se înfrunte în emisiuni de televiziune ca *Hannity & Colmes* şi *Hardball, O'Reilly* şi *King, Crossfire* şi *Capital Gang.* Toţi doriseră să vadă de aproape şi în mod personal turul de stadion prin care preşedintele îşi sărbătorea victoria. Acum toţi doreau să se termine odată, pentru ca şi ei să poată ajunge acasă de Ziua Recunoştinţei.

Unii moţăiau. Alţii îşi actualizau dispozitivele Palm Pilot. Alţii vorbeau la telefoanele mobile cu editorii sau cu soţiile. O tânără asistentă de presă le oferi sandvişuri, snackuri şi cafea proaspătă, fierbinte, de la Starbucks. Aceasta era echipa A, toţi grangurii începând cu ABC News şi Associated Press şi terminând cu *Washington Post* şi *Washington Times.* Ceea ce scriau şi spuneau laolaltă jurnaliştii din acest autobuz era citit, vizionat sau ascultat de peste cincizeci de milioane de americani începând de la ora 9.00.

Din acest motiv erau trataţi cu multă atenţie de biroul de presă al Casei Albe, care dorea să se asigure că echipa A nu contribuia la tendinţa generală împotriva republicanilor conservatori pentru că ziariştilor le fusese foame, frig sau pentru că avuseseră orice alte probleme. Reporterii de politică naţională învăţaseră să se descurce fără somn, dar nu şi fără cafea.

Fost corespondent al ziarului *Army Times,* Jackson transmisese în direct Războiul Golfului, pentru ca după aceea să revină în oraşul lui natal şi să lucreze pentru *Denver Post;* se alăturase lui *New York Times* cu mai puţin de zece zile înainte ca Gambit să-şi fi anunţat campania pentru nominalizarea la Preşedinţie din partea republicanilor. Dumnezeule, ce mai carusel fusese de atunci, iar el începuse să obosească. Poate că avea nevoie de o misiune nouă. *Times* nu avea şi o filială în Bermude? Poate că ar fi trebuit să inaugureze el una. *Doar să trec de ziua de azi,* gândi Jackson. *În scurtă vreme va fi timp destul pentru concediu.* Ridică ochii, pentru a se interesa despre programul de weekend al preşedintelui.

De cealaltă parte a culoarului dintre scaune, Chuck Murray, secretarul de presă al Casei Albe, stătea rezemat de fereastră. Jackson observă că, pentru prima dată de când îl întâlnise pe Murray cu peste zece ani în urmă, „Omul cu răspunsurile" părea realmente destins. Îşi scosese cravata. Ţinea ochii închişi. Mâinile îi erau încrucişate paşnic peste piept, ţinând walkie-talkie-ul, din care un fir subţire şi negru dispărea în casca din urechea lui, îngăduindu-i să recepţioneze orice comunicaţii interne esenţiale, fără a fi auzit de reporterii din autobuz. Pe scaunul neocupat de alături se afla un blocnotes nou-nouţ. Nicio listă cu acţiuni de făcut. Niciun număr de telefon la care să trebuiască să răspundă. Nimic. Această micuţă campanie de Public Relations era aproape terminată. Murray şi echipa lui de presă nu mai puteau de acum face absolut nimic pentru ca preşedintele să mai crească în sondaje, iar el ştia asta. Aşa că se relaxa.

Jackson îşi făcu o însemnare mentală: *Este un om de treabă. Să-l lăsăm să se odihnească.*

*

Agentul special McKittrick era obosit.

Se apropie de automatul pentru cafea de lângă ferestrele vestice ale turnului de control, dorindu-şi din tot sufletul să plece spre casă. Deschise un pliculeţ cu frişcă şi-l turnă în altă ceaşcă. Apoi două pliculeţe cu zahăr, o linguriţă roşie din plastic şi *voilà* – un om nou! Nici chiar aşa… Sorbi – ah, era prea fierbinte! – şi se alătură restului grupului.

Pentru o clipă, creierul lui nu înregistra ceea ce îi vedeau ochii. Avionul Gulfstream se apropia prea repede şi prea sus. Bineînţeles, piloţii se grăbeau să ajungă pe sol şi era firesc, dar manevra lor era total incorectă. McKittrick ştia că toate pistele din AID erau lungi de trei mii cinci sute de metri, iar din perioada petrecută în tinereţe ca pilot în Marină, bănuia că G4 avea nevoie de numai nouă sute de metri ca să aterizeze în siguranţă. Dar cu viteza actuală, idioţii ăia aveau s-o rateze… sau să se zdrobească de sol. Ba nu, nu era asta. Trenul de aterizare se retrăgea la loc. De fapt, avionul îşi sporea viteza şi se ridica.

— *Ce se-ntâmplă, Foxtrot?* răcni controlorul-şef în microfonul său.

Când McKittrick văzu cum Gulfstream virează la dreapta către munţi, ştiu despre ce era vorba.

— *Avalanşă, avalanşă!* răcni el în telefonul mobil cu frecvenţă protejată.

*

Marcus Jackson văzu cum capul şoferului de autobuz tresare şi se încordează.

Peste o secundă, Chuck Murray se îndreptă brusc în scaun. Chipul îi devenise cenuşiu.

— Ce este? întrebă Jackson.

Murray nu răspunse. Părea paralizat. Jackson se întoarse către parbrizul frontal şi văzu că cele două ambulanţe şi autoduba pentru comunicaţii mobile trăgeau pe dreapta drumului. Propriul lor autobuz începu să încetinească şi să se apropie de acostamentul din dreapta. În faţă, restul coloanei de maşini se îndepărta rapid de ei. Deşi nu zărea limuzinele, vedea Chevroleturile Suburban ale serviciului secret care goneau cu peste 160 de km/h.

Reflexele de corespondent de război ale lui Jackson intrară în acţiune. Se întinse iute spre geanta de voiaj din piele de pe podea, scotoci grăbit prin ea şi scoase un binoclu sport care fusese foarte util în timpul campaniei, când presa fusese ţinută departe de candidat. Îl aţinti asupra Chevroleturilor şi şuieră în barbă. Geamurile din spate, fumurii, ale automobilelor special construite erau acum deschise. În fiecare dintre primele patru erau lunetişti cu căşti şi cagule negre, salopete gri-oţel şi veste groase antiglonţ, din kevlar. Fiorul de pe spinarea lui Jackson nu era însă cauzat de uniformele lor sau de armele de calibru mare, ci de agenţii din ultimele două vehicule, care ţineau lansatoare de rachete Stinger sol-aer.

*

— *Vorbeşte, McKittrick!*

John Moore, şeful dispozitivului de protecţie al preşedintelui, răcnea în telefonul mobil cu frecvenţă protejată, stând pe scaunul de lângă şofer al limuzinei lui Gambit, cu capul întors

pentru a vedea ce se petrece în spate.

Strigătul lui McKittrick, „Avalanşă” – codul serviciului secret pentru un posibil atac aerian – declanşase deja din partea echipei lui Moore o suită de reacţii prestabilite, repetate de atâtea ori, încât deveniseră instinctive. Acum el avea nevoie de informaţii reale, şi cât mai repede.

— Vă urmăreşte un avion, rosti McKittrick din turnul de control cu binoclul îndreptat spre luminile lui Gulfstream. Nu răspunde la apelurile radio, dar ştim că aparatura de bord funcţionează.

— *Intenţie?*

— Poftim? întrebă McKittrick, cu semnalul distorsionat de o rafală de paraziţi.

— *Intenţie? Ce intenţii are? Este ostil?* strigă Moore.

— Nu ştiu, John. Îl avertizăm întruna… totuşi nu răspunde.

Gambit zăcea pe podea, acoperit de doi agenţi. Aceştia nu aveau nicio idee asupra ameninţărilor cu care se puteau confrunta, dar erau antrenaţi să reacţioneze mai întâi şi abia apoi să pună întrebări. Moore se târî practic peste toţi, pentru a vedea mai bine prin luneta micuţă a limuzinei. Pentru o clipă, întrezări luminile Gulfstream coborând spre ei. Brusc, luminile avionului se stinseră şi Moore pierdu contactul vizual.

Privind în dreapta, zări Năluca – limuzina-momeală – venind lângă el când Pena Boulevard se termină şi coloana prezidenţială pătrunse pe autostrada I-70 West. Ambele maşini goneau cu 200 km/h.

Întrebarea pe care şi-o puneau şoferii era dacă puteau ieşi de pe porţiunea deschisă şi rectilinie de autostradă pe care se găseau acum, pentru a coborî sub combinaţia întrepătrunsă de poduri de beton şi pasaje suspendate care se afla în faţă, după intersecţia dintre I-70 şi I-25. În felul acela, un atac aerian ar fi fost mult mai dificil, deşi nu imposibil. Problema era să şofeze îndeajuns de rapid pentru a ajunge acolo şi, apoi, de a fi capabili să se oprească suficient de repede – ori să se oprească şi să dea înapoi destul de rapid – ca să ajungă sub poduri şi să rămână acolo, ieşind astfel din raza de acţiune a potenţialei linii de foc.

Dar dacă podurile erau înţesate cu explozibili? Dacă poliţia metropolitană Detroit şi poliţia statului Colorado care asiguraseră securitatea podurilor făceau parte din complot? Oare ar fi scăpat de inamic sau ar fi fost împinşi în mâinile lui?

Moore prinse din nou avionul Gulfstream în binoclul puternic cu vedere de noapte. Se apropia repede.

— Şoimul 4, Şoimul 5, sunt Diligenţa! strigă el în microfonul montat pe încheietura mâinii. Unde sunteţi?

— Diligenţa, sunt Şoimul 5. Într-un minut ne-am ridicat în aer, sosi răspunsul.

— Sunt Şoimul 4. La fel, Diligenţa.

Moore înjură. Cele două Apache AH-64 erau elicoptere de luptă ultramoderne. Ambele aveau viteza maximă de 300 km/h şi erau dotate cu şaisprezece rachete Hellfire ghidate prin laser şi cu mitraliere frontale de calibru 30 mm. Însă ambele – împrumutate de la unitatea militară Fort Hood din Texas – se puteau dovedi până la urmă complet inutile.

După atacurile sinucigaşe cu avioane împotriva Turnurilor Gemene şi a Pentagonului, serviciul secret decisese ca elicopterele Apache să însoţească coloanele prezidenţiale. La urma urmelor, „pentru orice eventualitate” era mottoul neoficial al serviciului. Echipa politică a Casei Albe făcuse însă un scandal monstru. Una era să asiguri securitatea preşedintelui, şi cu totul altceva ca nişte elicoptere militare să zboare în misiuni aeriene de patrulare deasupra străzilor oraşelor şi a populaţiei civile. Până la urmă, se ajunsese la un compromis. Elicopterele aveau să fie în stand-by pe fiecare aeroport pe care ateriza preşedintele sau vicepreşedintele, dar nu aveau să zboare deasupra coloanelor prezidenţiale. În momentul respectiv, păruse foarte rezonabil. Acum nu mai părea deloc aşa.

Era lipsit de importanţă. Mintea lui Moore căuta cu disperare soluţii aplicabile.

— *Nikon 1. Nikon 2. Sunt Diligenţa. Întoarceţi şi luaţi faţa avionului.*

— Nikon 1, am înţeles, execut.

— Nikon 2, am înţeles.

Cele două elicoptere ale poliţiei metropolitane Denver nu erau aparate de luptă şi în niciun caz nu erau Apache. În esenţă, erau destinate efectuării de recunoaşteri şi foloseau echipamente video cu vedere pe timp de noapte pentru a depista eventuale probleme la sol… nu în aer. Ele se desprinseră însă imediat din formaţie şi virară strâns pentru a ajunge în spatele limuzinei lui Gambit. Întrebarea era dacă puteau executa manevra suficient de rapid. Şi ce aveau să facă după aceea?

*

Pilotul lui Gulfstream îşi smulse căştile cu microfon de pe urechi şi le aruncă în spatele său.

Turnul de control urla zadarnic la el să schimbe imediat cursul, fiindcă altfel risca să se tragă în el. De ce să fie distras?

Zări elicopterele poliţiei virând la dreapta, respectiv la stânga, aşa că mări viteza, aplecă botul avionului şi începu să coboare către cele două limuzine, aflate una lângă cealaltă.

*

— Tommy, se apropie vreo bretea de ieşire? urlă Moore înapoi spre şofer.

— Da, şefu'. În curând, pe dreapta – 270 West.

— Perfect. Diligenţa către Năluca!

— Năluca, ascult!

— Ia-o-nainte şi fă dreapta la ieşirea spre 270 West. Repet – 270 West, dă-i bătaie!

Agentul Tomas Rodriguez ridică imperceptibil piciorul de pe acceleraţie, doar atât cât să lase limuzina-momeală să ţâşnească înainte, s-o ia în faţa lui şi apoi să vireze la dreapta – ajungând în ultima clipă la rampa bretelei de ieşire.

*

Pentru prima dată, pilotul lui Gulfstream emise un şir de obscenităţi.

Limuzina care coti la dreapta escortată de două Chevroleturi Suburban îl determină să se îndoiască brusc de informaţiile pe care le primise. Pe care dintre limuzine trebuia să o urmărească? În care se găsea preşedintele? Era aproape convins că nu fusese cea care cotise. Acum însă şovăi.

Inima îi bubuia. Palmele îi transpiraseră. Răsufla întretăiat şi era speriat. De acord, era gata să moară pentru misiunea aceasta, dar intenţiona să mai ia cu el pe cineva pe lumea cealaltă – şi dorea să nu greşească.

*

— Tommy, cât mai este până la intersecţie? întrebă Moore.

— Nu ştiu, şefu'… opt kilometri, poate chiar doisprezece…

Deşi se părea că goneau cu viteza luminii, Moore nu era deloc încântat de felul în care se desfăşurau lucrurile. La urma urmelor, se apropiau rapid de periferia Denverului. Distingea clar vârfurile blocurilor şi logoul albastru-deschis Qwest de pe cea mai înaltă clădire din oraş. Împrejurul lui, platforme industriale, restaurante, hoteluri şi complexe comerciale lungi, pe un singur nivel, rămâneau în urmă ca o ceaţă de ambele părţi ale autostrăzii. În tentativa lui de scăpare, atrăgea avionul G4 în oraş şi punea în pericol mii de civili.

— Cupidon şi Gabriel, sunt Diligenţa. Mă recepţionaţi?

Moore spera din tot sufletul că era auzit.

— Diligenţa, sunt Cupidon. Se aude perfect, domnule.

— Confirm, Diligenţa. Sunt Gabriel. Recepţie perfectă.

— Vedeţi ţinta?

— Da, domnule, anunţă Cupidon. Cincisprezece kilometri depărtare, altitudine şapte sute şaizeci de metri.

Cupidon şi Gabriel aveau văzul perfect în condiţii normale, iar cu ochelarii pentru vedere pe timp de noapte le era imposibil să-l scape pe G4 pe cerul nopţii. Ambele glasuri erau calme. Fost agent de misiuni speciale CIA, Cupidon era extrem de bine antrenat şi trăise mulţi ani în Afghanistan, unde îi instruise pe mujahedini cum să folosească lansatoarele de umăr portabile pentru rachetele Stinger cu autodetecţie termică în războiul din anii 1980 împotriva sovieticilor. Gabriel era aproape la fel de bun, fiind dublura lui Cupidon în ultimii şase ani.

Moore strânse puternic în mâini spătarul banchetei din spate a limuzinei. Nu avea timp să consulte Washingtonul. Abia dacă mai rămăsese destul timp pentru a da ordinul de tragere. Şi dacă se înşela? Dacă estima greşit situaţia? Dacă serviciul secret

al Statelor Unite dobora cu sânge rece un grup de oameni de afaceri…

*

— Şefu', strigă agentul Rodriguez de pe scaunul şoferului, te caută Baza!

Moore înhăţă telefonul digital de pe scaunul de alături.

— Diligenţa către Bază, linie protejată.

— Confirmare. John, sunt Bud. Care-i treaba?

Bud Norris era directorul solid, încărunţit şi cu început de chelie al serviciului secret al SUA, veteran de douăzeci şi nouă de ani al acestuia şi fost combatant în Vietnam, care şofase pentru generalii şi VIP-urile americane în Saigon până la cedarea oraşului. În 1981, el condusese limuzina lui Ronald Reagan în ziua în care John Hinckley Jr. încercase să-l asasineze pe preşedinte în tentativa prostească de a o impresiona pe actriţa Jodie Foster. De fapt, în cadrul serviciului secret, Norris era creditat de majoritatea cu salvarea vieţii lui Reagan în ziua aceea. Iniţial, agenţii preşedintelui nu-şi dăduseră seama că preşedintele fusese împuşcat… până când el începuse să expectoreze sânge roşu-strălucitor în drum spre Casa Albă. În clipa în care i se spusese să se îndrepte imediat către Spitalul GW, Norris călcase frâna, făcuse o întoarcere de 180° pe sens invers pe Pennsylvania Avenue şi ajunsese la spital cu câteva clipe înainte ca Reagan să leşine, pierzându-şi cunoştinţa din cauza masivei hemoragii interne.

Norris era un profesionist şi agenţii lui ştiau asta. Şi pentru că urcase treptele ierarhiei una câte una, ajungând în vârf în urmă cu numai trei ani, el se bucura de un respect enorm din partea echipei sale.

— Un G4 coboară spre noi, domnule director. A părăsit procedura de aterizare, şi-a retras trenul şi a stins luminile. Ne-ndreptăm către adăpost, dar deocamdată suntem în loc deschis. Năluca a virat dreapta, însă G4 a rămas după noi, îi raportă Moore şefului său, surprins de calmul relativ al vocii sale.

— Distanţa?

— Altitudine şapte sute şaizeci de metri, depărtare cincisprezece kilometri, dar se apropie rapid.

— Contact radio?

— S-a întrerupt. A comunicat cu turnul de control până la începerea procedurii de aterizare, dar acum McKittrick urlă la el să modifice cursul, dar nu primeşte niciun răspuns.

— Cine-i la bord?

— Nu ştiu. Cursă charter din Toronto. Ar trebui să fie nişte directori executivi din petrol, dar realmente nu ştiu.

— Ce-ţi spune instinctul, John?

Moore ezită o clipă. Întreaga povară a responsabilităţii pentru protejarea preşedintelui Statelor Unite îi provocă un fior involuntar prin tot corpul. Brusc, se simţi înfrigurat şi asudat. Costumul lui mototolit şi boţit era îmbibat de transpiraţie. Ceea ce avea să spună în continuare avea să pecetluiască soarta lui G4… şi a sa.

— Nu ştiu, domnule director.

— O ipoteză, John.

Moore trase adânc aer în piept – de fapt, nu-şi mai amintea să fi făcut asta de câteva minute.

— Cred că-i vorba de un alt kamikaze, domnule director, care-l vânează pe Gambit.

— Doboară-l, ordonă imediat Norris.

— Nu ştim sigur cine se află la bordul avionului, îi reaminti Moore şefului său, mai degrabă pentru consemnare oficială, întrucât convorbirile erau înregistrate pe bandă în subsolul clădirii Trezoreriei din Washington.

— Doboară-l!

— Am înţeles, domnule director.

Moore aruncă telefonul şi vorbi imediat în microfonul de pe încheietură:

— Nikon 1, Nikon 2 – sunt Diligenţa. Terminare. Repet: Terminare!

— Am înţeles şi confirm, Diligenţa.

Elicopterele poliţiei virară strâns la dreapta, respectiv la stânga, căutând adăpost.

— Cupidon, Gabriel, sunt Diligenţa. Aveţi ton?

Aerul rece de noiembrie şi curentul şfichiuitor cauzat de viteza de peste 225 km/h creau în compartimentele din spate

ale Chevroleturilor Suburban negre temperaturi aproape de zero grade. În acelaşi timp, din cauza zgomotului, nicio persoană normală nu putea auzi nimic. Agenţii cu numele de cod Cupidon şi Gabriel purtau însă măşti de schi negre şi mănuşi, care să le protejeze feţele şi mâinile de ger, şi aveau acelaşi tip şi model de căşti pe care Jeff Gordon, campionul curselor NASCAR, le avusese la Daytona 500. De aceea, glasul lui Moore se auzea limpede precum cristalul.

— Aşteptăm, Diligenţa, anunţă calm Cupidon.

G4 era la numai unsprezece kilometri de limuzina lui Gambit şi se apropia vertiginos.

Mai întâi, Cupidon „chestionă" avionul Gulfstream, apăsând comutatorul de identificare de pe lansatorul său de rachete Stinger. Acesta emise instantaneu un semnal spre transponderul avionului, întrebându-l dacă era prieten sau inamic. De fapt, în acest moment răspunsul nu prea mai conta, ci numai procedura.

Bip, bip, bip, bip, bip, bip.

Piuiturile la foc automat însemnau că răspunsul era „necunoscut". Cupidon pufni dezgustat, dezactivă siguranţa şi apăsă înainte şi în jos butonul de acţionare. Acesta încălzea URB – unitatea de răcire a bateriei – prinsă la centura lui Cupidon şi învia arma. Deşi dura numai cinci secunde, păru o eternitate.

După aceea, Cupidon lansă un semnal infraroşu către G4 pentru a-i determina distanţa şi a fixa căldura degajată de motoarele avionului. Auzind un ton puternic, clar şi ascuţit, apăsă rapid comutatorul de descărcare cu degetul mare al mâinii drepte şi-l menţinu apăsat, iar tonul spori în intensitate. De acum racheta era fixată pe G4, aflat la numai cinci kilometri depărtare şi la altitudinea de trei sute de metri.

— Am ton! strigă Cupidon în microfonul căştilor, împotrivindu-se curentului puternic. Sunt fixat pe el.

G4 ajunsese la numai trei kilometri de ei.

— Şi eu, domnule, anunţă Gabriel.

Moore nu era de obicei un tip religios, dar devenise în clipa aceasta.

— Doamne-ajută, şopti el şi apoi îşi făcu cruce pentru prima dată de când absolvise liceul catolic St. Jude. Foc! comandă el.

— Am înţeles şi confirm. Nu respiraţi! strigă Cupidon.

Moore şi toţi agenţii lui reacţionară instantaneu, trăgând în piept cât de mult aer puteau. De fapt, Cupidon nu vorbea cu ei, ci, în conformitate cu antrenamentele sale intensive, reamintea şoferului şi lui însuşi că urmau să fie în interiorul unui buncăr mobil şi că nu va fi deloc plăcut. Şoferul lui Cupidon deschise rapid toate geamurile vehiculului şi răsuci alt comutator, activând o minipompă portabilă de aer. G4 ajunsese la un kilometru şi jumătate.

— Trei, doi, unu, foc!

Cupidon apăsă pe trăgaci.

Nu se întâmplă nimic.

Moore aşteptă, cu inima bubuind, privind disperat cerul.

— Cupidon, care-i problema?

— Nu ştiu, domnule. Defecţiune. Aşteptaţi puţin.

— Nu avem timp… Gabriel?

— E încadrat, domnule. Nu vă faceţi griji. Nu respiraţi! Trei, doi, unu…

Racheta Stinger explodă din tubul ei de fibră de sticlă şi ţâşni pe cerul nopţii. Chevroletul se umplu cu un fulger de foc orbitor şi gaze fierbinţi, toxice, ucigătoare. Pentru o clipă, şoferul pierdu controlul maşinii. Moore văzu vehiculul legănându-se şi deviind. În câteva secunde însă fumul şi gazele fură evacuate din automobil şi trimise în atmosferă. Şoferul putu să vadă din nou. Gabriel putea să respire din nou, dacă dorea… dar el n-o dorea. N-o dorea până când nu era absolut sigur.

*

McKittrick cunoştea frontul din experienţă proprie.

Fusese în Războiul Golfului. Văzuse schimburi de foc şi morţi. Dar nu văzuse niciodată aşa ceva. Şi nici nu avea să mai vadă vreodată. Privind cu binoclul din turnul de control, văzu cum racheta Stinger rupse G4 în două. Avionul erupse după aceea într-un glob de foc uriaş. McKittrick căzu pe jos, urlând de durere. Explozia fusese amplificată atât de intens de binoclul lui cu dispozitiv de vedere pe timp de noapte, încât îi găurise

retina, orbindu-l pentru totdeauna.

*

Moore era îngrozit.

În ciuda antrenamentelor sale, se simţea brusc complet nepregătit pentru ceea ce se întâmpla. Aceasta nu era o cursă charter obişnuită care cădea din cer, ci o maşină a morţii, burduşită cu explozibili cu impact maxim. Bubuitura exploziei fu asurzitoare şi se auzi până la Castle Rock. Cerul era acum în flăcări. Noaptea se preschimbase în zi. Unda termică era insuportabil de fierbinte. Peste coloana prezidenţială se revărsă din înalt metal topit.

Chevroletul lui Cupidon viră violent, abia evitând să nu fie lovit de avionul care se dezintegra. Gabriel nu avu însă la fel de mult noroc. Moore văzu cum unul dintre motoarele lui G4 izbi maşina tânărului agent şi declanşă alt glob de foc orbitor. Dar imaginea pe care o zări după aceea îl înspăimântă mai mult decât orice altceva pe Moore. Fuzelajul lui G4 vuia spre ei ca un meteorit în flăcări, propulsat de violenţa exploziei.

— Tommy! urlă Moore.

Agentul Rodriguez începu să vireze la dreapta, îndreptându-se către o rampă de ieşire şi rugându-se cu disperare ca maşina să nu se răstoarne. Era însă prea târziu. Fuzelajul arzând al avionului lovi asfaltul înapoia lor şi lunecă, izbind spatele limuzinei, expediind Diligenţa în separatoarele din beton din mijlocul autostrăzii, într-o serie de rotiri necontrolate în jurul propriei axe. Maşina se rostogoli apoi în mijlocul unei dezlănţuiri de scântei, flăcări şi fum, pentru a se opri în cele din urmă, în scrâşnete teribile, cu roţile în sus, dincolo de breteaua de ieşire spre care se îndreptase Rodriguez. Din clipa impactului, airbagurile se umflaseră brusc din volanul şi bordul Diligenţei, din toate portierele şi chiar din plafon, o caracteristică proiectată exclusiv pentru vehiculele serviciului secret, pentru că niciunul dintre pasagerii lor nu purta vreodată centură de siguranţă.

*

I-70 ardea ca o torţă.

Epava lui G4 şi a conţinutului său era risipită peste tot,

arzând şi degajând o căldură pârjolitoare. Chevroleturile Suburban care scăpaseră frânară brusc. Echipele de asalt ale serviciului secret săriră imediat afară, înarmate cu puşti M16 şi echipamente de stins focul. Cupidon îşi regăsi orientarea şi începu să-şi verifice arma, căutând defecţiunea. El personal îşi ratase misiunea. Habar nu avea ce mai putea să urmeze şi nu dorea să-şi asume nici cel mai mic risc.

Năluca şi escorta ei de securitate se întorseseră şi goneau pentru a se alătura Diligenţei. Strecurându-se cu grijă printre sfărâmături, ajunseră şi găsiră echipele de asalt formând un cordon în jurul maşinii lui Gambit. Alte două echipe de asalt săriră alături de colegii lor, în timp ce trei agenţi scoaseră o ladă mare de metal din spatele unui Chevrolet şi o aduseră în grabă lângă Diligenţă.

Desfăcură rapid un kit special conceput pentru descarcerare şi începură să încerce cu disperare să-l extragă pe Gambit din maşină.

Echipajele poliţiei statului Colorado şi maşinile de pompieri locale, alături de poliţiştii pe motociclete, sosiră în viteză la scena accidentului. Deasupra capetelor, cele două elicoptere de poliţie pluteau zgomotos, iluminând solul de dedesubt cu proiectoare puternice de căutare, pentru a-i ajuta pe salvatori să-şi facă treaba.

*

— John! John! Sunt Bud. Care-i starea voastră?

Bud Norris auzise explozia şi ţipetele prin telefonul mobil al lui John Moore aflat pe bancheta din spate a maşinii lui Gambit. Acum însă nu se auzea decât electricitate statică şi directorul serviciului secret se temea de tot ce putea fi mai rău. Norris înhăţă un telefon digital protejat din bateria de telefoane din faţa lui şi apelă primul pilot al elicopterelor Apache.

— Şoimul 4, sunt Baza. Recepţionezi? lătră Norris.

— Baza, sunt Şoimul 4 – derulăm un Cod Roşu. Repet: derulăm un Cod Roşu. Rugăm, direcţionare. Repet: Rugăm direcţionare.

— Şoimul, ai capacitate video?

— Da, Baza. Avem trei sisteme la bord. De ce aveţi nevoie?

— Ce fel de sisteme? întrebă Norris, străduindu-se disperat să-şi reamintească detaliile de care avea nevoie.

— Avem sistemul ATARI – apărare tactică aeriană cu radar infraroşu – dar elicopterele de poliţie iluminează totul cu proiectoare. Este mai multă lumină decât într-un studio TV. Dacă doriţi, putem utiliza sistemul nostru Day TV, cu imagini video alb-negru, sau sistemul OVD cu toate culorile şi amplificare. Puteţi alege.

— Fiule, mi le poţi transmite printr-un satelit protejat?

— Le putem transmite la Pentagon, domnule director, şi cred că ei vă pot retransmite, dar nu menţionaţi că v-am spus eu asta. Pentru certitudine, trebuie să verificaţi cu Operaţiunile.

— O s-o fac. Începe transmisia, fiule. Eu o să mă ocup de restul.

Norris luă alt telefon şi apelă celălalt elicopter Apache.

— Şoimul 5, sunt Baza. Mă recepţionezi? Terminat.

— Şoimul 5 pe poziţie.

— Stabileşte un cordon de interdicţie în jurul zonei şi anunţă elicopterele presei să aterizeze imediat. În următoarele câteva minute, trimit o escadrilă de F-15 să vi se alăture şi vreau ca spaţiul aerian de deasupra statului Colorado să fie închis. Ai înţeles?

— Confirmare, Baza.

După aceea, Norris expedie un Cod Roşu pe toate frecvenţele serviciului secret şi ceru ca vicepreşedintele, preşedintele Camerei Reprezentanţilor şi membrii cabinetului – răspândiţi prin toată ţara cu ocazia sărbătorilor – să fie evacuaţi imediat în facilităţi subterane sigure. Peste câteva momente, Norris vorbea la telefon cu secretarul Apărării şi comandantul pazei Pentagonului. Aviaţia militară trimise avioane să patruleze cerul deasupra Denverului.

Imagini video digitale color, transmise în direct de Şoimul 4, începură să apară în Centrul de comandă militară naţională, adăpostul antinuclear subteran de sub Pentagon. De acolo, fură retransmise prin linii de fibră optică protejate la centrul de comandă al serviciului secret în subsolul antiaerian al Departamentului Trezoreriei din Washington, la Centrul

operativ de urgenţă de la Casa Albă, la Centrul operativ FBI şi la Central operaţiuni globale CIA de la Langley. Norris putu să vadă în cele din urmă scena oribilă rulând pe unul dintre cele cinci ecrane TV mari. În jurul său, principalii lui asistenţi vorbeau la telefoane, culegând date de la sol, alertând alte forţe de securitate şi deschizând o linie directă cu Scott Harris, directorul FBI.

— Dumnezeule… şopti Norris.

Teroriştii loviseră din nou.

2

Jon Bennett sorbi nervos din cafeaua turcească.

Privi afară, la soarele dimineţii care încălzea pietrele aurii ale Oraşului Vechi din Ierusalim. În ciuda faptului că se găsea într-un restaurant din Hotelul King David – unde armata britanică avusese cândva Cartierul General, unde cinase Winston Churchill, unde clanul Rotschild încheiase afaceri şi unde fostul prim-ministru israelian Yitzhak Rabin şi răposatul rege Hussein al Iordaniei semnaseră cândva un tratat de pace – Bennett era prea puţin interesat de istoria hotelului.

Nu-l interesau aproape deloc renovarea sa care costase douăzeci şi cinci de milioane de dolari, nici superbele pardoseli de marmură lustruită sau tapiseriile din pluş marocan. Ignora complet vazele uriaşe pline cu trandafiri israelieni proaspăt tăiaţi şi coşurile imense cu sortimente de pâine franţuzească crocantă de pe mesele din spatele său, la fel ca şi pe arţăgosul cuplu de francezi de lângă el, uscaţi şi bătrâni, gârboviţi peste ghiduri de călătorie şi mormăind deja nemulţumiţi în prima zi a excursiei lor.

Cea dintâi călătorie a lui Bennett în Israel nu era o vacanţă. El sosise la ora 16, în ziua anterioară, şi avea să plece peste mai puţin de trei ore. Nu avea nevoie de ghiduri de călătorie. Nu fusese la plimbare prin oraş. Se afla aici pentru un singur scop – să obţină rapid o semnătură şi apoi s-o şteargă.

Rusul de cincizeci de ani, chel, purtând un costum care nu-i venea bine şi ochelari cu lentile groase şi rame de sârmă, stătea la masă vizavi de el, fumând ţigară de la ţigară şi citind cu multă atenţie documentele din faţa lui. Fuseseră operate doar schimbări minore după discuţiile din noaptea trecută. Erau exact modificările asupra cărora insistase rusul, pe care Bennett le acceptase şi pentru care se sculase cu noaptea-n cap ca să le opereze pe laptop, să tipărească documentele şi să le aducă în dimineaţa aceasta, la scurta şi ultima lor întâlnire. Însă nici rusul acesta, la fel ca toţi ceilalţi, nu crescuse într-o societate

care să poată fi definită ca fiind a încrederii reciproce. De aceea, bărbatul cerceta toate titlurile şi subtitlurile, toate virgulele şi punctele, în vreme ce timpul se scurgea.

Semnează odată, termină cu asta şi-mbogăţeşte-te! îşi spuse Bennett. Dar cu cât era mai agitat pe dinăuntru, cu atât mai mult se părea că dragul lui prieten rus avea să încetinească şi să recitească acelaşi paragraf din nou şi din nou şi din nou.

*

La patruzeci de ani, Bennett era unul dintre cei mai tineri şi mai de succes strategi de investiţii de pe Wall Street.

Burlac, înalt de 1,80 metri şi obsedat de jogging, Bennett avea păr negru şi ondulat, ochi verzi-cenuşii şi era arătos în genul sportiv. Mult mai important pentru sine, era inteligent, ager şi bogat – pe de o parte, fiindcă rămânea în umbră.

Spre deosebire de colegii lui cu zece-douăzeci de ani mai vârstnici – principalii strategi de investiţii ai unor firme extrem de puternice ca Merrill Lynch, Goldman Sachs şi UBS Paine Webber – Bennett nu apărea la NBC, nu flecărea cu Maria Bartiromo, prezentatoarea de la „Wall Street Journal Report", nu lua cuvântul la conferinţele Fortune 500 şi nici nu apărea ca profil de succes în *Wall Street Journal.* O căutare prin LexisNexis, baza de date a juriştilor şi a oamenilor de afaceri, n-ar fi dus la niciun rezultat. Pentru cei mai mulţi, el era necunoscut. Puţinii care-l cunoşteau în exteriorul propriei sale companii îl subestimau. Cei care-l subestimau, îl considerau neimportant. Iar asta îi oferea exact elementul-surpriză de care avea nevoie pentru a rămâne cu un pas în faţa concurenţei acerbe.

Bennett nu era broker, nici de acţiuni, nici de obligaţiuni, şi nici manager de fonduri mutuale. De fapt, el nu umbla deloc cu bani. Obiectul afacerilor sale erau informaţiile.

„Preştiinţa nu poate fi căpătată de la fantome şi spirite", a scris Sun Tzu, strategul militar chinez. „Ea nu poate fi dedusă prin comparaţii cu evenimente anterioare sau din calcule asupra astrelor, ci trebuie obţinută de la persoanele care cunosc situaţia inamicului."

Acesta era mottoul vieţii lui Bennett. Dincolo de Wall Street,

el părea să-i cunoască pe toţi, deşi puţini păreau să-l cunoască pe el. Petrecea aproape fiecare zi la telefon cu angajaţii tineri, uşierii, secretarele, şoferii, stewardesele, casierele şi cadrele temporare din Silicon Valley până în Valea Iordanului, din Hong Kong până la obscuri producători de echipamente de foraj petrolier din Waco, statul Texas.

El căuta ponturi aparent lipsite de noimă, considerând că, corect analizate, ele puteau descuia adevăruri importante, care la rândul lor puteau să prevadă trenduri. Iar trendurile acelea, o ştia din proprie experienţă, puteau aduce comori incredibile. „Aflaţi faptele, aflaţi-le corect şi aflaţi-le primii”, repeta Bennett echipei sale de cercetători de elită. „De acord, obţineţi cât puteţi de multe din grafice şi analiza statistică, dar nu vă opriţi acolo. Clădiţi relaţii personale cu indivizi care nici măcar nu-şi dau seama că deţin cele mai importante secrete din lume şi veţi pătrunde discret în lumea oamenilor ale căror secrete ei le ştiu.”

Valuta forte a lui Bennett, „mărfurile” lui, erau micuţele pepite de informaţii despre viitorul companiilor, ţărilor şi celor care le conduceau. El ştia cum să cearnă informaţiile pentru a descoperi pepitele acelea. Ştia cum să le topească şi să separe părţile preţioase de restul. Ştia ce să facă cu aurul pe care-l descoperea şi cum să-l vândă pentru sume importante, în loc să-l dăruiască reporterilor leneşi sau, mai rău, să flecărească despre el cu afaceriştii de ocazie de la CNN. De aceea se afla azi în Ierusalim, în timp ce colegii lui rămăseseră în New York. Faimoşii strategi deveniţi vedete de pe Wall Street – şi purtătorii lor de cuvânt care vorbeau în cadenţa mitralierelor şi erau foarte preţuiţi – se împrăştiau ca să discute cu mass-media din toată lumea despre efectul pe care-l aveau asupra pieţelor războiul dus cu succes de SUA împotriva terorismului şi creşterea încrederii consumatorilor. Nu însă şi Bennett. El ştia ceva ce colegii lui nu ştiau şi era ceva important. Foarte important.

*

Bennett sorbi din nou din cafea.

Se uită la ceas, bătu încetişor din vârful piciorului şi cercetă

discret restaurantul. Era încă destul de devreme şi locul era aproape pustiu. Nu însă pentru mult timp. Îşi privi iarăşi amicul rus. Mai avea de parcurs trei pagini.

Pentru numele lui Dumnezeu, semnează odată prostia asta! urlă el în gând. *Semnează, înainte de a fi văzuţi de cineva cum ne ascundem în plină vedere.*

*

Neîndoios, era afacerea cea mai mare pe care o derulase Bennett vreodată.

Până la sfârşitul anului – poate până la sfârşitul lunii – el avea să fie numit preşedinte şi director executiv al companiei sale şi astfel recompensele financiare din partea rusului care stătea vizavi de el la masă, şi care peste cinci minute avea să semneze contractul, ar fi depăşit până şi cele mai extraordinare închipuiri ale lui Bennett. În cinci ani, poate chiar mai puţin, el putea realmente să devină membru al Clubului Nouă Zerouri, un miliardar pe lista Forbes. Paravanul lui ar fi fost distrus; n-ar mai fi fost obscur şi n-ar mai fi putut opera din umbră, dar asta n-ar mai fi contat. Lumea avea să ştie că el descoperise comoara îngropată şi, înainte să fi împlinit cincizeci de ani, ar fi atins o măsură a bogăţiei cândva de neînchipuit.

Găsirea de valori într-un domeniu aparent sterp era un har al lui Bennett. Convingerea clienţilor de a cumpăra un câmp „nevaloros", pentru a obţine discret, pe furiş, nestematele îngropate în el, era o artă şi cu toate că expresia feţei lui o arăta rareori, pe el îl încânta fiecare clipă a jocului. Nu era ca aţâţarea primară a unui safari în Africa, în care trebuie să stai ascuns şi să aştepţi vânatul cel mare, deşi unii dintre colegii lui păreau să îndrăgească metafora respectivă. Aducea mai degrabă cu surescitarea privată pe care un antrenor secund o simte când – după ce a vizionat ore la rând casetele video ale partidelor jucate de viitorul adversar – brusc, aproape neaşteptat, el distinge ceva ce n-a mai văzut nimeni: o fisură în armura oponentului, o slăbiciune minusculă, imperceptibilă, care – corect analizată – poate fi exploatată pentru a obţine un avantaj major. El opreşte caseta, o rederulează şi o vizionează din nou şi din nou şi din nou. După care, convins că are dreptate, se

confruntă cu problema de a-l convinge pe antrenorul principal nu numai că are dreptate, ci şi că dispune şi de o strategie pentru a profita de amănuntul cu pricina. Bennett credea că victoriile se ascund în detaliile mărunte şi trecutul lui consemna un record incredibil de ocazii în care avusese dreptate.

*

Uneori, Bennett însuşi se simţea uluit de felul în care ajunsese acolo.

La şaptesprezece ani terminase liceul şi în timp-record absolvise facultatea la Georgetown, urmată de o diplomă MBA la Harvard. Lucrase o vară ca reporter pentru *Wall Street Journal* în New York, ocupându-se de lumea atât de „surescitantă" a anuităţilor variabile şi a pachetelor de asigurare pe viaţă pe termen lung. Plictisit până peste cap şi lipsit de interes, el înţelesese că avea nevoie de o schimbare de atitudine… şi de *altitudine*.

Rămas-bun, Wall Street! Bun găsit, Denver!

Avusese nevoie de câteva luni – timp în care îşi pierduse timpul cu excursii montane şi mountain biking – dar în cele din urmă obţinuse un post de asistent documentarist pentru James MacPherson, o legendă vie în domeniul serviciilor financiare. Pilot pe avioanele de vânătoare ale Marinei în Vietnam, unde fusese şi decorat, MacPherson revenise din război decis să câştige bani serioşi… şi să schieze. La mijlocul anilor 1970, escaladase scara periculos de alunecoasă din Wall Street ca broker de obligaţiuni, după care, în 1980, trecuse la Fidelity şi ajutase la lansarea de noi fonduri mutuale, sfârşind prin a se ocupa de managementul unuia dintre cele mai mari asemenea fonduri. Devenit multimilionar până în 1988, MacPherson părăsise la rândul său Wall Street pentru Denver, ca să-şi lanseze propriul fond global de creştere agresivă – fondul Joshua – şi pentru a fi mai aproape de iubiţii săi Munţi Stâncoşi, unde îşi petrecuse tinereţea.

Simultan, MacPherson înfiinţase Global Strategix, Inc., denumită GSX de angajaţi. Pe de o parte companie de documentare strategică, pe de altă parte fond de capital de risc, GSX consilia manageri de fonduri mutuale şi de pensii

multimiliardare – inclusiv fondul Joshua al lui MacPherson – în privinţa punctelor tari şi slabe ale diverselor companii, sectoarelor de piaţă, economiilor americană şi străine, valutelor, burselor de valori, evoluţiilor reglementărilor, taxelor şi politicii şi în general a tot ceea ce mai putea afecta valoarea bunurilor unui client. Ambele companii prinseseră valul şi înregistraseră un succes fenomenal, creând legenda lui MacPherson care construise simultan două companii multimiliardare. Însă tânărul lui protejat Jon Bennett ştia că adevărul era mai puţin spectaculos. Cândva, în timpul unui zbor de noapte de la Rio, MacPherson îi povestise că el nu fusese pe de-a întregul sigur că fondul Joshua va reuşi şi de aceea crease GSX, ca soluţie de rezervă.

De-a lungul anilor, GSX îşi impusese printre managerii de fonduri reputaţia de SACA al domeniului: prin analogie cu principalul sistem de avertizare şi control al forţelor militare aeriene americane, care avertiza trupele prietene asupra apariţiei inamicilor, GSX părea să deţină o abilitate nefirească de a prevedea greutăţi financiare şi de a trasa, cu o constanţă impresionantă, o cale spre locuri mai protejate şi mai senine.

În plus, GSX dobândise reputaţia de a găsi „afaceri sigure”, investiţii timpurii în companii neexperimentate, debutante, care dădeau marea lovitură şi răsplăteau pe picior mare, atât ca profituri, cât şi ca preţ al acţiunilor. De fapt, ori de câte ori MacPherson şi echipa lui găseau o afacere sigură, ei nu numai că-şi sfătuiau clienţii să nu se uite la bani, ci investeau masiv ei înşişi. Ba chiar se zvonea că nu se dădeau în lături să „uite” de a menţiona ocazionala afacere sigură până şi celor mai buni clienţi, pentru a investi numai propriile lor fonduri de capital de risc. Întrebat de reporteri în legătură cu zvonurile acelea, MacPherson nu dezvăluise însă nimic niciodată. Se mulţumise să zâmbească atotştiutor.

De la început, MacPherson apelase la ajutorul unuia dintre cei mai clarvăzători înţelepţi economici globali, un individ considerat de mulţi un fel de maestru în a zări după colţuri şi peste orizonturi, indiferent dacă acestea erau către est ori vest. El îl angajase în calitate de preşedinte şi director executiv la

Global Strategix, plus vicepreşedinte la fondul Joshua, pe Stuart Iverson, recent retrasul ambasador american în Rusia, un individ care vorbea direct, fuma pipă, purta cămăşi cu manşete franţuzeşti şi nu fusese niciodată însurat.

— Vreau să faci din GSX echivalentul CIA în domeniul financiar, insistase MacPherson la cina care parafase înţelegerea lor, în restaurantul Ruth's Chris Steak House din cartierul LoDo din Denver.

— Mai bine ai spera să mă descurc mult mai bine ca băieţii de la Langley, râsese Iverson. Ei au crezut că Uniunea Sovietică era o supraputere economică până în clipa prăbuşirii.

De fapt chiar Iverson – nu CIA – prevăzuse cu exactitate iminentul declin al Uniunii Sovietice în anii 1980 şi, ca ambasador, alimentase instituţia din Langley cu prognoze remarcabil de precise ale schimbărilor economice şi politice care aveau să urmeze. Din păcate, nimeni nu-l ascultase cu atâta atenţie pe cât ar fi trebuit.

Instinctul îi spusese că atât MacPherson, cât şi cele două companii ale sale erau pe punctul să crească spectaculos, aşa că ambasadorul Iverson acceptase oferta. La rândul, său, îl angajase pe tânărul Jon Bennett şi-l trimisese să lucreze pentru MacPherson. Sol Bennett, tatăl lui Jon, fusese şeful biroului *New York Times* din Moscova în anii 1970, când îl cunoscuse pe Iverson, care pe atunci era ataşat economic la ambasada SUA din capitala Uniunii Sovietice. Pentru Bennett, aceasta nu era decât o dovadă suplimentară a adevărului cuvintelor lui Sun Tzu: succesul este determinat în aceeaşi măsură de oamenii pe care-i cunoşti ca şi de lucrurile pe care le cunoşti.

La începutul anului 1992, Jon Bennett avusese parte de o discuţie privată cu directorul executiv pe care ajunsese să-l admire, ba chiar şi să-l îndrăgească. El fusese chemat în cabinetul privat al lui MacPherson, situat pe colţul clădirii. Doi pereţi în întregime din sticlă, oferind panorame ameţitoare ale Munţilor Stâncoşi încununaţi de zăpezi. Un birou modest pe care stătea un laptop de ultimă generaţie. Canapele mari şi largi, capitonate cu piele. O fotografie granulată a lui MacPherson în costumul de pilot F-4, pe puntea unui portavion,

undeva în largul coastei Vietnamului de Sud. O bucată mare din Zidul Berlinului într-o casetă din plexiglas, lângă o fotografie a lui MacPherson la Casa Albă, încadrat de preşedintele Reagan şi de premierul britanic Margaret Thatcher.

În dimineaţa aceea senină şi luminoasă, MacPherson dorise să ştie dacă ar fi meritat să investească major în televiziunea interactivă de înaltă definiţie, despre care se zvonea că va avansa rapid în toată lumea. El îl însărcinase pe Bennett să găsească răspunsul. Voracitatea şi energia uriaşă ale lui Bennett făcuseră o impresie deosebită. Tânărul se afundase în proiect, examinase cifrele pe toate părţile şi discutase cu toţi cei pe care-i putuse găsi, inclusiv cu secretare, şoferi şi asociaţi dintr-o sumedenie de firme tehnologice importante cu capital de risc. De asemenea, în mod rapid şi ambiţios, angajase grupuri de focus dintr-o duzină de licee din toată ţara, pentru a concluziona dacă televiziunea interactivă avea vreun viitor. Bennett concluzionase că răspunsul era negativ. Ar fi costat prea mult şi ar fi durat prea mult. Lucru tot atât de important, puştii n-o doreau.

Mânat totuşi de un presentiment straniu, Bennett pornise să investigheze şi altă pistă. În grupurile sale de focus din licee, el nu se întâlnise doar cu elevi, ci şi cu mamele acestora, care veneau să-i ia de la şcoală. În repetate rânduri, mamele aveau asupra lor sticle cu apă plată din care beau în timpul şedinţelor de focus. Intrigat, Bennett le întrebase de ce nu beau coca-cola sau pepsi. *Prea mult zahăr… Prea multă cofeină… Mă balonează… Mă îngraşă…* Şi aşa mai departe. Dar apa plată nu costă cam mult? întrebase el şi auzise mereu şi mereu *Fac asta pentru mine, ca să fiu sănătoasă, să slăbesc, să-mi purific organismul, să fiu naturală.* Incredibil, gândise Bennett. Casnicele acelea care făceau parte din clasa mijlocie din suburbii plăteau aproape doi dolari pentru o sticlă de apă… în timpul unei perioade de recesiune. Făcuse nişte calcule şi fusese cât pe-aici să se înece cu Big Macul pe care-l mesteca. Asta însemna doi dolari şi jumătate pentru un litru – ceea ce, la epoca respectivă, era de şapte ori mai scump ca benzina.

Lucrând frenetic în următoarele câteva zile, în timp ce şeful

lui participa la o conferinţă economică în Londra, Bennett ajunsese la concluzia că generaţia născută între 1946 şi 1964 în SUA şi Europa, aşa-numiţii „Baby Boomers”, care înaintau în vârstă şi erau tot mai atenţi la greutatea şi sănătatea lor – îndeosebi femeile – treceau de la băuturile carbogazoase la apă plată. În felul acesta, principalele companii din domeniu – Perrier şi Evian – dovedeau un potenţial uriaş de dezvoltare. Ambele erau deţinute de francezi, ambele erau în creştere şi ambele erau pregătite pentru preluări de către companii cu reţele de distribuţie mult mai vaste. Bennett mai concluzionase că marile companii americane de băuturi carbogazoase – Coca şi Pepsi – aveau să reacţioneze în scurt timp faţă de acest fenomen, fie cumpărând brandurile franceze, fie lansând propriile lor branduri. Iar aşa ceva le putea spori spectaculos profitabilitatea, deşi vânzările de băuturi carbogazoase în SUA începuseră lent să atingă un plafon.

În ziua în care MacPherson revenise de la Londra, Bennett îşi prezentase cazul: Abandonaţi televiziunea interactivă. Cumpăraţi poziţii majore în companiile de apă îmbuteliată – şi cumpăraţi acum, înainte ca altcineva să-şi dea seama că sunt viitoare vaci de muls.

MacPherson fusese cât pe aici să se înece cu propriul *lui* Big Mac. Ce fel de idiot angajase Iverson? Fusese cât pe aici să-l concedieze imediat pe Bennett… şi să investească oricum masiv în televiziunea interactivă. Ar fi fost o mişcare greşită. Televiziunea interactivă nu avea să ajungă nicăieri. Însă peste câteva luni, Nestle stupefiase pieţele cumpărând Perrier. Valoarea acţiunilor crescu ameţitor.

Directorul executiv îl rechemase pe Bennett în cabinetul lui şi trecuse direct la subiect:

— Poate că sunt prost, dar nu sunt idiot. Să cumpărăm apă!

Imediat, achiziţionase blocuri masive de acţiuni la Danone Group, proprietarul Evian, şi poziţii majore în Coca-Cola şi Pepsi-Cola. Într-adevăr, revenirea economiei americane şi pieţele străine în expansiune rapidă crescură spectaculos acţiunile celor trei companii. Ba chiar mai interesant, în decembrie 1995, Pepsi pătrunse pe piaţa apei îmbuteliate cu

brandul său Aquafina, devenind în scurt timp principalul detailist de apă îmbuteliată din magazinele şi benzinăriile americane. În 1996, Coca-Cola lansă brandul său de apă îmbuteliată, Dasani, care înghiţi de asemenea o cotă masivă de piaţă. Până în 1999, când MacPherson vându finalmente un număr mare din acţiunile sale pentru a începe să-şi finanţeze ambiţiile politice, valoarea acţiunilor sale Pepsi se dublase. Valoarea acţiunilor sale Evian se dublase (ajungând la 191 $/ acţiune), iar valoarea acţiunilor sale Coca-Cola aproape că se triplase.

Însă cariera lui Bennett nu se construise pe apă îmbuteliată, ci pe încrederea tot mai mare a lui MacPherson că tânărul discret şi modest dezvolta o adevărată viziune strategică, avea surse excelente şi instincte excepţionale. Prietenia lui Bennett cu un programator de la Netscape îl făcuse să sfătuiască fondul Joshua să cumpere oferta publică iniţială a companiei pentru browser Web la 20 $ şi să vândă peste cinci ani cu 160 $. Similar, Bennett sfătuise fondul Joshua să cumpere acţiuni Microsoft cu 20 $ la începutul anilor 1990 şi să le vândă cu 100 $, când prietenii lui din Departamentul de Justiţie al administraţiei Clinton îl convinseseră în timpul unui prânz la Willard că procesul lor antitrust putea distruge compania. Nu se întâmplase aşa, dar pontul ajutase fondul Joshua să vândă scump şi să nu piardă în timpul crahului tehnologic care urmase.

În vara anului 1997, un prieten de colegiu al lui Bennett îi telefonase cu taxă inversă dintr-o misiune pe termen scurt în Chiang Mai, Thailanda. Moneda locală, bahtul thailandez, începuse să se deprecieze şi în aer se simţea un iz de panică. Bennett simţise că putea să fie ceva important. Sărise în primul avion din Denver spre Bangkok şi confirmase dimensiunile problemelor monedei naţionale. Îl sunase imediat pe Iverson – care schia în Alpii Elveţieni – pe telefonul său prin satelit şi sugerase ca Iverson şi MacPherson să scape imediat de toate holdingurile asiatice din fondul Joshua. Tânărul analist insistase că era vorba despre o criză monetară aflată în plină evoluţie şi care avea să se adâncească. Avea să se răspândească

în Asia ca o maladie Ebola economică.

Iverson fusese sceptic. Bahtul thailandez? Să scape de toate holdingurile lor din Asia? Puştiul ăsta muncea prea mult. Avea nevoie de o vacanţă. La 4 283 de metri altitudine şi transpirând în costumul de schi, Iverson lăsase telefonul pentru o clipă din mână, privise peste superbul lanţ muntos, sorbise din Evian… şi înghiţise un nod. Încheiase convorbirea cu Bennett, telefonase imediat echipei lui din Denver şi ordonase: „Scăpaţi de toate holdingurile noastre asiatice – imediat într-adevăr, până în octombrie, problemele monedei thailandeze degeneraseră într-o criză economică asiatică pe scară largă, care se abătuse după aceea asupra întregii lumi şi, pentru o vreme, ameninţase sever mai multe companii americane. Într-o singură zi, indicele Dow coborâse cu peste cinci sute de puncte. Însă fondul Joshua nu pierduse nicio centimă.

Misiunea lui Jonathan Meyers Bennett era să citească în frunzuliţele de ceai de pe fundul ceştii… şi apoi să le spună lui James Michael MacPherson şi Stuart Morris Iverson când să cumpere compania de ceai. Drept rezultat, MacPherson şi Iverson deveniseră nişte oameni foarte bogaţi şi foarte fericiţi.

Nici Bennett n-o ducea prea rău. Devenit vicepreşedinte senior şi şef al strategiilor de investiţie la Global Strategix, el conducea biroul companiei din New York de la nivelul 38 al unui zgârie-nori cu vedere către Central Park. Nu erau chiar Munţii Front Range din Colorado, dar mergea. Deocamdată… Cu şase luni în urmă, Iverson fusese nominalizat ca următor secretar al Trezoreriei SUA, apoi confirmat de Senat cu 98 de voturi pentru şi niciunul împotrivă; doi senatori fuseseră absenţi. Iverson se afla acum în Washington şi în scurt timp Bennett avea să revină în Denver, ca să preia controlul lui GSX. Cabinetul superb cu panorama magnificilor Munţi Stâncoşi avea să fie al său.

*

Părinţii lui Bennett ieşiseră la pensie şi trăiau în apropiere de Orlando.

Sol şi soţia lui, Ruth, nu înţelegeau nici acum ce făcea zilnic fiul lor. Ca reporter, Sol nu câştigase niciodată peste cinci mii

de dolari pe lună ba chiar, în aproape toată cariera sa, mult mai puţin. Ei nu-şi făcuseră niciodată griji în privinţa banilor, dar nici nu-i căutaseră cu tot dinadinsul. Sol preferase să urmărească CIA, nu NBC, să facă reportaje despre terorişti, nu despre agenţi de taxe, şi să asiste la căderea Zidului Berlinului, nu la ascensiunea Wall Street.

Soţii Bennett erau mândri de fiul lor, dar în acelaşi timp îngrijoraţi. Jon pierduse mai mulţi colegi şi asociaţi în atacurile asupra World Trade Center, însă refuzase să discute despre asta. Revenise zilnic la muncă şi refuzase să-şi ia învoiri personale, cu excepţia participării la înmormântări. Le asigurase angajaţilor săi un orar flexibil, pentru a-i jeli pe cei dispăruţi, dar nu părea să se ocupe de propria sa persoană. Părinţii nu erau siguri dacă el suferea după cineva. Probabil că răspunsul era afirmativ, însă Jon refuza cu încăpăţânare să discute subiectul acela când îl abordau.

Fiul lor era un tânăr grăbit, dar oare asta îşi dorea el cu adevărat – să gonească cu un milion de kilometri pe oră, în timp ce viaţa vâjâia pe lângă el ca o pâclă cenuşie, mohorâtă, lipsită de culori? Asta îl crescuseră ei să facă, să fie, să-i placă? Nu părea corect. Mama lui era îngrijorată că Jon părea superficial, distant şi irascibil.

Pe de altă parte, nu era greu de văzut că fiul lor avea mai mult succes decât şi-ar fi putut închipui ei vreodată. Deţinea un apartament de lux în Greenwich Village, lângă Universitatea New York, pe care-l plătise cu bani-gheaţă, deşi venea rareori acasă în alt scop decât de a dormi. Dulapul imens încorporat în perete era ticsit cu costume Zegna şi pantofi italieneşti scumpi, făcuţi manual. Generosul lui salariu anual avea şase cifre, deţinea un portofoliu personal care se apropia rapid de un milion şi un fond de pensie care trecuse deja de milion. Nu era rău. Nu era rău deloc. Ei nu-şi mai doreau acum decât o noră şi nişte nepoţi.

*

Bennett îşi aşează pe masă cafeaua turcească.

Îşi privi ceasul Rolex, răsuci nervos şervetul şi se uită din nou peste masă. Îi trebuia semnătura aceea şi cât mai rapid.

După douăsprezece minute, un automobil avea să sosească pentru a-l duce la Aeroportul Internaţional Ben Gurion. Până la mijlocul zilei avea să fie la Londra, iar până seara la New York. Cu puţin noroc, ar fi putut chiar să aibă timp să se ducă la un spectacol şi să sărbătorească afacerea aceea incredibilă.

În vreme ce Dmitri Galişnikov, bărbatul a cărui semnătură o dorea cu atâta insistenţă, examina ultima pagină a contractului, Bennett îşi reaminti cât îl intrigase şarada aceasta învăluită într-un mister înconjurat de o enigmă. Galişnikov era un tip precaut, foarte atent, iar acestea, îşi reaminti Bennett, nu erau defecte de caracter, ci trăsături cauzate de persecuţii, născute din suferinţe şi cizelate în gulag. Acesta era un bărbat care supravieţuise trei ani în Lefortovo, închisoarea pentru interogatorii a KGB-ului din Moscova. Într-o seară, târziu spre noapte, în faţa ceaiului, pâinii negre şi a unui biftec Stroganoff, el intenţiona să-l roage pe omul acesta tăcut, atent şi precaut să-i istorisească în detaliu povestea vieţii sale, să-i descrie călătoria sa ca inginer petrolist evreu, din Siberia lui Stalin prin noaptea lungă, întunecată şi solitară, până la zorii trandafirii ai unui răsărit de soare în Ierusalim la Hotelul King David. Neîndoios, Galişnikov ar fi avut nevoie de mai multe nopţi pentru o poveste completă, dar asta era lipsit de importanţă, deoarece Bennett ar fi ascultat-o atât cât ar fi fost necesar.

*

Drumul lui Bennett până la acest rus mai puţin obişnuit începuse cu un articol dintr-un ziar.

Într-o cursă British Airways de noapte de la Londra la New York, cu multe luni în urmă, el fusese agitat şi nu putuse închide ochii. După ce terminase toate ziarele de duminică pe care le avea la el, începuse să frunzărească ediţia de vineri a *New York Times,* pe care, în mod neobişnuit, fusese prea ocupat ca s-o deschidă în timpul weekendului. Îşi amintea limpede data ziarului aceluia – 15 septembrie 2000 – deoarece avea să-i schimbe viaţa pentru totdeauna.

Bennett începuse să citească ziarul de la sfârşitul fasciculului *Business,* încercuind ştirile care-i atrăgeau atenţia cu un stilou Montblanc nou şi gros pe care tatăl său i-l dăruise la

aniversarea sa. Întotdeauna citea fasciculul *Business* de la ultima pagină spre prima, considerând că informaţiile de calitate – pepitele preţioase pe care căuta să le cearnă – erau rareori utile după ce fuseseră publicate pe prima pagină, unde le putea vedea toată lumea.

Terminase însă fasciculul *Business,* terminase şi fasciculul *A,* când ajunsese la un articol de pe pagina întâi, care-l făcuse să caşte larg ochii. „Gaze naturale lângă Israel şi Gaza pot duce la joint-venture" suna titlul. Zăcăminte de gaze naturale în Marea Mediterană? Bennett simţise un fior de adrenalină şi citise mai departe.

„Forajele de adâncime efectuate de companii străine în largul coastei Israelului şi Fâşiei Gaza au descoperit zăcăminte de gaze naturale care ar putea ridica economia Palestinei şi oferi Israelului şansa de a-şi câştiga independenţa energetică", începea reporterul William A. Orme Jr. „Experţii în domeniu, inclusiv cei de pe această platformă gigantică, afirmă că palestinienii şi israelienii vor profita în egală măsură dacă vor lucra împreună într-un parteneriat cu miză foarte mare. Ei au nevoie unii de ceilalţi pentru exploatarea eficientă a acestor zăcăminte submarine, fiindcă niciuna dintre ţări nu-şi poate permite singură investiţia de un miliard de dolari în conducte şi staţii de pompare."

Articolul spunea în continuare că un membru al guvernului israelian ar fi estimat că ţara sa dispunea de „80 până la 140 de miliarde de metri cubi de zăcăminte de gaze naturale dovedite", o cifră uluitoare care putea alimenta reţeaua electrică a Israelului timp de un sfert de secol.

„Şi s-ar putea să fie şi mai mult", adăugase oficialul.

Chiar şi după atât timp, fraza continua să răsune în urechile lui Bennett. *S-ar putea să fie şi mai mult.* Chiar şi după atât timp, îşi reamintea înfrigurarea pe care o simţise de a-şi suna colegii din GSX pentru un brainstorming al următoarei lor acţiuni. Era totuşi ora 4 dimineaţa la New York şi abia 2 noaptea la Denver; toţi cei pe care-i ştia dormeau.

Nu însă chiar toţi.

În Israel era ora 11, pe când Bennett stătea la clasa I, la o

altitudine de nouă mii de metri, privind exemplarul din *Times*. GSX avea un birou în Israel – mai precis, în Tel Aviv. Bennett nu fusese niciodată acolo şi nu-şi reamintea nici măcar numele directorului local, dar acesta avea să fie treaz. Şi era un moment la fel de potrivit ca oricare altul pentru a face cunoştinţă.

— *Shalom,* rostise o secretară tânără cu puternic accent israelian şi o superioritate pe măsura accentului.

— *Shalom…* ă-ă-ă, da… ă-ă-ă, cine-i directorul vostru acolo? întrebase Bennett, cu gândurile alergându-i în toate părţile.

— Cu cine stau de vorbă?

— Ah, da, mă numesc Jon Bennett şi sunt…

— De la New York? Domnul Bennett de la New York? întrebase tânăra, devenind brusc modestă şi alertă.

— Da. Sunt în zbor spre New York şi am o întrebare urgentă pentru biroul vostru, însă, îmi pare rău, pur şi simplu nu-mi mai amintesc…

— Roni, fusese el întrerupt. Roni Barşevsky. Vă fac legătura imediat, domnule Bennett.

Se pregătea să-i mulţumească, dar soneria ţârâia deja în biroul lui Barşevsky.

— Domnul Bennett? rostise Barşevsky cu un accent rusesc evident.

— Te rog, spune-mi Jon.

— OK, Jon. Mă bucur să te pot cunoaşte, în cele din urmă. Cu ce te pot ajuta?

— Roni, vreau să ştiu tot ce ştii tu despre zăcămintele de gaze naturale din largul coastei voastre, spuse Bennett aproape în şoaptă.

— Ă-ă-ă, păi nimic. De ce?

— Nimic?

— *Niet.* Despre ce-i vorba?

— O comoară îngropată, Roni. Ia *Times* de vineri.

— Care *Times?*

— *New York Times,* Roni, *New York Times*! Ia ziarul, Roni. Citeşte prima pagină. După aceea, sună-mă.

— OK, şefule.

Bennett era obosit, încordat şi gata să se descarce pe individul acela, însă pentru că toţi pasagerii din jurul său dormeau ca nişte prunci, nu putea să înceapă să urle.

În timp ce aşteptase, se blestemase că nu citise mai devreme articolul, că nu avusese habar despre povestea aceea cu zile sau săptămâni în urmă, că nimeni din compania lui nu avusese inteligenţa de a i-o supune atenţiei. Era o chestie incredibilă, iar directorul lui din Israel habar n-avea despre ce-l întrebase!

— Hm, este foarte interesant, mormăise Barşevsky în telefon după câteva minute. Ce facem?

— Cu cine ar trebui să stau de vorbă? Pe cine pot suna să ne bage-n chestia asta?

— Ia să vedem… hm… ah, da! îl cunosc exact pe cel care ne trebuie. Dmitri Galişnikov – un rus care conduce o companie incredibilă, numită Medexco. Conducte, foraje, pompări, face orice i s-ar cere. În general, operează în Asia Centrală, dar probabil că el lucrează cu indivizii ăştia. Da, telefonează-i lui Dmitri.

— Am nevoie de un număr, Roni, şi am nevoie de el acum.

— OK, şefule. Un minut.

De fapt trecuseră două minute, deşi lui Bennett i se păruse că fusese o oră.

— Eşti un sfânt, Roni. Stai pe fază. Te mai sun.

Bennett închisese, introdusese din nou cardul de credit în telefonul GTE al avionului şi sunase la Medexco. Linia era ocupată. Încercă încă o dată. La fel. Bennett începuse să înjure, apoi căzuse pe gânduri. Să discute despre un miliard de dolari în capital de risc prin telefon… pe o linie neprotejată, ba mai mult chiar, deasupra Oceanului Atlantic… nu era tocmai modelul de abilitate vicleană, tainică şi strategică cu care se mândrea el şi pentru care fusese promovat atât de frecvent. Trebuia să aştepte până ateriza pe Aeroportul Kennedy, după care să meargă imediat la birou şi… şi ce? De fapt, ce spera să încerce să realizeze prin telefon? Cine ştie câte telefoane primise deja acest Galişnikov în timpul weekendului, ca să nu mai vorbească de lunile anterioare? Poate că unii zburau deja spre Israel ca să discute cu el. Poate că se negociau afaceri. Mai

mult chiar, poate că afacerile fuseseră încheiate.

Uşurel, îşi spusese Bennett, *ia-o-ncet. Concentrează-te.* Inspirase profund şi ridicase braţul către butonul soneriei de deasupra. Simţea nevoia acută şi imperioasă să bea ceva. Chiar dacă era 4.30 dimineaţa. O stewardesă apăruse aproape instantaneu. El comandase o sticluţă minusculă de votcă Absolut şi cafea. După aceea luase iarăşi telefonul, introdusese cardul de credit şi-l sunase pe Barşevsky.

— Suie-l pe Galişnikov într-un avion, îi ordonase în şoaptă. Până la cină, vreau să fie în biroul meu din New York.

Galişnikov înhăţase momeala, venise la cină şi povestise totul. Era adevărat, primise destule telefoane, totuşi nimeni nu păruse interesat să facă un pariu de un miliard de dolari în tulburele Orient Mijlociu. Gazele naturale şi petrolul erau şi aşa riscante. Nimeni nu dorea ca un grup de terorişti din Hamas, Hezbollah şi Jihadul Islamic să-i arunce în aer investiţiile cu un surâs larg, ca o jertfă adusă lui Allah. Ar fi preferat să foreze în Siberia sau la Cercul Arctic, decât să intre în mijlocul israelienilor şi palestinienilor. Însă Bennett era dispus. Şi i-o spusese. Galişnikov acceptase să se întoarcă în Israel şi să discute cu partenerul lui, Ibrahim Sa'id, un arab cu chip şi vorbă blândă – preşedintele companiei private Palestinian Petroleum Group, PPG – ca să vadă ce se putea face.

Pe 28 septembrie, în *New York Times* apăruse alt titlu cu litere mari: „Arafat salută descoperirea zăcămintelor de gaze lângă Fâşia Gaza." Mai precis, Bill Orme, reporterul de la *Times,* scria că Arafat „a sărbătorit descoperirea a ceea ce experţii în domeniu au confirmat că este un zăcământ de gaze naturale major, în valoare de multe miliarde de dolari" şi declarase că acesta va asigura „o temelie puternică pentru un stat palestinian".

„Acesta este un dar de la Dumnezeul nostru pentru poporul nostru", îi spusese Arafat lui Orme, „pentru copiii, femeile şi oamenii noştri din ţară şi din afara ei, pentru refugiaţii noştri şi cei care trăiesc aici, pe pământul nostru."

Aşa începuse un şir parcă nesfârşit de întâlniri cu personajele principale ale acţiunii, în New York, Londra, Ierusalim şi

Ramallah. Personalul GSX începuse să facă naveta din SUA spre Israel, Gaza şi malul stâng al Iordanului. Apoi urmase furtuna de planuri de afaceri, verificări de mediu, expertize geologice, analize costuri-beneficii, estimări de asigurări, verificări de credit şi negocieri financiare. Păruse să nu se mai termine niciodată. Însă toţi cei implicaţi ştiau că va merita şi abia îşi puteau stăpâni incitarea.

Până la 11 septembrie 2001. Ziua în care teroriştii islamişti atacaseră New Yorkul şi Washingtonul. Ziua în care Turnurile Gemene căzuseră şi Pentagonul fusese incendiat. Ziua în care îşi pierduseră vieţile trei mii de americani. Ziua în care palestinienii începuseră să danseze pe străzi. Ziua în care Osama bin Laden devenise un nume cunoscut pe tot globul şi declanşase ovaţii în lumea musulmană. Ziua în care preşedintele Bush declarase „război împotriva terorismului". Ziua în care orice speranţă pentru pacea arabo-israeliană şi prosperitate fusese din nou amânată pe termen nedefinit.

Însă timpul vindecă toate rănile. După aproape zece ani, Bennett credea că acum existau iarăşi semne de speranţă. Războiul împotriva terorismului repurtase un succes uriaş. Nu numai că Al-Qaeda şi talibanii fuseseră distruşi, dar reţele teroriste palestiniene importante ca Hamas, Hezbollah şi Jihadul Islamic fuseseră de asemenea efectiv fărâmiţate şi anihilate de israelieni, cu acordul tacit al Washingtonului. Iar unele state arabe moderate ca Iordania, Egipt şi Maroc întreprindeau acţiuni ferme împotriva celulelor teroriste din interiorul graniţelor lor sau a celor aflate doar în trecere. Situaţia nu era desigur perfectă, dar însemna un progres. Pe ansamblu, cei buni învingeau.

Între timp, în largul coastei israeliano-palestiniană nu fuseseră depistate numai zăcăminte de gaze naturale. Recent, în mod discret şi neaşteptat, geologii şi inginerii companiilor Medexco şi PPG descoperiseră şi urmele unor zăcăminte vaste de petrol. Israelienii şi palestinienii stăteau pe o mină de aur şi era momentul unei acţiuni decisive. Toate semafoarele indicau verde. Toate sistemele păreau pregătite. Ar fi fost bine să nu fi fost doar o simplă părere, deoarece miza era uriaşă.

*

Barşevsky îşi strecură capul pe uşa restaurantului, îi prinse privirea lui Bennett. Maşina aştepta. Era momentul să plece.

Bennett se uită la Galişnikov.

— Deci?

Galişnikov se îndreptă, îşi scoase ochelarii pentru o clipă şi se frecă la ochi. După aceea îşi lustrui lentilele cu un şervet alb de pe masă şi-şi puse cu grijă ochelarii la loc pe chipul palid şi scofâlcit.

— *Tov,* rosti el încetişor în ebraica recent învăţată.

Luă apoi Montblancul lui Bennett şi semnă.

— Bun, rosti Bennett privindu-l în ochi. Îmi place să fac afaceri cu tine.

— Şi mie, prietene.

Bennett puse hârtiile în servietă, ieşi discret pe uşă şi se urcă în Mercedesul negru care îl aştepta. Nu avea timp de sărbătoriri. Nu acum. Nu în public. Afacerea secolului tocmai fusese semnată. Ea avea să schimbe totul. În toată lumea nu erau nici douăzeci de oameni care să aibă habar de ea, iar sarcina lui Bennett era să păstreze încă puţin secretul.

Galişnikov îşi privi prietenul mai tânăr plecând, suspină, după care coborî ochii spre farfuria cu micul dejun neatins, care se răcise. Când se deşteptase de dimineaţă, nu avusese deloc poftă de mâncare. Acum simţea o foame de lup.

*

Bennett se lăsă pe spate în bancheta capitonată în piele a Mercedesului negru.

Coborî fereastra fumurie din dreptul său, ca să simtă aerul proaspăt şi curat. Drumul până la Aeroportul Ben Gurion nu dura mult, dar zborurile de după aceea aveau să i se pară o eternitate. De ce nu luase pur şi simplu avionul privat al companiei? Închise ochii şi încercă să-şi imagineze chipurile lui MacPherson şi Iverson când le va spune vestea cea bună.

Telefonul lui mobil ţârâi brusc.

— Bennett.

— Domnule Bennett, sunt centralista Casei Albe. Îl am pe fir pe domnul Iverson, secretarul Trezoreriei. Vă reamintesc că

aceasta nu este o linie protejată. Rămâneţi pe fir…

Un pârâit şi apoi…

— Jon, sunt Stu.

— Salut, Stu… ă-ă-ă, domnule secretar. Am veşti bune.

— Eu nu.

— De ce? Ce se-ntâmplă?

— Este posibil ca Mac să fi murit.

— *Poftim?*

Bennett tresări şi se îndreptă în scaun.

— Coloana auto prezidenţială a fost atacată acum câteva minute.

— *Poftim?*

— Nu ştiu ce-a fost… Un avion, un kamikaze. Ceva… Nu ştiu.

— Nu… cum?

— Deocamdată nu ştiu mai multe. Tocmai m-a trezit serviciul secret.

— Unde eşti?

— În Brown Palace… urma să avem un dineu… diseară târziu.

— Cu cine eşti?

— Cu toată lumea. Bob tocmai a intrat. El a venit c-o cursă ceva mai devreme ca să stea de vorbă cu nişte finanţatori. Este un coşmar, Jon. Nu ştim alte detalii. Nu încă.

— Nu-mi vine să cred ce aud…

— Ştiu, ştiu. Este repetarea lui 11 septembrie. Tu unde eşti?

— Sunt… ă-ă-ă, sunt… într-o maşină, în drum spre aeroport.

— În New York?

— Nu, nu, în Ierusalim.

— Aha, bun, atunci vino-ncoace cât poţi de repede.

Convorbirea se întrerupse.

Bennett îşi simţea mintea realmente amorţită.

James „Mac” MacPherson – veteranul războiului din Vietnam care ajunsese magician pe Wall Street, care fusese apoi de două ori guvernator al statului Colorado şi ajunsese preşedinte al Statelor Unite – urma să fie numit „Omul Anului” de revista *Time,* fiind considerat arhitectul-şef al uluitorului reviriment

economic al Americii.

Acum… era posibil să fi murit.

3

Izul înţepător de combustibil arzând şi fumul des şi negru îl copleşeau.

Trei elicoptere asurzitoare planau deasupra, aţintindu-şi proiectoarele pe carnajul de dedesubt. Un al patrulea putea fi văzut descriind un cerc mult mai larg, apoi o escadrilă de F-15 brăzda cerul în misiuni aeriene de patrulare. În ciuda brizei reci a nopţii, simţea pârjolul intens al flăcărilor care vuiau. Dacă închidea ochii, se putea întoarce cu uşurinţă în timp alături de *Army Times,* în Războiul Golfului, sau pe „autostrada morţii" din Irak, croindu-şi drum printre cadavrele intrate în putrefacţie şi carcasele fumegânde de tancuri, camioane şi alte rămăşiţe carbonizate ale Gărzii Republicane a lui Saddam Hussein.

Trecuseră aproape două decenii de când Marcus Jackson, care acum lucra pentru *New York Times,* fusese corespondent de război. Trecuseră cel puţin şase-şapte ani de când nu se mai trezise în orele mici ale dimineţii, scăldat în sudoarea unui coşmar, cu soţia strângându-i în braţe trupul care tremura necontrolabil. Ca mulţi bărbaţi de vârsta lui, se înrolase voluntar în armată la începutul anilor 1980, necrezând cu adevărat că va avea prilejul să vadă vreodată conflicte armate. Iar de dragul celor două fiice gemene ale sale – care împliniseră cinci ani în weekendul trecut, în altă petrecere în pijamale pe care o ratase – el se ruga în fiecare seară să nu mai fie niciodată nevoit să asiste la grozăviile războiului. Ritmul Casei Albe era mai mult decât suficient pentru el, mai ales în ultimii ani. Într-o clipă însă realitatea prezentului îi reveni în minte.

Jackson se afla la câţiva kilometri în spatele epavelor Diligenţei şi avionului G4. I se interzisese să coboare din autobuzul nr. 1 al presei, dar putea să vadă un cordon de poliţişti care înconjurau vehiculul, ca şi pe alţii dincolo de ei, cu armele în mâini. Având însă locul pe primul rând de scaune din faţă, cu un binoclu puternic atârnat la gât şi câte un telefon în fiecare mână, el era acum unul dintre cei mai valoroşi

martori oculari din lume.

La unul dintre telefoane, Jackson suna întruna la redacţia sa din New York. Ocupat. Din nou. Ocupat. Din nou. Nu avea noroc. De la celălalt telefon, sună la sediul CNN din Atlanta, unde se conectă imediat. În redacţie se desfăşura o petrecere; Jackson auzea tura de noapte cântând „Mulţi ani trăiască".

— Josh, strigă Jackson în telefon, sunt Marcus! Sunt… totul arde. Sunt cu presa…

— Ce? Nu te pot auzi. Stai aşa – *gălăgia, imediat!*

Jackson auzi cum veselia din redacţie se stinse instantaneu când Josh Simon, producătorul CNN pe timpul nopţii, îi şocă pe toţi cu izbucnirea lui deloc caracteristică.

— Gata, Marcus – ce s-a-ntâmplat?

— Am văzut totul, Josh… a coborât vuind din cer şi-a făcut explozie-ntr-o minge de foc…

— Ce? Stai, stai… Despre ce vorbeşti?

— Un kamikaze tocmai a atacat coloana prezidenţială.

— Doamne…

— Este un haos total.

— Nu se poate, iarăşi…

— Este rău, Josh, e foarte rău.

— Unde eşti?

— Tocmai am părăsit AID. Toată şoseaua e-n flăcări.

— Incredibil! Eşti primul care-ai sunat. N-am primit nimic.

— Cred, cred. Realmente, tocmai s-a-ntâmplat.

— Ce-i cu MacPherson?

— Nu ştiu. Nu-mi dau seama. Mă uit chiar acum prin binoclu spre maşina lui. E poliţie peste tot. Maşina e răsturnată, cu roţile-n sus. Se încearcă deschiderea portierelor. Arde peste tot.

— Marcus, trebuie să te punem în direct. Rămâi pe fir… poţi?

— Absolut.

Simon explică rapid echipei sale ce urmau să anunţe. Mai verifică o dată, dar ştirea încă nu fusese difuzată pe AP sau Reuters.

Nu avea să mai întârzie mult. Jackson îl auzea deja în spatele umărului său stâng pe Tom Perkins de la Associated Press, care

dicta un buletin de ştiri urgent unui redactor de noapte din Washington. Auzea de asemenea icnetele din redacţia CNN din Atlanta ce însoţeau cuvintele lui Simon.

La numai douăzeci şi nouă de ani, Josh Simon era tânăr, inteligent, alert şi… pleşuv. Prea mult stres, prea multe ture de noapte şi prea multe ţigări Marlboro. Şefii nu erau convinşi încă de potenţialul lui, dar pentru Jackson – care-l cunoştea de ani buni – Simon părea să aibă un har. El înţelegea cu adevărat care era puterea ştirilor TV în direct. Crescuse cu ele, mersese la şcoală pentru ele şi îşi sacrificase căsătoria pentru ele. Le înţelegea stilul, ritmul şi cadenţa. Ştia cum să relateze un subiect în mod vizual şi – când imaginile nu erau disponibile – cum să capteze telespectatorii cu fond muzical, grafică şi tonul grav al unei voci de prezentator.

Acum Jackson îşi auzea prietenul pregătindu-şi echipa pentru a fi prima care să prezinte ştirea aceea întregii lumi.

— Josh… m-auzi?

— Stai un pic, Marcus. Bill, intrăm în direct – ultima oră, ştire live – te ghidez pe măsură ce mergem. E groasă rău – fii pe fază. Camera doi, fii pregătit… intrăm cu ştire live de ultimă oră… grafica… fond muzical… Dirk, bagă-mi o hartă cu Colorado. Gata, toată lumea, asta-i… S-o facem cum trebuie… Intrăm în direct… fiţi gata… trei… doi… unu… intră!

Glasul lui Simon era calm, neşovăitor şi profesionist. Jackson auzi cum sinteza financiară a zilei fu întreruptă brusc de muzica specifică. Apoi:

— Aici CNN, ştire live de ultimă oră.

Deşi era un reporter experimentat şi trecut prin multe bătălii, simpla pronunţare a cuvintelor acelora îi produse fiori pe şira spinării. Simon dicta introducerea, iar crainicul Bill Blake repeta fără să ezite fiecare cuvânt.

— Marcus, fii gata, acum…

Pentru o clipă, un şuierat de electricitate statică făcu să pară că telefonul lui se defectase. Jackson ştia însă că de fapt semnalul îi fusese preluat şi cuvintele sale se auzeau în direct la televiziune.

Blake îl prezenta deja.

— … la telefon acum de pe I-70, la periferia Denverului… Domnule Jackson, mă auziţi?

— Da, Bill, te aud.

— CNN anunţă că tocmai a fost atacată coloana auto prezidenţială, aparent de un kamikaze, pe şoseaua care pleacă de la Aeroportul Internaţional Denver. Am înţeles că aţi fost martor la cele întâmplate. Ce ne puteţi spune?

*

Bennett privea în gol pe fereastră.

Roni Barşevsky se strecura cu Mercedesul vechi prin traficul matinal, gonind spre aeroport, însă mintea lui Bennett era altundeva. Avea nevoie de informaţii. Ce se întâmpla? Era adevărat? Cum fusese posibil? Nu se putea ca preşedintele MacPherson să fi murit. Nu se putea!

James MacPherson era practic al doilea său tată. Mai mult decât oricare alt om din viaţa lui Bennett – cu excepţia propriului său tată – MacPherson se interesase personal de aptitudinile sale, de cariera şi viaţa lui, învăţându-l trucurile lumii finanţelor şi tratându-l ca pe un fiu şi un protejat. La începutul anilor 1990, când fusese angajat în GSX şi înainte ca MacPherson să fi fost ales guvernator, tânărul Bennett fusese adesea invitat în mod regulat la locuinţa superbă a şefului său din Cherry Creek, uneori pentru a lucra până noaptea târziu la diverse propuneri, alteori pentru a devora incredibilele prăjituri cu ciocolată pregătite de doamna MacPherson, pentru a se juca cu fetele în curte sau pentru a ajuta la trasarea viitorului politic al directorului executiv.

Când MacPherson începuse să-şi plănuiască prima candidatură la postul de guvernator, Bennett fusese unul dintre cei doisprezece oameni prezenţi în încăpere – în ciuda faptului că guvernatorul îl numea „democratul lui rezident” – luând notiţe şi ajutând la redactarea ciornelor pentru platforma-program şi discursurile din campanie. Când MacPherson câştigase în mod zdrobitor campania de realegere, Bennett fusese unul dintre cei şase oameni din apartamentul de hotel din Denver în seara alegerilor, pregătind drumul de la Denver la Iowa şi la New Hampshire, până la convenţia partidului

republican. Dintr-un motiv ciudat şi inexplicabil, el fusese invitat în cercul interior, „cercul încrederii” aşa cum îi plăcea lui MacPherson să glumească. În timpul procesului, el devenise parte din familie şi în acelaşi timp multimilionar.

Bennett închise ochii şi se afundă în pielea groasă a banchetei din spate a Mercedesului. Îşi frecă ochii, care-l usturau, probabil prima fază a unei migrene provocate de sinuzită. Sorbi o gură de apă şi-şi simţi gâtul inflamat. Se întinse către geam şi-l coborî complet, astfel că părul lui castaniu-închis flutura în curentul de aer. Surescitarea cauzată de afacerea Medexco dispăruse complet.

Se simţea obosit şi greoi, avea dureri în tot corpul şi creierul îi era supus unei suprasarcini mentale. În scurt timp, constată că gândurile i se întorceau cu câţiva ani în urmă, la casa superbă a lui MacPherson, cuibărită sus în Beaver Creek, pe unul din versanţii Munţilor Stâncoşi. Fusese invitat la schi cu guvernatorul, familia acestuia şi Iverson.

Dar în loc să se distreze, se pomenise lovit de o laringită incredibil de dureroasă. Doamna MacPherson – Bennett nu reuşise niciodată să se simtă în largul lui spunându-i Julie, deşi ea insistase – îl înfofolise în maldăre de pături de lână, îi adusese o carafă mare cu ceai Earl Grey fierbinte şi-l lăsase să se odihnească în casa imensă şi tăcută, privind prin fereastra uriaşă din sticlă groasă ce dădea spre unii dintre cei mai frumoşi munţi pe care-i văzuse vreodată.

Încă putea să revadă în minte piscurile înzăpezite, albe şi reci, brazii groşi şi masivi, apusul portocaliu pâclos şi umbrele prelungi şi negre din vale, ca şi luminiţele albe clipitoare ale bradului de Crăciun al familiei. Încă putea să audă vuietul vânturilor muşcătoare de afară, trosnetele şi pârâiturile focului dinăuntru şi colindele blânde ce murmurau din difuzoarele micuţe şi discrete din casă. Poate că se simţise în siguranţă pentru prima dată de când se aruncase în nebunia de pe Wall Street.

Povara lumii – apăsarea afacerilor de proporţii şi anticiparea următoarei crize politice, economice sau financiare – lunecase uşor de pe umerii săi şi Bennett adormise şi dormise mult de

tot.

*

Nu fusese niciodată construită în ideea de a fi o fortăreaţă.

Clădirea elegantă cu două etaje din cărămidă albă, ridicată în stil victorian în secolul al XIX-lea la intersecţia dintre strada 34 şi Massachusetts Avenue din Washington, poate că fusese construită de militari şi pentru militari, dar nu era inexpugnabilă.

Amplasată pe o colină superbă, înconjurată de arbori înalţi şi situată dincolo de porţile unui domeniu acoperit cu iarbă, structura în stil Queen Anne terminată în 1893 îşi începuse existenţa ca rezidenţă a administratorilor Observatorului Naval SUA, până în 1928, când devenise locuinţa oficială a şefului Operaţiunilor Navale SUA.

În 1974, Congresul american o desemnase ca reşedinţă oficială a vicepreşedintelui Statelor Unite. Nelson Rockefeller şi familia lui îşi primiseră aici oaspeţii, dar abia în 1977 Walter Mondale şi familia sa deveniseră realmente primii ei locuitori permanenţi. Acum îl găzduia pe vicepreşedintele William Harvard Oaks, iar tihna domeniului istoric era pe punctul de a fi distrusă.

Şeful agenţilor serviciului secret din tura respectivă, Steve Sinclair, stătea aşezat la biroul său de la Punctul 1 de control, chiar în spatele uşii din faţă a reşedinţei. Tocmai terminase de corectat lucrarea fiului său cel mare, din clasa a X-a, despre discursul lui Lincoln de la Gettysburg, şi se relaxa cu o ceaşcă de cafea fierbinte, o gogoaşă proaspătă cu gem de afine şi prima ediţie a fasciculului sportiv din *Washington Post,* când cele trei telefoane ale sale începură să sune aproape simultan. Cei şase agenţi aflaţi în living şi salon tresăriră atenţi.

Sinclair ridică întâi telefonul roşu.

— Aici, Sinclair, ascult.

— *Cod Roşu! Repet: Cod Roşu!* răcni comandantul de tură de lângă Bud Norris în sediul general al serviciului secret din Trezorerie. Porniţi elicopterul şi scoateţi-l pe Şah-mat de acolo, *imediat!*

— Confirm recepţia – rămâi pe fir.

Sinclair strigă în microfonul montat pe încheietura mâinii:

— Cod Roşu. Repet: Cod Roşu! Evacuare. Evacuare! *Marina 2* – dă-i drumul!

Toţi cei şase agenţi aveau automatele Uzi în mâini şi patru dintre ei ţâşniră pe lângă Sinclair, urcând scara. Unul ocupă poziţia de pază a uşii din faţă, iar celălalt deschise uşa laterală spre bucătărie. Alţi zece agenţi se revărsară prin bucătărie din postul de gardă aflat în imediata apropiere a reşedinţei, poziţionându-se la toate ferestrele parterului. Între timp, Sinclair apăsă două butoane – unul alb şi unul roşu – de pe panoul din spatele lui. Unul dintre ele ilumină instantaneu toată curtea cu proiectoare orbitoare. Celălalt declanşă o serie de mugete asurzitoare de claxoane pneumatice, anunţând că întregul domeniu era pe picior de război.

După aceea, Sinclair scană rapid cele douăsprezece monitoare TV din faţa lui, însă nu văzu nicio ameninţare imediată. Îi zări doar pe cei doi piloţi ai Marinei alergând din postul lor de gardă către primul elicopter din curte, sărind înăuntru şi executând procedurile de urgenţă pentru a pregăti aparatul de decolare în următoarele secunde.

— Baza, ce ştii? strigă apoi Sinclair în telefon spre centrul operativ al serviciului secret.

— Coloana auto a lui Gambit este atacată – repet, atacată. Execută Hârciogul Ascuns. Repet: Execută Hârciogul Ascuns! Susţinerea aeriană este pe drum.

*

Baza Air Force Bolling din Washington învie brusc.

Sirenele de alarmă şi claxoanele pneumatice îi treziră cu brutalitate pe toţi. Într-o clipă, noaptea se transformă în zi, când proiectoare gigantice se revărsară peste baza de elită de pe malul râului Potomac. În câteva clipe, Humveeurile, jeepurile militare masive, blocară toate intrările. Puşcaşii marini gata de intervenţie îşi înhăţară puştile M16 şi se repeziră afară din dormitoare, ocupându-şi posturile. Deasupra lor, zece piloţi experţi ridicaseră trei elicoptere Apache de luptă şi două elicoptere verde-închis de transport ale Marinei, dispunându-se în formaţie de recuperare. Într-o clipă, dispărură.

*

Aveau la dispoziţie doar câteva secunde.

La etajul reşedinţei vicepreşedintelui, agenţii Chuck Kroll şi Mike Martin alergară pe hol pe lângă cabinetul de lucru, sala de relaxare, dormitorul copiilor, acum gol, din stânga, şi ajunseră la dormitorul principal din capăt, pe dreapta. Agenţii năvăliră înăuntru fără să bată la uşă.

— Domnule vicepreşedinte, veniţi imediat!

Vicepreşedintele îmbrăcat în pijama groasă nici măcar nu se trezise complet, dar asta era lipsit de importanţă. Cei doi agenţi îl luară pe sus din pat şi părăsiră camera, lăsându-i în urmă soţia îngrozită şi dezorientată. Un al treilea agent luă valiza pentru urgenţe a vicepreşedintelui, păstrată mereu gata pregătită, şi servieta lui, după care alergă pe scară după ceilalţi. Al patrulea agent rămase cu nevasta vicepreşedintelui, ca s-o calmeze şi să-i explice că în scurt timp alt elicopter avea să vină ca s-o evacueze şi pe ea.

Marina 2 pornise motoarele, când vicepreşedintele şi agenţii apărură printr-o uşă laterală la numai treizeci de metri de elicopterul care vuia. Douăzeci de agenţi cu automate Uzi şi puşcaşi marini echipaţi complet de misiune şi înarmaţi cu puşti M16 formară un coridor uman sigur prin care agenţii îşi purtară protejatul şi-l aruncară literalmente prin uşa elicopterului. Kroll îl urmă primul.

Martin sări după el, trânti uşa, închizând-o şi-l lovi pe pilot cu palma în spate.

— *Dă-i, dă-i, dă-i!* răcni el.

Marina 2 se ridică în formaţie cu cele trei Apache-uri de luptă care pluteau deasupra şi în secunda următoare se făcură nevăzute. Nici trei minute nu se scurseseră din clipa în care sunase telefonul agentului Sinclair, anunţând Codul Roşu.

*

Toată lumea era acum pe punctul să ştie aproape la fel de mult ca şi el.

În centrul de comandă al serviciului secret din Washington, directorul Bud Norris văzu ştirile CNN apărând pe unul dintre cele cinci monitoare mari din faţa lui şi izbi cu pumnul în

consola de alături.

Norris vorbea la două telefoane. Unul era o linie protejată cu Centrul operativ FBI, de unde semnalul era retransmis la Chevroletul Tahoe blindat al directorului Scott Harris, care-l aducea cu viteză maximă la biroul său din clădirea Robert F. Kennedy de pe strada E, în nord-vestul oraşului. Celălalt era o legătură codificată prin satelit cu Jackie Sanchez, agenta specială a serviciului secret, aflată la scena atacului din Denver, care acum conducea operaţiunea de salvare şi se străduia cu disperare să pătrundă în limuzina răsturnată şi grav avariată.

Pe când îl informa rapid pe Harris, Norris stătea cu ochii aţintiţi pe alt monitor. Acesta reproducea imagini de care nu dispunea CNN şi nimeni altcineva – era o transmisiune în direct de la Apache-ul aflat deasupra autostrăzii. Zărea imaginea unui ferestrău special conceput pentru descarcerare care străpungea portiera blindată a Diligenţei. Zărea agenţii înarmaţi până-n dinţi care înconjuraseră vehiculul. Zărea pompierii care se luptau cu avionul G4 în flăcări. Şi o zărea pe Sanchez dirijând acţiunea.

— Jackie! lătră Norris.

— Da, răspunse imediat agenta.

— Cât mai durează?

— Aproape am ajuns. Rămâneţi pe fir, domnule director.

*

Servieta lui piui.

Primea un mesaj e-mail. Bennett înhaţă servieta de piele şi-şi scoase terminalul mobil BlackBerry. Alertă de ştiri de ultimă oră de la AP. Derulă iute în jos. *Coloana auto prezidenţială atacată de un kamikaze.* Nu se dădeau alte detalii.

Peste câteva minute, alt piuit. O actualizare. Serviciul secret tocmai îl evacuase pe vicepreşedinte din Observatorul Naval. Preşedintele Camerei Reprezentanţilor fusese trezit de gărzile lui de corp în Chicago, evacuat cu un elicopter Air Force şi se afla acum în drum spre o bază militară secretă. Membrii cabinetului erau duşi în locuri sigure, necunoscute, ca *precauţii împotriva altor atacuri posibile,* potrivit unei surse anonime din serviciul secret.

Alt piuit. Altă actualizare. CNN anunţa că serviciul secret *scotea trupuri din limuzina preşedintelui.*

Trupuri? Bennett simţea că gâtul îi luase foc. Brusc i se făcu rău.

*

— Bob, sunt asaltat aici.

Secretarul de presă Chuck Murray îşi apăsă mai bine casca în ureche şi coborî pentru o clipă din autobuzul nr. 1 al presei – îndepărtându-se de fiarele carnivore dinăuntru – căutând cu disperare ceva real, ceva solid din partea secretarului general al Casei Albe, Bob Corsetti. Din cauza vântului, elicopterelor şi a sirenelor vehiculelor care soseau din toate direcţiile, abia distingea cuvintele.

— Ce-i cu preşedintele?… Ce?… Bob, nu dispun de câteva minute. Autobuzul e plin de telefoane mobile gata să anunţe că-i posibil să fi murit… Ştiu ce spune… Am fost chiar lângă el… Ce?… Păi, văd exact acelaşi lucru… două… Ce?… Da – până acum, două trupuri… uite că-l scot pe al treilea… Cine? Bun, perfect, o să vorbesc cu el.

Murray îşi dădu seama brusc că-şi lăsase haina în autobuz. Scăldat de transpiraţie, tremura incontrolabil.

— Alo? Cine este? Agent Parker, sunt Chuck Murray. Care-i situaţia? Trebuie să ştiu imediat – este viu sau mort?

*

BlackBerry-ul lui Bennett piui din nou – mesaj e-mail din Londra.

> jon am aflat acum… la cnn… ce ştii?…
> te sun mereu pe mobil dar nu te prind…
> sună-mă erin.

Erin McCoy era directoarea de comunicaţii internaţionale a companiei Global Strategix şi locuia în Londra.

La treizeci şi unu de ani, născută şi crescută în Carolina de Nord, era strănepoata unui fost secretar de stat american, un lucru de care era foarte mândră şi pe care îi plăcea să i-l reamintească lui Bennett din când în când. Absolventă de

Economie la Chapel Hill, Universitatea Carolina de Nord, şi cu diplomă MBA de la Wharton, era o femeie plină de viaţă şi superbă, dar în mod inexplicabil singură, un lucru pe care lui Bennett îi plăcea să i-l reamintească *ei din când în când.*

Realitatea era că nu prea avea mult timp să iasă cu bărbaţi şi cu atât mai puţin timp să se mărite. În prezent lucra aproape non-stop pentru tranzacţia Medexco şi devenea rapid unul dintre membrii cei mai valoroşi ai echipei lui Bennett. Bărbatul apăsă o tastă de pe telefonul lui şi ea răspunse după primul apel.

— McCoy.

— Sunt Jon.

— Te uiţi la chestia asta?

— Nu… sunt cu Roni în drum spre aeroport. Ce ştii?

— Nu mare lucru. Doar ce-i şi la televizor. Nu putem prinde pe nimeni din Denver, iar în New York nimeni nu ştie nimic. Ai vorbit cu Stu?

— Foarte puţin.

— Şi?

Bennett tăcu o clipă. Trebuia oare să-i spună?

— E rău… e posibil ca preşedintele să fi murit.

Şi aşa ea se temea întotdeauna de tot ce era mai rău, iar acum cuvintele lui Bennett părură s-o amuţească. Tăcere. Apoi, brusc, femeia rosti:

— Ia stai aşa… nu-nchide…

— Ce-i?

— FOX are imagini… stai aşa…

Bennett fusese de câteva ori în biroul lui McCoy şi-l poreclise NORAD. Sus, deasupra Londrei, cu vedere către Tamisa şi Big Ben, McCoy şi echipa ei creaseră un centru de comandă financiară de înaltă tehnologie, dotat cu cele mai moderne echipamente de comunicaţii din lume – de la radiouri pe unde scurte şi antene pentru sateliţi, până la Internet cu acces de mare viteză şi cabluri de fibră optică, capabile să transmită treizeci de milioane de convorbiri telefonice transatlantice într-o secundă.

Toate acestea îi permiteau lui McCoy şi echipei sale să

primească rapoarte instantaneu de la serviciile de ştiri, pieţele financiare, personalul GSX şi alte surse de pe toată planeta. „Cunoaşte bine starea turmelor tale” scria pe micuţa plăcuţă ceramică de lângă telefoanele, calculatorul şi paharul mereu plin cu acadele, toate perfect aranjate pe biroul ei masiv din lemn de cireş, folosit de Churchill pe vremea când abia intrase în Parlament şi se autodesemnase agitator al gloatei.

Bennett şi-o putea imagina pe McCoy şi echipa ei, strânşi în biroul femeii la prima oră a dimineţii britanice, privind la zece monitoare TV murale şi vorbind în acelaşi timp la telefon.

— Erin? Ce se vede?

— Stai… stai aşa… aha… au dat zoom… Hai odată, focalizaţi… Stai… oh… oh, nu… oh, nu…

— Ce-i? Erin, ce-i?

*

Norris nu vroia ca lumea să vadă nimic, cu atât mai puţin imaginile acestea.

Bănuia că un cameraman de la FOX se suise cumva pe maşina sa cu antenă de satelit sau chiar pe un autobuz de presă. În tot cazul, folosind un teleobiectiv cu zoom de putere, imaginea pe care el o capta şi trimitea în toată lumea era focalizată pe deschiderea care fusese tăiată în caroseria Diligenţei.

Puteau fi văzuţi agenţii serviciului secret care începeau să ridice cu grijă din automobil alt corp fără viaţă – legat de o targă din lemn. Ocazional, câte o pală de fum oculta imaginea, dar, fără îndoială, era o transmisiune live zguduitoare… şi, deocamdată, exclusivă.

— Sanchez, opreşte totul, repet: opriţi evacuarea *imediat!* răcni Norris în telefon.

Stupefiaţi, toţi cei din Centrul operativ al serviciului secret se holbară la el îngroziţi.

— Nikon 1, Nikon 1, sunt Baza – aterizează imediat în faţa Diligenţei. Coboară – chiar acum. Hai, hai, hai – aterizează imediat!

Telespectatorii din toată lumea văzură cum, pe neaşteptate, imaginea tulburătoare transmisă de FOX şi Sky News fu

complet blocată de un elicopter al poliţiei Denver care cobora rapid. Cameramanul mări factorul de zoom, dar în zadar. Nicio cameră, niciun reporter, absolut nimeni nu putea să vadă ce se întâmpla. Nimeni, cu excepţia lui Bud Norris şi a colegilor săi din Casa Albă, Pentagon, FBI şi CIA. Imaginile protejate transmise de videocamera montată pe botul Apacheului care continua să plutească deasupra scenei le oferea din nou controlul exclusiv al situaţiei.

Norris ordonă reluarea activităţii şi eforturile de extragere reîncepură, în grabă, dar cu precauţie. Apărură mai mulţi agenţi cu M16, care înconjurară echipa de descarcerare. Altă ambulanţă înaintă atent în marşarier împreună cu Năluca, flancate de agenţi civili cu automate Uzi în mâini.

— Sanchez, care-i situaţia?

— Thomas şi Stevens sunt în stare critică, anunţă ea referindu-se la cei doi agenţi ai lui Gambit care aveau misiunea directă de a proteja viaţa preşedintelui. Amândoi sunt inconştienţi, cu hemoragii interne masive. Îi evacuăm cu ambulanţele.

Norris simţi un ghem în stomac.

— Tocmai îi scoatem pe Burdett şi Rodriguez. Burdett este inconştient, dar stabil. Rodriguez este în stare foarte gravă, continuă Sanchez referindu-se la Terry Burdett, secretarul personal al preşedintelui, şi Tommy Rodriguez, şoferul limuzinei.

Norris constată că-i sporea enervarea. Da, îi păsa de oamenii lui. Da, îi păsa de personalul prezidenţial, dar în clipa aceasta niciunul dintre ei nu constituia principala lui grijă.

— Sanchez, ce-i cu Gambit?

— Vom şti în câteva clipe, domnule director.

*

Marina 2 coborî rapid şi fără menajamente pe peluza sudică a Casei Albe.

În timp ce ateriza, vicepreşedintele – al cărui nume de cod era Şah-mat pentru dispozitivul său de pază – văzu că bateriilor de rachete sol-aer le fuseseră scoase husele şi erau gata de acţiune pe acoperişul Casei Albe şi al clădirii ce adăpostea

vechile birouri executive. Văzu de asemenea echipele SWAT ale serviciului secret, echipate în uniforme negre de luptă, care se desfăşuraseră pe sol.

În clipa în care elicopterul atinse pământul, un Suburban blindat negru opri lângă el, portiera elicopterului fu deschisă şi Şah-mat fu proiectat printr-una dintre portierele maşinii. Agenţii săriră înăuntru, acoperindu-l, şi automobilul ţâşni spre Biroul Oval.

Acolo, un pluton de agenţi înconjurară vehiculul, cu automatele Uzi pregătite. Îl purtară pe Şah-mat prin Biroul Oval, apoi prin holul principal al aripei vestice, prin uşa unei scări sigure, coborâră două paliere, trecură printr-o uşă protejată cu parolă şi păzită de doi puşcaşi marini înarmaţi, pe un coridor lung şi intrară în Centrul Operativ de Urgenţă Prezidenţial.

Îl aşteptau deja Marsha Kirkpatrick, consilierul pentru securitate naţională al preşedintelui, Tucker Paine, secretarul de stat, şi principalii lor asistenţi. Toţi aterizaseră cu câteva minute în urmă la baza Air Force Andrews, reveniţi dintr-o călătorie la Moscova. Când dispozitivele lor de pază aflaseră despre criza declanşată, aduseseră imediat la Casa Albă echipa diplomatică de înalt nivel.

Uşa masiva ca de tezaur, din oţel gros de un metru, se trânti în urma lor. Abia atunci, Kroll anunţă în microfonul său de pe încheietura mâinii:

— Şah-mat este în siguranţă. Repet: Şah-mat este în siguranţă.

*

— Domnule director, domnul Norris pe linia 1.

La ora 3.27 pe coasta atlantică, directorul FBI Scott Harris revenise în apartamentul de la nivelul al şaptelea, însoţit de consilieri care erau electrizaţi de energie pur nervoasă.

— Bud, sunt Scott. Ce-i cu Gambit?

— Nu ştiu încă. Peste un minut, o să aflu mai multe. Ce ai tu?

— Nimic. Ne-am activat toată reţeaua. Cerem informaţii de pe tot globul. Echipa de teren din Toronto a plecat spre

aeroport şi mai vin alte două echipe din Buffalo şi Boston. Tocmai am vorbit cu canadienii. Ne oferă completa lor asistenţă.

— Prea mult nu ne mai foloseşte acum. Care-i situaţia noastră tactică?

— Aici stau şi mai rău. Nu cred că putem considera că s-a terminat.

— De-acord.

— Dar n-am încă nimic concret.

— S-a ştiut orarul, maşina, momentul optim de atac…

— În mod sigur, au avut oameni la sol.

— Nici nu se putea altfel, pentru a calibra un zbor de la Toronto ca să ajungă la momentul exact şi în locul exact. Absolut! Este un coşmar. Poţi pune prinsoare că-s mai mulţi. Întrebarea este – unde?

— Pot ticsi Denverul cu agenţi.

— Fă-o! Trimite-i în Colorado Springs şi de-acolo să vină cu maşinile. Deocamdată ţin închis AID.

— Bine. Aşa facem. Cum o să-l deplasezi pe Gambit? Am auzit că *Marina 1* a avut probleme mecanice.

— Are în continuare. Din cauza asta s-a recurs la coloana auto.

— Acum nu mai poţi risca pe şosele. Nu ştii în cine te poţi încrede acolo.

— O să-l pun într-un elicopter. O să piloteze Sanchez, flancată de elicoptere Apache.

— Şi unde-l duci?

— La Palatul de Cristal.

— Nu înapoi la *Air Force One?*

— Nu-l aduc la avion până nu ştiu că-i absolut sigur.

— Bine. Cu ce te putem ajuta?

— Doar să aflaţi cine au fost autorii.

*

— Baza, l-am scos pe Moore, îl anunţă Sanchez pe Norris prin telefon.

Pe ecranul video, Norris o văzu pe Sanchez acţionând rapid, direcţionându-şi echipa, repoziţionându-şi oamenii şi

rechiziţionând elicopterul de poliţie. După aceea, o văzu întinzându-şi telefonul în Diligenţă.

— John? John, sunt Bud.

— Salut, şefu'… rosti Moore buimăcit.

— Vorbeşte, John.

— Gambit e-n siguranţă.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne!

— Are o mulţime de tăieturi, vânătăi şi o comoţie uşoară. E destul de şocat. L-am pus pe sedative şi oxigen. L-am imobilizat. Dar l-am examinat destul de bine şi n-o să păţească nimic. Slavă cerului pentru airbaguri!

Cinci mii de agenţi şi echipamente ultramoderne în valoare de miliarde de dolari, iar viaţa unui preşedinte putea fi realmente salvată sau pierdută de airbaguri în timpul unui atac terorist? La doi ani după ce se lăsase de fumat, Norris se simţi brusc tânjind după o ţigară.

— John, nici nu ştiu ce să…

— Bud? Bud, sunt Mac – ce-a fost ăsta… alt exerciţiu de-al tău?

La început, Norris fu luat prin surprindere să audă glasul lui MacPherson. Apoi începu să râdă – mai degrabă din cauza energiei nervoase reprimate, decât de jalnica, dar eroica, tentativă de umor a preşedintelui. Vocea acestuia tremura, însă moralul părea bun.

— Da, domnule preşedinte. Nu aţi primit înştiinţarea mea?

MacPherson chicoti slab, după care începu să tuşească.

— Domnule preşedinte, sunteţi?…

Moore revenise la telefon.

— Avem aprobarea de a-l deplasa, domnule director?

— Absolut, daţi-i drumul!

Norris şi echipa lui priviră imaginile video transmise de Apache, în care agenţii de la sol extraseră rapid, atent şi profesionist, targa lui Gambit din Diligenţă şi o instalară în partea din spate a elicopterului de poliţie. Sanchez se aşeză în scaunul pilotului, alături de alt agent, cândva rezervă de pilot militar. Alţi agenţi îl ajutară pe Moore să se suie, împreună cu doi agenţi civili din Năluca, dintre care unul era un medic cu

instruire specială.

După ce se ridică, elicopterul fu flancat de cele două Apacheuri; în faţa lui se afla celălalt elicopter de poliţie, pilotat şi ticsit cu agenţi, iar toate aparatele erau escortate de o escadrilă de F-15. La sol, vehiculele serviciului secret şi echipajele de poliţie începură să plece, revenind la aeroport pentru a păzi *Air Force One*. Peste câteva minute, aterizară o duzină de elicoptere ale poliţiei şi Gărzii Naţionale, pentru a-i îmbarca pe agenţi şi personalul Casei Albe.

În Washington, Norris se întoarse către echipa lui şi-i privi pe rând în ochi.

— Gambit trăieşte.

Centrul operativ izbucni în aplauze. Pentru prima dată, după atât timp, oamenii răsuflară uşuraţi.

— Deschide-mi toate frecvenţele, îi ceru Norris adjunctului său. Jucătorii, aici e Baza. Avem veşti bune. Gambit este viu. Repet: Gambit este viu.

Făcu o pauză – de numai o secundă – pentru ca mesajul să fie perceput clar, apoi continuă repede:

— Şah-mat este de asemenea în siguranţă. Ca şi Megafon. Nu am pierdut pe niciunul dintre conducători – nu încă. Dar a fost aproape, iar eu unul nu cred că afacerea asta s-a terminat. În niciun caz. De aceea, fiţi atenţi! Suntem acum la Stare Ameninţare Delta. Nu ştim ce ne-aşteaptă. Este posibil să aveţi suspiciunile voastre despre autorii atentatului, însă vă reamintesc că nu aceasta este misiunea noastră. Nu în noaptea asta. Misiunea noastră este de a ne asigura că ospiciul nu este condus de nebuni. Misiunea noastră este vigilenţa, nu vendeta. A-nţeles toată lumea? Deci, rămâneţi cu ochii-n patru. Rămâneţi în stare de alertă. Şi să ne-ajute Dumnezeu!

4

Roni Barşevsky aproape că ajunsese.

Intră cu Mercedesul pe drumul de acces plin de vehicule care ducea la Aeroportul Internaţional Ben Gurion de lângă Tel Aviv. Pe măsură ce veştile despre atacul asupra preşedintelui american începuseră să se răspândească, aeroportul, şi aşa aflat într-un sezon aglomerat, se suprapopula în mod dramatic. Turişti şi oameni de afaceri se îndreptau cu zecile într-acolo, îngrijoraţi, o dată în plus, că prezenţa lor în Israel putea să fie nesigură şi de aceea maşinile de-abia se târau.

În mod neobişnuit însă pentru el, Bennett părea indiferent la situaţia aceea. Era pur şi simplu lipit de derularea dramei din Denver şi recunoscător că nu trebuia să coboare prea repede din maşină. Pe măsură ce Mercedesul înainta centimetru cu centimetru, Erin McCoy din Londra îi transmitea lui Bennett în Israel tot ceea ce anunţau şi difuzau corespondenţii TV din Denver, Atlanta, New York şi Washington.

— Jon, tocmai l-au evacuat pe preşedinte cu elicopterul.

— Trăieşte?

— Nu s-a spus.

— Încotro se-ndreaptă?

— Nu ştiu. Nu s-a spus.

— Da' *ce* s-a spus?

— Au primit imagini video de la un post local… Stai aşa… E incredibil… Jon, au imagini ale avionului kamikaze care coboară spre coloana auto, către maşina preşedintelui şi apoi ceva – nu ştiu, ceva ca o rachetă sau un proiectil – iese din spatele unei maşini a serviciului secret şi loveşte avionul, care explodează într-o sferă de foc cum n-ai mai văzut niciodată.

— Poftim?!

— Parcă a explodat tot cerul.

— Stai, stai… crezusem că avionul s-a prăbuşit şi după aceea a explodat pe coloana prezidenţială.

— Şi eu crezusem la fel. Da-ţi spun – mai întâi, un fel de

rachetă a ţâşnit din spatele uneia dintre maşinile alea negre şi a lovit avionul. După aia, toate sfărâmăturile au început să se reverse peste coloana prezidenţială şi se vede cum maşina preşedintelui intră în separatoarele din beton de pe I-70 şi totul ia foc… după care se rostogoleşte şi se rostogoleşte întruna.

Bennett simţea că are febră şi-i era rău. Luă repede sticla cu apă şi sorbi adânc.

— Jon?… Jon, mai eşti la telefon?

— Da… da… sunt… tocmai… nu ştiu…

— Ştiu… e oribil…

— Ai izbutit să-l prinzi pe Iverson?

— Nu, nu încă. Toate liniile din zona Denverului sunt supraaglomerate. Îl căutăm prin pager, dar deocamdată n-am reuşit să-l găsim.

— Bine – fii atentă, pune pe cineva să-l prindă pe Brooks în New York.

— Da?

— Spune-i să scape de toate, imediat cum se deschide bursa.

— De toate?

— Absolut de toate – să treacă pe lichidităţi.

— Lichidităţi? Jon, despre ce vorbeşti?

— Despre ce vorbeşti *tu?* O să fie un colaps total. Cineva tocmai a-ncercat să-l asasineze pe preşedintele Statelor Unite… şi poate c-a şi reuşit.

— Ştiu, dar…

— Dar ce? Erin, în câteva ore, Dow o să piardă două mii de puncte. NASDAQ o să se ducă de râpă. Nikkei ce face-n clipa asta?

— Stai aşa să vedem… a-nceput să reacţioneze, a coborât trei procente.

— Vezi? Ce-i cu Hang Seng?

— A coborât două procente şi jumătate.

— Îţi spun că până la sfârşitul zilei amândouă o să coboare cu zece procente, dacă nu şi mai mult. Fii atentă!

— Jon…

— Ce-i? Crezi că greşesc?

— Nu ştiu… atât doar…

— Doar ce? Erin, tu glumeşti? Adună-te şi gândeşte. Gândeşte! Dacă preşedintele este mort? Sau dacă-i viu, dar n-o să supravieţuiască? Ce-o să fie atunci?

McCoy tăcu.

— Crezi că cineva o să se mai urce vreodată într-un avion? Crezi că cineva o să-şi mai cumpere o casă săptămâna viitoare? Crezi că cineva o să mai demareze vreo afacere?

— Nu…

— Bineînţeles că nu. Încrederea cumpărătorilor o să se ducă dracului. Piaţa o să se prăbuşească. Ştii ce-nseamnă asta?

— Ce?

— Înseamnă că n-o să avem suficienţi bani ca să-ncheiem afacerea asta. Şi după aia ştii ce-o să fie?

— Dar tu crezi c-o să mai putem continua acum cu Galişnikov?

— Da. Da! Nu intenţionez să las afacerea asta să moară. În niciun caz. Prinde-l pe Brooks şi spune-i să scape *de toate. De toate!* Ai priceput?

Acum, Bennett răcnea în telefon.

— Bine, bine… am priceput… am priceput…

Cei doi tăcură o clipă; McCoy era zguduită de ieşirea lui Bennett, iar bărbatul se simţea zguduit de spaima care-l cuprindea cu repeziciune. În timp ce el asculta, McCoy îl trezi pe Tom Brooks – principalul broker al fondului Joshua – aflat în locuinţa lui din Greenwich Village. Femeia îi explică ce se întâmpla, îi spuse să-i anunţe pe toţi şi să-i adune imediat la birou, apoi să se pregătească să lichideze toate acţiunile fondului şi să treacă pe lichidităţi.

Bennett fu surprins de calmul lui McCoy, de răbdarea ei în timp ce Brooks bâjbâia prin apartament în căutarea telecomenzii, ca să dea drumul la televizor şi să vadă transmisiunile înfricoşătoare de pe CNN, FOX şi NBC. Erin avea o sinceritate şi o dulceaţă pe care el le ignorase până atunci, iar asta îl făcea să se simtă şi mai stingherit.

Barşevsky opri fără un cuvânt în faţa terminalului aeroportului, deschise portbagajul şi începu repede să scoată valizele. Bennett închise telefonul, îl puse în servietă şi coborî.

Cei doi îşi strânseră mâna, dar nu îşi adresară niciun cuvânt. Bennett îşi luă apoi bagajele şi alergă spre o cursă aeriană despre care acum era aproape sigur că o scăpase.

*

— Dă-mi-l pe preşedinte.

Cel puţin vicepreşedintele se afla în siguranţă, în subteran, adânc sub Casa Albă.

— Domnule vicepreşedinte, Bud Norris de la serviciul secret tocmai m-a anunţat că preşedintele alternează între trezie şi pierderea cunoştinţei, rosti Marsha Kirkpatrick.

Profesoara de istorie rusă de la Universitatea Georgetown, femeia de cincizeci şi trei de ani devenită principalul consilier al Casei Albe, stătea la masa de conferinţe şi se străduia să deschidă o linie telefonică protejată prin satelit cu preşedinte şi echipa lui de securitate.

— Unde-i el?

— În drum spre Palatul de Cristal, flancat de două elicoptere Apache. O echipă de agenţi îl urmează în alt elicopter şi alte două aparate îi îmbarcă chiar acum pe restul agenţilor de la locul atentatului.

— În cât timp vor ajunge la Palatul de Cristal?

— Nu sunt sigură. O clipă…

În momentul acela, Kirkpatrick reuşi în cele din urmă să vorbească cu elicopterul rechiziţionat de la poliţia metropolitană Denver cu indicatorul de apel Vulturul 1, care zbura la altitudine joasă şi fără lumini spre sud, în lungul poalelor Munţilor Stâncoşi.

— Vulturul 1, recepţie.

— Vulturul 1, sunt Ranchul Preriei, cod Matrix Delta Tango.

— Confirmat, Matrix Delta Tango. Suntem pe linie protejată.

— Vulturul 1, sunt consiliera pentru securitate naţională. Cu cine vorbesc?

— Sunt agenta specială Jackie Sanchez.

— Îl ai pe Gambit?

— Da, doamnă consilier. Ne-ndreptăm spre Palatul de Cristal.

— Agentă Sanchez, îl am lângă mine pe Şah-mat. Rămâi pe

fir.

Vicepreşedintele luă telefonul negru de pe consola sa, în timp ce un asistent militar îi tastă codul de securitate.

— Domnule vicepreşedinte, o aveţi pe fir pe agenta Jackie Sanchez, care zboară cu preşedintele.

— Sunt Şah-mat. În ce stare este? întrebă calm vicepreşedintele.

— Domnule vicepreşedinte, Gambit este viu. Ţinând seama de cele întâmplate, este în formă destul de bună. Mi-a cerut să vă spun să activaţi imediat Operaţiunea Radiografia Irlandeză.

— Serios?

— Aşa mi-a transmis.

— Bine. Spune-i că aşa vom face. Altceva?

— Semnele vitale sunt bune. Este stabil. În curând, aterizăm la Palatul de Cristal şi ne aşteaptă o echipă medicală. Să vă raportez complet după ce suntem în siguranţă înăuntru?

— Absolut – dar păstrează linia aceasta deschisă.

— Da, domnule vicepreşedinte.

Vicepreşedintele apăsă butonul de decuplare a microfonului şi se întoarse către Kirkpatrick.

— Două lucruri. Mai întâi, Gambit vrea să declanşăm Operaţiunea Radiografia Irlandeză. O poţi face?

Kirkpatrick amuţi o clipă, apoi întrebă:

— Aşa repede?

— Aparent.

— Bine. O fac imediat.

— Perfect. În al doilea rând, cât de repede îmi poţi stabili legătura cu Forţa de acţiune antitero?

— S-a şi făcut, domnule vicepreşedinte.

*

În Israel, abia trecuse de ora 11.

La Washington era ora 4.

În Colorado, ora 2 noaptea.

Bineînţeles, Bennett pierduse avionul. De fapt, acesta nu avea să decoleze decât peste zece minute, dar el ar fi avut nevoie de minimum o oră ca să treacă de cozile lungi şi să fie verificat de securitatea israeliană a aeroportului, şi ştia că-i era

imposibil să facă asta.

Telefonul îi sună.

— Jon, tu eşti?

Era secretarul Trezoreriei, Iverson.

— Stu? Da, eu sunt. Unde eşti?

— Într-un elicopter, cu Corsetti. Ne-ndreptăm spre preşedinte. Deasupra noastră a-nceput însă o furtună, aşa că abia te mai aud.

— Ce-i cu preşedintele? Mass-media nu spun nimic, dar nu pare să fie bine.

— Nu pot spune prea multe pe o linie neprotejată, dar cred că va supravieţui.

— Slavă Domnului! făcu Bennett.

— Ce-ai zis, Jon? Nu se mai aude! urlă Iverson cât putea de tare, în vreme ce elicopterul se zgâlţâia şi se clătina sub rafalele tot mai puternice ale furtunii.

Bennett se refugie într-un colţ al aeroportului şi încercă să vorbească cât de tare putea, fără să atragă atenţia, deşi nu era uşor.

— Acum m-auzi?

— Greu… Fii atent! Bob a vorbit cu preşedintele acum câteva minute. Vrea să fii diseară aici. De fapt, ne vrea pe amândoi. De aceea, Bob a trimis un agent care m-a luat şi m-a aruncat în elicopterul ăsta. O să murim amândoi.

— El unde-i? întrebă Bennett.

— Preşedintele?

— Da.

— Nu pot să-ţi spun, răspunse Iverson.

— Eu ce ar trebui să fac?

Printre bubuiturile tunetelor, ropotele de ploaie şi vuietul rotoarelor, era de mirare că Bennett îl putea auzi cât de cât pe Iverson. Îşi astupă urechea dreaptă cu degetul şi apăsă telefonul cât putu de tare în cea stângă, străduindu-se să audă tot.

— Cred că cel mai bine este s-ajungi la New York înainte să-nchidă aeroporturile. Learjetul este aici, cu mine, dar este blocat pe AID. Acolo nu se mai permite nicio decolare sau aterizare.

— Bine.

— Aşa că ia un charter din New York şi du-te până la Colorado Springs. Nu-ţi face griji despre costuri. Următoarele instrucţiuni o să ţi le las pe robotul telefonic de acasă. Deocamdată, telefonul ăla ar trebui să fie destul de sigur. Dacă ai nevoie de mine, lasă-mi mesaj pe telefonul de acasă. Pe mobil n-o să mă poţi prinde.

— Bine, aşa o să fac.

— Şi încă ceva, Jon…

— Da?

— Adu actele cu tine.

— Bine. De ce? La ce te gândeşti?

— Fă-o şi nu mai întreba.

— Doar nu crezi că asta are vreo legătură cu afacerea Medexco, nu?

— Habar n-am… totuşi, Jon…

— Da?

— Mai ţii minte ce ne-a spus preşedintele înainte de plecarea ta?

— „Jurământul”?

— Exact.

— Bineînţeles.

— Jon, îţi atrag atenţia că e foarte important. Nu poţi sufla niciun cuvânt nimănui despre tranzacţie. Înţelegi asta, da?

— Nu-ţi face griji.

— Jon, îţi repet…

— Stu, ţi-am zis c-am înţeles.

— Vorbesc cât se poate de serios. Nimic, nimănui. Asta-i un ordin de la preşedinte.

— Stu…

— Ştiu, ştiu. O spun doar ca să nu existe neînţelegeri.

— Nu-ţi face griji.

— Bine… haide că trebuie să-nchid.

— Bine… Ah, încă ceva, Stu.

— Jon, trebuie să-nchid.

— Doar un singur lucru.

— Ce-i?

— I-am spus lui Brooks să scape de toate la deschiderea bursei – să treacă pe lichidităţi.

— Ştiu. Tom mi-a spus deja. Isteaţă mişcare, puştiule. Repet însă, nu mai pot vorbi cu tine despre asta. Vino aici cât poţi de repede – diseară. Preşedintele se bizuie pe tine. Ai înţeles?

— Da. Ai grijă de tine.

Telefonul amuţi. Bennett se simţi amorţit.

*

Securitatea era incredibil de etanşă.

Locotenent-colonelul Nick Calloway, specialist în traume medicale din Air Force, nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Puşcaşi marini pregătiţi de luptă alcătuiau un cordon de securitate, F-15 se roteau deasupra şi trei elicoptere Apache pluteau la doar o sută de metri deasupra solului. Cele două elicoptere care îi transportau pe preşedintele Statelor Unite şi echipa lui de pază se pregăteau acum să aterizeze. Tunetele asurzitoare, luminile orbitoare, vântul care urla şi ploaia sălbatică făceau ca zborul să fie periculos, toţi cei de la sol, uzi până la piele, fiind îngroziţi că oricare dintre aparate se putea prăbuşi.

Brusc, *Marina 1* coborî brutal pe platforma de aterizare şi uşa laterală se deschise cu violenţă. Calloway se repezi înăuntru.

— *John Moore?* răcni el, străduindu-se să acopere zgomotul curentului şfichiuitor creat de elicoptere.

— *Da!* strigă la rândul său Moore.

— *Sunt locotenent-colonel Nick Calloway – bun sosit la Munte!*

— *Sunteţi pregătiţi pentru noi?*

— *Da. Sigur că da. Preşedintele este bine?*

— *E stabil, dar trebuie dus urgent la clinică. Să-i dăm drumul!*

— *Da, domnule.* Calloway se întoarse către echipele medicale şi de securitate, care aşteptau chiar în spatele său. *Gata, îi dăm drumul!*

Agenţii – conduşi de Moore şi Jackie Sanchez – săriră afară din cele două elicoptere şi se alăturară echipelor din Palatul de Cristal pentru a-l scoate pe preşedinte pe o targă, după care îl suiră într-o caravană formată dintr-o ambulanţă, două Chevroleturi Suburban şi şapte Humvee. Peste patru minute,

caravana gonea printr-un tunel lung şi întunecat în inima Muntelui, trecând prin două seturi de uşi din oţel blindat groase de doi metri, care se închiseră în urma lor cu un bubuit ce le zdruncină oasele.

Acesta era Palatul de Cristal, numele de cod pentru NORAD – Comandamentul nord-american de apărare aerospaţială – aflat în adâncul Muntelui Cheyenne, în sudul statului Colorado. Muntele fusese închis ermetic. Preşedintele era în siguranţă.

*

Actorii principali erau pregătiţi.

Videoconferinţa Forţei de acţiune antitero era în plină desfăşurare, conectând toate numele principale din guvernul federal cu vicepreşedintele din Centrul operativ de urgenţă, care purta numele de cod Ranchul Preriei.

Consilierul pentru securitate naţională Marsha Kirkpatrick făcu rapid linişte în sală.

— Gata, domnilor, vă rog să vă ocupaţi locurile… domnule secretar de stat, dacă vă aşezaţi în scaunul din dreapta… grozav… Perfect, îi dăm drumul, rosti Kirkpatrick şi toţi cei din sală priviră la peretele alcătuit din videomonitoare imense şi ceasuri digitale care arătau ora în principalele oraşe ale lumii.

— Apelul! ceru vicepreşedintele.

— Da, domnule. Sunt consilierul pentru securitate naţională Marsha Kirkpatrick, în Ranchul Preriei. Alături de mine sunt vicepreşedintele Oaks şi secretarul de stat Tucker Paine. Secretarul Apărării?

— Sunt aici şi-i am cu mine pe aproape toţi şefii de Stat-Major – Marina este încă pe drum, răspunse secretarul Apărării Burt Trainor în vârstă de şaizeci şi patru de ani, veteran al războiului din Vietnam şi recent director executiv la General Motors, numit cândva de revista *Black Enterprise* unul dintre primii zece directori executivi ai secolului XXI.

— Perfect. Secretarul Trezoreriei Iverson se află în Colorado cu Bob Corsetti, în drum spre Palatul de Cristal. Adjunctul secretarului este pe fir?

— Da, Marsha, sunt aici şi-l am cu mine pe Allen, preşedintele Rezervei Federale, rosti Michael Forrester, în

vârstă de şaizeci şi trei de ani, adjunctul secretarului Trezoreriei. Preşedintele şi cu mine suntem în centrul de comunicaţii de sub Ambasada SUA din Tokyo. În cursul zilei de azi urma să ne întâlnim cu premierul japonez şi cu preşedinţii principalelor bănci din Asia.

— Se contramandează, rosti Kirkpatrick.

— Exact, peste o oră ne îmbarcăm într-un avion militar ca să revenim în Washington, încuviinţă Forrester.

— Domnule preşedinte al Rezervei Federale, sunt vicepreşedintele, interveni Oaks.

— Da, domnule vicepreşedinte, răspunse George Allen, de şaptezeci şi unu de ani, în primul mandat ca preşedinte după aproape două decenii petrecute în consiliul de administraţie al Rezervei Federale.

— Ai ceva?

— Da. La 6.45, ora Coastei de Est, Rezerva Federală va anunţa o reducere importantă a ratei fondurilor federale.

— Despre cât este vorba, George? Neoficial, bineînţeles.

— Neoficial? Cincizeci de puncte de bază.

— O jumătate de punct? Asta-i grozav, George! Mulţumesc. O să-l anunţ pe preşedinte.

— Da, domnule. El cum se simte?

— O să fie bine. Incredibil! Este un miracol. N-ai văzut încă imaginile atacului?

— Nu, domnule, încă nu, răspunse Allen.

— Oribil! Cum a putut cineva scăpa cu viaţă… este… nu ştiu…

— Voia Domnului, spuse preşedintele Rezervei Federale.

— Cu siguranţă. Mai trist este însă că am pierdut trei agenţi. Ceilalţi… în sfârşit… unii sunt în stare critică. Nu ştiu dacă vor scăpa toţi.

— Ne rugăm pentru ei toţi, pentru preşedinte şi pentru dumneavoastră, domnule vicepreşedinte, adăugă Allen.

— Mulţumesc, George.

— Îl avem pe procurorul-general? întrebă Kirkpatrick.

— Sunt aici, Marsha, şi am echipa cu mine, anunţă procurorul-general Neil Wittimore, în vârstă de cincizeci şi şase

de ani, fost procuror-general al statului New York, aflat în clipa aceea la sediul Departamentului Justiţiei.

— Şi directorul CIA?

— Da, doamnă, rosti Jack Mitchell, de cincizeci şi unu de ani, pitorescul director CIA, născut în Houston şi activând de douăzeci şi doi de ani în comunitatea contrainformaţiilor. Îl am pe directorul adjunct operativ cu mine. Directorul adjunct este la parter, dar am o linie deschisă cu el.

— Este singur, într-o cameră protejată? întrebă Kirkpatrick.

— Da, doamnă. Toţi suntem.

— Perfect. Mulţumesc. FBI?

— Sunt aici, anunţă Scott Harris, directorul Biroului Federal de Investigaţii.

— Serviciul secret?

— Sunt Bud şi sunt aici, Marsha, rosti Bud Norris. Confirm spusele vicepreşedintelui – preşedintele a scăpat cu bine. Băieţii mei însă luptă… luptă pentru vieţile lor chiar acum şi, domnule Allen, vor avea nevoie de toate rugăciunile dumneavoastră. Vă mulţumesc foarte mult, domnule.

— Cu plăcere, Bud, spuse încet preşedintele Allen. Ţineţi-vă tare.

— O să ne ţinem, domnule. O să ne ţinem.

— Domnule vicepreşedinte, vorbi Kirkpatrick răsfoind telegramele şi rapoartele informative care îi fuseseră puse în faţă, suntem toţi prezenţi. Puteţi începe.

*

— *Jim, slavă Domnului că eşti viu!*

În cabana familiei de la Beaver Creek, Prima Doamnă Julie MacPherson, înconjurată de agenţi ai serviciului secret înarmaţi până-n dinţi, fusese deja puternic sedată. Auzind glasul soţului ei pentru prima dată după atac, începuse imediat să plângă.

— Scumpete… Cum te simţi?… Ce fac fetele? răspunse el cu glas slab, cu narcoticele picurându-i încet în sânge.

Julie MacPherson se strădui să-şi controleze emoţiile, să fie puternică pentru soţul ei, să fie alături de el în spirit, dacă nu în persoană.

— Suntem toţi bine, scumpule. Mă bucur atât de mult să-ţi

aud glasul! Ne-am rugat tot timpul pentru tine.

— Mulţumesc… mă tot… mă tot gândesc… ce-a… ce-a spus Reagan atunci?… „Scumpo, am uitat să mă feresc ca-n filme”…

Prima Doamnă începu să râdă, dar râsul i se transformă în suspine. Tremura din tot corpul de emoţie şi se gândea doar la faptul că ea fusese atât de binecuvântată de Dumnezeu şi la nefericirea soţiilor agenţilor care muriseră. Iar pentru moment, asta era mai mult decât putea îndura.

*

Era frig ca într-un abator.

Înăuntru nu puteau fi mai mult de 15 grade Celsius. Vicepreşedintele – purtând blugi, un pulover gros de lână bleumarin şi jachetă bleumarin cu căptuşeală de blană şi cu simbolul vicepreşedintelui – se aplecă în faţă şi începu şedinţa:

— Bun. Preşedintele se află în siguranţă în Palatul de Cristal. Muntele a fost închis şi medicii se ocupă de el chiar acum. Burt, care-i situaţia militară şi aeriană în clipa asta?

— Domnule vicepreşedinte, după cum ştiţi, am trecut la Stare Ameninţare Delta. Cu acceptul dumneavoastră, am dori să trecem la Stare Apărare 3.

— Aveţi acceptul.

— Mulţumesc. După cum de asemenea ştiţi, în clipa de faţă trei escadrile de F-15 sunt în misiune aeriană de patrulare deasupra statului Colorado. Întregul stat a fost blocat la sol. Niciun aparat nu poate să decoleze sau să aterizeze până la noi dispoziţii. Am instituit de asemenea blocare completă la sol în Washington, zona Virginia şi Maryland, unde F-15 şi F-16 sunt deja în misiuni aeriene de patrulare. Am trimis F-16 să patruleze de-a lungul coastelor şi graniţelor cu Canada şi Mexic.

— Domnule vicepreşedinte, sunt Scott de la FBI.

— Da, Scott.

— Nu ar trebui să închidem toate aeroporturile?

— Burt, voi ce credeţi? întrebă Oaks, întorcându-se către secretarul Apărării.

— Domnule vicepreşedinte, nu cred că avem nicio indicaţie că ar fi vorba despre alt 11 septembrie. Cel puţin, nu deocamdată. Cred că este vorba despre o tentativă de asasinare

a preşedintelui, nu despre o serie de atacuri generale.

— Marsha?

— Cred că domnul secretar are dreptate. Tu eşti în siguranţă. Preşedintele Camerei Reprezentanţilor este în siguranţă şi la fel secretarii cabinetului. Vom continua să monitorizăm totul. Să repetăm datele cunoscute. Acesta n-a fost un avion comercial, ci unul privat – un Gulfstream IV – închiriat din Toronto, aparent de nişte directori executivi din domeniul petrolier. Desigur, aceasta poate să fie doar acoperirea. Este posibil să nu fi fost vorba despre o deturnare. Şi în ciuda faptului că zilnic zboară douăzeci şi cinci de mii de curse, în spaţiul aerian al Statelor Unite nu s-a mai înregistrat de foarte multă vreme nicio deturnare. Evident, dacă va fi necesar, vom închide toate aeroporturile, dar vreau să încercăm să nu întrecem măsura.

— „Să nu întrecem măsura”? ricană Harris. Cineva tocmai a încercat să-l asasineze pe preşedinte şi să decapiteze guvernul SUA!

— Scott, nu te contrazic. Spun doar că industria transporturilor aeriene abia şi-a revenit. Chiar azi, milioane de pasageri s-au îndreptat spre aeroporturi cu ocazia Zilei Recunoştinţei. Să ne păstrăm luciditatea înainte de a închide din nou totul.

— Eu cred că glumeşti, Marsha! pufni Harris dezgustat. Exact asta trebuie să facem – să închidem totul! Ne-am putea confrunta cu un scenariu de coşmar. Azi-dimineaţă când m-am sculat – ieri dimineaţă, de fapt – ţi-aş fi spus fără echivoc că protejăm destul de bine cursele aeriene interne. Mi-aş fi îmbarcat soţia şi copiii în orice cursă comercială din ţară. Acum însă nu mai am aceeaşi siguranţă.

— Câţi Air Marshali avem în seara asta la posturi, Scott? întrebă vicepreşedintele.

— Nu ştiu numărul lor pe dinafară.

— Estimativ.

— Estimativ? Probabil vreo trei sute – cei mai mulţi pe cursele aeriene care sosesc în SUA şi pe toate cursele care pleacă… care *plecau* din Washington. Dar cursele private nu sunt monitorizate. Nu există controale de securitate. Nu există

detectoare de metale, nici raze X, nici nimic altceva. În orice moment din zi sau din noapte te poţi îmbarca într-un avion privat şi nu există absolut niciun fel de securitate. Ca măsură minimă, ar trebui să reţinem la sol toate aparatele de zbor private, – până soluţionăm problema aceasta.

Oaks se lăsă pe spate în scaun şi privi ecranele video din faţa lui.

— Bine, spuse el în cele din urmă. O să vorbesc cu preşedintele, dar vreau ca Administraţia Federală pentru Aviaţie să fie anunţată că putem închide totul, fără niciun avertisment prealabil. Marsha, ai înţeles?

— Da, domnule vicepreşedinte.

— Ce este cu ordinele de interceptare de deasupra Washingtonului şi a statului Colorado? întrebă Jack Mitchell din Langley.

Secretarul Apărării răspunse prompt:

— Potrivit ordinului prezidenţial de acum câţiva ani, orice blocare completă la sol combinată cu misiuni aeriene de patrulare declanşează în mod automat autorizarea prezidenţială de a doborî orice aparat de zbor care nu se conformează ordinelor.

— Neil, îl întrebă Kirkpatrick pe procurorul-general, pot apărea probleme constituţionale fiindcă preşedintele este sedat?

— S-ar putea să apară în curând. Oamenii mei redactează documentele pentru transferarea responsabilităţii către vicepreşedinte, dacă va deveni necesar. Avem realmente nevoie de date recente despre starea preşedintelui.

— N-ar trebui să mai dureze mult, încuviinţă Kirkpatrick, apoi se întoarse spre Oaks. Domnule vicepreşedinte, după ce vom cunoaşte cu certitudine starea preşedintelui, cred că ar trebui să faceţi o declaraţie în faţa presei.

— De acord.

Vicepreşedintele se întoarse şi instrui un asistent să înceapă să adune corpul de presă al Casei Albe – cel puţin, pe cei care nu călătoriseră cu preşedintele şi care rămăseseră astfel izolaţi pe I-70 în Denver – în vederea unui comunicat.

— Domnule vicepreşedinte, câteva lucruri de la mine, rosti

secretarul de stat Tucker Paine după ce terminară problemele de securitate imediată.

— Da, Tuck, despre ce-i vorba?

— Acum o clipă am vorbit cu Kremlinul. După cum ştiţi, Marsha şi cu mine ne-am întors de la Moscova.

— Aşa-i. Ce spun ruşii?

— Vizita în sine a fost productivă. Au apreciat mult ajutoarele de urgenţă şi au fost extrem de cooperanţi pe frontul partajării de informaţii. Sunt însă foarte îngrijoraţi în privinţa acestui atac recent şi ei nu cred că ar fi vorba despre implicarea Al-Qaeda. Nu de data aceasta, în niciun caz după succesele pe care le-am înregistrat toţi în destrămarea reţelei lor.

— Pe cine suspectează ei?

— Nu vor să afirme nimic ferm, dar prima lor bănuială se îndreaptă spre Irak.

— De ce?

— Cred că au un fir. În cursul dimineţii, ar trebui să obţinem mai multe date.

— Bine, anunţă-mă imediat.

— Domnule vicepreşedinte?

— Da, Jack?

Jack Mitchell – născut şi crescut în Texas – era un prieten apropiat al lui Oaks, dar şi al preşedintelui, deoarece îl cunoscuse pe MacPherson în junglele Vietnamului ca agent CIA de teren aflat la început de carieră. Când MacPherson revenise în Statele Unite şi se îndreptase către Wall Street, Mitchell solicitase şi obţinuse un transfer în Orientul Mijlociu, unde lucrase pe rând în mai multe state din Golf. În cele din urmă avansase până la funcţia de şef al oficiului CIA din Bagdad, urmărind agenţii operativi din Mukhabbarat – serviciul irakian de contrainformaţii – ţinând evidenţa influxului de arme, consilieri militari şi savanţi sovietici şi est-germani şi încercând să fie la curent cu activităţile din locuri ca Salman Pak, tabăra de instruire pentru terorişti şi fabrică de arme biologice din sudul Bagdadului, pe fluviul Tigru.

În 1989, Mitchell revenise în Statele Unite pentru a conduce divizia operativă Orientul Apropiat din Langley, direcţionând

eforturile agenţiei de a descoperi rachetele sovietice Scud în Războiul Golfului din 1991. În anii 1990, el jucase de asemenea un rol important în asigurarea evadării din ţară a doi savanţi atomişti irakieni de vârf – două dintre succesele cele mai spectaculoase, dar trecute discret sub tăcere, ale criticatei reţele americane de spionaj.

În ciuda experienţei sale, Mitchell se foi stânjenit în scaun şi-şi îndesă alt ghemotoc de tutun de mestecat între obraz şi gingie.

— Chestia asta merge de la rău la mai rău… şi încă rapid.

— De ce spui asta?

— Nu suntem singurii care-am fost loviţi.

Mitchell se adresă în şoaptă unui asistent care începu să deruleze o casetă video recent primită de la alt oficiu CIA de pe glob.

Deşi evident filmate de amatori, imaginile erau ireale. Ambasada Canadei din Paris era în flăcări. Toate clădirile complexului ardeau cu vâlvătăi. Cumva, turistul canadian care-şi filmase logodnica în faţa ambasadei cu câteva clipe înainte de începerea atacului prinsese pe film trei explozii consecutive ale unor maşini-capcană, dincolo de porţi, urmate de focuri de mortiere ce trecuseră peste capetele cuplului. Toţi cei din încăpere, inclusiv vicepreşedintele, fură vizibil şocaţi.

— Abia am primit imaginile, preciză Mitchell.

— Victime? întrebă vicepreşedintele.

— Încă nu ştim. Încercăm să obţinem mai multe informaţii. Avem chiar acum doi agenţi acolo, iar alţii sunt pe drum.

— Ambasada Canadei, Jack? Dar de ce? întrebă Trainor.

— Este ambasada cea nouă, abia terminată. Preşedintele canadian Jean Luc se afla acolo ca s-o inaugureze. Toată noaptea a fost o petrecere uriaşă.

În sală se lăsă tăcerea.

— Mă tem că asta nu-i tot, domnule vicepreşedinte.

Mitchell îndreptă atenţia tuturor spre al doilea monitor video.

Era mai rău decât pe primul.

— Este o transmisiune în direct. Palatul Buckingham din

Londra este de asemenea în flăcări, aparent lovit de salve de mortiere şi grenade reactive cu nici zece minute în urmă.

Toţi cei din încăpere icniră.

— Oficiul din Londra raportează că focuri de arme automate pot fi auzite în clipele acestea pe străzile din jurul palatului. Încerc să aflu mai multe.

— Regina este acolo? întrebă directorul FBI.

— Aşa se pare, răspunse Mitchell. Ambasada noastră raportează că ea n-a păţit nimic, dar a fost evacuată pe calea aerului la un spital militar ca măsură de precauţie.

Pe monitor se văzu un asistent care-i întinse lui Mitchell o hârtie.

— Ce este, Jack? întrebă vicepreşedintele.

— Doamne… este confirmat?… Eşti sigur?… Domnule vicepreşedinte, tocmai am primit raportul că un avion 747 a izbit palatul regal din Arabia Saudită.

— *Poftim?*

— Unul dintre oamenii mei şofa spre palat chiar în clipa când s-a întâmplat. A văzut totul. A trimis un e-mail la Ambasada SUA din Riyadh, care a fost imediat retransmis aici, în Langley. Agentul nostru a început să filmeze cu rezoluţie înaltă. Dintr-o clipă în alta, ar trebui să primim materialul.

— Domnule vicepreşedinte, sunt Trainor din Pentagon.

— Da, Burt?

— Eu cred că este vorba despre un atac global şi coordonat asupra liderilor aliaţilor noştri. Trebuie să trecem imediat la Stare Apărare 2, nu 3. Şi, îmi pare rău, dar cred că trebuie să închidem tot traficul aerian.

— O blocare totală la sol în ajunul Zilei Recunoştinţei? întrebă secretarul adjunct al Trezoreriei din Japonia.

— Nu cred că avem de ales, replică Trainor adresându-se vicepreşedintelui.

— Jack, avem vreun motiv să credem că vom vedea atacuri îndreptate împotriva civililor? Sau Burt are dreptate şi este vorba despre o serie de tentative de asasinate concepute pentru a decapita guvernele aliaţilor noştri?

— În clipa de faţă nu mă pot pronunţa cu certitudine. Nu pot

specula în mod oficial despre ce ar mai putea urma. Pe moment pare să fie vorba despre un grup de demenţi care încearcă să distrugă civilizaţia occidentală. Însă, da, dovezile iniţiale sugerează o campanie concertată de asasinate îndreptate asupra unor guverne prietene – în principal, guverne NATO – nu terorism pe scară largă la adresa populaţiei civile. Dar, domnule vicepreşedinte, ştiţi la fel de bine ca mine că situaţia se poate schimba foarte rapid.

Oaks inspiră adânc şi sorbi din cafeaua care tocmai îi fusese turnată, preparată după gustul lui – cu frişcă multă şi trei cuburi de zahăr – de un steward de Marină filipinez.

— Bun, iată ce vom face: Marsha, opreşte imediat la sol toate avioanele private, dar mai amânăm puţin oprirea curselor comerciale. Cel puţin până pot să vorbesc cu preşedintele. În scurt timp o să vă dau un răspuns. Burt, treci pe Stare Apărare 2 – preşedintele va fi cu siguranţă de acord în privinţa asta. Tuck, expediază o alertă urgentă către toate ambasadele noastre din lume. Explică ce se întâmplă. Spune-le să ia legătura imediat cu şefii de stat şi să-i anunţe despre valul de tentative de asasinare. După aceea, convoacă imediat o întrunire cu miniştrii de Externe ai G8. Află ce ştiu ei şi ce intenţionează să facă în privinţa asta.

— De aici sau din departament?

— Asta-i o întrebare bună. Nu ştiu. Bud?

— Domnule vicepreşedinte, cred că niciunul dintre voi n-ar trebui să părăsească deocamdată buncărul, în niciun caz ţinând seama de ceea ce vedem că se-ntâmplă în lume, răspunse Norris.

— Cred că are dreptate, încuviinţă Kirkpatrick. Avem facilităţile necesare în încăperea alăturată. Tuck, poţi să-ţi desfăşori contactele diplomatice din sala de conferinţe 2, în timp ce noi ne coordonăm de aici cu preşedintele şi cu forţa de acţiune.

— Bine, treceţi la treabă, zise Oaks. Jack, mai este ceva? Dă-mi şi o veste bună.

— Îmi pare rău, domnule vicepreşedinte, făcu Mitchell. Mă tem că n-am niciuna.

5

Bennett dădu paşaportul american şi cardul American Express Gold agentei companiei Delta aflate în spatele sticlei incasabile a ghişeului.

Aştepta deja de o jumătate de oră şi coada din spatele lui ajungea acum până la uşă. Începuse să creadă că nu va mai ieşi niciodată, dar calitatea de membru avea privilegiile ei. După încă nouă minute, avu noroc – ultimul loc din ultimul zbor care-l putea aduce la New York înainte de sfârşitul zilei şi întâmplător era şi la clasa întâi.

Tânăra israeliană atrăgătoare, cu păr negru şi lins, pieptănat peste cap, şi ochi negri mocnitori îi surâse seducător şi-i întinse paşaportul, cardul de credit şi un bilet pentru zborul Delta 97, care pleca din Tel Aviv la 13.30 ora locală şi ateriza pe Aeroportul Kennedy la 18.45, ora Coastei de Est. Asta avea să fie partea cea mai uşoară. Bătăile reale de cap începeau o dată cu drumul spre Colorado.

Bineînţeles, AID era închis pe termen nelimitat. Ultimul zbor de pe Kennedy către Colorado Springs – cu compania American prin Dallas-Fort Worth – pleca la 18.10, ora Coastei de Est, cu mai bine de treizeci de minute înainte ca el să fi aterizat măcar în New York, ca să nu mai vorbească despre faptul că trebuia să treacă de vameşi şi să poată ajunge la terminalele pentru cursele interne. Şi chiar în cazul în care cursa respectivă ar fi decolat cu întârziere, oricum nu avea rezervare. Următorul zbor comercial spre Colorado Springs pleca abia a doua zi dimineaţă la 5.50. Şi nici acesta nu era lucrul cel mai rău. Administraţia Federală pentru Aviaţie tocmai ordonase rămânerea la sol a tuturor avioanelor în Colorado – nimic nu mai survola spaţiul aerian al statului – aşa că se confrunta acolo cu alt obstacol.

Bennett îşi luă bagajele şi o mai privi o dată pe agenta companiei Delta, care-i zări uitătura şi-i făcu cu ochiul. El zăbovi o clipă, după care se convinse să se aşeze la altă coadă interminabilă, de data aceasta la punctul de control al

securităţii, care ducea la zona exclusiv pentru pasageri. În timp ce aştepta, scoase telefonul mobil din servietă, o sună pe McCoy în Londra şi-i povesti despre discuţia cu Iverson. O instrui după aceea să ia legătura cu centrul de asistenţă al zborurilor Signature de pe Aeroportul LaGuardia şi să închirieze un avion privat până la Cheyenne, în statul Wyoming. Să acţioneze cât mai repede şi să nu-şi facă probleme în privinţa costurilor. De asemenea, pe Aeroportul Kennedy să-l aştepte o limuzină. De acum încolo el avea să semneze toate chitanţele de cheltuieli, iar aceasta avea să fie cea mai măruntă dintre grijile lui.

Presupunând că ar fi putut să treacă prin vamă şi să fie preluat de limuzină între 20.00 şi 20.30, Bennett bănuia că ar fi putut ajunge pe LaGuardia, unde avionul să-l aştepte pe pistă – cu motoarele mergând şi ruta de zbor autorizată – între 21.00 şi 21.30, în funcţie de vreme şi de trafic. Apoi ar fi putut să decoleze până cel târziu la 22.00, ora New Yorkului. Cu un pilot bun şi vânt din spate, putea să aterizeze în Cheyenne la miezul nopţii, ora locală, cel târziu la 00:30. Dacă avea să fie nevoit să închirieze un automobil, drumul era de vreo două sute nouăzeci de kilometri, aşadar avea să dureze trei ore. Dacă poliţia statului Colorado sau serviciul secret îl suiau într-un elicopter, putea să ajungă în Springs – sau în locul către care avea să se îndrepte – cel târziu pe la ora 1 sau 2 noaptea.

Bennett se simţea sufocat; era incapabil să gândească ori să reacţioneze şi cu o jumătate de lume îndărătul locului unde ar fi trebuit să fie. Nu putea totuşi să facă nimic mai mult. *Câte un pas o dată,* îşi spuse el. *Câte un pas o dată.*

*

Pe general îl chema Khalid Azziz.

Fusese şeful Gărzii republicane irakiene – maşinăria militară de elită a lui Saddam Hussein – de la sfârşitul Războiului Golfului şi nimeni nu era mai de nădejde decât el în privinţa securităţii personale a preşedintelui sau a stabilităţii regimului.

Ca şef al serviciilor de spionaj ale lui Saddam în timpul războiului cu Iranul din anii 1980, Azziz fusese cel care insistase cu succes pentru finanţarea construirii unui complicat şi sofisticat labirint de buncăre antiaeriene din oţel şi beton sub

Bagdad, pentru cazul în care asemenea ascunzători ar fi fost vreodată necesare pentru liderii regimului în timpul războiului sau al revoluţiei. Construcţia începuse la sfârşitul anului 1986, însoţită de anunţuri publice care se băteau cap în cap, potrivit cărora Saddam lansa o masivă excavaţie arheologică, construia un sistem ultramodern de metrou care avea să rivalizeze cu oricare altul din Occident sau că renova centrul Bagdadului, ridicând un gigantic complex comercial şi de birouri. Până ce bombele inteligente americane începuseră să cadă ca ploaia din cerul Bagdadului, construcţia fusese aproape terminată, însă niciun sit arheologic, sistem de metrou sau complex comercial nu fusese vreodată anunţat în mod oficial, şi cu atât mai puţin inaugurat. Iar Saddam Hussein supravieţuise fără efort uneia dintre cele mai agresive campanii de bombardamente din istoria războiului modern. Nu era nevoie de un specialist în rachete pentru ca Saddam însuşi sau CIA să înţeleagă motivul. Aşa că generalul Azziz obţinuse statutul de erou naţional.

Generalul era de asemenea răspunzător, aproape singur, pentru alungarea definitivă din Irak a UNSCOM, comisia specială ONU pentru descoperirea şi lichidarea armelor de distrugere în masă ale lui Saddam Hussein. Trecuseră ani buni de când inspectorii UNSCOM nu mai puseseră piciorul în ţară, iar asta fusese sarcina generalului. Iar spre uimirea şefului său – şi a majorităţii lumii – el înregistrase un succes spectaculos.

Momentul cel mai periculos din lunga carieră a generalului se înregistrase la începutul anilor 1990, când doi dintre principalii savanţi atomişti irakieni fugiseră din ţară, predându-se Statelor Unite. Operaţiunile „Hoţul de portofele” şi „Tunetul strălucitor” fuseseră organizate de inamicul perpetuu al lui Azziz, Jack Mitchell, iar dezastrele acelea fuseseră cât pe-aci să-l coste viaţa pe general.

Din fericire pentru el, unul dintre asistenţii săi izbutise să dea de urma unuia dintre savanţi – aflat încă în Iordania – şi să-l convingă să se întoarcă, fără a i se face niciun rău, pentru a-şi vedea familia. Potrivit celor aflate de Contrainformaţiile iordaniene, când savantul ajunsese în cele din urmă în faţa lui Azziz, se pregătise un ospăţ rafinat şi fuseseră aduşi soţia lui,

cei şapte copii şi multe rude apropiate.

Toţi se strânseseră în sala de banchete, inclusiv preşedintele Saddam. Fusese un adevărat spectacol. Generalul Azziz îl îmbrăţişase pe savant, îl sărutase pe ambii obraji şi-l iertase.

Apoi – fără niciun avertisment – scosese un pistol şi-l împuşcase în faţă.

Toţi membrii familiei fuseseră după aceea decapitaţi, pe rând, sub ochii celorlalţi de către Azziz personal, cu o sabie persană strălucitoare ce data din secolul al XIV-lea.

Soţia care ţipa isterică fusese silită să privească şi fusese decapitată ultima. După aceea Saddam şi Azziz se aşezaseră şi mâncaseră miel la proţap, cuşcuş şi baclava, în vreme ce rudele încremenite de groază şi oroare ale savantului fuseseră obligate să cureţe sala. Fapta aceasta îl absolvise pe general în ochii conducătorului suprem al naţiunii şi el redevenise fiul cel mai glorios al Irakului.

Acum însă Khalid Azziz se afla din nou într-un mare pericol. Urmărind cu atenţie publicaţiile occidentale de specialitate şi pe baza mai multor mesaje e-mail de la o „cârtiţă" din administraţia MacPherson, agenţii Mukhabbarat aflaseră recent despre gigantica afacere petrolieră care era încheiată de Galişnikov, Sa'id şi companiile de glorie ale preşedintelui american, GSX şi fondul Joshua. Azziz fusese stupefiat când aflase de dimensiunile fără de precedent ale negocierii. Actualul lui şef îşi ieşise complet din minţi.

Înfuriat de ideea unei bogăţii fără precedent a Israelului, de destabilizarea OPEC-ului, de evidenta trădare a palestinienilor în crearea unei companii joint-venture cu israelienii şi de implicarea puternică a americanilor – atât în finanţarea proiectului, cât şi acţiunile din culise pentru convingerea liderilor palestinieni de a le da binecuvântările – instrucţiunile lui Jamil Aljafari fuseseră cât se poate de limpezi: *Începeţi distrugerea.* Erau destule poliţe de plătit şi acum sosise timpul.

Azziz primise un plan operaţional, pus la punct de Jamil însuşi. Era pe atât de îndrăzneţ, pe cât de barbar. Asasinarea preşedintelui MacPherson reprezenta abia începutul. Diamantul coroanei urma să fie dezlănţuirea furiei lui Allah asupra Tel

Avivului şi New Yorkului, pentru a expedia lumii un mesaj şi a termina ceea ce Osama bin Laden începuse pe 11 septembrie 2001.

Planul era lipsit de ambiguitate – totul sau nimic, să ucidă ori să fie ucişi, să-i distrugă pe americani şi israelieni sau să fie nimiciţi pentru totdeauna.

Planul era simplu; nu uşor, dar clar, concis, necomplicat şi direct.

Şi planul era complet finanţat.

Pentru cauză au fost imediat disponibilizaţi oamenii cei mai buni şi armele cele mai bune. Elementele esenţiale ale planului erau, desigur, păstrarea secretului, viteza şi elementul-surpriză.

Deja însă evenimentele scăpau de sub control. Şeful lui Azziz nu avea să fie încântat. Şi peste numai zece minute generalul trebuia să-l informeze pe preşedintele Irakului. Era momentul să pună în aplicare planul B.

*

Bennett avu nevoie de treizeci şi cinci de minute ca să parcurgă coada.

Nu-i trecuse însă nicio clipă prin cap ce avea să urmeze.

Un bărbat singur care călătorea cu bilet numai dus din Israel spre New York şi se interesa de cursele spre Colorado la câteva ore de la tentativa de asasinare a preşedintelui SUA în statul respectiv – cel mai probabil pusă la cale din Orientul Mijlociu – aprinse beculeţe roşii de alertă mai spectaculoase decât la sărbătoarea naţională cu mult înainte ca Bennett să-şi fi întins paşaportul, biletul şi tichetul de îmbarcare pentru a fi examinate.

Chiar din clipa în care Bennett încerca să-şi cumpere biletul, agenta companiei Delta tastase în calculatorul ei o alarmă *alef* – prioritate 1 – şi apăsase butonul mic de lângă piciorul ei stâng. Aceasta declanşase instantaneu supravegherea video a lui Bennett, pe care agenta o vedea în colţul din stânga-sus al ecranului de calculator.

În vreme ce se părea că introducea informaţiile din paşaport, femeia bătea de fapt instrucţiuni către video-camera din spatele ei să-l centreze pe Bennett în obiectiv, să efectueze zoom, să

focalizeze şi apoi să-l „marcheze” cu un cod infraroşu.

În felul acesta putea fi urmărit acum de toate videocamerele din aeroport, printre care o foarte sofisticată cameră cu raze X construită de israelieni, care-i putea scana corpul şi bagajele în căutarea de arme. De asemenea, putea fi urmărit de toate microfoanele mascate şi direcţionate prin laser din aeroport, în timp ce îşi croia drum prin mulţime. La rândul lor, toate acestea permiteau personalului din sala centrală de securitate aflată în subteranul terminalului central să-l vadă şi să-l audă permanent.

Iar acela nu era decât începutul. Alarma silenţioasă chemă rapid trei agenţi de securitate sub acoperire, care-l înconjurară pe Bennett şi-l urmăriră fără ca el să-şi dea seama. Între timp, alarma *alef* declanşă o căutare de mare viteză pe calculator pentru orice detaliu despre viaţa lui Jonathan Meyers Bennett prin masiva bază de date israeliană, încrucişată cu bazele similare ale Interpolului şi FBI-ului.

Tânăra şi atrăgătoarea israeliană de la ghişeul de bilete Delta nu era o angajată obişnuită a companiei aeriene, ci o specialistă în antitero de la Shin Bet, agenţia de contrainformaţii şi securitate internă israeliană, aproximativ echivalentul FBI-ului american.

Când verificarea lui Bennett prin punctul de control depăşi patruzeci şi cinci de minute frustrante, bărbatul începu să-şi piardă răbdarea. Servieta şi bagajele cu haine îi fură examinate cu raze X şi manual. Pasta de dinţi fu stoarsă din tub, în căutare de explozibili plastici. Spuma de ras fu agitată şi testată pentru orice toxine ce puteau exista în interior. Telefonul mobil fu rapid demontat şi reasamblat, la fel ca şi terminalul mobil BlackBerry. Laptopul îi fu examinat cu atenţie şi hârtiile răsfoite.

Adevăratele necazuri începură când un agent de la punctul de control începu să-i răsfoiască agenda telefonică – în ciuda protestelor vehemente ale lui Bennett – şi observă numerele de telefon personale şi cele de la birou ale tuturor consilierilor principali ai preşedintelui MacPherson.

Aceasta atrase acum atenţia unui oficial american, despre

care Bennett bănui că lucra pentru FBI sau programul american Air Marshal. Bennett fu scos din rând şi dus pe un hol, după un colţ, unde nu mai putea fi văzut de ceilalţi pasageri, după care fu coborât cinci paliere de trepte. Acolo trecu printr-o serie de uşi de securitate, ajungând într-una dintre cele câteva încăperi pentru interogare din capătul îndepărtat al unui coridor întunecos.

Era o cameră mică. Nu avea ferestre. Pereţii din cărămidă erau zugrăviţi în verde-pal. Nu exista vreun ceas vizibil. Nici mobilier, doar un scaun şubred din lemn în mijlocul pardoselii din gresie albă murdară, unde, într-un colţ, zăcea o seringă mică, folosită, din plastic roşu. O singură lampă cu abajur din metal verde prăfuit atârna de un fir incredibil de lung de undeva de deasupra lui – atât de sus, încât Bennett nici nu zărea tavanul.

De fapt, încăperea părea să fie un soi de turn. Vopseaua verde se sfârşea la înălţimea de doi metri jumătate, poate trei, iar de acolo Bennett distingea doar lespezi groase de piatră, reminiscenţe ale unui castel medieval sau ale unei ruine romane antice. Însă umbrele şi întunericul de deasupra lor făceau imposibil să vadă ceva mai sus. Pe Bennett îl surprinse de asemenea, şi imediat, temperatura dinăuntru. Era cald şi umed, cu vreo zece grade mai mult decât în terminalul de pasageri deja înăbuşitor şi duhnea a fum vechi de ţigară. Se găsea departe de luxul din Hotelul King David şi furia bărbatului creştea treptat.

Doi israelieni masivi şi musculoşi în blugi şi pulovere albastre îl trântiră în scaun şi-i fixară cătuşe metalice care-i pătrunseră adânc în piele, afectându-i circulaţia sângelui spre palme.

— Pentru ce-i asta? întrebă Bennett.

Cei doi nu spuseră nimic, ci se postară de o parte şi cealaltă a uşii.

— Hei, alo, sunt cetăţean american! Am anumite drepturi. Vrea să-mi spună cineva ce se-ntâmplă?

Nimeni nu scoase o vorbă. Un al treilea israelian – mai scund, mai subţirel, purtând un costum italienesc scump,

cenuşiu-închis, fără cravată, şi ochelari cu ramă de aur subţire şi lentile pătrate – se duse în colţul îndepărtat al odăii, vizavi de uşă, îşi aprinse o ţigară şi nu spuse nimic.

Între timp, agentul american se plimba încet înainte şi înapoi, jucându-se obsesiv cu un yo-yo roşu-strălucitor.

— Domnule Bennett, rosti el aprinzându-şi o ţigară, de ce eşti atât de nerăbdător să ajungi în seara asta în Colorado?

— Este o întrebare la care am răspuns deja de nouăsprezece ori.

Bărbatul cu yo-yo se opri în spatele lui Bennett, îşi coborî faţa înapoia urechii sale stângi şi şopti:

— Mai răspunde o dată.

Bennett simţea cum sângele i se ridica prin ceafă. Urechile i se încinseseră şi se înroşiseră. Toţi cei patru bărbaţi înarmaţi îi puteau vedea reacţia, care nu contribuia defel în a le calma nervii ori a le diminua suspiciunile. Atmosfera se tensiona rapid şi Bennett îşi impuse să rămână calm şi iasă din situaţia aceea.

— Spui că-l cunoşti pe preşedinte?

— Da, v-am spus, sunt un prieten personal al preşedintelui. Sunt vicepreşedintele senior al firmei de investiţii din Denver pe care a condus-o el – Global Strategix. Am venit în Israel cu afaceri. Mi s-a cerut să plec pentru a-l vedea cât mai repede posibil.

— Şi ai vorbit cu el azi-dimineaţă?

— Nu. Aşa cum le-am spus deja domnilor acestora, am vorbit cu Stuart Iverson.

— Secretarul Trezoreriei?

— Exact, şi fost preşedinte al GSX.

— Şi cu cine ai spus că este el chiar în clipa asta?

— El şi Bob Corsetti sunt în drum spre preşedinte. Am vorbit cu ei acum o oră sau două.

— Bob Corsetti, secretarul general al Casei Albe?

— Exact.

— Şi trebuie să te-ntâlneşti cu ei?

— Exact.

— Mai zi o dată, unde?

— În Colorado Springs.

— Unde anume în Colorado Springs?

— Aşa cum am mai spus, nu ştiu. Trebuia să ajung acolo şi să aştept instrucţiuni.

— De la cine?

— Cred că de la Stu sau Bob… încă nu ştiu.

— Am înţeles. Foarte interesant.

În odaie se lăsă o tăcere stranie. Bărbatul continuă să se joace cu yo-yo-ul. Nu se prezentase, deşi două ecusoane identificatoare îi atârnau de un lănţişor din metal în jurul gâtului. Unul dintre ele era în mod clar un ecuson guvernamental american, probabil de la FBI, deşi lui Bennett îi venea greu să-l distingă limpede, întrucât bărbatul stătea în spatele său în majoritatea timpului. Celălalt ecuson era un permis pentru securitatea israeliană a aeroportului, dar, din nou, Bennett nu-şi putea da seama prea bine. Ştia doar că nimic din spusele lui nu-l convingeau. În mod vădit individul din spate nu credea niciunul dintre cuvintele sale. De ce? Câteva convorbiri telefonice scurte i-ar fi putut verifica povestea, înlăturând suspiciunile. Ce era în neregulă cu bărbatul acela?

Trecură cel puţin cinci minute, deşi se poate să fi fost mai multe. Bennett nu ştia ce să facă. Cu cât îşi susţinea mai mult nevinovăţia, cu atât individul era mai tăcut. Cu cât se irita mai mult, cu atât individul devenea mai bănuitor. Problema o reprezentau întrebările lui. Pe măsură ce se gândea mai mult la ele, îşi dădea seama că nu erau concepute pentru a obţine de la el răspunsuri, informaţii, ci ele conţineau implicaţii, insinuări. Erau acuzaţii. Bennett auzise un milion de poveşti despre securitatea din aeroporturile israeliene, dar nimic de felul acesta. De acum nu mai era un interviu, ci un interogatoriu. Şi nu era condus de un israelian, ci de un american. Iar americanul nu era unul oarecare, ci unul care-şi ascuţea toporul, un american al cărui preşedinte tocmai fusese atacat cu sălbăticie de un avion ai cărui piloţi proveneau poate din Orientul Mijlociu.

Bennett se strădui să-şi controleze furia, s-o înăbuşe, s-o stăvilească şi să şi-o alunge din logică. El era un analist, un strateg. *Atunci analizează asta!* Se strâmbă din cauza durerii

provocate de metalul dur care-i intra în încheieturi. Se concentră totuşi şi încercă să-şi limpezească gândurile.

Bărbatul din spatele său era un solitar, un burlac, care probabil nu fusese niciodată însurat. Nu purta verighetă. Nu purta de altfel niciun fel de inele. Era un singuratic, un individ care nu se hrănea cu căldura familiei şi prietenilor, ci cu adrenalina rece a fricii, îndoielii şi pericolului.

Era o persoană motivată, care avea o misiune şi un ţel în viaţă. În acelaşi timp era un om frustrat, a cărui misiune era realmente imposibilă – să cunoască gândurile, intenţiile şi acţiunile iminente ale indivizilor decişi să facă rău ţării sale. Unicul lui scop în viaţă era de a fi mai şiret decât oameni cu tipare mentale străine, oameni care trăiau într-o lume spectrală, de iad, a morţii şi amăgirii – educaţi şi moderat bogaţi, cu neveste, copii şi acţiuni la bursă, care erau gata să decapiteze un pilot cu un cutter şi cu mâinile goale şi să piloteze un avion 757 cu rezervoarele pline de combustibil într-un bloc cu o sută zece etaje din oţel, sticlă şi beton, şi care, cumva, erau mulţumiţi să fie incineraţi într-un glob de foc la temperatura de o mie de grade Celsius, crezând că astfel erau în drum spre glorie, la dreapta lui Allah.

Bărbatul cu yo-yo din spatele lui Bennett era un individ care avea o misiune. Misiunea lui era să oprească avioanele de a fi deturnate, să le oprească de a fi transformate în proiectile umane, arme de distrugere în masă. Iar el tocmai eşuase. Nu doar el, desigur. El şi colegii lui eşuaseră. Iarăşi. Sistemul eşuase. Lumea întreagă eşuase, însă bărbatul acesta considera totul ca pe un fiasco personal şi era un cazan clocotind de suspiciuni. El credea că avea un suspect şi dovezi circumstanţiale, un individ care dispunea de mijloacele cuvenite pentru un act terorist, chiar dacă deocamdată nu distingea un motiv evident. Iar acum bărbatul acesta îşi analiza opţiunile.

Nu spunea nimic. Trăgea doar din ţigările pe care le aprindea una de la cealaltă şi-l ocolea încet pe Bennett, din nou şi din nou, mai întâi într-un sens, apoi în celălalt, aidoma unui rechin care dă târcoale unui peşte rănit care sângerează. Era clar că

bărbatul avea puterea de decizie în încăperea aceasta. Ceilalţi stăteau lipiţi de pereţi, lăsându-i loc să se joace cu yo-yo-ul şi cu mintea victimei sale. Pe măsură ce minutele ticăiau, Bennett simţi mânia bărbatului. Era reală. Creştea. Şi era palpabilă.

Purta pantaloni maro, cămaşă albă boţită cu guler uzat, cravată maro îngustă, un sacou sport vechi bleumarin şi pantofi noi, negri şi proaspăt lustruiţi. Avea părul negru şi rar, tuns scurt, dar nu perie. Avea o mustaţă deasă, care acoperea parţial o cicatrice mare şi neregulată ce-i pornea de sub ochiul stâng şi cobora până la gură. Era mai înalt decât Bennett, având în jur de 1,87 în, avea vreo nouăzeci de kilograme, iar ochii îi erau mici, negri şi pătrunzători. Ba nu, mai aveau o caracteristică. Păreau goi. Păreau morţi, din sticlă. În clipa aceea, furia lui Bennett începu să se preschimbe în spaimă.

— Bun, să-i dăm dramul, se adresă calm bărbatul agentului israelian cu ochelari cu rame din aur.

Agentul se conformă imediat, păşind în spatele lui Bennett, de unde îi desfăcu butonul de la manşeta stângă a cămăşii şi-i suflecă mâneca. Din interiorul hainei, scoase un tampon de vată şi-l lipi câteva clipe de un flacon cu un lichid incolor, probabil spirt. Dezinfectă o porţiune de piele de pe interiorul braţului lui Bennett, mai jos de cot, apoi se îndreptă, rămânând în spatele său.

După aceea, scoase din celălalt buzunar al hainei trei seringi din plastic – una verde, una galbenă şi una roşie. Le scoase căpăcelele protectoare, expunând ace lungi de cinci centimetri. Bennett simţi că-i bubuie inima. Picături de transpiraţie i se prelingeau pe chip şi brusc îşi dădu seama că avea cămaşa udă leoarcă. Agentul ţinu seringile zece-cincisprezece secunde în faţa ochilor lui Bennett.

— Ai de ales, domnule Bennett, începu bărbatul cu cicatrice.

Bennett încercă să înghită un nod, dar gura îi era complet uscată.

— Viaţă sau moarte.

Mintea lui Bennett gonea nebuneşte. Nu putea să fie real. Trebuia să existe ceva ce să poată spune, ceva ce să poată face.

— Prima seringă, cea verde? Pentotal de sodiu.

Stomacul lui Bennett se strânse.

— Noi îi spunem „serul adevărului”.

Bennett se chinui să-şi păstreze faţa inexpresivă.

— Vorbeşti, eu te ascult şi trăieşti.

Cei doi paznici de lângă uşă se foiră nervos.

— A doua seringă, cea galbenă? Tiopental de sodiu.

Un paznic îşi şterse lent picăturile de sudoare de pe nas şi bărbie.

— Ăsta a fost favoritul lui Rickey Ray Rector. Îţi mai aminteşti de el? Rickey Ray Rector… Bolnav mental din Arkansas. Ucigaş. Arestat, judecat, condamnat. După care, clemenţa i-a fost refuzată de bunul Bill Clinton în alegerile din 1992. Mai ţii minte? A fost executat prin – cum?… ah, aşa – injecţie letală. Am auzit că medicii au avut nevoie de patruzeci şi cinci de minute ca să-i găsească o venă bună, curată. Totuşi au făcut-o. Da, da, au făcut-o bine. Rickey Ray Rector… Cu seringa galbenă, l-au aruncat într-un somn lung şi-adânc. Dar sfârşitul n-a fost acela. Sfârşitul este a treia seringă, cea roşie. Ştii ce conţine ea?

Bennett rămase nemişcat, încremenit, incapabil să vorbească.

— Clorură de potasiu. Asta ştii ce face?

Încăperea amuţise.

— Îţi opreşte inima. Stop cardiac.

Bărbatul cu cicatrice reîncepu să se joace cu yo-yo-ul.

— Acum, domnule Bennett, o să ai parte de prima seringă, cea verde. Asta nu se poate negocia. E bătută-n cuie. Întrebarea… ei bine, pentru asta o să te las pe tine să ghiceşti. Eşti un tip destul de inteligent, domnule Bennett. Lucrezi pe Wall Street. Ce naiba – eşti prieten cu preşedintele şi la ce-s buni prietenii?

Agentul cu ochelari cu rame din aur îi întinse seringa verde peste capul lui Bennett. Brusc, Bennett se încordă… şi aşteptă. Ce avea să se întâmple? Ce făcea pentotalul de sodiu?

În clipa următoare, simţi acul pătrunzându-i adânc în venă. Bennett răcni şi se cutremură incontrolabil din tot corpul. Pentru ca după aceea, aproape instantaneu, să se simtă slăbit şi somnoros. Bătăile inimii îşi reduseră ritmul. Toţi muşchii i se

relaxară. Se simţea realmente pierzând controlul şi în acelaşi timp străbătut de o senzaţie de căldură. Se simţea parcă plutind, zăbovind la marginea pierderii cunoştinţei. Ochii i se închiseră, respiraţia îi încetini şi se simţi perfect în siguranţă.

— Vreau să-mi spui adevărul, începu în şoaptă bărbatul cu yo-yo-ul.

— Bine, răspunse Bennett încet, obosit, ca într-o transă hipnotică.

— Jonathan Meyers Bennett.

— Da.

— Patruzeci de ani. Multimilionar.

— Da.

— Pe punctul de a fi miliardar.

— Poate… sper.

Bărbatul porni să-i dea ocol lui Bennett fără grabă, rotindu-şi yo-yo-ul în jurul degetelor.

— Ai crescut în Moscova.

— O vreme.

— Vorbeşti rusa.

— Puţin.

— Tatăl tău a lucrat la *Times*.

— Da.

— Relaţii în KGB.

— Bineînţeles.

— A lucrat pentru KGB?

— Nu.

— Poate?

— Nu… nu… nu cred… nu.

— Îţi iubeşti tatăl, domnule Bennett?

— Păi, sigur, eu…

— Nu eşti ranchiunos pe el?

— Nu.

— N-a petrecut niciodată mult timp cu tine. Lucra mereu. Era mereu foarte ocupat.

— Păi, da… dar eu…

— Nu vorbeai prea mult cu el.

— Aşa este.

— Nu-i telefonezi.
— Nu prea des.
— El nu-ţi telefonează.
— Nu prea, nu.
— Eşti însurat?
— Nu.
— De ce?
— Nu ştiu… cred că sunt prea ocupat.
— Ai vreo prietenă?
— Nu.
— Prieteni apropiaţi?
— Câţiva… puţini… nu prea.
— De ce?
Bennett inspiră adânc.
— Eu… pur şi simplu, n-am.
— Eşti religios?
— Nu.
— Crezi în Dumnezeu?
— Păi… nu… nu cred.
— Nu crezi în Dumnezeu?
— Eu… nu ştiu… atât doar că… nu mă gândesc prea mult la asta.
— În ce crezi?
Bennett tăcu. Drogat şi moleşit, plutind într-o ceaţă neclară, întrebarea părea să-l deruteze şi mai mult.
— Trebuie să crezi în ceva, domnule Bennett. În ce crezi?
— Nu ştiu.
— În adâncul fiinţei tale, în inimă, în suflet – nu există nimic pentru care să trăieşti?
Bennett ezită, străduindu-se să prindă ceva alunecos şi evaziv.
— Nu ştiu… vreau să… schimb cumva lucrurile.
— Şi ai făcut-o?
Bennett se gândi la asta o clipă, nu-i plăcu răspunsul şi tăcu.
— Jalnic! Aşadar, spui că-l cunoşti personal pe preşedinte.
— Da.
— Ştii unde locuieşte?

— Da.
— Ai fost la el acasă?
— Da.
— Ai fost la cabană?
— Da.
— Ai dormit în paturile lui?
— Da.
— Te-ai jucat cu fetele lui?
— Da.
— Le-ai ajutat să-şi facă prieteni?
— Da.
— Sunt atrăgătoare?
— Da.
— Aţi flirtat?
— Puţin.
— Ai ieşit vreodată cu ele?
— Nu
— Ai dorit vreodată să ieşi cu ele?
Bennett tăcu.
— Ca să vezi…
Bărbatul se opri şi-l fixă cu privirea pe Bennett, ai cărui ochi erau acum închişi şi care aproape că adormise, îşi inversă sensul, pornind să umble în direcţia opusă.
— Îi cunoşti pe agenţii din preajma preşedintelui?
— Da.
— Ei te cunosc din vedere?
— Da.
— Ai fost în Biroul Oval?
— Da.
— Şi în biroul secretarului general?
— Da.
— Ştii toate coridoarele din aripa de vest?
— Destul de multe.
— Ştiai când avea să zboare preşedintele la Denver?
— Da.
— Ştiai când avea să aterizeze?
— Cred că da.

— Ştiai în ce maşină va fi?

— Probabil.

— Dar nu erai acolo.

— Nu.

Bărbatul se opri din nou, exact în spatele lui Bennett.

— Ascultă-mă cu atenţie, ai înţeles? şopti el. Ai venit în Israel pentru o zi. Pentru o singură zi. Ai cinat cu un musulman palestinian şi cu un evreu rus, care lucrează amândoi la un proiect cu petrol şi gaze naturale. Afacerea asta avea să te îmbogăţească, aşa-i?

De unde ştie toate astea? se întrebă Bennett.

Bărbatul începu să vorbească mai tare.

— Apoi te-ai întâlnit iarăşi cu rusul – la micul dejun. Adică, din întâmplare, exact în acelaşi moment în care cineva a încercat să-l asasineze pe preşedintele Statelor Unite. Însă tu nu te-ai întors prin Londra, aşa cum aveai biletul iniţial. Ah, nu! Fiindcă Londra este atacată. Palatul Buckingham a fost făcut ţăndări. Nu… în loc de aşa ceva, ai cumpărat un bilet numai dus spre SUA şi ai încercat să găseşti o cale de-a ajunge la Colorado Springs. De ce?

Tăcere. Capul lui Bennett începuse să se plece în faţă, cu ochii închişi, cu mintea încă înotând din greu.

Bărbatul cu cicatrice se plimba repede, iar vocea îi sporea în intensitate şi devenea mai furioasă.

— De ce? De ce? Ah, ştiu de ce. Pentru că trebuie să-l vezi pe preşedinte. Pentru că el vrea să te vadă imediat. Cât mai repede cu putinţă! *Pronto!* Ieri dacă s-ar putea. Aşa-i?

— Asta-i adevărul.

— *Gura!*

Bennett fu speriat – simţind brusc şi îndepărtat mânia şi frustrarea din ce în ce mai mari ale bărbatului.

— Dar n-ai habar unde, sau când, sau de ce. Ar trebui doar „să aştepţi instrucţiunile”. Interesantă chestia asta – „să aştepţi instrucţiunile”… nişte instrucţiuni foarte misterioase.

Sângele reîncepu să circule către capul lui Bennett. Ochii i se deschiseră brusc. Se strădui să-i focalizeze.

— Şi acum vrei să-ţi acord permisiunea de a te îmbarca în

acest avion american, pentru ca să poţi să mergi şi să te întâlneşti cu preşedintele. Pentru ca să poţi să mergi şi să-l omori pe preşedinte. Aşa-i?

— Nu, insistă Bennett.

Fie că efectul sedativului începuse să se diminueze, fie că era dominat de propria lui furie crescătoare. Agentul venise în faţa sa şi-i sufla fumul de ţigară drept în ochi, făcându-l să se strâmbe şi să tuşească.

— Ai înţeles totul greşit.

— Cu cine lucrezi?

— Nu ştiu. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Cine-i femeia din Londra?

— Poftim?

— Căreia i-ai telefonat ca să-ţi închirieze un avion.

Bennett se trezise complet, dar era dezorientat şi confuz.

— De unde ştii asta?

Întrebarea fu o greşeală.

Agentul se trase brusc înapoi. Stătea în spatele lui Bennett, ţinând yo-yo-ul strălucitor deasupra capului său şi legănându-i-l lent în faţa ochilor ca pe un spânzurat în laţ. Scrâşni din dinţi şi practic scuipă cuvintele următoare.

— Bennett, nu-mi placi! Ascunzi ceva. Te miros. Te simt. Şi dacă nu-ncepi să-mi spui adevărul… – derulă tot firul din yo-yo, îl întinse perfect, ţinându-l de ambele capete şi începu să i-l apese lent de gât – fie c-o să fiu nevoit să-l storc din tine… fie să-ţi dau acum seringa galbenă.

Răsuflarea lui Bennett se iuţi. Claritatea începea să-i revină în minte, dar aducea cu ea şi spaima.

— Vreau un avocat. Nu poţi… greşeşti.

— Tu alegi, Bennett.

— Cât este de greu să-mi verifici afirmaţiile?

— Viaţa sau moartea?

— Am fost verificat de serviciul secret în timpul campaniei electorale. Verifică! Sună la Casa Albă. O să ţi se spună cine sunt.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Nimeni nu dădu niciun telefon. Nimeni nici măcar nu tresări. Pentru prima dată, Bennett îşi

dădu seama că se afla într-o cameră izolată acustic. Nu putea să audă nimic din exteriorul celor patru pereţi… nimeni n-ar fi ştiut dacă el striga, sau murea.

— Sună la Casa Albă. Sună la cabinetul lui Corsetti. Ei o să-ţi spună cine sunt.

Nicio replică din partea agentului cu cicatrice, însă firul yo-yo-ului se strânse mai tare în jurul gâtului lui Bennett.

— Mohamed Jibril.

Numele rămase plutind în aer cel puţin un minut.

— Cine-i ăsta? întrebă Bennett.

— Nu ştii?

— Nu.

Bennett începuse de acum să se sufoce.

— Mohamed Jibril este un terorist, domnule Bennett. În prezent, el trăieşte la Moscova, lucrând cu diverse celule teroriste islamiste.

— Şi ce legătură are cu mine?

— Tocmai te-ai întâlnit cu fratele lui.

— Poftim? Despre ce vorbeşti? Nu m-am întâlnit cu nimeni.

Bennett simţi un ghem de spaimă în stomac. Verificase amănunţit trecutul lui Ibrahim Sa'id, preşedintele companiei PPG, şi al principalilor săi directori. Nu găsise însă nicio dovadă de legături cu grupări teroriste. Absolut niciuna.

Până atunci, Bennett refuzase să-i spună acestui individ detaliile afacerii sale. Primise ordin strict din partea preşedintelui Statelor Unite de a-l informa pe el – şi numai pe el – înainte de a vorbi cu orice alt om de pe planetă despre esenţa tranzacţiei. Bennett se strădui să respire. Imboldul de a le spune oamenilor acestora tot ce ştia era copleşitor. Era oare efectul serului adevărului sau pur şi simplu instinctul de supravieţuire?

Totuşi nu putea s-o facă. Nu putea. Îşi dăduse cuvântul preşedintelui. Îşi dăduse cuvântul lui Iverson. Cine erau oamenii ăştia? Dacă erau asociaţi celor care tocmai încercaseră să-l asasineze pe preşedinte? Dar cum s-ar fi putut aşa ceva? Ei îl ridicaseră de pe aeroportul israelian. Pe de altă parte, ce conta asta? Nu s-ar fi putut să fie agenţi dubli? Nu s-ar fi putut să fie în slujba inamicului? Care inamic? De partea cui erau ei?

Şi dacă el nu le spunea informaţiile pe care le ştia şi care ar fi putut, cumva, să fie esenţiale? Dacă el era cel care greşea? Dacă, într-un fel sau altul, în afacerea la care lucrase el se amestecaseră exact cei care tocmai încercaseră să-l asasineze pe preşedinte? Dacă el nu făcea altceva decât să finanţeze asemenea atentate teribile?

Bennett schiţă o grimasă de frică şi durere. Nu ştia ce să facă. Iar anchetatorul lui ştia asta. Bărbatul strânse firul yo-yo-ului. Transpiraţia se prelingea pe chipul lui Bennett.

— Galişnikov.

— Ce-i cu el?

Bennett încercă să înghită un nod, dar nu putu.

— Ştii cine este?

Bennett era pe punctul să vomite.

— Este… un prieten.

Bărbatul strânse şi mai mult firul.

— Acum patru ani, Dmitri Galişnikov a ajutat la pregătirea unui atentat terorist care a distrus una dintre cele mai mari rafinării din fosta Uniune Sovietică. Guvernul rus a înregistrat o pagubă de o jumătate de miliard de dolari. Nu a suferit din cauza banilor, nici vorbă! Rusia este o ţară bogată. Dar guvernul a fost destul de înfuriat pentru că în explozia aceea au murit două sute doisprezece cetăţeni ruşi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Eu nu… eu… te rog… sună la Casa Albă…

Agentul explodă pe neaşteptate. Desfăcu firul yo-yo-ului din jurul gâtului lui Bennett, îl prinse de cămaşă şi de păr şi-l azvârli în perete. Cu mâinile legate în cătuşe şi incapabil să se apere, Bennett lovi peretele cu capul, apoi se nărui pe podea şi se ghemui în poziţie de fetus, încordându-se înaintea loviturilor despre care ştia că aveau să sosească.

Bărbatul tremura de furie şi părea să-şi fi pierdut complet controlul. Luă scaunul de lemn şi-l izbi de perete, făcându-l ţăndări şi împroşcând peste tot cu aşchii. Bennett ştiu că era un spectacol conceput pentru a-l înspăimânta. În acelaşi timp, faptul că ştia asta nu reducea cu nimic groaza. Era terifiat. Nu era obişnuit să nu deţină el controlul situaţiei. Nu era obişnuit

să i se ordone. Iar acum se temea pentru viaţa lui.

— Vrei seringa galbenă, domnule Bennett? O vrei pe cea roşie?

Bennett nu avea ce să răspundă.

— Nu. Dumnezeule, nu!

Bennett simţi acul intrând.

— Ai două minute, Bennett. Eşti un terorist?

— Nu.

— Îi finanţezi pe teroriştii?

— Nu.

— Sa'id este un terorist?

— Nu… nu ştiu.

— Galişnikov este un terorist?

— Nu ştiu.

— Ai conspirat împotriva preşedintelui Statelor Unite? *Ai conspirat?*

— *Nu, nu, nu…*

— Spune-mi ce vreau s-aud. Spune-mi ce ştii!

— Dumnezeule, te rog, nu!

Bărbatul îl prinse din nou de cămaşă şi-l ridică în genunchi.

— *Te iert, Bennett.*

Când ochii lui Bennett se focalizară, bărbatul îi arătă seringa roşie, o aruncă pe jos şi-o strivi cu piciorul.

Bennett inspiră cât de mult aer putu. Îl simţi pe agent apucându-l de părul asudat şi smucindu-i faţa în sus. Se holbă în ochii de deasupra lui şi nu văzu nici urmă de milă. Aceasta nu era o amnistiere. Era o execuţie.

Bărbatul scoase un pistol Beretta calibrul 9 mm şi-l apăsă puternic pe fruntea lui Bennett. După aceea îl retrase, trecu în spatele lui şi-i înfipse ţeava în ceafă, îmbrâncindu-i corpul şi faţa spre podea. La numai câţiva centimetri depărtare, Bennett zărea un lichid maro-închis prelingându-se din seringa roşie strivită. Trupul îi zvâcnea de acum necontrolat.

— Monstru nenorocit! îi urlă bărbatul în ureche. Chiar credeai c-o să te las să scapi cu asta? Aşa credeai? O să număr până la trei. Şi tu o să-mi spui de ce plăteşti teroriştii să-l ucidă pe preşedinte – sau o să-ţi împroşc creierii împuţiţi şi mizerabili

pe toţi pereţii ăştia! O să te desfiinţez şi nimeni nici măcar n-o să ştie vreodată că eşti mort. M-auzi? *M-auzi?*

— Nu-i adevărat… greşeşti… te rog… nu ştiu nimic… te rog.

— Unu.

— Nu… nu ştiu nimic… te rog… te implor… te rog!

— Doi.

— Ajută-mă, Doamne, te rog. Te rog, ajută-mă!

— *Trei.*

— Doamne, nu vreau să mor. *Te rog!*

Detunătura asurzitoare a pistolului Beretta zgudui camera, răsunând în sus şi în jos prin turnul înalt şi întunecat.

Apoi totul se cufundă în tăcere.

Israelienii rămaseră înspăimântaţi, nevenindu-le să creadă ceea ce tocmai văzuseră. Toţi trei ieşiră repede din odaie. După o clipă, bărbatul cu cicatrice îşi vârî arma în toc, îşi ridică yo-yo-ul şi-i urmă afară, încuind uşa după el.

Trupul lui Bennett rămase pe podeaua murdară din plăci de gresie albă – mototolit şi nemişcat.

6

Era pentru ultima dată când cei patru bărbaţi aveau să fie în Occident.

Ei o ştiau. Şi nu le păsa. Evenimente extraordinare fuseseră puse în mişcare şi era timpul ca ei să-şi primească instrucţiunile finale şi să-şi joace rolul.

Wall Street Journal Europe publica pe prima pagină profilul noului secretar al Trezoreriei – Stuart Iverson. Surse importante din administraţie, ale căror nume nu erau dezvăluite, afirmau că preşedintele Statelor Unite avea acum o persoană în care el, naţiunea şi lumea se puteau încrede că va purta economia globală spre noi culmi. Iverson părea să se potrivească postului ca o mănuşă şi până şi democraţii din Comitetul pentru finanţe al Senatului îi aduceau laude.

Cei patru nu puteau decât să zâmbească înaintea norocului lor. În tot cazul, nu vorbeau despre asta. Şi, oricum, în niciun caz aici, în stranele din Catedrala Sf. Ştefan – Stephansdom – din Viena. Niciodată nu puteai să ştii cine pândea în umbră.

Construită iniţial ca bazilică romanescă în secolul al XII-lea şi apoi reclădită pentru a funcţiona drept catedrală în secolul al XIV-lea în stilul gotic clasic, Sf. Ştefan era un simbol în inima Vienei, acoperită cu funinginea neagră şi lipicioasă a aproape şase sute de ani de războaie, incendii şi dezvoltare industrială. Desigur, Viena nu era doar capitala şi cel mai mare oraş al Austriei, ci un simbol în mijlocul Europei, o metropolă cunoscută de mult ca poarta spre puterile răsăritene şi Moscova. Cândva, germanii, ruşii şi aliaţii se luptaseră aici pentru a obţine controlul. Zidurile exterioare ale catedralei erau ciuruite de găurile gloanţelor soldaţilor nazişti, ale căror cizme tropăiseră cândva pe caldarâm, strecurând teama în inimile tuturor celor care-i puteau vedea sau auzi.

În prezent, simbolul din centrul simbolului era o mare atracţie turistică şi în dimineaţa aceasta blândă, în care fulguia uşor, nimeni n-ar fi bănuit că în mijlocul mulţimii se puteau

afla asemenea monştri.

Fără să se privească vreodată unul pe celălalt, cei patru se uitau nepăsător la vizitatorii care intrau, unul câte unul, minut după minut. În majoritate, femei bătrâne. Foarte puţini bărbaţi. Aproape niciun copil, cu excepţia ocazionalilor prunci plângăcioşi, ale căror scâncete reverberau invariabil prin sanctuarul cavernos, suind în turnul înalt şi clopotniţă. În cele din urmă, o femeie în rochie neagră şi cu pălărie de aceeaşi culoare, având o panglică albă prinsă la rever, intră, îngenunche şi începu să se roage.

Fără grabă, pe rând, cei patru bărbaţi îşi strânseră lucrurile şi ieşiră imperturbabil din catedrală. Era timpul.

Niciunul nu se comportă ca şi cum s-ar fi cunoscut între ei şi porniră în direcţii opuse. Însă după douăzeci de minute, convinşi că nu fuseseră urmăriţi, porniră toţi către Graben, la Monumentul Ciumei. Ridicat pentru a comemora sfârşitul ciumei bubonice care bântuise în Europa în secolele al VI-lea, al XIV-lea şi al XVII-lea şi ucisese peste o sută treizeci şi şapte de milioane de oameni, acesta era acum punctul de întâlnire pentru patru indivizi porecliţi cândva de analiştii CIA – şi de omologii lor britanici din MI6 – „cei patru călăreţi ai Apocalipsei”.

Unul dintre bărbaţi descuie portiera unui Volvo alb închiriat parcat în apropiere şi se urcă în automobil. Altul fotografia ca un turist obişnuit, în timp ce partenerul lui răsfoia un ghid *Fodor’s* al Austriei şi vorbea despre găsirea unui restaurant ieftin pentru prânz. Al patrulea îşi strecură discret mâna înmănuşată într-o pubelă din apropiere şi pescui plicul netimbrat dintr-un ziar german aruncat acolo. Privi înăuntru. Patru bilete de tren. Patru paşapoarte noi. Patru vize. Şi patruzeci de mii de euro în bancnote mici. Echipa se îmbarcă în Volvoul care aştepta cu motorul pornit şi se îndreptă spre Südbahnhof, gara de sud a Vienei.

Pe drum, pasagerii maşinii, cu excepţia şoferului, îşi trecură din mână în mână *Wall Street Journal* şi un exemplar din *International Herald Tribune,* ziarul publicat în colaborare în Europa de *New York Times* şi *Washington Post.* În dimineaţa

aceasta, articolul care le atrase cel mai mult atenţia era profilul de pe prima pagină al preşedintelui rus Vadim, care analiza noul şi remarcabilul lui parteneriat strategic cu SUA şi NATO, ca şi necazurile politice ce se intensificau cu naţionaliştii îndârjiţi din Duma, parlamentul rus.

Noile sondaje din Rusia plasau popularitatea lui Vadim mai jos decât a lui Stalin şi, o dată cu iarna friguroasă şi muşcătoare ce cobora peste Moscova, frustrările populaţiei legate de deteriorarea rapidă a condiţiilor economice din ţară şi temerile privind un val nou de inflaţie galopantă sporeau de la o zi la alta. Prietenia cu Vestul nu-l ajuta deloc în ţară pe şiretul şi practicul lider rus şi numeroşi analişti occidentali citaţi în articol se temeau că zilele lui Vadim la conducere erau numărate. Până şi industria petrolieră a ţării – răspunzătoare pentru jumătate din produsul intern brut – traversa o perioadă dificilă. Preţul ţiţeiului oscila între douăzeci şi doi şi douăzeci şi cinci dolari/baril. Dacă ar fi coborât prea mult, Rusia ar fi avut într-adevăr necazuri foarte serioase. În *Herald Tribune* scria că „în Washington, creşterea îngrijorării faţă de viitorul economiei ruse sugerează că un cunoscător al Rusiei ca Iverson ar putea fi omul cel mai potrivit în prezent”.

La ora 9.30, cei patru coborâră din Volvo, intrară în gară, se îndreptară către secţiunea estică – Ost – intrară pe peron şi aşteptară. Terminalul era întunecos şi prăfuit, dar cumva clasic şi impresionant, cu plafonul înalt şi arcuit din oţel şi sticlă care sugera un hangar din al doilea război mondial. Aici soseau şi plecau trenuri din toată Europa şi zeci de mii de pasageri îi traversau zilnic peroanele. Nu însă şi pasagerii aceştia. Niciunul dintre ei nu mai fusese până atunci în Viena şi cu cât aşteptau mai mult, cu atât deveneau mai agitaţi.

Trenul lor spre est, către Bratislava, urma să plece la ora 10.05, dar avu întârziere şi cei patru sfârşiră prin a aştepta două ore. Fiecare dintre ei blestemă pe rând cerul sur şi frigul pătrunzător şi-şi aprinse ţigările americane, fără să ştie că, din trei unghiuri diferite, doi bărbaţi şi o femeie fotografiau cu viteză pe 35 mm cu teleobiective zoom puternice şi în acelaşi timp anunţau prin radio o echipă de alţi agenţi care hoinăreau

prin terminal că cei patru călăreţi se aflau în ţarc.

*

Cele două apeluri fură aproape simultane.

Unul de la Pentagon. Unul de la Langley. Ambele erau de prioritate zero şi în câteva minute Forţa de acţiune antitero SUA se reîntâlnea într-o videoconferinţă prin legătură protejată.

— Domnule vicepreşedinte, sunt Jack, din CIA.

— Dă-i drumul, Jack.

— Tocmai am fost informaţi de una dintre echipele noastre din Viena. Celula irakiană a fost identificată în mod clar ca fiind „cei patru călăreţi". Se află în gară şi au bilete spre Moscova. Oamenii mei cer aprobarea pentru a-i reţine şi interoga despre ceea ce ştiu în privinţa atacului asupra preşedintelui.

Oaks căzu pe gânduri.

— Nu. Nu încă. Echipa ta să-i urmărească, să le intercepteze toate apelurile şi să le monitorizeze toate contactele. Să raporteze din oră în oră. Vreau să ştiu unde merg indivizii aceştia, şi de ce, şi vreau să ştiu toate astea înainte ca ei să-şi dea seama că-i urmărim.

— Sunteţi sigur? Îi vânăm pe oamenii ăştia de şase ani. Acum putem pune mâna pe ei.

— Şi întâmplător ei se deplasează în aceeaşi zi în care cineva l-a atacat pe preşedinte.

— Exact. De aceea ar trebui să-i reţinem – acum.

— Nu. De aceea ar trebui să-i urmărim până aflăm ce intenţionează… sau până spun eu să-i reţineţi. S-a înţeles?

— Da, domnule vicepreşedinte.

— Bun. Următorul?

— Domnule vicepreşedinte, sunt Burt din Pentagon, începu secretarul Apărării cu ochi înroşiţi şi obosiţi.

— Da, Burt, ascult.

— Ni s-a raportat că trei dintre avioanele noastre de recunoaştere au fost doborâte deasupra sudului Irakului. F-15 au pornit deja într-acolo ca să distrugă poziţiile lansatoarelor sol-aer, dar situaţia pare îngrijorătoare.

— Asta-i o glumă?

— Nu… şi nu-i totul.

— Te ascult.

— Sateliţii noştri culeg date potrivit cărora Garda Republicană irakiană pare a fi în proces de mobilizare. S-a semnalat activitate în jurul a trei unităţi de autoblindate din sud-estul Bagdadului şi am primit un raport de la postul nostru de avangardă din Kuwait, de lângă graniţă. Radarul lor înregistrează multiple puncte mişcătoare – s-ar putea să fie unităţi de recunoaştere, încercăm să verificăm chiar acum.

— Ai dreptate… nu sună bine.

— Nu, deloc. Vom şti mai multe în următoarele câteva ore, însă ţinând seama de tot ce se întâmplă în general mă tem că Irakul pregăteşte o mişcare militară de amploare.

Trainor nu-şi încheie ideea, dar nici nu mai trebuia s-o facă.

Brusc, Jack Mitchell, directorul CIA, interveni:

— Domnule vicepreşedinte?

— Da, Jack.

— Tocmai m-a sunat directorul-adjunct. Vorbeşte la telefon cu generalul-brigadier Yoni Barak, şeful lui Aman, Contrainformaţiile Militare israeliene.

— Da, îl ştiu pe Yoni. Are ceva pentru noi?

— El are o echipă – cred că v-aţi întâlnit cu indivizii aceştia – numită *Sayeret…*

— *Sayeret Matkal.*

— Exact.

— Una dintre unităţile lor de recunoaştere în profunzime.

— Exact, domnule vicepreşedinte.

— Ce i-au spus?

— Unitatea a interceptat comunicaţii radio militare susţinute în Bagdad şi în jurul oraşului… Staţi aşa… Bun… zice că agenţii de la sol raportează că în tot oraşul sună sirenele de alarmă antiaeriană… Pe străzi nu circulă civili… posturile naţionale de televiziune şi radio nu mai emit… Se pare că are loc mobilizarea Gărzii Republicane, iar unităţi avansate de recunoaştere înaintează deja spre est, către Kuwait, şi spre sud, către Arabia Saudită… Totul este destul de haotic, dar acestea sunt ştirile cele mai recente.

— Spre Israel se îndreaptă vreo unitate irakiană?

— Deocamdată n-au detectat nimic.

— Israelienii ce cred?

— Premierul Doron nu vrea să aştepte. A convocat o şedinţă de urgenţă a cabinetului de securitate, care se va întruni dintr-o clipă în alta. Se crede că va trece armata în stare de alarmă şi că în mai puţin de o oră va mobiliza rezerviştii.

— Complet sau parţial?

— N-a putut preciza. Nu încă.

— Ţie ce-ţi spune instinctul, Burt?

— Că va o fi mobilizare totală.

— Jack?

— Ştiţi toţi ce gândesc eu. Israelienii se pregătesc cu toate forţele şi noi ar trebui să începem să facem acelaşi lucru. Să ne mobilizăm rezerviştii şi să ne readucem imediat trupele în zonă.

— Marsha?

— Domnule vicepreşedinte, eu cred că va o fi mobilizare totală. Ţinând seama de ceea ce se întâmplă în noaptea asta, seamănă cu o mişcare pregătită de Jamil şi poate fi un preludiu al preluării de către Irak a controlului câmpurilor petrolifere din Kuwait şi Arabia Saudită. Sunt de acord cu Jack. Trebuie să ne mobilizăm rapid rezerviştii şi să discutăm cu saudiţii despre desantarea noastră imediată acolo. Toate acestea vor dura – mult mai mult decât pentru israelieni, dar nu prea avem de ales.

— Dacă este o mişcare a lui Jamil, atunci cine vor fi cel mai probabil atacaţi – kuweitienii sau saudiţii? insistă vicepreşedintele.

— Ambele ţări. Oricare dintre ele. Încă nu ştiu, recunoscu Kirkpatrick. Indiferent însă cum se va desfăşura, este extrem de serios.

— Domnule vicepreşedinte?

Toţi se întoarseră spre secretarul de stat Tucker Paine.

— Da, Tuck?

— Tocmai am vorbit la telefon cu prinţul saudit, pentru a-i transmite condoleanţe. Familia regală este în siguranţă, dar destul de şocată.

— Au vreun indiciu privind autorii?

— Nu încă. Totul se derulează prea rapid. Au promis însă că vor telefona imediat ce află ceva.

— Ce-i cu Moscova? Nicio veste de acolo?

— Nu. Nu încă. Continui să mă interesez.

— Aşadar, deocamdată tot nu ştim exact despre ce-i vorba?

— Nu tocmai, încuviinţă secretarul de stat. De aceea, apreciez că trebuie să fim foarte atenţi să nu ne pripim.

— „Să nu ne pripim”? repetă Mitchell. Domnule secretar, preşedintele şi liderii câtorva dintre principalii noştri aliaţi tocmai au fost atacaţi pentru a fi asasinaţi în urma unei conspiraţii incredibil de bine plănuite, bine finanţate şi executată aproape fără greşeală. Sunt de acord că este încă prematur, dar, aşa cum am spus deja, există dovezi circumstanţiale serioase că toate acestea pot fi opera lui Jamil Aljafari într-o nouă tentativă de a domina Golful şi a submina formarea unei coaliţii occidentale care l-ar putea opri. Ce „pripeală” poate fi în mobilizarea rezerviştilor şi desfăşurarea forţelor noastre în regiune?

— Eu spun doar că trebuie să rămânem focalizaţi pe opţiunile noastre diplomatice, rosti Paine, nu să intrăm cu armele în mâini.

— „Cu armele în mâini”? întrebă Mitchell. Eu aş zice cu ele încărcate şi în poziţie de tragere. Suntem în război, domnule secretar. Ştim cu toţi că nu poate fi vorba de opţiuni diplomatice cu călăul din Bagdad. Ştim cu toţii că ar fi trebuit să ne ocupăm mult mai devreme de Irak. Nu doar prin înarmarea şi instruirea forţelor anti-Jamil. Nu doar acţionând diplomatic la ONU, ci realmente nimicindu-l odată pentru totdeauna pe monstrul ăsta! N-am făcut-o. Perfect, dar uite că acum se-ntoarce ca să ne facă rău.

— Domnule vicepreşedinte, cu tot respectul, nu suntem în război, cel puţin nu deocamdată, decât dacă dumneavoastră şi preşedintele plecaţi urechea la militarişti, avertiză Paine, fostul ambasador american la ONU, cu chip palid şi păr argintiu. Trebuie să ne consultăm aliaţii şi să stabilim un plan.

— „Militarişti”? hohoti Mitchell. Mă bucur să ştiu că

secretarul de stat i-a definit pe toţi. Păi atunci de ce nu-l invitaţi pe Jamil la un picnic, ca să rezolvaţi această mică neînţelegere odată pentru totdeauna – ca nişte îngeraşi drăguţi şi nevinovaţi de la ONU! Da, chiar aşa, de ce nu votaţi altă rezoluţie pe care s-o încalce toţi?

Paine pufni dezgustat.

Oaks interveni pentru a recâştiga controlul discuţiei.

— Domnilor, vă rog să vă potoliţi. Marsha, care este părerea ta despre situaţie? Ce i-ai recomanda preşedintelui să facă?

— Domnule vicepreşedinte, mă tem că am trecut Rubiconul. Nu avem alternativă. Eu recomand blocarea imediată la sol a tuturor avioanelor în SUA şi interzicerea intrării oricăror avioane străine. Misiuni aeriene de patrulare deasupra ambelor coaste şi graniţelor. Închiderea graniţelor cu Canada şi Mexicul – cel puţin până controlăm situaţia internă. Ultimul lucru de care avem nevoie acum este pătrunderea unor sinucigaşi înarmaţi cu bombe, care să intre în ţară cu trenuri sau camioane de marfă.

— Altceva?

— După aceea ar trebui să trecem cât mai repede la aplicarea Operaţiunii Ciclon Iminent. Ea va readuce grupul de bătălie *Nimitz* în Golf şi va instala grupurile de luptă *Roosevelt* şi *Reagan* în largul coastelor Israelului. Chiar dimineaţă vom scoate Forţa Delta şi Divizia Aeropurtată 82, pentru a le trimite spre Arabia Saudită. Ideea este să aducem pe poziţii cât mai multe trupe, unităţi mecanizate şi unităţi aeropurtate, cât de repede putem.

Avea dreptate. Evenimentele începeau să se precipite, descriind o spirală care părea scăpată de sub control. Până şi încărunţitul vicepreşedinte de şaizeci şi şapte de ani – fost ofiţer de contrainformaţii în Marină, fost guvernator al statului Virginia, de patru ori senator şi mult timp preşedinte al Comitetului pentru servicii militare al Senatului, una dintre persoanele cele mai experimentate din Washington – începea să fie neliniştit.

— Sunt de acord cu toate recomandările voastre şi la fel va fi şi preşedintele, rosti el, însă o ştiţi la fel de bine ca mine că asta

nu va fi suficient. Este un început, dar dacă Jamil Aljafari a decis să atace Kuwaitul sau pe saudiţi sau toate statele din Golf, Ciclonul Iminent nu-l va opri. O ştiţi foarte bine.

Îşi plimbă privirea prin încăpere, apoi pe ecranele video de pe peretele din faţa lui. Nimeni nu părea să-l contrazică.

— Nu avem pe poziţii trupe care să-l oprească rapid, în niciun caz, dacă va lansa o invazie totală. Putem mobiliza NATO să ni se alăture – în mod clar, britanicii vor fi alături de noi. Nu putem şti ce vor face francezii şi germanii. Dar chiar dacă vom avea sprijinul NATO, în niciun caz nu dispunem de şase sau opt luni pentru a ne consolida. Pe de altă parte, până la sfârşitul săptămânii, Jamil ar putea deţine controlul asupra a jumătate din rezervele planetare de ţiţei.

Echipa tăcea, fiecare rememorând evenimentele din ultimele ore.

— Îi voi recomanda preşedintelui să trecem la blocarea imediată la sol a tuturor avioanelor, după care vom mobiliza cincizeci de mii de rezervişti. Iar apoi vom declanşa Ciclonul Iminent. Mai întâi însă, Tuck, ia legătura cu saudiţii şi determină-i să ne ceară ajutorul.

— Domnule vicepreşedinte, o să…

— Imediat, domnule secretar!

— O să mă conformez, bineînţeles, dar doresc să se consemneze în mod oficial că trebuie să luăm legătura cât mai repede cu preşedintele şi să convenim pentru o întrunire oficială a Consiliului securităţii naţionale înainte de a mai înainta prea mult.

— O vom face, încuviinţă Oaks. Asigură-te până atunci că saudiţii sunt cu noi sută la sută. În trecut au manifestat nemulţumiri faţă de prezenţa noastră acolo. De asemenea, nu mai trebuie să vă readuc aminte că în ultimii ani relaţia noastră a cunoscut destule tensiuni. Nu le plac trupele americane – în mod deosebit, femeile şi creştinii – în preajma oraşelor sfinte Mecca şi Medina. Au totuşi nevoie de noi şi noi avem nevoie de ei. Noi trebuie să ne asigurăm că suntem în aceeaşi tabără şi că luptăm în acelaşi război, iar ei trebuie să ştie că n-o să-i abandonăm în mâinile unora ca Jamil Aljafari. Nu le vom

submina regimul, aşa cum a făcut Carter cu regimul şahului, şi n-o să tărăgănăm, să ne eschivăm şi să ducem o politică externă ineficace, aşa cum a procedat Clinton. Privim cu toată seriozitatea distrugerea lui Jamil Aljafari… şi suntem gata să mergem pe urmele lui, indiferent cât de mult ar dura. Sarcina ta, Tuck, este să faci asta foarte clar. Ai înţeles?

— Da, domnule vicepreşedinte.

— Perfect. Acestea fiind zise, doamnelor şi domnilor – vicepreşedintele privi din nou chipurile din încăpere şi feţele de pe ecranele video murale – vă voi repeta: asta nu este suficient. Preşedintele şi cu mine nu putem declara lumii că *am câştigat* războiul împotriva terorismului, pentru ca după aceea să pierdem Golful fiindcă am strigat prea tare. Ne trebuie opţiuni noi şi ne trebuie repede.

Tăcu şi privi consola de comunicaţii din faţa lui. Nimeni nu ştia dacă sfârşise. Nimeni nu ştia exact ce anume să facă.

— S-a cam terminat cu turul de victorie.

*

Întârzierile nu constituiau ceva neobişnuit.

Ele aveau loc permanent, atât în principalele două gări ale Vienei, cât şi în afara lor. Dar aceasta nu era o zi obişnuită. Până ce trenul aşteptat trase în cele din urmă la peron, douăzeci de agenţi americani – cincisprezece bărbaţi şi cinci femei, toţi vorbitori de arabă şi rusă – sosiseră, fuseseră informaţi şi ocupaseră poziţii în vagoanele trenului în care aveau să urce cei patru „călăreţi”.

Irakienii aceştia erau profesionişti. Deşi încă nu ştiau că sunt urmăriţi, ei nu intenţionau în niciun caz să stea în loc deschis pentru a fi observaţi şi auziţi de eventuali urmăritori. Imediat ce suiră în tren cu biletele perforate de un însoţitor de vagon, intrară în compartimentul lor cu patru cuşete şi încuiară uşa.

Lucrul cel mai bun pe care-l putea face şeful agenţilor CIA era să-şi plaseze câţiva oameni în cele două compartimente aflate de o parte şi cealaltă a irakienilor, iar aceştia să ataşeze de pereţi echipamente de ascultare foarte sensibile, conectate la echipamente de înregistrare digitală. Restul echipei sale avea să joace roluri de chelneri, turişti şi hamali, pe când el îşi ocupa

postul de comandă şi control alături de mecanicii locomotivei. Singura parte bună a acestei etape a misiunii era faptul că cei patru nu puteau să plece undeva unde nu ar fi putut veni şi agenţii… cel puţin în următoarele două zile şi jumătate.

Nu le mai rămăsese de făcut decât să se pregătească cât mai bine pentru lunga noapte de iarnă.

*

Americanul şi agenţii israelieni se regrupară.

Mergeau în tăcere pe un coridor pustiu. Când ajunseră în capăt, bărbatul cu ochelari cu rame de aur introduse o parolă de nouă cifre într-o casetă de plastic de pe perete, descuie o uşă masivă de oţel şi intrară. Toţi coborâră repede trei paliere de trepte. La capătul acestora îşi arătară ecusoanele de identificare la două santinele înarmate, apăsară degetul mare pe o plăcuţă de identificare a amprentei, fură autorizaţi şi intrară într-o sală uriaşă, izolată fonic, cu uşi blindate, lambrisată în lemn şi ticsită cu monitoare TV şi displayuri de calculatoare, consilieri militari şi bodyguarzi; era biroul şefului securităţii aeroportului, Yitzhak Galit.

Galit nu ridică ochii când cei patru bărbaţi intrară şi închiseră repede uşa în urma lor. Privea un ecran TV aflat în spatele biroului, alături de alţi trei indivizi. Unul dintre ei era Yossi Ben Ramon, şeful Shin Bet – serviciul de securitate internă al Israelului – care fuma nervos Winston, ţigară de la ţigară. Al doilea era Avi Zadok, şeful Mossad – celebrul serviciu de spionaj israelian – care pufăia calm dintr-un trabuc cubanez gros. Cel de-al treilea se numea Dietrich Black şi era şeful echipei antitero FBI din Israel; tocmai îşi turna o coca-cola dietetică într-o cană plină cu cuburi de gheaţă.

— Ei bine? întrebă americanul care intrase în sală.

Toţi ochii îl priviră pe Black. Acesta – purtând blugi, pantofi maro obişnuiţi, un tricou negru şi revolver calibrul 0,45 într-un toc la subsuoară – rămase cu ochii în cană, aşteptând să se termine sfârâitul bulelor. Fumul ţigărilor plutea albăstrui prin încăpere, dar nimănui nu părea să-i pese.

— Ştiţi de ce beau coca-cola dietetică? se adresă Black către şefii de agenţi secreţi, fără să-şi desprindă privirea de la cană.

Nimeni nu avea habar despre ce vorbea.

— Dintotdeauna am detestat coca-cola dietetică – are gust de lături, continuă Black. Am prânzit însă odată în Washington cu directorul FBI de atunci. Era în toamna lui 1991 şi am mâncat la restaurantul Four Seasons cu Henry Kissinger.

Zadok se uită scurt spre Ben Ramon. Tipul începea să dea rateuri?

— Kissinger a comandat coca-cola dietetică. Apoi directorul FBI a comandat coca-cola dietetică. Am înţeles atunci că era clar că nu mai putea fi vorba despre martini şi am comandat o coca-cola dietetică. Ştiţi şi voi că Kissinger i-un tip isteţ de tot. Dacă el bea coca-cola dietetică, atunci probabil c-ar trebui să beau şi eu. Şi de atunci numai asta am băut.

Black înălţă ochii, luă cana şi o ridică.

— Hai noroc!

Israelienii izbucniră în râs – pe de o parte din cauza tensiunii nervoase şi pe de altă parte fiindcă niciodată nu ştiuseră exact ce să creadă despre Black. Ca agent de contrainformaţii, îi impresiona, dar ca om îi amuza necontenit.

Zadok fu primul care se opri din râs şi-şi aprinse alt trabuc.

— Eşti un tâmpit, Black, îi spuse el cu accent israelian apăsat.

— Da, dar sunt slab.

— Bine, eşti slab ca tâmpit.

Până şi Black râse la replica aceea.

Înalt de 1,90 m, zvelt, complet chel – cândva, soţia lui îi spusese că nu putea decide dacă aducea mai mult cu Lex Luthor ori cu Mr. Clean – şi apropiindu-se de cincizeci de ani, Dietrich Peter Black lucra de douăzeci şi cinci de ani în FBI. Recrutat direct din Harvard Business School, într-o vreme când niciunul dintre colegii săi nu s-ar fi gândit vreodată la o carieră în aplicarea legii în favoarea uneia pe Wall Street, lui îi plăcea slujba aceea şi nu regretase niciodată alegerea făcută.

După ce alergase prin toată lumea în majoritatea anilor 1980, Black petrecuse mare parte din anii 1990 în Washington, lucrând la cazuri importante de terorism, aşa cum fusese atacul cu bombe din World Trade Center în 1993, explozia din

Oklahoma City în 1994, atacul cu bombe din timpul Olimpiadei de la Atlanta în 1996 şi, desigur, atacurile asupra Pentagonului şi World Trade Center în 2001.

Era un individ rece, metodic şi practic lipsit de genul de înflăcărare şi emoţii care pot înceţoşa judecata unui investigator de succes. Asta nu însemna însă că nu ar fi fost mişcat de decesele colegilor şi compatrioţilor săi, dar părea să aibă o capacitate instinctivă de a canaliza sentimentele respective într-o focalizare ca de laser. El se concentra asupra detaliilor, anomaliilor, idiosincraziilor şi discrepanţelor ce apar în orice caz şi care duc adesea la indicii hotărâtoare – indicii ce se pot preschimba în firişoare, care devin fire groase ce se desprind din ţesături fin realizate şi care pot sfârşi prin a destrăma până şi cazurile cele mai complicate.

— Deek, rosti bărbatul cu yo-yo-ul, să ştii că noi toţi eram realmente curioşi despre felul cum îţi alegi băuturile favorite. Dar care-i treaba aici? Care-i verdictul?

Black sorbi încă o dată din coca-cola rece, după care se întoarse către ceilalţi.

— Avi? Tu ce zici?

Avi Zadok se lăsă pe spate în scaun şi pufăi din trabuc, savurând aroma şi clipa. În cele din urmă, întrerupse suspansul.

— Ca să-ţi spun adevărul, eu l-am crezut, declară bătrânul şef al Mossadului.

Black luă un sandviş cu falafel pe jumătate mâncat, care stătea pe o farfurioară de carton lângă coca lui dietetică, şi muşcă zdravăn.

— Yossi? întrebă el cu gura plină de *pita* şi *hummus*.

— Să fiu cinstit, Deek? replică Ben Ramon cu accentul la fel de pronunţat ca al lui Zadok, însă trădându-i rădăcinile sefarde marocane. Mă tem că trebuie să fiu de acord cu Avi.

Black îl privi drept în ochi şi Ben Ramon îşi termină ideea.

— Nu ştia absolut nimic.

— Nu, nu, interveni Galit, şeful securităţii aeroportului, atrăgând brusc atenţia tuturor, a fost chiar mai mult decât atât. A fost realmente bun. Foarte bun. A fost cinstit.

— Şi loial, adăugă Ben Ramon.

— Altcineva? întrebă Black, ridicând din sprâncene şi cercetând sala, încărcată din nou de tensiune nervoasă.

Nimeni nu rosti niciun cuvânt; mai ales bărbatul cu yo-yo-ul.

Black începu să se plimbe prin încăpere, gândind şi estimând desfăşurarea evenimentelor. Se apropie de televizorul de pe biroul lui Galit, luă telecomanda şi derulă caseta – după aceea o vizionă iarăşi, de data aceasta fără sunet, privind doar chipul din centrul ecranului. Termină fără grabă sandvişul, îşi bău coca-cola dietetică, se şterse la gură cu un şerveţel minuscul şi subţire de hârtie, după care se întoarse spre restul grupului.

— Sunt de acord, admise el în cele din urmă. Nu ştia.

Toţi plecară tăcuţi privirea, continuând să fumeze.

Galit întrerupse tăcerea.

— Voi, americanii, ar fi trebuit să-l recrutaţi, rosti el pe un ton nervos privind în jurul încăperii pentru aprobare.

Apoi Black rânji larg.

— Tocmai am făcut-o.

*

Telefonul negru etichetat „FBI” sună înainte de 10.30, ora Coastei de Est.

Consiliera pentru securitate naţională ridică receptorul după primul ţârâit.

— Kirkpatrick.

— Ranchul Preriei, apel de la Agenţii Negri.

— Pâlcul de Portocali?

— Da.

— Linie protejată?

— Da.

— Fă-mi legătura.

— Mulţumesc. Rămâneţi pe fir.

Kirkpatrick înhăţă de alături un blocnotes şi un pix negru Sharpie. Îi scoase capacul şi se pregăti să noteze mesajul.

— Care-i rezultatul?

— S-a făcut.

— Şi? întrebă ea.

Urmă o pauză. După aceea, femeia încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. Acum fă curăţenie şi întoarce-te aici. Adu

totul. Vei primi instrucţiuni pe drum.

Kirkpatrick închise telefonul şi-l privi pe vicepreşedinte. Toţi ceilalţi din încăpere erau ocupaţi cu activităţile proprii. Oaks aşteptă un răspuns. Kirkpatrick scrise un singur cuvânt pe ultima pagină a blocnotesului şi i-l întinse.

Bărbatul coborî ochii, privi discret ultima pagină şi aprobă.

Pe hârtie scria „curat”.

Oaks ridică de pe consola din faţa lui telefonul albastru care purta eticheta „NORAD”.

— Fă-mi legătura cu preşedintele.

Black telefonă din biroul lui Galit, de pe o linie protejată.

— Etajul şapte, cu ce vă pot ajuta?

— Vreau să vorbesc cu Esther. Este urgent.

— O clipă, vă rog.

Pe când aştepta, Black îi ceru unui agent israelian să împacheteze tot ce-i trebuia pentru drumul de întoarcere… inclusiv corpul lui Bennett.

— Biroul domnului ambasador. Esther la telefon.

— Sunt Deek.

— Bună, Deek, ce mai faci?

— Am nevoie de directorul-adjunct pentru misiuni.

— Vorbeşte la telefon.

— *Acum,* Esther.

— Bine. Rămâi pe fir.

Black mai deschise o coca-cola dietetică. Pe un televizor, Sky News prezenta din nou imagini ale atacului asupra coloanei prezidenţiale şi ale atentatelor din Londra, Paris şi Arabia Saudită. Pe alt televizor, CNN relua fragmente dintr-o conferinţă de presă cu Chuck Murray, secretarul de presă al Casei Albe, la baza Air Force Peterson din Colorado.

— Am nevoie de mobilul lui Bennett şi de BlackBerry-ul lui, îi spuse lui Galit. De asemenea, vreau să-mi spargeţi repede parolele.

Galit încuviinţă din cap. Unul dintre oamenii lui plecă imediat.

În aceeaşi clipă, Tom Ramsey – directorul-adjunct pentru

misiuni al Ambasadei SUA din Tel Aviv – intră pe fir.

— Deek?

— Hai noroc, Tom, eu sunt.

— Ai nevoie de avionul ambasadorului.

— De unde ştii?

— Tocmai m-a sunat Şah-mat.

— Ce-i cu Paine? Ai nevoie de aprobarea lui? întrebă Black.

— Faci mişto de mine?

— Întrebam şi eu…

— Deek, tu încă n-ai învăţat cum merg lucrurile-n viaţă, fiule?

— Voiam doar să spun…

— Ştiu ce voiai să spui. Iar eu îţi spun că a-i cere secretarului Paine să aprobe o misiune operaţională secretă care utilizează un avion al Departamentului de Stat este ca şi cum i-ai cere unui preot să aprobe o întrunire a nudiştilor în biserica lui. N-ar face-o niciodată.

Black chicoti.

— Te-ai prins?

— M-am prins.

— Bun. Când pleci?

— Imediat ce-i gata.

— Au început deja să-l pregătească… ah şi tocmai ţi-am trimis-o pe Jane cu o mică surpriză.

— Tom, nu mai am nevoie şi de alte surprize.

— Nu te speria. Este direct din partea ambasadorului. Tu ai grijă de tine.

— Mulţumesc, da' ce-am făcut ca să merit ceva din partea voastră?

— Nimic.

— Aşa-i.

— Să fii bun.

— O să-ncerc.

*

După o oră, biroul lui Yitzhak Galit era aproape pustiu.

Zadok şi Ben Ramon închiseră aeroportul până la alte instrucţiuni şi se grăbiră să se întâlnească cu premierul şi

cabinetul de securitate. Majoritatea oamenilor lui Galit controlau clădirile de deasupra şi amplasau un cordon de pază înarmat până-n dinţi în jurul singurului aeroport internaţional din Israel.

În timp ce aştepta să fie pregătit avionul care avea să-l ducă înapoi în SUA, Black începu să examineze mesajele e-mail ale lui Bennett, o combinaţie de rugăminţi urgente din partea subordonaţilor săi din toată lumea de a-i anunţa tot ce ştia despre starea preşedintelui, buletine de ştiri AP şi un mic mesaj e-mail de la Erin McCoy din Londra. Black inspiră adânc. Femeia îi expediase toate detaliile avionului pe care i-l închiriase, inclusiv numărul de înregistrare, două numere de telefon pentru biroul de operaţii al Signature, numerele de telefoane mobile ale echipajului de zbor şi chiar numărul direct al turnului de control, urmat de un memento lapidar: *nu intra în panică:*

Black îşi făcu o însemnare mentală să anuleze zborul respectiv, apoi trecu prin actualizările AP.

- Surse: Preşedintele viu, locul necunoscut
- Vicepreşedintele preia comanda la Casa Albă
- Regina neafectată de atacurile din Londra
- Premierul canadian rănit în atentatul de la Paris
- 747 distruge palatul saudit, regele şi familia scapă în ultima clipă
- Trei agenţi ai serviciului secret morţi
- Ultima oră: Casa Albă anunţă că preşedintele este în NORAD
- Naţiunea zguduită de imagini TV terifiante
- Rezerva Federală reduce rata dobânzii cu jumătate de procent
- Lumea reacţionează îngrozită faţă de atacul asupra preşedintelui SUA
- Piaţa cade cu 11 puncte în Japonia, 13 puncte în Hong Kong
- Administraţia Federală pentru Aviaţie închide spaţiul aerian al SUA

- Al patrulea agent din serviciul secret moare din cauza traumatismelor craniene
- Vicepreşedintele transmite condoleanţe văduvei agentului
- Preşedintele rus Vadim oferă ajutor SUA pentru urmărirea teroriştilor
- FBI descrie ultimele minute ale Gulfstreamului
- Murray: „Răul şi-a arătat din nou chipul hâd”
- Preşedintele „cu starea ameliorată” se va adresa naţiunii la ora 21.00
- Dow cade cu 9 puncte, NASDAQ cu 12 puncte la deschidere
- Ultima oră: Surse CIA afirmă că Irakul se poate „pregăti de război”
- Casa Albă: Funeraliile se vor ţine sâmbătă

Cu ajutorul unui expert tehnic din echipa lui Galit, Black trecu în cele din urmă de protecţia prin parole a telefonului mobil al lui Bennett şi începu să-i asculte mesageria vocală. Cele mai multe mesaje erau apeluri din partea echipei GSX, risipită pe tot globul. Două erau de la McCoy, care-i repeta detaliile de zbor pe care i le expediase deja prin e-mail. Unul era de la secretara lui şi se referea la bagaje. Două erau de la părinţi, care se interesau de soarta sa.

Black apelă după aceea robotul telefonic de la locuinţa lui Bennett. Personalul tehnic al lui Galit interveni iarăşi şi Black ascultă mesajele. Cel mai straniu era din partea secretarului Iverson. Black făcu o grimasă şi-l reluă de două ori:

— Bună, Jon, sunt Stu. Lucrurile s-au mai stabilizat niţel. Preşedintele e bine. Vrea să se discute urgent cu tine despre tranzacţie. Mă poţi suna la 303-555-9697. Repet: 303-555-9697. Şi foloseşte o linie terestră, nu un telefon mobil. O să mă gândesc la o modalitate prin care să ajungi la noi. Dacă dai de necazuri, anunţă-mă. Să ne vedem cu bine, puştiule.

Black inspiră adânc. Avea să fie un zbor lung.

*

Era 22.00, ora Israelului.

Black primi până la urmă autorizaţia de care avea nevoie

pentru a reveni în SUA. Aerul serii de noiembrie era rece şi vântos, dar după atâtea ore petrecute în buncărul plin de fum al lui Galit, se simţea înviorat. Black traversă asfaltul, rămase locului o clipă şi-şi destinse picioarele. Se simţea epuizat şi ameţit. Brusc, îşi dori să se retragă, să se mute în Vail sau Aspen, să-şi cumpere o cabană micuţă pentru schi şi să stea sub bolta tăcută şi tihnită a cerului, lunii şi stelelor, hăt departe de telefoane mobile, pagere şi crize. Era prea bătrân pentru aşa ceva.

— Bună seara, domnule Black, rosti un negru bine clădit într-o uniformă albastră, scrobită, de Air Force. Voi fi pilotul dumneavoastră în noaptea asta. Sunt colonelul Frank Oakland. Încântat de cunoştinţă.

Cei doi îşi strânseră mâinile. Trei agenţi americani bine înarmaţi, cu fire ce le dispăreau în căştile din urechi, stăteau în apropiere, iar alţi şase agenţi de securitate israelieni cu automate Uzi în mâini înconjuraseră aparatul de zbor din ordinul lui Galit. Avionul era încărcat şi alimentat, aşteptând doar îmbarcarea ultimului său pasager.

— Încântat de cunoştinţă, domnule colonel. Să-i dăm bătaie!

— Da, domnule. În opt minute vom fi în aer. Vă rog să mă anunţaţi dacă vă putem ajuta cu ceva – absolut cu orice. În regulă?

— Mulţumesc. Putem porni.

Black parcurse câţiva metri spre scara avionului, după care se opri brusc.

— Este un G4, nu-i aşa?

Pilotul şovăi.

— Da, domnule, aşa este, aprobă el încet.

Black rămase nemişcat o clipă, estimând avionul, apoi îi ocoli botul.

— Este mare…

— Are o lungime de douăzeci şi şapte de metri, spuse Oakland, urmându-l pe Black în jurul aparatului. Anvergura aripilor este de douăzeci şi patru de metri, iar ca înălţime este aproape cât o clădire cu două etaje.

— Ce greutate are?

— Maximă?

— Da.

— Treizeci şi cinci de tone. Cu rezervoarele pline are o autonomie de şapte mii opt sute de kilometri.

Black nu spuse nimic, ci se opri lângă unul dintre cele două motoare.

— Rolls Royce, explică pilotul fără să fie întrebat. Tot ce poate fi mai bun pe piaţă. Şase mii trei sute de kilograme forţă la decolare. Se apropie la limită de Mach 1.

Şeful echipei antitero clătină din cap, copleşit.

— La ce altitudine poate să ajungă?

— Treisprezece mii şapte sute de metri.

Black trecu pe sub coadă, având grijă să nu ajungă în spatele motoarelor, reveni fără grabă spre scară şi se întoarse către pilot. Îl privi o secundă în tăcere, după care murmură:

— Dacă ar fi să zbori de la Toronto la Denver…

Făcu o pauză, apoi trase aer adânc în piept:

— … ai… ai fi în pericol să rămâi fără combustibil?

Pilotul îl privi drept în ochi.

— Nu, domnule. Nicio şansă.

Black se mai uită o vreme la el, după care întoarse capul, îşi controlă ceasul, se răsuci şi sui scara. Agenţii lui şi pilotul îl urmară imediat, iar echipa de la sol se grăbi să asigure avionul pentru decolare.

La bord, Black strecură capul în cockpit, aruncă o privire rapidă peste consolele de instrumente şi dădu mâna cu copilotul, care îşi încheia lista de control dinaintea zborului. Când reveni în cabină, fu salutat de o însoţitoare de bord care avea cel mult douăzeci şi cinci de ani.

Cu păr negru, scurt şi ochi căprui, calzi, Maria Perez avea un surâs dulce şi blând, dar lucrul cel mai grozav era că aducea cafea fierbinte într-o cană maro-închis, cu emblemă aurie „Ambasada americană Tel Aviv” pe o parte, şi o farfurioară de porţelan alb cu prăjiturele proaspete cu glazură de ciocolată, cu care venise echipa de securitate.

Black luă recunoscător cana şi farfurioara şi le aşeză cu grijă pe măsuţa joasă din dreapta sa. În stânga, pe o masă mare se

aflau o vază imensă de porţelan albastru-închis cu trandafiri roz abia tăiaţi şi un platou gigantic cu fructe proaspete ademenitoare – portocale Jaffa, pepene, căpşuni, kiwi, grepfruturi roşii, mere din soiul Red Delicious şi pere rotofeie şi zemoase care făceau să-ţi lase gura apă.

Pe altă masă laterală, mai încolo, se găseau recipiente din cristal care conţineau diverse soiuri de alune, farfurii de argint cu M&M de Crăciun – verzi, roşii, simple şi cu alune – şi sticluţe cu apă plată Perrier, sucuri de fructe şi toate tipurile de băuturi carbogazoase. Aceasta era surpriza de care pomenise Ramsey – o gustare din partea ambasadorului şi a soţiei sale – şi Black o aprecie. Slujba lui nu cunoştea multe răsfăţuri şi de aceea le savura pe toate.

Până atunci, Black nu mai fusese la bordul avionului ambasadorului SUA, dar fu impresionat şi se instală repede în unul dintre cele opt fotolii rotative din piele albă. Îşi fixă apoi centura, fiindcă aparatul începuse deja să ruleze pe pistă. Interiorul lui G4 era absolut senzaţional şi mult mai spaţios decât Learjetul vechi şi minimalist cu care FBI-ul obişnuia să-l trimită prin Statele Unite. Mochetă groasă. O canapea lungă, capitonată cu piele albă. O masă de conferinţe din mahon perfect lustruit, pe care erau împrăştiate exemplare din *New York Times, Washington Journal, Time, Newsweek şi Forbes.* Un televizor cu DVD player încorporat. Şi un player stereo cu magazie de şase CD-uri, din care *Marşul turcesc* al lui Mozart se revărsa discret în cabină.

Black se lăsă pe spate în fotoliu şi se uită pe fereastră, privind patru jeepuri militare israeliene cu soldaţi în echipament de luptă care escortau G4 pe pistă. Fu străbătut de un fior involuntar. Închise două fante de aer condiţionat din apropiere, îşi luă cana de cafea şi o prăjitură, testă cafeaua să nu fie prea fierbinte şi după aceea sorbi prelung.

Din scaunul ei din spatele avionului, Perez – ulterior, află că era fiica şefului de Stat-Major Air Force – îşi desfăcu repede centura şi-i aduse o pătură groasă de lână şi o pernă mare şi moale. Black le acceptă recunoscător pe ambele, lăsând deoparte cafeaua şi prăjitura. Apoi îşi scoase pantofii şi-şi puse

picioarele pe măsuţa joasă din faţa lui, iar însoţitoarea de bord reduse intensitatea luminilor şi-şi reluă locul în scaunul ei.

Fusese o zi lungă şi încă nu se terminase. Dar până când G4 se ridică de pe pistă, Dietrich Black adormise.

*

Avionul traversase jumătate din Atlantic.

Oakland deschise interfonul şi-l anunţă pe Black că avea un apel de la Washington.

Black se frecă iute la ochi, sorbi din cafeaua rece, ridică receptorul telefonului de lângă el şi apăsă tasta pentru linia 1.

— Sunt Black.

— Fă-o.

— Acum?

— Acum.

— Confirmare.

Apelul se termină.

Black îşi adună gândurile pentru o clipă, se ridică, se duse la masa cu băuturi, deschise o sticlă de apă plată, îşi turnă puţin în palme şi se stropi pe faţă. Bău apoi restul apei şi se şterse pe mâini cu un şervet din apropiere.

— Gata, îşi anunţă el sobru echipa. E momentul.

Unul dintre cei trei agenţi ai săi se descătărămă din scaun şi se sculă. Nu era doar ţintaş de elită, ci şi medic, împrumutat de la CIA. Îşi aduse trusa medicală şi îngenunche lângă canapea. Acolo se afla corpul lipsit de viaţă al lui Jonathan Meyers Bennett, acoperit cu o pătură bleumarin de lână.

Medicul CIA suflecă mâneca stângă a lui Bennett, şterse pielea de sub cot cu un tampon de vată îmbibat cu spirt medicinal şi scoase o seringă de plastic alb. După aceea îndepărtă protecţia acului, apăsă uşor pistonul, eliberând un jet subţire, şi ciocăni cu unghia în seringă pentru a elimina bulele de aer. În sfârşit, îl injectă pe Bennett în braţ şi aşteptă.

După câteva secunde, Bennett clipi din ochi şi toţi răsuflară uşuraţi.

Black stătea într-un fotoliu rotativ în faţa lui. După ce medicul îşi terminase treaba, plecase împreună cu restul echipei în partea din faţă a avionului, astfel încât să nu fie în raza

vizuală a strategului de investiţii. Fu nevoie de câteva clipe, dar bărbatul îşi reveni şi se îndreptă încet, ridicându-se în capul oaselor.

Black se mulţumea să se rotească în fotoliu înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

Bennett privi prin hublourile de pe ambele părţi ale avionului şi văzu escorta formată din două F-16.

— Unde sunt? întrebă el ameţit şi dezorientat.

— La doisprezece kilometri deasupra Atlanticului, răspunse Black.

— Nu sunt mort.

Nu fusese o întrebare, ci o declaraţie neîncrezătoare.

— Nu, domnule Bennett. Nu eşti mort. Mai mult chiar, bun-sosit!

Se scurseră câteva clipe. Bennett se strădui mental să prindă ceva – orice! – care să-l ancoreze într-o realitate pe care o putea înţelege.

— Unde am fost?

— Într-o misiune, domnule Bennett.

— În ce… în ce scop?

— Să-ţi dovedeşti loialitatea faţă de preşedinte.

Bennett se strădui să înghită un nod. Gura îi era complet uscată.

Black îi întinse o sticlă de apă deschisă.

Bărbatul sorbi puţin, dar continua să aibă probleme în a înghiţi.

— Tu cine eşti?

— Numele meu este Dietrich Black. Sunt specialist antitero al FBI.

— Aha, făcu Bennett. Tu ai încercat să m-omori?

— Nu.

— El unde este?

— Nimeni n-a încercat să te omoare, domnule Bennett.

Bennett nu părea amuzat, dar nu comentă.

— Noi denumim operaţiunea aceasta Radiografia Irlandeză. Este un mod prin care putem intimida o persoană pentru a o testa într-un moment de criză, ca să vedem dacă este ceea ce

noi numim „izvor irlandez” – mă-nţelegi, sincer, clar ca apa de izvor. Haide să zicem că-i mai rapid şi mai eficient decât o verificare FBI care poate dura între trei şi şase luni.

— Vrei să zici că aţi făcut asta şi altora… prietenilor preşedintelui?

— Să fiu sincer, nu-ţi pot spune mai multe decât ţi-am spus deja.

— Aşadar ideea este ca eu să cred că voi fi ucis, ca să dau totul din mine – ba chiar udându-mi pantalonii – dacă am ceva de ascuns?

— Cam aşa ceva.

— Ei bine, a mers.

— Da. Iar tu ai absolvit. Cu felicitări.

— Deci mă credeţi?

— Eu te cred.

Bennett încercă din nou să soarbă apă, dar începu să tuşească. Agentul FBI îi întinse şervetul şi Bennett se şterse la gură. Continua să se simtă vlăguit şi se concentra cu greu.

— Şi înainte?

— Dacă te-am crezut? Înainte de micul nostru test?

— Da.

— Să fiu sincer, domnule Bennett? Nu eram sigur.

— Dar alţii erau?

— Să zicem doar că ai nişte prieteni buni în locuri suspuse.

Bennett îl pironi pe Black cu privirea pentru o clipă, după care se întoarse şi-i văzu pe ceilalţi agenţi care-l priveau neliniştiţi.

— Ei cine sunt?

— Cei buni.

— Aha.

Bărbatul încuviinţă din cap şi se strădui să înghită câteva picături de apă. Încet, prudent şi cu blândeţe, însoţitoarea de bord se apropie şi-i oferi o farfurioară cu gem de mere şi câteva pişcoturi sărate. Bennett se uită la ea. Se simţea complet stors, însă în acelaşi timp calm şi tihnit. Bănuia că era efectul narcoticului sau al substanţei pe care i-o injectaseră. Aparent, nu fusese letală. Îi zâmbi lui Perez, care-i surâse.

— Sa'id… rosti Bennett revenind către Black. Este cu adevărat… ştii tu… terorist?

— Nu.

Bennett aprobă din cap şi încercă să ia o linguriţă de gem.

— Mă bucur… Şi Galiş… Galişnikov?

— Nu, spuse Black. El îţi este realmente prieten.

Bennett tuşi, apoi înghiţi conţinutul altei linguriţe.

— A fost necesar tot teatrul ăsta?

Agentul FBI şovăi.

— N-a fost decizia mea, răspunse el mulţumit că nu minţea.

— Voiam doar să ştiu pe cine să dau în judecată, urmă Bennett al cărui chip nu trăda nici furie, nici amuzament. Chiar intenţionau să-mi facă o injecţie letală?

— Nu. A fost un sedativ slab. Varianta lichidă a unui somnifer. Totul era conceput să acţioneze ca un detector de minciuni accelerat – să afle ce ştiai şi cât de loial eşti de fapt faţă de preşedinte.

Bennett lăsă pe masa din faţa lui farfurioara cu gem şi pişcoturile şi-şi ridică pătura mai sus pe corp. Îi era frig şi se simţea vlăguit şi singur.

— Acum ştiţi, rosti el încetişor. Care-i pasul următor?

Black se lăsă pe spate în fotoliul din piele, încrucişă mâinile la ceafă şi zâmbi.

— O să te întâlneşti cu preşedintele.

Bennett încuviinţă, închise ochii şi începu să moţăie.

Dietrich Black ştia că era posibil ca omul din faţa lui să nu-şi mai amintească discuţia aceea. Mai mult încă, puteau s-o repete de câteva ori până ajungeau în Colorado sau cel puţin până primeau autorizaţia finală de a-l vedea pe preşedinte. Important totuşi era că obiectivul lui era viu, respira, era „curat"… şi în mâinile guvernului american, nu al teroriştilor islamişti.

Operaţiunea Radiografia Irlandeză – capturarea şi interogarea destul de imorale, dacă nu chiar ilegale, ale lui Jonathan Meyers Bennett în urma ordinului direct al preşedintelui Statelor Unite – fusese un risc enorm. Şi încă putea să aibă un recul nedorit. În acelaşi timp însă, s-ar fi putut să merite.

Black rumegă o vreme gândurile acelea, după care îşi trase pătura peste el şi închise ochii. Serviciul secret nu-l numise zadarnic Gambit pe preşedinte.

Acum el ştia motivul.

7

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să vă puneţi centurile – începem coborârea.

Colonelul Oakland închise interfonul cu câteva minute înainte de ora 9.00, ora din Colorado. Escala pentru realimentare cu combustibil de la baza Air Force Andrews de lângă Washington durase mai mult decât se aşteptase, însă Gulfstream IV cu oamenii FBI-ului ajungea în cele din urmă la destinaţie – baza Air Force Peterson – continuând să fie flancat de cele două F-16, conform ordinelor directe ale preşedintelui.

Bennett abia începea să se trezească. Îşi verifică centura şi constată că era tot fixat în mod confortabil de scaun. Trase cu ochiul discret spre Black, care părea să scrie un raport pe laptop – mai mult ca sigur, probabil, despre tortura şi aproape execuţia unui prieten personal al preşedintelui – şi către Maria Perez, atrăgătoarea însoţitoare de bord, pe care nu i-ar fi displăcut s-o reîntâlnească.

Pe durata nopţii, pe măsură ce ieşise lent din starea indusă de narcotice, Bennett discutase pe îndelete cu Black despre modul în care fusese tratat, ca şi despre motivele pentru care fusese tratat în felul acela. În mod straniu, chiar după câteva ore de somn, se părea că nu-şi putea mobiliza furia pe care ar fi dorit s-o simtă.

În adâncul minţii, voia să-l răstignească pe Black. Ideea că un cetăţean american fusese supus nu doar unei false injecţii letale, ci şi unei false împuşcături în ceafă de către propriul său guvern îl umplea de scârbă.

Deşi blestema mijloacele, Bennett înţelegea totuşi motivul şi-i era imposibil să condamne omul sau echipa lui. Poate că i-ar fi fost mai uşor să-şi transforme resentimentele în mânie, dacă la bord s-ar fi aflat bărbatul cu cicatrice şi yo-yo. El nu era însă în avion. Individul acela era un derbedeu, o drojdie a societăţii umane angajat să facă treburile murdare.

Pe de altă parte, Black era o persoană complet diferită şi lui

Bennett îi era imposibil să nu-i placă de el. Bărbatul acela deţinea o combinaţie stranie – ceva real şi liniştitor prin lipsa de falsitate.

În primul rând, era un simbol masculin. Avea insignă şi revolver şi şterpelea avioanele Departamentului de Stat. În al doilea rând, Black avea o misiune, un scop în viaţă. El călătorea prin lume, vânându-i pe netrebnici şi eliminându-i de pe faţa pământului. O treabă bună, dacă o puteai face, şi absolut diferită faţă de modul în care îşi câştiga Bennett existenţa.

Desigur, el ar fi putut cumpăra cu banii jos o grămadă de tipi ca ăsta. Black câştiga în jur de cinci mii, poate şase mii dolari pe lună. Beneficia de trei săptămâni de concediu, pe care probabil că nu le lua niciodată. Şi era însurat – îşi dădea seama de asta după inelul de pe mâna lui stângă. Dar cât de des reuşea să fie acasă, pentru a se bucura de căsnicie?

Pe de altă parte, Bennett câştiga aproape o sută de mii dolari pe lună – mai exact, optzeci şi una de mii – plus încă două-trei milioane pe an în opţiuni bursiere, participare la profit şi alte beneficii combinate, în funcţie de creşterile şi scăderile pieţei. Era o muncă *grozavă,* dacă puteai s-o obţii. Şi el o obţinuse. Iar acela era doar începutul.

Bennett avea de asemenea un Jaguar XJR verde-închis pe care-l folosea în lumea de afaceri şi un Porsche micuţ, roşu, cu supraalimentare, pe care-l utiliza la întâlniri şi în weekendurile petrecute în afara oraşului. Călătorea în toată lumea. Era intim cu cei mai puternici directori executivi şi investitori.

Putea ridica receptorul telefonului şi în câteva minute – niciodată mai mult de două ore – să vorbească cu preşedintele Statelor Unite. Zburase la bordul lui *Air Force One* şi înnoptase la Camp David. Cinase la Kremlin şi toastase în Piaţa Tiananmen. Odată cumpărase un inel de logodnă cu un diamant superb de două carate, cu ocazia unei călătorii de afaceri la Johannesburg, în Africa de Sud, pentru „cândva”. Atât doar că n-o întâlnise pe domnişoara „Cândva”. Nu încă.

Era inteligent, respectat şi bogat. În acelaşi timp însă era iute la mânie, singuratic şi excesiv de preocupat de muncă. Avea un birou uriaş, cu o panoramă superbă peste cartierul cel mai

bogat al oraşului cel mai bogat din cea mai puternică ţară din istoria omenirii. Existenţa lui era totuşi una febrilă.

Viaţa la viteză maximă însemna tranzacţii şi cuprindea toate micile negocieri pe care le făcea cu sine însuşi pentru a continua. Putea să investească un volum limitat de capital emoţional şi cu mult timp în urmă alesese să nu diversifice. Investise în carieră tot ce avea, iar rezultatele lui profesionale erau indubitabile. Problema era că el părea să aibă necazuri serioase în a menţine un echilibru zilnic minim în toate celelalte domenii ale vieţii – personal, emoţional şi spiritual.

Nu putea afirma că ar fi avut prieteni cu adevărat apropiaţi, oameni cărora să le poată telefona sau cu care să iasă şi să discute chestiuni din afara muncii sale, care să nu fi avut legătură cu afacerile şi tranzacţiile. Aparent nu reuşea să-şi menţină mult timp o prietenă – cu atât mai puţin o logodnică sau o nevastă – un suflet-pereche care să-l cunoască în profunzime, să-l iubească necondiţionat şi să vrea ca şi el s-o cunoască şi iubească în acelaşi fel. Atunci la ce bun, dacă tot nu avea cu cine să-şi împărtăşească succesul?

Poate că acela care moare cu cele mai multe jucării nu învinge, gândi Bennett. Poate că moare şi gata.

Privi pe fereastră la avionul F-16 din dreptul aripii şi la luminile bazei aeriene militare ce se apropiau cu rapiditate. Brusc, avu revelaţia vitezei şi modului radical în care se putea schimba viaţa. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, se deşteptase cu viziunea transformării în miliardar, iar acum mulţumea pur şi simplu cerului că mai trăia. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, păruse posibilă o lume nouă – o lume în care arabii şi israelienii forau împreună în căutare de ţiţei, o lume în care două naţiuni puteau deveni mai bogate mai presus de orice închipuire, o lume a prosperităţii care să ducă spre pace, a speranţei care să transceandă ura, a libertăţii care să cucerească frica. Iar acum totul pierise. Chipul hâd şi rău al terorismului reapăruse. Bărbaţi şi femei erau morţi sau pe moarte.

Azi, lumea se clătina pe muchia războiului şi recesiunii, iar mâine putea fi şi mai rău.

*

Jackie Sanchez era actualmente şefa agenţilor serviciului secret.

Întregul dispozitiv de securitate prezidenţial îi raporta ei acum, când John Moore se afla în secţia de terapie intensivă, luptându-se pentru a rămâne în viaţă. După ce ajutase la transportarea lui Gambit în interiorul Palatului de Cristal, Moore se prăbuşise în timp ce mergea pe un hol şi începuse să tuşească, expectorând sânge. Fusese dus imediat la spitalul bazei militare din Peterson şi introdus în sala de operaţii. Pe moment însă, prognosticul era rezervat.

— Eşti absolut sigur? insistă Sanchez.

Vorbea printr-o linie telefonică terestră protejată. Trecuse cu câteva minute de amiază şi femeia se găsea în interiorul unei săliţe de conferinţe, strict secretă, ceva mai departe de masivul centru operativ NORAD făcut faimos – deşi nu tocmai precis reprezentat – de *Jocuri de război,* filmul de succes din anii 1980, în care doi puşti hackeri aduceau, accidental, lumea în pragul unui război nuclear. Doi agenţi ai serviciului secret – unul cu un câine antrenat pentru depistarea bombelor şi celălalt din divizia tehnică, căutând microfoane – terminau de scanat încăperea.

— Sută la sută, replică şeful ei Bud Norris.

— Bine, zise Sanchez. Atât doar că, ţinând seama de tot ce s-a întâmplat, sunt neliniştită.

— Ştiu, dar crede-mă: tocmai am citit raportul pe care mi l-a trimis Black din avion.

— Şi?

— În câteva momente, o să ţi-l expedieze şi ţie. Crede-mă, este convingător.

— L-au lucrat chiar aşa serios?

— Brutal.

— Şi oamenii lui Black sunt pricepuţi?

— Buni de Premiul Oscar.

Altă agentă îşi strecură capul pe uşa sălii de conferinţe şi ridică degetul mare spre Sanchez.

— Bine, şefule. Mă bizui pe tine. Altceva – ce se aude cu

serviciul funerar pe care îl vrea preşedintele pentru sâmbătă?

— Nu-ţi face griji, am desemnat nişte oameni să se ocupe de asta. Va fi sâmbătă la ora 14, la Catedrala Naţională. Departamentul de Public Relations al Casei Albe se ocupă de toate detaliile. Noi asigurăm securitatea – să aducem toate familiile în siguranţă acolo şi să le transportăm înapoi.

— Perfect. Să mă ţii şi pe mine la curent. Hopa – sunt anunţată că au venit musafirii!

— Bine, o să te ţin la curent. Sanchez… încă ceva.

— Da.

— Ai grijă de Bennett. Dacă a putut supravieţui CIA şi FBI, nu vrem să-l pierdem tocmai noi.

— Aşa este.

— Ai grijă, Sanchez.

— Voi avea. Mulţumesc.

Sanchez puse receptorul în furcă şi închise ochii o clipă, trăgându-şi răsuflarea şi adunându-şi gândurile. Brusc, telefonul sună iarăşi.

— Sunt Sanchez. Absolut. Trimite-i înăuntru.

*

După zece minute, masa de conferinţă era pregătită pentru Ziua Recunoştinţei.

Suc proaspăt de portocale, cu bucăţele de pulpă, umplea paharele de cristal. Cafeaua columbiană fierbinte fusese turnată în ceşti albe de porţelan Syracuse, iar pe o masă laterală se aflau un recipient cu cuburi de gheaţă, băuturi carbogazoase şi un şir de pahare cu emblema NORAD. Două măsuţe metalice cu rotile fură aduse de la bucătăria personală a comandantului NORAD, pline de platouri fierbinţi cu felii aburinde de friptură aurie de curcan şi şuncă afumată şi glazurată cu miere, mormane de cartofi piure cu unt, castronaşe cu sos de afine picant, cartofi dulci fierbinţi, vase cu sosuri groase, farfurioare cu morcovi, ţelină, murături dulci şi măsline, şi coşuri acoperite cu şervete, pline cu pâine de grâu şi chifle calde de cartofi, toate uşor rumenite în unt şi mirosind divin.

Bob Corsetti intră primul, urmat de Iverson. Doi agenţi ai serviciului secret îşi ocupaseră deja poziţiile, în colţurile sălii.

Corsetti şi Iverson nu pierdură timp, ci se serviră imediat, după care îl salutară pe Dietrich Black, proaspăt îmbăiat, ras şi purtând costum de afaceri; pistolul Beretta îi rămăsese la baza Air Force, în grija personalului de securitate.

— Salut, Deek, sunt Bob Corsetti, rosti secretarul general al Casei Albe scuturându-i viguros mâna lui Black.

— Salut, Bob, mă bucur să te revăd.

— A trecut ceva timp. Nu eram sigur dacă mă mai ţii minte.

— Ei, ce naiba, cum aş fi putut uita?

— Îmi pare rău că ne-ntâlnim întotdeauna în ocazii dificile.

Black încuviinţă din cap.

— Nu cred că-l cunoşti pe Stu Iverson, noul secretar al Trezoreriei, făcu prezentările Corsetti.

— Nu… încântat de cunoştinţă, domnule secretar.

— Plăcerea este de partea mea, răspunse Iverson, prinzând mâna întinsă de Black şi strângând-o puternic. Cum a fost zborul?

— Fără evenimente.

— Norocul nostru, al tuturor, zise Corsetti. Cred că eşti mort de foame. Te rog, serveşte-te.

— Nu mi se pare tocmai cuvenit.

— Ştiu, dar avem destule motive pentru a fi recunoscători. Preşedintele este viu… şi voi aţi făcut o treabă excelentă cu Bennett. Acum, mănâncă.

— Da, Bob. Mulţumesc.

Şovăitor şi în acelaşi timp îndatorat, Black îşi umplu o farfurie, apoi luă o cană NORAD cu cafea, gheaţă şi o coca-cola dietetică – bineînţeles – după care se alătură celor doi bărbaţi la masă, plecând în tăcere fruntea pentru a rosti rugăciunea de recunoştinţă.

— Stu, întrebă Corsetti, la ce te aştepţi luni la deschiderea pieţelor?

— Foc şi pucioasă, răspunse sec Iverson, punându-şi o linguriţă cu vârf de frişcă în cafea. Asia şi Europa s-au prăbuşit peste noapte. Contractele *futures* S&P coboară dramatic. NASDAQ se comportă ca un câine biciuit.

— Dezintegrare?

— Sindromul Cernobâl. Iverson tăie cu cuţitul o bucată de friptură de curcan, o duse la gură cu furculiţa, după aceea îşi tamponă buzele cu şervetul alb, proaspăt apretat. Bob, ne trebuie nişte veşti bune… şi ne trebuie cât mai repede.

— Şi ce se va-ntâmpla dacă nu le avem?

Iverson căzu o clipă pe gânduri, apoi lăsă tacâmurile din mână.

— Uite cum stau treburile. După prăbuşirea Turnurilor Gemene, a urmat o perioadă grea. Pieţele au oscilat mult timp, dar în cele din urmă şi-au revenit. Oamenii şi-au recâştigat încrederea. Au reînceput să zboare cu avioanele. Au reînceput să plece în vacanţe prin toată lumea. Companiile au reînceput să facă angajări. Da? Acum, ei se vor deştepta după aceste noi atacuri – mă tem că vor mai urma şi altele – şi de aceea te vei confrunta cu o problemă serioasă legată de încredere. Ieri, companiile din toată lumea au pierdut trilioane de dolari în valori de piaţă. Trilioane! într-o singură zi!

— Şi?

— O să fie şi mai rău. Oamenii nu vor mai cheltui… iarăşi.

— Şi?

— Vor fi concedieri masive… iarăşi.

— Şi?

— Şi… ce, Bob? Asta este. Prima lecţie de economie. Nimeni nu cumpără, nimeni nu produce, oamenii sunt concediaţi, cheltuiesc mai puţin, produc mai puţin. Este un cerc vicios – şi este greu de ieşit din el.

— Care-i scenariul cel mai defavorabil?

— Uite ce-i, nu vreau să…

— Recesiune?

Iverson clătină din cap.

— Bob, recesiunea este cel mai neînsemnat dintre necazurile tale în clipa de faţă.

— Prezintă-mi toată situaţia, Stu.

Iverson lăsă ceaşca de cafea şi inspiră adânc.

— În clipa de faţă, unicul lucru important este ce va face preşedintele în acest weekend. Asta-i. Punct! Dacă acţionaţi greşit, vă veţi confrunta cu o dezintegrare economică mondială.

Şi trebuie să-ţi spun, Bob, arestarea cuiva n-o să ajute la nimic. Poţi aresta o mie de teroriştі – un milion – şi nu va interesa pe nimeni. Pe nimeni!

Chiar dacă toţi sunt vinovaţi. Ba chiar, *mai ales* dacă toţi sunt vinovaţi. Oamenii nu doresc arestări. Ei nu vor să audă despre îngheţarea conturilor, sancţiuni economice, finanţarea Congresului Naţional irakian, lovituri de precizie chirurgicală şi alte chestii din astea.

— Vrei să zici c-am dat-o-n bară?

Corsetti bătea puţin în retragere.

— Aparent.

— Am făcut tot ce-am putut mai bine, Stu. N-a fost tocmai uşor.

— Ştiu, încuviinţă Iverson. Spun doar că n-a fost îndeajuns, Bob. Pur şi simplu, n-a fost.

— Crezi că ar fi trebuit să acţionăm mai în forţă după Irak… să-l fi doborât cumva pe Jamil? O schimbare a regimului?

— Nu asta a recomandat CIA?

— Crezi că am bătut în retragere în faţa unui atac total împotriva lui Jamil, pentru că înregistram succese importante în faţa altor grupări teroriste mai mici?

— A fost un spectacol de calitate şi cu certitudine am lichidat o mulţime de tipi răi, dar…

— Dar n-a fost îndeajuns?

— În mod evident, nu. Bob, aceasta nu este investigaţia unor acte criminale, ci este un război.

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Înseamnă că trebuie luptat ca în război, nu într-un episod din *Poliţiştii.*

— Sună exact ca o lozincă! pufni Corsetti. Dar nu spui nimic despre toate raidurile Delta Force? Sau de raidurile SAS? Despre imaginile video ale forţelor noastre distrugând taberele de instruire ale teroriştilor – mai exact, patruzeci şi trei de asemenea tabere?

— Ce-i cu astea?

Glasul lui Corsetti era plin de cinism.

— Stu, ţie îţi vine uşor să spui asta – îţi pare rău doar că

portofoliul tău de acţiuni o să înregistreze un recul anul ăsta.

— Bob, aici nu-i vorba despre mine şi tu o ştii foarte bine. Dacă toate cascadoriile alea de tip Rambo ar fi avut succes, noi doi n-am sta într-un buncăr sub un munte, ca să mâncăm masa de Ziua Recunoştinţei de la cantină. Ar fi bine să revii cu picioarele pe pământ, fiule! Oamenii n-o să stea indiferenţi, lăsându-i pe preşedinte şi pe regina Angliei să fie atacaţi, în timp ce Casa Albă le spune tuturor: „Nicio grijă, facem faţă."

— Ei vor un ţap ispăşitor.

— Ba chiar pe unul care să plătească pentru toate.

— Şi dacă nu capătă răzbunarea pe care o aşteaptă?

— Asta nu-i răzbunare, ci…

— Mă rog, fie cum zici tu… dacă oamenii nu capătă happy-endul pe care-l aşteaptă?

— Bob, fii atent – m-ai întrebat cum vor reacţiona pieţele. Eu nu spun decât că exact asta sunt pieţele. Ele sunt un fel de sondaj de opinie gigantic zilnic. Ele ne spun ce cred oamenii despre viitorul lumii. Se trezesc plini de teamă sau de încredere? Cred că lucrurile se vor îmbunătăţi sau se vor înrăutăţi? Pieţele sunt cărţile de ghicit şi zaţul de cafea… sunt oracole. Şi chiar în clipa asta, ele trimit un mesaj destul de puternic preşedintelui, indiferent dacă voi vreţi sau nu să-l ascultaţi.

— Să treacă la acţiune.

— Acţiune pe scară mare… sau dezintegrare pe scară mare, începând de luni.

Corsetti nu spuse nimic. El nu era un director executiv, strateg economic şi de afaceri ca MacPherson. Nu era un magician de pe Wall Street, strateg al investiţiilor ca Bennett. Nu era ambasador sau diplomat, strateg al afacerilor globale ca Iverson.

Era un politician operativ, un tactician cu simţ practic mai degrabă decât unul care să examineze tabloul de ansamblu. El se ocupa de sondaje şi de numărarea voturilor. Ungea roţile care scârţâiau înainte de a face prea mult zgomot şi stingea focurile din tufişuri înainte de a se transforma în incendii forestiere. Nu gândea în incrementări istorice de zece, douăzeci

sau cincizeci de ani, ci în cicluri de ştiri TV de douăzeci şi patru de ore şi în cicluri electorale de doi ani.

Iverson îl respecta pentru asta, dar în acelaşi timp se simţea iritat. Acum nu mai era cazul să marcheze pe harta alegerilor culorile partidelor câştigătoare pe plan local.

— Bob, cineva trebuie să plătească urmările indiferenţei, concluzionă el. Fie cei buni, fie cei răi. Iar decizia vă aparţine. Trebuie să vă folosiţi atuurile bine, altfel vor suferi mulţi oameni nevinovaţi.

Corsetti rămase cu privirea aţintită asupra fripturii de curcan care se răcea în farfuria lui. Black stătea cu capul plecat, jucându-se în tăcere cu furculiţa prin piureul său. Telefonul sună şi Corsetti răspunse. Peste o clipă, se scuză că trebuia să meargă să se întâlnească cu preşedintele.

Iverson şi Black rămaseră singuri să mănânce.

*

Scott Harris, directorul FBI, nu era singur.

Când sună telefonul, stătea aşezat la o masă mică de conferinţe în biroul său şi prânzea cu doi adjuncţi. Tocmai muşcase zdravăn dintr-un sandviş gigantic, din categoria celor poreclite „submarine”, cu friptură de curcan, caşcaval, salată, roşii, maioneză şi şuncă, adus de la un local Jersey Mike’s de un agent de teren care tocmai venise din Trenton pentru întrunire.

Directorul FBI răspunse la al doilea apel.

— Harris, mormăi el încercând în acelaşi timp să mestece.

— Scott? Tu eşti? Sunt preşedintele.

Ochii lui Harris se măriră. Adjuncţii îl văzură cum încremeneşte pentru o clipă, privind disperat în toate părţile.

— Scott? Mai eşti pe fir? întrebă preşedintele.

Harris nu avea unde să dispară… şi nici alternativă. Înhăţă coşul de gunoi de lângă biroul lui şi scuipă întreaga gură de sandviş apetisant.

— Da, domnule preşedinte. Ce pot face pentru dumneavoastră? Cum vă simţiţi?

— Ţinând seama de cele întâmplate, am fost destul de norocos. Tu eşti bine?

— Da. Sunt perfect, domnule preşedinte.

Adjuncţii lui Harris râdeau pe faţă, când directorul lor le întoarse spatele şi privi pe fereastră spre Pennsylvania Avenue şi clădirea Capitoliului puternic iluminată.

— Ce-ai găsit până acum, Scott?

— Domnule preşedinte, depunem absolut toate eforturile. Am pus mâna pe nişte piste interesante, dar nimic concret. Sper s-o fac în curând. N-ar trebui să mai dureze foarte mult.

— E-n regulă, apreciez eforturile voastre, dar uite care-i îngrijorarea mea. Câte persoane ar fi putut să ştie în care limuzină mă aflam?

— Şaizeci şi trei, fără a ţine seama de soţia şi fiicele dumneavoastră. Tocmai am ajuns în mod ferm la numărul acesta.

— Ştii atunci ce vreau să spun.

— Cred că da, domnule preşedinte. Printre noi există o „cârtiţă". Poate chiar un agent inactiv până acum – un „hibernat" cum le spunem noi.

— Ar fi posibil?

— Sincer să fiu, nu aş fi crezut, dar există prea multe dovezi circumstanţiale în privinţa preciziei atacului asupra dumneavoastră. Problema este că nu pot vorbi cu foarte multe persoane despre chestiunea aceasta. Dacă în interiorul guvernului american există una sau mai multe persoane care conlucrează cu teroriştii din exterior, ori cu state teroriste ca Irak, Iran, Coreea de Nord sau mai ştiu eu care, atunci va fi foarte greu să le descoperim fără să-şi dea seama că suntem pe urmele lor.

— Exact asta mă îngrijorează, Scott. De aceea, fă tot ce este necesar. Respectând legea, bineînţeles. Dar blochează toate scurgerile. Reverifică trecutul oamenilor. Supraveghează. Interceptează telefoane şi mesaje e-mail. Nu-mi pasă! Vreau să ştiu cine a vorbit şi de ce. Dacă ai nevoie de o dispoziţie executivă din partea mea, întocmeşte o ciornă şi ţi-o semnez. Vreau să-ţi pui oamenii cei mai buni la treabă – şi rapid! Şi nu sufla nicio vorbă faţă de nimeni din echipa mea despre ceea ce faci. Ai înţeles?

— Da, domnule preşedinte.

— Scott, mă bazez pe tine. Oamenii aceştia nu mi-au trimis un mesaj, ci au vrut să mă omoare. Iar ei nu acceptă „nu” ca răspuns. Dacă au pe cineva care-i ajută din interior, atunci sunt angrenat într-o cursă pentru propria mea viaţă. Trebuie să-i vânăm şi să-i anihilăm, înainte ca ei să facă la fel cu mine.

— Aşa este, domnule preşedinte.

*

Stuart Iverson se gândea la seara alegerilor din urmă cu doi ani.

Fusese prima campanie prezidenţială a lui MacPherson. Îşi amintea ceasul digital roşu şi negru cu numărătoare inversă care atârna deasupra biroului de recepţie, cel care anunţa 00.00.00. Ziua alegerilor – ora zero – sosise. De acum se terminase şi nu mai exista decât numărătoarea.

Sediul general de campanie ocupa etajele patru şi cinci ale unui uriaş antrepozit renovat din centrul Denverului, cu vedere spre Coors Field. Pe ambele etaje, nenumărate mese cu telefoane, calculatoare, faxuri şi fotocopiatoare erau deservite de zeci de interni, voluntari şi salariaţi.

Telefoanele sunau întruna şi deşi toţi oamenii păreau să vorbească la cel puţin unul, dacă nu chiar la două, ţârâiturile păreau să nu mai înceteze. Uimitor era faptul că şefii de campanie de la etajul al cincilea puteau face ceva în ciuda răcnetelor lui Ricky Martin care cânta tema muzicală a Campionatului Mondial de fotbal pe un CD, ce se ridicau din vestiarul de sport al colegiului de la etajul patru.

Mocheta uzată şi pătată de cafea era acoperită cu ziare vechi, cutii goale în care fuseseră pizza şi mâncare chinezească şi file de notiţe autoadezive roz, cu numere de telefon mâzgălite pe ele. Bannere uriaşe, cu litere roşii, albe şi albastre, acopereau pereţii, alături de zeci de caricaturi editoriale, informaţii legate de campanie şi liste cu telefoanele interioare. Deasupra atârnau cinci televizoare, fiecare reglat pe alt post.

Puşti abia ieşiţi din adolescenţă alergau de colo-colo în blugi sfâșiaţi şi bluze de trening cu logourile colegiilor, cu diverse misiuni. Locul era ireal, o combinaţie între redacţia de ştiri a unui post de televiziune dintr-o metropolă şi sediul unei frăţii

de colegiu în dimineaţa de duminică.

Poate că nu era tocmai atrăgător, dar aici rulase toată ziua la viteză maximă operaţiunea „atragerea voturilor” din campanie.

Iverson, preşedintele naţional al campaniei, privise cum Bob Corsetti – în costum italienesc gri-închis cu dunguliţe, cu părul negru ca pana corbului pieptănat peste cap precum un magnat de pe Wall Street – se deplasa silenţios printre rândurile de câte douăzeci de indivizi care manipulau telefoanele, aidoma unei pantere care înaintează prin junglă.

Învârtind non-stop un trabuc neaprins în mâna dreaptă, Corsetti scana întruna toate ecranele calculatoarelor şi blocnotesurile deschise. Urechile îi erau reglate pe toate conversaţiile şi în acelaşi timp urmăreau cele cinci posturi de televiziune de deasupra. Nu scotea un cuvânt, dar îi puteai vedea realmente pe oameni încordându-se când trecea pe lângă ei – fiecare, în mod brusc şi perceptibil, lucrând ceva mai intens, vorbind ceva mai repede. Corsetti era creierul din spatele miracolului MacPherson şi toţi cei din sală o ştiau.

În anii 1990, când Clinton era la Casa Albă, Corsetti – pe atunci, director executiv al Partidului Republican din statul Colorado – fusese cel care-l abordase discret pe MacPherson, propunându-i să candideze pentru postul de guvernator.

În cele din urmă, tot Corsetti – după ce fusese angajat ca manager de campanie al lui MacPherson – îl convinsese pe acest director executiv să-şi finanţeze parţial propria carieră şi să-i determine pe amicii lui bogaţi să participe cu încă cincisprezece milioane de dolari.

Corsetti fusese cel care venise cu ideea ca MacPherson să câştige în anul acela nu numai funcţia de guvernator, ci şi majoritatea în legislativul statului. Acum, în calitate de şef al strategiei politice a noului guvernator ales, el îl ajutase pe novice să răzbată printr-o agendă agresivă şi conservatoare de reduceri de taxe, reformă a asistenţei sociale şi desfiinţarea eliberării condiţionate în cazul delictelor repetate. În felul acesta, MacPherson câştigase realegerea cu o majoritate zdrobitoare şi fusese poziţionat excelent pentru nominalizarea la Preşedinţie de către republicani.

Într-adevăr, Corsetti – nu MacPherson – era cel spre care se întorceau toţi în aşteptarea de soluţii, pentru a le aduce reprezentantul în Casa Albă, pentru a compensa cele optsprezece ore zilnice pe care le munciseră în ultimele optsprezece luni, când ar fi putut să câştige bani serioşi sau să bată barurile în fiecare noapte.

Aspectul bizar al unei campanii prezidenţiale este faptul că oamenii care lucrează pentru ea devin adesea mai ataşaţi de managerul de campanie decât de candidatul la Preşedinţie. La urma urmelor, candidatul este o iluzie, o fantezie, o proiectare a tot ceea ce speri să găseşti la viitorul lider al ţării. Însă pe el nu îl vezi niciodată. El nu este niciodată în sediul general. Nu participă niciodată la întruniri. Nu ajungi niciodată să-l întrebi ceva, să fii alături de el, să fii măcar în coloana auto, dacă nu în autobuz. Este pur şi simplu un chip pe un poster de campanie, un nume pe un fluturaş, o poziţie, un număr în sondaje, un calup în ştirile de seară.

Pe de altă parte, managerul este real. El te angajează. El ţine întrunirile. El aprobă ordinele de achiziţie. El semnează cecurile. El te calcă în picioare acum, pentru ca peste un minut să te declare omul săptămânii, răsplătindu-te cu un cadou care constă dintr-un borcănaş de sos Salsa mexican ce pârjoleşte la fel de tare ca o explozie termonucleară. Dacă munceşti mai intens, tragi mai puternic, ai orarul mai lung, îţi sacrifici mai mult din timpul personal de dragul campaniei, atunci probabilitatea este că o faci mai degrabă pentru manager, decât pentru candidat. Pentru că el este conducătorul tău. Cumva, candidatul nu-i decât un slogan.

Corsetti părea să înţeleagă în mod intuitiv psihologia, ritmul şi atmosfera unei campanii. El ştia când să mustre şi când să tacă. Ştia când să arunce cu banii şi când să fie zgârcit. Prefera în tot cazul să fie mai degrabă temut decât iubit, dar ambele sentimente erau valabile pentru echipa lui.

La patruzeci şi nouă de ani, el era mai degrabă un tată decât un şef pentru puştii aceştia, sau mai degrabă un naş, decât un tată. Cândva, *New York Times* îl descrisese drept „*consigliere* de Colorado”. *Newsweek* îl poreclise „Donul din Denver”, iar

Comitetul Naţional Democrat îl numea „Don Corleone în costum de magnat”. Însă în interiorul campaniei nimeni nu cuteza să repete asemenea porecle… cel puţin nu în prezenţa lui. Bob Corsetti nu-i suferea pe proşti şi nu admitea prostiile. El era cufundat tot timpul în muncă, iar munca lui era să câştige.

Iverson îşi amintise că, după ce îşi încheiase turele finale din seara alegerilor, Corsetti nu pomenise nimic echipei sale despre importanţa Californiei. Nu le spusese că în California urnele urmau să rămână deschise încă o oră. Nu bătuse pe nimeni încurajator pe spate, dar nici nu desfiinţase pe nimeni.

Mersese prin sală, inspectase câmpul de bătălie şi părăsise clădirea fără un cuvânt. Nu mai era nevoie. Toţi ştiau ce aveau de făcut şi toţi cunoşteau miza. Şi nicio victorie nu avusese vreodată un gust mai dulce decât cea obţinută de ei în seara aceea.

Dacă ar fi ştiut ce le rezerva viitorul…

*

La ora 16.00, Bennett intră în sala de conferinţe.

Corsetti, care îşi încheiase întrevederea cu preşedintele, ridică ochii de la discuţia telefonică pe care o purta şi încuviinţă din cap; Iverson îl imită. Black se ridică şi-l întâmpină pe bărbat, îi strânse mâna şi-l întrebă dacă vroia să mănânce ceva. Toţi îşi puteau da însă seama că gândurile lui Bennett erau altundeva.

Agenta Sanchez strecură capul pe uşă şi indică spre Bennett.

— Domnule?

— Da?

— Domnul preşedinte doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Bennett sorbi repede din sucul de portocale aşezat în dreptul locului cu numele său şi-şi şterse buzele pe şervetul care-l aştepta pe farfuria goală.

— Salut, Stu, rosti el trecând pe lângă vechiul său şef.

— Salut, Jon, replică Iverson, încă ameţit de toate cele întâmplate.

Bennett o urmă pe Sanchez şi închise uşa după el. Stătea

acum în cabinetul privat şi slab iluminat al comandantului NORAD, ai cărui pereţi erau acoperiţi cu rafturi curbate sub greutatea volumelor masive de Churchill şi Clausewitz, Kissinger şi Kearns Goodwin. Era o încăpere lungă, mai degrabă îngustă şi pătrunsă de un miros dulce de tutun de pipă care-i reamintea momentele din copilărie când vizitase biroul bunicului său, pe când acesta era profesor de drept la Universitatea Georgetown.

În capătul opus al cabinetului, focul duduia într-un şemineu din piatră – Bennett habar n-avea pe unde se ducea fumul de sub munte – alături de o pendulă superb întreţinută, în stare de funcţionare deşi avea o vechime de cel puţin o sută de ani, un gigantic birou din lemn cu veioză reglabilă şi un scaun imens, capitonat în piele verde. În scaun stătea preşedintele Statelor Unite, cu doi agenţi ai serviciului secret poziţionaţi în apropiere.

— Haide, Jon, haide – ia loc, rosti MacPherson încet, dar sincer.

Abia când se apropie, Bennett îşi dădu seama că starea preşedintelui era mult mai rea decât se anunţase în mass-media. Era adevărat, MacPherson se adresase naţiunii în seara trecută, dar o făcuse printr-un mesaj audio, nu video; Bennett aflase asta de la Black după ce aterizaseră pe Peterson. Era adevărat, preşedintele acordase interviuri AP şi unor ziare importante pentru ediţia din dimineaţa Zilei Recunoştinţei, însă acestea se desfăşuraseră prin telefon, nu personal, din „motive de securitate”. Securitate! Dacă ţara ar fi putut să vadă ceea ce vedea Bennett în clipa aceasta, indicele Dow ar fi coborât luni dimineaţă de trei ori mai mult decât ar fi făcut-o în mod normal.

Lui Bennett nu-i venea să creadă cât de fragil arăta prietenul şi mentorul său.

MacPherson, care era oricum un bărbat zvelt, părea că slăbise aproape zece kilograme în ultimele douăzeci şi patru de ore. Faţa îi era plină de vânătăi şi cicatrice. Ochii erau în mijlocul unor cearcăne mari, negru-albastre. Avea capul bandajat. Braţul stâng, care îi fusese fracturat, era pus în ghips.

Braţul drept era luxat şi-l ţinea în bandulieră. Avea două perfuzii şi abia acum Bennett observă că stătea într-un scaun cu rotile. Era oare posibil să fi avut fracturi şi la ambele picioare?

Nu avu puterea să întrebe. Ochii i se plimbară de la zgârieturile prelungi de pe mâinile şi chipul lui MacPherson, la încrederea liniştită din ochii acestuia.

— Domnule preşedinte…

— Jon, sunt bine.

— Eu însă…

— Vorbesc serios, sunt bine. Am supravieţuit. Nu-ţi face griji pentru mine. Vreau să discutăm despre tine. Te rog, ia loc.

Bennett se aşeză fără un cuvânt de cealaltă parte a biroului.

— Jon… vreau… vreau să ştii că… ei bine, îmi pare rău.

— Domnule preşedinte, vă rog…

— Jon, vorbesc serios. Nici nu ştiu cum să-ţi spun cât de rău îmi pare… Ştiu că nu-i suficient… dar realmente, habar n-am cum…

— Nu este nevoie, domnule preşedinte.

— Ba nu, Jon, este nevoie, realmente. Eşti un coleg. Eşti un prieten. Întotdeauna mi-ai fost… credincios… şi… ei bine, practic faci parte din familie pentru Julie, pentru fete şi pentru mine. Şi mă simt groaznic din cauza asta… dar îmi asum toată responsabilitatea.

— Domnule…

— A fost decizia mea. Şi, cu toată sinceritatea, dacă ar fi nevoie, aş proceda din nou la fel.

Ce ar fi trebuit să spună? Lui Bennett îi venea greu până şi să se uite la MacPherson, de fapt nu de furie sau ranchiună, ci pur şi simplu din cauza durerii fizice pe care o simţea când îl vedea în starea aceea teribilă şi ştiind cât de aproape fusese de moarte. Supravieţuise printr-un miracol şi din cauza aceasta trauma prin care trecuse Bennett ceva mai devreme părea cumva mai suportabilă.

— Julie şi fetele ţi-au copt o plăcintă cu dovleac.

Preşedintele indică din cap spre colţul mesei şi farfuria cu plăcintă învelită în folie de plastic, cu un plic pe care scria numele lui şi era desenată o faţă Smiley.

Bennett aprobă, dar nu rosti niciun cuvânt.

— În timp ce dormeai în avion, am vorbit la telefon cu Deek.

— Îl cunoaşteţi?

— Eu şi fratele lui am pilotat avioane cu reacţie în Vietnam.

— Nu ştiusem.

— Ştiai că te-a urmărit în Israel?

— Nu.

— Ştiai că avea agenţi la fiecare şase metri de tine, la fiecare pas pe care l-ai făcut din clipa când ai coborât din avion pe Ben Gurion şi până te-ai întors pe aeroport ca să revii acasă?

Bennett scutură în tăcere din cap.

— Ştiai că am vorbit cu premierul Israelului, înainte de plecarea ta acolo, cerând asigurarea lui personală că nu vei păţi nimic cât timp vei fi în ţară? Ştiai că Barşevsky lucrează pentru noi?

Bărbatul clătină iarăşi din cap.

— Ţi-a spus Deek că el şi CIA i-au supravegheat pe Sa'id şi Galişnikov în ultimele şase luni?

— Nu tocmai.

— Toate convorbirile telefonice. Toţi asociaţii. Toate întâlnirile. Toate scrisorile. Toate mesajele e-mail.

— De ce?

— Cred că ştii de ce.

Bennett încuviinţă.

— Jon, am stat de vorbă cu toate persoanele implicate în această operaţiune, absolut cu toate… şi…

Aceasta era o latură a lui MacPherson pe care Bennett n-o mai văzuse până atunci şi-şi dădea seama că preşedintele se căznea ca să-şi găsească cuvintele.

MacPherson făcu o grimasă.

— … absolut toate… mi-au spus că n-ai cedat… n-ai suflat o vorbă despre afacerea cu ţiţeiul… nu ţi-ai trădat nicio clipă prietenii…

Ochii îi erau roşii şi umezi.

Buza inferioară a lui Bennett începu să tremure. Amândoi erau bărbaţi precauţi, care-şi stăpâneau sentimentele şi deloc dispuşi de a-şi afişa emoţiile în public, iar evenimentele din

ultimele douăzeci şi patru de ore nu făcuseră nimic pentru a schimba situaţia.

— Ei bine… voiam doar… ştii tu… voiam doar să-ţi mulţumesc.

Bennett se uită către Sanchez care-l privea fără să trădeze nimic pe chip. Şi ceilalţi agenţi îl fixau din priviri. Era oare suspiciune în căutăturile lor? Sau simpatie? Sau ambele? De fapt, nici nu prea conta. Totuşi era curios.

— Nu ştiu ce să spun, domnule preşedinte. Mă bucur că sunteţi teafăr.

Bennett se simţea complet confuz. Mintea lui înceţoşată era un vălmăşag de emoţii, gânduri şi reacţii pe care încă nu avea puterea să le identifice, sorteze sau înţeleagă. Nu deocamdată. De aceea, nu spuse nimic.

Încăperea rămase tăcută, cu excepţia trosnetelor focului şi al ticăitului hipnotic al pendulei din colţ.

— Sunt. Sunt teafăr. Mulţumesc, rosti MacPherson.

Brusc, Bennett îşi regăsi adevărata lui fire.

— Mă bucur… fiindcă arătaţi groaznic.

Surprins, preşedintele rămase uitându-se la el o clipă, apoi izbucni în râs. Bennett i se alătură imediat.

— Bei ceva?

— Credeam că n-o să mă mai întrebaţi niciodată.

— Ăsta-i omul care-mi place! Sanchez, trimite-ţi băieţii să aducă două pahare şi nişte coniac sau whisky. Ceva vechi. Ceva scump.

— Da, domnule preşedinte.

— Nu glumesc, Sanchez. Sună-l pe comandant şi întreabă-l ce-a pitit pe-aici în cazul în care află vreodată că rachetele au pornit spre el. După aia zi-i să-şi mute fundul încoace, ca să ne deschidă sticla.

— Da, domnule. O să-i telefonez şi medicului dumneavoastră.

— Sanchez, nu ne strica bucuria. Fii fată de gaşcă, da?

Sanchez zâmbi şi porni către capătul opus al camerei, unde ridică un telefon.

MacPherson îşi întoarse atenţia spre Bennett.

— Jon, în scurt timp am o conferinţă cu Consiliul securităţii naţionale şi s-ar putea să fim întrerupţi de nişte telefoane. De aceea doream să discutăm puţin între patru ochi. În plus, am o surpriză pentru tine.

— Vă rog, nu mai vreau surprize!

— Nu, nu, asta-i una bună. Preşedintele ridică receptorul. Salut… vrei să-l trimiţi pe Kojak?… Nu, chiar acum… Păi cred că da… Bine… E bine… bun… mulţumesc.

Închise telefonul.

— Kojak? întrebă Bennett.

— Este un nume de cod.

— Doar nu-l ai pe Telly Savalas ascuns pe undeva? glumi Bennett.

— Foarte amuzant…

— Vorbesc serios. Cine este?

— Partenerul tău de infracţiuni.

— Cine?!

— Partenerul tău. Te aşteaptă multă treabă, Jon. N-o vei putea face singur.

— Domnule preşedinte, nu ştiu despre ce vorbiţi. MacPherson îi aruncă o privire scurtă.

— Jon, de ce crezi că te-am trecut prin toate astea?

— De unde să ştiu? N-am nicio idee.

— Ba ştii.

— Eu… ştiu?

— Bineînţeles.

Bennett îşi întoarse ochii la focul care pâlpâia în şemineu. Degaja un sentiment de căldură, tihnă şi siguranţă.

— Păi… adică… doreaţi să vă asiguraţi că sunt loial… onest… nu o ameninţare la adresa securităţii.

— Ce altceva?

— Domnule preşedinte, realmente… eu…

— Jon… ascultă-mă.

Bennett se întoarse şi-l privi drept în ochi.

— Am nevoie de tine în echipa mea, Jon. Nu pe Wall Street. Nu în Denver. Am nevoie de tine în echipa mea.

— La ce vă referiţi, domnule preşedinte?

— Vreau să lucrezi pentru mine.

— Permanent?

— Bineînţeles.

— La Casa Albă?

— Unde altundeva?

— Domnule preşedinte, cu tot respectul cuvenit, eu…

— Cu tot respectul cuvenit? Jon, abia mi-ai spus cât de jalnic arăt.

Bennett nu se putu abţine să nu izbucnească în râs. MacPherson fusese cât pe ce să fie ucis, dar nu-şi pierduse simţul umorului.

— Ei bine, da, i-adevărat, dar eu…

— Dar – ce?

Bennett se chinui să înjghebeze o frază coerentă.

— Eu… domnule preşedinte, eu… în cazul în care n-aţi observat, tocmai am negociat o afacere de un miliard de dolari.

— Crede-mă, am observat.

— Atunci, ştiţi, vreau să zic, Casa Albă pare interesantă, dar sunt pe cale să devin miliardar în următorii câţiva ani. Miliardar, domnule preşedinte. Vreau să zic că eu…

— Nu, nu-i aşa.

— Nu-i aşa?

— Ştiu că narcoticele alea din organismul tău încă nu s-au resorbit complet, dar cred că n-ai înţeles pe deplin ce se întâmplă aici. Tu şi cu mine suntem în NORAD. În NORAD, Jon! Eu tocmai am fost atacat de terorişti. Teroriştii tocmai au bombardat Palatul Buckingham. Au bombardat Parisul. L-au atacat pe prim-ministrul Canadei. Au intrat cu un 747 plin cu combustibil în palatul familiei regale a Arabiei Saudite. Jon, s-a terminat! Lumea în felul pe care tu şi cu mine o cunoşteam acum douăzeci şi patru de ore nu mai există.

MacPherson fusese dintotdeauna un mentor, şi încercase să-l ajute pe Bennett să descopere tabloul de ansamblu, povestea din spatele poveştii.

— Dacă… adăugă el.

Zguduit de propria sa lipsă de instincte, Bennett înhăţă momeala.

— Dacă ce, domnule preşedinte?

— Dacă tu şi eu n-o reconstruim.

— S-o reconstruim?

— Exact.

— Cum?

— O să ajungem şi acolo.

— Dar mai întâi trebuie să mă alătur personalului Casei Albe?

— Exact.

Bennett se lăsă pe spate în scaun şi-şi frecă ochii. Unde naiba era băutura pe care trebuia s-o aducă Sanchez?

— Domnule preşedinte… nu ştiu ce să spun…

— Spune „da”.

— Ce pot face eu? Nu ştiu nimic despre Washington, despre politică sau terorism, protestă Bennett. Mi-am petrecut toată viaţa gândindu-mă la strategii de investiţii, nu… mă-nţelegeţi… nu… mă rog, din astea…

— Greşeşti.

— Pardon?

— Jon, tu eşti expert în încheierea de tranzacţii, cercetări, analize, evaluarea liderilor, companiilor şi domeniilor pentru oportunităţi şi indicii ale unor probleme. Tu ai talentul de a citi în frunzuliţele de ceai şi apoi de a-i convinge pe oameni să cumpere compania de ceai. Exact de asta am eu nevoie acum.

Bennett nu scoase niciun cuvânt.

— Jon, dacă nu acţionez – şi dacă nu acţionez rapid – pieţele se vor duce naibii. Lumea va luneca într-o recesiune. Poate chiar într-o depresie. Însă noi vom acţiona. Iar când o vom face, vom avea nevoie de o strategie pentru pace, nu doar pentru război. Aici intervii tu.

— Ce vreţi să spuneţi – că-i vorba despre un fel de Plan Marshall al secolului XXI? Domnule preşedinte, ştiţi…

— Nu, nu, nu. Ce naiba, Jon! Gândeşte! Îţi garantez că după ce se va aşeza praful, vom constata că Jamil Aljafari a fost în spatele tuturor atentatelor. Iar dacă ar fi să pornim război cu Irakul, când vom câştiga, cine va mai beneficia în afară de noi?

— Depinde…

— Haide, Jon! Dacă ar fi să te trezeşti peste câteva luni din clipa asta şi Irakul n-ar mai constitui o ameninţare – să presupunem, doar – cine beneficiază?

— Cred că Israelul.

— Exact! Gândeşte-te. Dacă ne vom juca bine cartea, afacerea ta cu ţiţei se va derula. Putem anihila cea mai mare ameninţare geopolitică din Orientul Mijlociu – epicentrul răului – şi apoi să ajutăm Israelul şi Palestina să devină două dintre cele mai bogate ţări din istoria omenirii. Putem elimina terorismul şi aduce pacea şi prosperitatea în Orientul Mijlociu modern. Putem face ceva la care oamenii se gândesc, la care visează şi pentru care se roagă de cinci mii de ani. Pacea în Orientul Mijlociu! Iar tranzacţia ta trebuie să fie piesa centrală.

— Credeţi asta?

— Mă gândesc la asta de luni de zile. De mai multă vreme intenţionasem să discut cu tine despre transformarea afacerii cu ţiţei într-o pace istorică, însă abia după ce m-am trezit aici – la NORAD – am înţeles cu exactitate ce trebuie să fac cu adevărat.

— Atunci de ce nu rămân acolo unde sunt acum?

— Pentru că am nevoie de tine acolo unde sunt eu. Jon, fii atent – n-o să ajungi miliardar. Asta nu se va întâmpla. Şi problema este că, dacă rămâi la GSX, atunci nu voi putea folosi afacerea ta ca piesă centrală a strategiei mele de pace.

— De ce?

— Este un conflict de interese şi o ştii prea bine.

— Şi Stu?

— Stu şi-a vândut totul ca să devină secretar al Trezoreriei. L-am obligat s-o facă. Bineînţeles, ar fi putut face avere, dar, ce naiba, are destul deja! Aşa că-i mâna mea dreaptă la Trezorerie. Însă în tranzacţia asta vreau să lucrezi cu mine, s-o supraveghezi zi de zi, să mă ajuţi să conduc corabia şi s-o aduc la liman.

— Domnule preşedinte, pur şi simplu nu ştiu încotro vă îndreptaţi. Vreau să spun…

— Jon, totul va fi clar în scurt timp. Dar mai întâi, *mai întâi* am nevoie de un răspuns de la tine.

Bennett se lăsă din nou pe spate în scaun şi ridică ochii în

tavan.

— Să abandonez GSX şi să mă mut în Washington?

— În calitate de consilier principal al preşedintelui.

— Şi să mă alătur personalului de la Casa Albă?

— Îl ştiu perfect pe tipul căruia o să-i trag un şut ca să-ţi dau biroul lui.

Bennett izbucni în râs.

— Bob?

Fu rândul preşedintelui să râdă.

— Nu – deşi uneori nu mi-ar plăcea asta, dar…

Bennett căzu pe gânduri. Ar fi însemnat ca viaţa lui să se schimbe încă o dată în mod radical. Nu-i plăcea, dar era evident că nu avea alternativă.

— Mda, păi bănuiesc că vă sunt dator că nu m-aţi ucis pe loc, nu?

Preşedintele surâse şi împinse peste birou o mapă din piele neagră cu sigiliul prezidenţial din aur.

— Aşa te vreau, Jon. Semnează aici.

— Ce semnez?

— Prima hârtie este demisia ta din GSX, care intră imediat în vigoare. A doua este acceptarea slujbei pe care ţi-am oferit-o. Consilier principal al preşedintelui. Opt mii pe lună, plus toate beneficiile guvernamentale.

— Bob câştigă douăsprezece mii.

— Bennett, nu-ntinde coarda. Nu eu l-am făcut milionar pe Bob la GSX.

— Şi nu cumva avea cotă parte din toate reclamele aduse în timpul campaniei?

Preşedintele zâmbi iarăşi.

— De acord, *l-am făcut* milionar… dar nu la GSX.

— Nu contează.

— Jon, fii atent! în primul rând, îţi poţi permite o reducere de salariu. În al doilea rând, ideea este că trebuie să rămâi incognito. În cazul în care câştigi mai mult de zece miare, o să apari pe ecranele radar ale tuturor. Presa va sări imediat şi nu-mi pot permite aşa ceva în clipa asta.

— Aţi fost mereu un agent de vânzări destul de bun.

— Fiule, încă n-ai văzut nimic!

Bennett începu să examineze documentele din mapă.

— Deci cine-i Kojak? întrebă el, scoţându-şi stiloul Montblanc ca să semneze.

— Ah, da! Sanchez?

Agenta ridică un telefon pentru a afla motivul întârzierii.

— Este Black, nu? făcu Bennett.

— Nu, însă îl vreau şi pe el în echipa noastră. Vreau ca tu să organizezi un grupuleţ în interiorul Casei Albe, care să lucreze direct cu mine şi cu Consiliul securităţii naţionale. Voi nu veţi exista în mod oficial, dar din culise, în timp ce eu conduc războiul, vă veţi ocupa de transformarea acestei tranzacţii cu ţiţei într-un pact de pace. Îmi veţi raporta direct mie şi Marshei Kirkpatrick.

— Căpitanul Kirk?

— Ai surse bune, Bennett. Îmi place îndrăzneala ta.

— Ziceţi-mi de ce-i spuneţi „Kojak" individului ăstuia? Ştiţi, mă gândisem că era Black, fiindcă Black e chel.

— Mda, o prezumţie interesantă… dar greşită.

— Bun, atunci ce-mi puteţi spune?

— Kojak lucrează de cinci ani cu CIA şi are verificări de securitate de nivel maxim. A fost principalul consilier al directorului. Îi ştie pe toţi. Mă ştie pe mine. Ştie de afacerea cu ţiţeiul. În ultimii doi ani a lucrat ca agent de teren… de fapt, urmărindu-te pe tine.

Bennett era pierdut. *Sper să nu fie dementul ăla de la CIA din Israel, cel cu yo-yo-ul, gândi el.* Ar fi fost gata să se retragă şi să lucreze la Greenpeace, decât să colaboreze cu lunaticul acela.

Uşa din capătul opus al încăperii se deschise, aceeaşi uşă prin care Bennett intrase ceva mai devreme. Bărbatului nu-i veni să-şi creadă ochilor. Se simţea ca şi cum cineva i-ar fi tras covorul de sub picioare.

Kojak nu era un bărbat. Era o femeie. Noul său „partener de infracţiuni" era Erin McCoy.

8

— Bună, Jon, spuse McCoy, zâmbind şi ţinând în gură o acadea. Am auzit că te-nrolezi pentru preşedinte.

Bennett rămase locului fără să scoată un cuvânt, în vreme ce Erin se apropie fără grabă de ei şi se aşeză în celălalt scaun capitonat cu piele verde. Ochii ei verzui ca marea scânteiau amuzaţi.

— Cred că voi doi vă cunoaşteţi, făcu MacPherson savurând scena.

— Foarte amuzant, reuşi Bennett să mormăie. CIA?

— Exact.

— Nu GSX?

— Păi, ambele.

— Ambele?

— Exact.

— Ce eşti – un fel de analistă? întrebă Bennett pe un ton batjocoritor.

— Tu ce eşti – un fel de idiot? replică prompt femeia, fără să-şi piardă zâmbetul.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Nu, nu sunt analistă, ci agentă. Operativă.

— *Operativă?*

— Exact.

— Ce tot spui acolo?

McCoy izbucni în râs.

— Vorbesc cât se poate de serios. Te plăteam cu şaptesprezece mii pe lună – plus opţiuni, plus asistenţa sanitară, plus cotă parte din profit – şi de fapt tu lucrai pentru CIA? *Operativă?* Haide, haide! Ce se-ntâmplă?

— Auzi, să ştii că-i slujbă bună dacă poţi să ajungi aici.

— Păi… păi, vreau să zic… nu-i *ilegal* sau altceva? izbucni el, întorcându-se către MacPherson în căutarea unui aliat.

— Nu, nu-i ilegal, răspunse preşedintele, uimit de reacţia lui. De fapt, cred că-i destul de cool.

Bennett reveni spre McCoy.

— „Cool”? Ce eşti tu, Jane Bond?

Erin îl privi pe MacPherson.

— V-am spus, domnule preşedinte, rosti ea. Individul ăla din Israel ar fi trebuit să-şi termine treaba.

*

În Irak era cunoscut sub numele Al Nida, cămila germană a Orientului Mijlociu.

Evident, trailerul cu şenile Daimler-Benz arăta ca orice alt camion ONU care transporta alimente şi medicamente din Iordania spre străvechiul ţinut al regelui Nabucodonosor. Era mare, lung şi alb, cu majusculele *ONU* vopsite în albastru-deschis pe ambele laturi şi pe acoperiş, pentru a evita orice greşeli de identificare de către forţele militare irakiene sau sateliţii americani de spionaj.

Aidoma celor alte câteva camioane ce călătoreau înainte şi înapoi, săptămână după săptămână, lună după lună, pe şoseaua 10 de la Amman spre Bagdad, un drum pustiu şi parcă uitat de Dumnezeu, trailerul acesta mergea întotdeauna într-un convoi de alte patru vehicule albe, Range Roveruri britanice, purtând toate însemnele ONU.

Puţine lucruri erau mai teribile decât o defecţiune – să te trezeşti naufragiat şi singur în deşertul vestic al Irakului, unde furtunile de nisip orbitoare şi sufocante se pot stârni pe neaşteptate şi unde temperatura din timpul zilei poate ajunge cu uşurinţă la 50 de grade Celsius. De aceea, călătoria în convoi, cu rezerve mai mult decât suficiente de apă, alimente şi combustibil constituia nu excepţia, ci regula.

La o oră şi jumătate după ce ieşise din Bagdad, convoiul cunoscut de oficialii irakieni sub indicativul Q17 fusese oprit de poliţie şi deviat către Al Habbaniyah, o unitate militară şi bază aeriană păzită de forţe de elită din Garda Republicană, unde dispăruse în hangarul 5.

Întregul ocol durase mai puţin de nouăzeci de minute, după care convoiul îşi reluase drumul spre Iordania – un Range Rover în faţă, urmat de Al Nida, apoi celelalte trei Range Roveruri.

Cei douăzeci şi cinci de oameni din Q17 trecură prin Toliahah şi Ar Rutbah, menţinând cel mai strict cod de tăcere. Fără staţii radio de emisie-recepţie. Fără telefoane mobile. Fără radiouri AM/FM. Fără casete sau CD-uri. Nu erau îngăduite nici măcar conversaţiile. Acum opriră pe dreapta şoselei, înainte de bifurcaţia de unde se putea porni spre nord-vest, către At Tanf din Siria, sau spre sud-vest, către Trebil din Iordania.

Făcând semne cu mâinile, majoritatea oamenilor scoaseră mâncare şi băutură. Alţi patru descărcară repede canistre mari de combustibil şi alimentară Range Roverurile, aparent fără să le pese că vehiculele nu opriseră motoarele sau că ei toţi erau cu ţigări aprinse în gură.

*

Ţinând seama de circumstanţe, preşedintele era fericit că putea să râdă puţin.

Următoarea lui întrunire cu Consiliul securităţii naţionale era peste numai câteva minute. Atunci avea să se focalizeze din nou asupra crizei imediate. Era însă important şi să-i determine pe Bennett şi McCoy să lucreze împreună, relaxaţi, într-o direcţie nouă. Mai ales luând în considerare misiunea pe care le-o încredinţase.

— Jon, rosti el, îmi eşti ca un fiu şi tocmai de aceea i-am cerut lui Stu s-o angajeze pe Erin acum câţiva ani. Am rugat-o să fie cu ochii pe tine. Să-ţi asigure spatele. Să-i verifice pe Sa'id şi Galişnikov. Tot ce-ţi pot spune este că-i bună. Foarte bună.

— Stu ştie că ea lucrează pentru CIA?

— Nu, nu ştie, dar va afla. Totul la momentul potrivit. Bun… mai ai o hârtie de semnat, zise preşedintele şi-i întinse altă mapă de piele neagră.

— Asta ce mai este?

— Spune că tot ce am discutat aici – şi vom discuta în viitor – este confidenţial, aflat sub incidenţa tuturor legilor federale relevante privind comunicaţiile prezidenţiale secrete. Dacă vrei, poţi să citeşti fiecare cuvinţel de acolo, dar ideea de bază este că fără acceptul meu expres nu poţi să discuţi nimic din ceea ce vom face. Ai înţeles?

— N-am trecut încă de testul „vorbă lungă cine are cinci ani

va tăia la sare”?

— Erin? spuse preşedintele.

— Cred că putem avea încredere în el.

Femeia zâmbi.

— Oh, dar mulţumesc foarte mult pentru votul de încredere!

— Cu plăcere.

— Hai, Bennett, semnează odată, făcu preşedintele. Şi el semnă.

— Aşadar, domnule preşedinte, rosti Bennett, de unde vă cunoaşteţi voi doi? Sigur că da, răspunsul evident este GSX, însă se pare că vă ştiaţi dinainte, nu?

— Vezi, Erin, ţi-am zis că-i isteţ.

— Dumneavoastră l-aţi susţinut.

— Tu nu erai la fel de sigură.

— Chestia este că-n ultimii ani am lucrat ceva mai strâns cu el decât dumneavoastră.

— Este adevărat.

Preşedintele se uită la Bennett, apoi la McCoy şi reveni la Bennett.

— Ia stai aşa. Tu ai nişte poveşti de spus…

— Poftim? Nu, rosti ea pe un ton prefăcut serios.

— Nu, nu, nu! Nu mă păcăleşti tu pe mine. Tu ai nişte poveşti, McCoy.

— Domnule preşedinte, vă rog, ea n-are…

— Ba da, ba da, are. Ia zi-le, McCoy!

— Nu, domnule preşedinte, eu…

— Zi-le!

— Eu ştiu, domnule? Bine, poate numai una.

— Erin! protestă Bennett.

McCoy izbucni în râs.

— Ce-i?

— Să nu-i spui nimic.

— Jon, trebuie s-o fac. Este şeful meu.

— *Eu* sunt şeful tău.

Erin îl prinse cu două degete de obraz şi-l ciupi uşor.

— Da, dar tu nu eşti preşedintele Statelor Unite.

— Nu pot să cred ce-mi văd ochii.

Sanchez reveni în odaie cu o sticlă de coniac foarte vechi şi foarte scump şi cu trei pahare, pe care le aşeză pe biroul preşedintelui.

— Bravo! strigă MacPherson. Aşa te vreau, Sanchez!

— Eu nu sunt decât cu livrarea, domnule preşedinte.

— Nu prea cred eu chestia asta…

Bennett intră în acţiune şi turnă în toate cele trei pahare, deşi ştia foarte bine că McCoy nu bea.

— Domnule preşedinte, aş dori să ţin un toast.

— Nu sună rău. Să te-aud, Bennett.

Toţi trei ridicară paharele.

— Pentru prietenul meu, domnul preşedinte: Găsiţi-i pe cei care-au făcut asta şi radeţi-i!

Râseră toţi, ciocniră paharele şi Bennett o văzu pe McCoy golindu-l pe al ei dintr-o singură sorbitură.

— Erin, crezusem că nu bei.

— Ai cam multe de învăţat, nu?

— Bine, McCoy, zi acum! ordonă MacPherson.

Şi ea începu.

— Păi… uitaţi una. Anul trecut, eu şi Jon am participat la finala Super Bowl în Miami, ca invitaţi personali ai fostului secretar al Trezoreriei, Murphy, şi ai soţiei lui, Elaine.

— Haide, termină, Erin, nu-i poţi povesti domnului preşedinte chestia aia!

— Atunci trebuie să fie ceva realmente interesant, spuse MacPherson sorbind iarăşi din coniac.

— N-aţi auzit-o deja, domnule preşedinte? întrebă McCoy.

— Nu, nu cred.

— Eu am auzit-o, anunţă Sanchez.

— Poftim?

Bennett era disperat. Sanchez surâdea cu toată gura.

— Am zburat cu avionul privat al GSX la Miami, unde ne aştepta o limuzină lungă de un kilometru, care ne-a dus la Stadionul Joe Robbi – ştiţi dumneavoastră, VIP-uri, tot protocolul…

— Nimic nu-i prea bun pentru Jon al meu.

— Aşa este. Am fost conduşi în loja privată a secretarului,

unde se aflau el, soţia lui, agenţii de securitate şi câţiva directori executivi. Cunoaşteţi rutina.

— Cum să nu!

— Totul a fost foarte plăcut şi amuzant – soţii Murphy sunt nişte oameni extraordinari – şi când mai rămăsese puţin până la terminarea meciului, domnul Murphy a ieşit din lojă, ca să-şi ia rămas-bun de la toţi directorii executivi care plecau mai devreme. Sunt sigură că mergeau la altă petrecere.

— Nişte ingraţi.

— Exact.

McCoy privi spre Bennett, care-şi îngropase faţa în palme.

— Cum spuneam, domnul Murphy era la uşă, iar în lojă rămăsesem doar eu, Jon, Elaine Murphy şi agenţii.

— Aşa…

— Şi ştiţi că doamna Murphy e mai vârstnică şi nu aude prea bine, da?

— Ştiu, ştiu. Are două proteze auditive mari.

— Exact. Dar… – McCoy izbucni în râs, iar Bennett clătină din cap – dar Jon era complet absorbit de ultimele minute ale meciului… de fapt, toţi eram şi nimeni nu scotea o vorbă.

— A fost o finală palpitantă.

— Da, da… iar Jon ciugulea dintr-un… nu ştiu ce era, un platou cu o combinaţie texano-mexicană: *nachos,* brânzeturi, sos salsa, sos *guacamole* şi fasole prăjită. În tot cazul, cineva a marcat cu două minute înainte de final şi Jon… nu ştiu cum s-o zic în modul cel mai delicat…

— Mai bine să n-o zici, te rog!

— Şi Jon, ei bine, el a…

— Hai, zi odată, Erin! făcu preşedintele.

— … ei bine… hai să zicem doar că i-ar fi fost de folos nişte cărbune medicinal.

MacPherson începu să hohotească.

— Şi n-a fost, să ştiţi, vreo fâsâită sau altcum… ci una sonoră, tare de tot.

— Nu-mi vine să-mi cred urechilor de ceea ce tocmai i-ai spus preşedintelui Statelor Unite, gemu Bennett, simţind că intra în pământ de ruşine.

Preşedintele şi McCoy savurau din plin momentul, mai ales pentru că Bennett era în mod evident atât de jenat.

— Mai bine mă-mpuşcaţi de-adevăratelea în Ierusalim.

— Agenţii se străduiau din răsputeri să nu izbucnească în râsete isterice, însă când m-am uitat la doamna Murphy, era complet inexpresivă – vreau să zic că nu i se clintea nici măcar un muşchi de pe faţă.

Preşedintele râdea şi mai tare.

— Staţi aşa, că acum vine partea cea mai frumoasă.

— Mai este?

— Staţi aşa! După două minute, meciul s-a terminat şi doamna Murphy a ieşit pe hol cu soţul ei. În clipa când a ieşit din lojă, am început toţi să râdem de ne dureau fălcile, Jon se făcuse roşu ca racul şi ne ţineam cu mâinile de burtă.

Nimeni din cabinetul prezidenţial nu se mai abţinea; chicoteau până şi Sanchez şi agenţii ei.

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— Aşa… şeful agenţilor a venit la Jon şi i-a spus: „Să ştiţi c-a fost ceva foarte nepoliticos. Ar trebui să vă duceţi şi să vă cereţi scuze doamnei.” Jon s-a uitat la el de parcă ar fi fost nebun, dar agentul a insistat: „Vorbesc cât se poate de serios, este soţia unui secretar al cabinetului. Ar trebui să ieşiţi şi să vă cereţi scuze.”

— Şi n-a făcut-o.

— Ba a făcut-o… nu vă mint.

— Jon, Jon, Jon…

Bennett nu scoase niciun cuvânt şi McCoy continuă:

— Jon s-a uitat la mine şi eu nu mă puteam băga în aşa ceva, aşa că i-am zis: „Asta-i meseria lor, ei ştiu mai bine.” Atunci Jon s-a sculat, ne-a privit aşa, pe noi toţi, după care a ieşit pe uşă. În momentul ăla, chiar că ne-am tăvălit pe jos. Pe cuvântul meu, îmi dăduseră lacrimile de atât râs.

— N-a fost îndeajuns c-aţi încercat să mă omorâţi. Acum trebuie să mă şi umiliţi.

— Haide, nu fi îmbufnat, făcu preşedintele.

— Staţi, staţi, că nu s-a terminat. Partea cea mai tare a fost mai târziu. Jon s-a întors în lojă şi şeful agenţilor l-a întrebat:

„V-aţi cerut scuze?” Şi Jon i-a răspuns: „Am încercat. M-am dus şi i-am spus că-mi pare foarte rău, că a fost foarte nepoliticos din partea mea, că n-am vrut şi că n-o să se mai repete.” Iar ea îl întrebase: „Pentru ce-ţi pare rău, Jon?” Nu auzise nimic.

— Nu-l auzise?

— Şi doamna Murphy insistase: „Despre ce vorbeşti, Jon? Ce ai făcut într-atât de nepoliticos?” Şi domnule preşedinte, domnule preşedinte, Jon chiar i-a povestit…

— Nu se poate!

— Nu inventez. Este un caz adevărat. Absolut autentic.

— Aşa este, domnule preşedinte, interveni brusc Sanchez. De fapt, de acum episodul ăsta este povestit de toţi agenţii din ţară.

— Ţi-ai semnat condamnarea la moarte, McCoy! izbucni Bennett în râs. Când te aştepţi cel mai puţin, atunci o să sentâmple.

Replica lui stârni şi mai multe hohote încântate.

*

Realimentarea rapidă şi masa la fel de rapidă se încheiară.

Toţi reveniră în vehiculele lor şi aşteptară pornirea jeepului din avangardă. Acesta însă nu mai pleca. În interiorul său, cei trei bărbaţi îşi consultau agitaţi hărţile şi foloseau binoclurile pentru a privi în toate direcţiile, asudând din plin în tot acest timp, în ciuda faptului că aerul condiţionat fusese pornit la intensitate maximă. Drumeagul de ţară pe care-l căutau ar fi trebuit să fie chiar aici – sau, oricum, în apropiere – dar nu era. Mai rău încă, intraseră în criză de timp şi spiritele erau teribil de încinse.

Ali Kamal, în vârstă de douăzeci şi şase de ani şi ales în mod personal de generalul Khalid Azziz ca şef al echipei, privea fix apusul dogoritor din faţa lor. În curând avea să se întunece şi dacă într-o oră nu ajungea la destinaţie, atunci putea foarte bine să-şi tragă un glonţ în cap, deoarece în caz contrar i l-ar fi tras agentul „hibernat” aflat în unul dintre vehiculele din spate. El nu ştia de care dintre bărbaţi să se teamă. Era posibil chiar să fie mai mulţi. Însă cineva avea să-l lichideze dacă rata misiunea. În privinţa asta nu avea niciun dubiu.

Kamal trase pentru ultima dată din ţigară şi privi în jur.

Range Roverul era cu adevărat o maşină frumoasă, de lux, chiar dacă fusese vopsită în alb. El ar fi preferat negru, dar personalul „ONU” nu avea de ales.

Cele trei din urma lui erau modele standard, însă a sa era o adevărată bijuterie. Şasiu masiv şi motor diesel cu opt cilindri în V care torcea, fiindcă îl îngrijea el personal. Ampatamentul era mai lung decât la modelele anterioare, iar suspensia pneumatică era controlată electronic, ceea ce făcea ca până şi viteza de 150 km/h prin deşertul acesta oribil să nu producă disconfort. Ferestre comandate electric. Servofrâne. Servodirecţie. Airbaguri. Ba chiar şi un sistem de navigaţie GPS de ultimă generaţie, pe care-l instalase cu mâna lui în Amman după ce revenise dintr-o călătorie scurtă la Londra unde închiriase o maşină cu un astfel de sistem.

Cu misiunea, echipa, maşina aceasta şi un viitor luminos înaintea lui, Ali Kamal avea tot ce-şi dorea, mai puţin o iubită. Şi asta avea să se rezolve în scurtă vreme. Deocamdată însă nu-şi putea îngădui să se lase distras de asemenea plăceri primare. Trebuie să se concentreze asupra sarcinii lui şi Allah avea să-l binecuvânteze. Dacă nu chiar acum, atunci cu şaptezeci de hurii la sosirea în Paradis.

Kamal coborî pentru o clipă geamul din partea sa, ca să arunce afară chiştocul ţigării. *Lasă naibii hărţile!* îşi strigă în minte. Avea o sarcină de îndeplinit şi nu-şi permitea nici cea mai mică eroare. Se întinse spre sistemul GPS al Roverului şi apăsă câteva butoane. Dură doar o fracţiune de secundă, dar în clipa aceea furia şi frustrarea îi dispărură complet.

Izbucni într-un râs sonor. Remarcabil! Ce simplu şi în acelaşi timp ce sclipitor! Acum ştia unde se afla. Ştia încotro se îndrepta. Şi ştia cum să ajungă acolo. Îi rânji larg şoferului şi ridică trei degete de la mâna stângă. Încă trei kilometri, pe partea stângă.

Convoiul porni imediat.

*

— *Te-am prins!* răcni el în ebraică.

Tânărului ofiţer de contrainformaţii nu-i venea să-şi creadă ochilor. Adrenalina îi gonea prin trup. Inima îi bubuia. Verifică

de două ori aparatele, ca să elimine posibilitatea oricărei defecţiuni, apoi înhăţă telefonul roşu din faţa lui şi tastă 212.

Apelul fu preluat instantaneu.

— *Ken?*

— *Acshav.*

— *Tov.*

Fu rândul căpitanului Jonah Yarkon să smulgă un receptor şi să trimită mesajul mai departe. Peste numai o secundă, un telefon roşu sună în buncărul operativ al armatei israeliene, la opt niveluri sub Ministerul Apărării din centrul Ierusalimului.

Ministrul Apărării Chaim Modine ridică telefonul şi ascultă atent.

— *Tov.* Decolaţi şi fiţi pregătiţi, rosti el imediat.

Modine trecu convorbirea pe aşteptare şi se întoarse iute spre premierul David Doron, care stătea la o masă mare de conferinţă, alături de Avi Zadok, şeful Mossadului, Yossi Ben Ramon, şeful Shin Bet, generalul de brigadă Yoni Barak, şeful Aman, şi generalul Uri „Lupul" Ze'ev, şeful de Stat-Major al armatei israeliene.

— Era Yarkon. Tocmai am interceptat un semnal în apropiere de graniţa iordaniană.

— Putem fi siguri? întrebă premierul.

— Nu, dar nu ne putem permite să ne înşelăm.

— Uri?

— Sunt de acord. Trebuie să acţionăm rapid.

Zadok şi Ben Ramon încuviinţară scurt din cap.

Premierul nu şovăi.

— Executarea!

Modine reactivă convorbirea.

— Căpitane, eşti autorizat. Lansează Operaţiunea Trăsnetul-Fantomă.

*

Bennett începuse să se relaxeze; umplu toate paharele cu coniac şi alimentă focul din şemineu.

— Vorbind cât se poate de serios, insistă el, de unde vă cunoaşteţi voi doi?

— De fapt, răspunse MacPherson oprindu-se din râs, eu l-am

cunoscut pe tatăl lui Erin. Sean McCoy a făcut parte din trupele de marină SEAL în Vietnam, unde ne-am întâlnit pentru prima dată. După ce am părăsit armata, eu m-am dus pe Wall Street, iar el a intrat în CIA, unde a avansat treptat, până a ajuns director adjunct operativ, mai întâi sub Nixon şi apoi sub Carter.

— Serios?

Bennett simţi că tonul preşedintelui se schimbase.

— Pe lângă Julie, tatăl lui Erin mi-a fost prietenul cel mai bun. N-am mai cunoscut pe nimeni ca el.

— „A fost”?

— Sean a murit într-o misiune sub acoperire – mai exact, în Afghanistan, după invazia sovieticilor din 1979.

— Ah… condoleanţe…

Bennett privi spre Erin, care nu mai zâmbea.

— Mulţumesc, zise ea. E-n regulă, domnule preşedinte, realmente nu mai trebuie să…

— Ştiu, continuă MacPherson, dar este important ca el să cunoască cadrul general, dacă voi doi veţi lucra împreună.

McCoy aprobă oarecum şovăitor şi preşedintele continuă:

— Cum pe atunci lucram la Fidelity, le-am ajutat pe Erin şi pe mama ei să-şi facă un cont – mă-nţelegi, ca să se descurce…

— Nu ai avut fraţi? întrebă Bennett.

Ea clătină din cap.

— Ba chiar, spuse preşedintele, când am început GSX, mama lui Erin, Janet, a lucrat pentru noi vreo doi ani, mi se pare.

— Aşa este, încuviinţă Erin.

— Problema era, iar pe atunci eu nu aveam habar – cel puţin, nu imediat – că Janet avea cancer ovarian în stadiu terminal, dar ea… era o luptătoare. Cu excepţia Juliei şi a lui Sean, nu cred c-am mai întâlnit asemenea persoană în viaţa mea. Avea o putere şi un optimism incredibile. Era uluitoare!

— Nu ştiusem…

— Nu-s nişte calităţi foarte des întâlnite, rosti încetişor McCoy.

— Julie şi cu mine ştiam că ea avea ceva aparte, zise MacPherson, oprindu-se o clipă şi privind flăcările pâlpâitoare.

Înainte de a o cunoaşte, bănuiesc că nici măcar nu credeam în Dumnezeu. Povestea ei însă era extraordinară. Hristos îi schimbase realmente viaţa şi cred că asta ne-a determinat pe Julie şi pe mine să ne punem fel de fel de întrebări spirituale. Janet se împăcase cu ideea de moarte şi cu ceea ce se va întâmpla cu ea după ce va muri. Iar eu şi Julie ştiam că în niciun caz nu aveam acelaşi certitudini. Nu ştiu… Pur şi simplu, ea ne-a determinat să gândim.

În cameră se lăsă iarăşi tăcerea.

Bennett nu ştia ce să spună.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Mi se pare că în anul dinaintea venirii tale. De altfel, în anul acela Erin a locuit cu noi şi cu fetele, nu?

— Aşa este. Vreo zece luni.

— În felul acesta am ajuns să ne cunoaştem destul de bine. Fetele mele s-au îndrăgostit de ea. Eu unul n-o puteam suporta.

— Foarte amuzant, domnule preşedinte! pufni McCoy.

Îi făceau plăcere tachinările acelea glumeţe ale lui MacPherson. Trecuse mult timp de când se întâlniseră ultima dată… şi mai bine de un deceniu de când îi văzuse familia.

Când primise telefonul în Londra pentru a veni imediat în Colorado cu un avion Air Force pentru a se întâlni cu preşedintele, femeia nu fusese tocmai sigură ce se va întâmpla când va ajunge acolo. Dar după o noapte agitată în care încercase să doarmă într-o cameră cu cuşete suprapuse din baza Peterson, Erin petrecuse aproape o oră cu preşedintele la micul dejun, aflând toată povestea de la el între apeluri telefonice de la vicepreşedinte şi diverşi şefi de stat. După aceea, MacPherson o trimisese să se relaxeze câteva ore, aşteptând să-i fie „prezentată din nou” lui Bennett.

În mod straniu, McCoy începea treptat să se simtă ca acasă. Ideea de a fi în centrul unei misiuni de maximă importanţă pentru preşedintele Statelor Unite i-ar fi făcut extrem de mândri pe mama şi tatăl ei. Se străduia din răsputeri să se stăpânească şi să nu cedeze înaintea emoţiilor puternice care o străbăteau. Nu era însă uşor.

— Eu şi Julie o ştiusem pe micuţa Erin – în sfârşit, de acum

nu mai era chiar micuţă – încă… păi încă dinainte să se fi născut. Julie chiar organizase ceremonia ruperii turtei pentru ea în casa noastră cea veche din Cherry Creek, deşi nu mai ştiu exact când a fost asta.

— Îmi plăcea casa aceea, rosti McCoy privind în foc.

— Şi mie, încuviinţă MacPherson. Şi mie…

*

Unitatea 212 a armatei israeliene – *Sayeret Maglan* – era una dintre echipele speciale ultrasecrete şi mai bine antrenate din Israel.

Trei dintre piloţii ei şi opt membri ai comandoului operativ special se găseau deja pe poziţii. Cele două elicoptere militare Apache AH-64 construite de americani şi elicopterul Sikorsky Blackhawk porniseră motoarele şi puteau decola în orice clipă.

Baza aeriană ultrasecretă şi în majoritate subterană din Deşertul Negev era în stare de alertă generală. De aceea, când căpitanul Yarkon ţâşni pe uşa centrului de comandă, echipa lui era gata să intre în acţiune. Yarkon sări în compartimentul din spate al elicopterului Sikorsky şi ridică degetul mare, dând semnalul de plecare. În câteva clipe, cele trei aparate se înălţaseră şi dispăruseră fără urmă.

Zborul fără lumini, fără comunicaţii radio şi la altitudine joasă – la numai cincisprezece metri deasupra deşertului care se vedea ca o pâclă sub ei – ar fi fost terifiant pentru majoritatea oamenilor. Nu însă şi pentru Unitatea 212. Ani la rândul, bărbaţii aceştia se antrenaseră pentru asemenea operaţiuni prin munţii întunecaţi şi văile secate ameninţătoare din Negev, iar acum erau perfect încrezători în sine.

De fapt, se putea afirma că cei trei piloţi practic nici nu pilotau, ci doar supravegheau calculatorul de bord care făcea aproape toată treaba. La urma urmelor, israelienii perfecţionaseră arta zborului cu autopilot tocmai pentru ocazii ca aceasta.

La fiecare câteva luni – noaptea – armata israeliană lansa sonde computerizate extrem de sofisticate – în esenţă, minuscule avioane de recunoaştere fără echipaj – peste graniţele statului la altitudini incredibil de joase şi le pilotau

prin telecomandă spre puncte de rendez-vous prestabilite din ţări inamice.

Pe tot parcursul zborului, sondele colectau numeroase informaţii şi înregistrau tot drumul cu obiective pentru vedere pe timp de noapte, astfel că piloţii militari israelieni puteau ulterior să vizioneze de oricâte ori vroiau rutele pe care era posibil să zboare într-o bună zi. Strategia aceasta le permitea să înveţe toate fisurile, crevasele, pietrele, bolovanii, copacii şi şerpii pe care aveau să-i întâlnească pe traseu, până ce puteau zbura pe acolo cu ochii închişi sau în somn. La fel de important, sondele înregistrau toate ridicările, coborârile, virajele, accelerările şi frânările.

Datele erau apoi introduse în calculatoarele armatei israeliene şi recalculate, pentru a se conforma cu greutăţile diferite şi timpii de răspuns diferiţi ai altor avioane militare, care erau mai grele şi mai „rigide” decât sondele micuţe. Din calculatoare ieşeau după aceea CD-uri strict secrete care reproduceau cu precizie „partitura muzicală” a unui zbor peste liniile inamice către destinaţii punctuale. CD-urile puteau fi încărcate în orice clipă în calculatoarele unui aparat de zbor, iar software-ul special le citea şi reproducea instrucţiunile.

În noaptea aceasta, cele trei elicoptere silenţioase ale Unităţii 212 zburau după astfel de CD-uri peste Marea Roşie şi prin munţii neregulaţi şi neiertători ai Arabiei Saudite. Iar de data aceasta nu mai era un exerciţiu. Era o misiune reală.

*

Ali Kamal era în extaz.

Îşi găsise destinaţia nu departe de şoseaua 10, în baza adumbrită a unei dune masive de nisip înaltă de douăzeci de metri. Ajunsese la timp… cu trei minute înainte de termenul-limită, dar la timp. Echipa lui se pusese rapid în mişcare.

Prima acţiune era descărcarea cămilei germane, cea mai dificilă, ca muncă fizică brută şi timp necesar, dintre sarcinile lor. Dacă nu era bine făcută, nimic altceva nu mai conta. Dar Kamal nu-şi făcea griji.

În medie, echipele aveau nevoie de treizeci şi patru de minute şi optsprezece secunde, plus alte patru minute şi şase

secunde pentru terminarea celorlalte proceduri. Recordul de treizeci şi unu de minute şi douăsprezece secunde data din 1991.

Cu trei zile în urmă, echipa lui Kamal terminase în douăzeci şi opt de minute şi patruzeci şi şapte de secunde – un nou record şi motivul pentru care fusese aleasă de generalul Azziz tocmai pentru această misiune.

*

— Ceva veşti? întrebă premierul.

Revenise în adăpostul blindat al camerei de comandă, după ce vorbise la telefon cu o serie de membri ai cabinetului dintr-o altă încăpere a buncărului.

— Nu încă, domnule, răspunse ministrul Apărării, sorbind calm dintr-un pahar cu gheaţă şi suc proaspăt de portocale. Nu vă îngrijoraţi însă. Nu mai este mult.

Premierul în vârstă de şaptezeci şi şase de ani se aşeză, îşi puse ochelarii pentru citit şi începu să parcurgă ultimele rapoarte de informaţii primite de la Washington, Londra şi Paris. Coşmarul era în plină desfăşurare şi dacă americanii nu puteau sau nu doreau să acţioneze, putea fi nevoit s-o facă el însuşi.

*

Poate că de vină fusese aerul rece al nopţii.

În Irak era miezul nopţii şi temperatura scădea întruna în deşert. Poate că de vină fusese oboseala zilei petrecute în maşină, pentru a ajunge aici din Bagdad. Aşa ceva nu făcuse parte din antrenamentul echipei lui şi poate că ar fi trebuit să facă.

Poate că de vină fusese faptul că noile focoase pe care le primiseră erau mult mai grele decât cele pe care le folosiseră întotdeauna şi cu care se antrenaseră în trecut. Lucrul acesta păruse să fi creat un nivel de anxietate neaşteptat de ridicat printre oamenii lui, care nu se pripiseră şi se mişcaseră prea încet.

Sau poate că de vină fusese faptul că aceasta era prima lor misiune reală şi miza era mult mai mare. Ei toţi fuseseră prea tineri în anteriorul Război al Golfului.

Terminaseră misiunea, dar nu aveau să primească niciun premiu. Avuseseră nevoie de treizeci şi nouă de minute şi douăzeci şi una de secunde. Un eşec total.

Ali Kamal alergă la Range Rover şi-şi activă telefonul mobil. Peste zece secunde, forma un număr de telefon din Berlin. Acesta retransmise automat apelul la un număr de telefon din Johannesburg, Africa de Sud. De acolo fu retransmis la un număr de telefon din Sao Paolo, Brazilia. Acesta îl înaintă digital la un număr de la periferia Moscovei, care-l retransmise la Tanger, în Maroc.

În momentul acela, fu interceptat de staţia Gibraltar – un post de ascultare al reţelei de informaţii şi analiză Echelon aparţinând Agenţiei pentru securitatea naţională SUA de pe Stânca Gibraltar controlată de britanici – în drum spre Ministerul Apărării irakian, unde fu trimis în camera de comandă personală a lui Jamil Aljafari, adânc sub Bagdad.

— Scrisoarea este timbrată şi gata pentru poştă, rosti Kamal în farsi, deşi limba lui natală era araba.

— Lăudat fie Allah, rosti tot în farsi glasul de la celălalt capăt al firului. Expediază scrisoarea.

Kamal închise imediat telefonul şi-l aruncă pe bancheta din spate a iubitului său Range Rover. Toţi ochii erau îndreptaţi asupra lui şi el îşi concentră atenţia asupra echipei, deschizând în mod repetat pumnul şi arătându-le cele cinci degete răşchirate. Dispuneau de cinci minute pentru a încălzi racheta R-17 *Al Hussein* – o rachetă balistică proiectată de sovietici şi cunoscută în Occident sub numele „Scud B” – după care aşteptau semnalul lui de lansare.

Aceasta nu era o misiune umanitară, iar Kamal şi echipa lui nu lucrau pentru ONU. Dimpotrivă, ei uciseseră o întreagă echipă de asistenţă ONU cu câteva zile în urmă, azvârliseră cadavrele într-un lac şi le luaseră vehiculele, exact pentru momentul acesta.

Kamal şi secundul lui suiră în grabă duna de nisip, ca să folosească ochelarii pentru vedere pe timp de noapte şi să se asigure că nu fuseseră urmăriţi. Nu îşi făceau griji. După Războiul Golfului, Statele Unite şi aliaţii lor lansaseră peste

douăzeci şi opt de mii de misiuni aeriene peste deserturile acestea, dar nu găsiseră niciodată un lansator de rachete irakian mobil, şi cu atât mai puţin să distrugă vreunul. Cum ar fi reuşit? Vestul Irakului era un pustiu aspru şi inospitalier cu suprafaţa de şaptezeci şi cinci de mii de km². Mai uşor ar fi fost de găsit o picătură de apă în Oceanul Indian, decât să-i descopere pe ei, mai ales noaptea.

Desigur, americanii şi britanicii găsiseră şi distruseră câteva lansatoare de rachete fixe, dar niciunul mobil. Le-ar fi fost imposibil. Mai ales unul ascuns în interiorul unui transportor oficial ONU pentru alimente şi medicamente. Mai ales noaptea.

Tânărul şef de echipă nu-şi putu ascunde zâmbetul pe măsură ce se apropia de coama dunei, deşi ochii şi faţa îi erau complet acoperite de nisip şi-l usturau îngrozitor. Poate că avea să fie decorat personal de preşedintele Aljafari cu o medalie de onoare.

Un fior de surescitare îi străbătu trupul. Privi din nou în spate şi-şi văzu secundul la douăzeci de metri în urmă, sorbind o înghiţitură de apă din bidonaş şi străduindu-se să-şi clătească nisipul din gură. Se uită mai departe şi mai jos şi-şi zări echipa în lumina farurilor Range Roverurilor. Bărbaţii îi făcură semn că erau gata. Racheta era pregătită. Ei erau pregătiţi.

Istoria putea să înceapă.

Kamal îşi ajustă ochelarii pentru vedere pe timp de noapte şi se lipi cât mai mult cu abdomenul de nisip. Se târî cu grijă către coama dunei care se afla la numai un metru şi jumătate depărtare. De cealaltă parte se găseau Valea Iordanului, Iordania, Palestina, Israelul şi marea. Inima îi bubuia de fericire şi mândrie.

Apoi auzi zgomotul.

Kamal se uită cu grijă peste dună şi-şi activă ochelarii.

Şocul imaginii pe care o văzu îl încremeni.

Dacă ar fi stat în picioare, capul i-ar fi fost retezat de elicopterul Apache israelian care se afla la nici doi metri deasupra lui.

Instinctiv, Kamal se aruncă pe nisip, privi în jos la echipa lui şi încercă să ţipe. Dar nu putu. Şi nu ar fi contat, nici dacă ar fi

făcut-o. Nimeni nu l-ar fi putut auzi peste vuietul rotoarelor. Reuşi să distingă expresiile de pe feţele oamenilor săi. Nu era teamă, ci stupoare. Iar după aceea, moartea.

Mitralierele de calibrul 30 mm ale elicopterului Apache începură să tragă. Foc şi fum se revărsă din ele, când gloanţele trasoare îi sfârtecară pe oamenii lui Kamal în bucăţele de vapori însângeraţi. Două rachete Hellfire ghidate prin laser izbiră iubitul său Range Rover şi pe cel de alături, făcându-le să erupă într-un glob mare de foc care-l lăsă pe Kamal urlând şi zvârcolindu-se de durere, străduindu-se cu disperare să-şi scoată ochelarii pentru vedere pe timp de noapte.

Alt Apache apăru brusc, ca din senin. Încă două rachete Hellfire explodară în celelalte Range Roveruri. Apoi două rachete loviră camionul Daimler-Benz, care detonă de asemenea într-o sferă asurzitoare de flăcări, alimentată de sutele de litri de combustibil diesel.

Deoarece toţi oamenii din echipa lui Kamal erau morţi sau muribunzi, elicopterul Sikorsky ateriză în apropiere şi opt membri ai comandoului israelian în frunte cu căpitanul Jonah Yarkon ţâşniră afară. Se repeziră să asigure racheta Scud şi să-i demonteze focosul.

Kamal continua să urle de durere, dar niciun israelian nu-l putea auzi peste bubuiturile exploziilor şi vuietul celor trei elicoptere. El încercă pe pipăite să-şi scoată arma de sub braţ, dar în clipa aceea pilotul primului Apache îşi răsuci elicopterul – mereu în căutare de inamici – şi-l văzu pe tânărul de douăzeci şi şase de ani zvârcolindu-se sălbatic pe duna de nisip.

Prin împingerea unui comutator şi o apăsare a degetului mare, pilotul curmă chinurile lui Ali Kamal, deşi se îndoia sincer că bărbatul ar fi ajuns în braţele celor şaptezeci de hurii din Paradis.

Cele două Apacheuri se îndepărtară, lărgind cordonul de securitate pentru cei de la sol şi-şi activară radarul de mare putere, pentru a căuta alte lansatoare mobile de Scud – sau aparate de zbor – în preajmă. Nu văzură însă nimic. Deşertul era liniştit.

După şase minute, comandoul – purtând echipament

protector, ochelari, glugi şi mănuşi – detaşă focosul de restul rachetei, îl introduse într-o ladă bine izolată şi ermetic închisă şi o sui în Sikorsky.

Elicopterul se ridică, se alătură Apacheurilor şi porniră spre casă, lăsând încărcături explozive comandate de temporizatoare care să detoneze şi să distrugă restul rachetei Scud B şi al lansatorului ei, la numai câteva secunde după ce forţa de intervenţie israeliană se îndepărtase de zonă.

— Cornetul de îngheţată e la rece, rosti căpitanul Yarkon într-un radiotelefon cu codificare digitală, unica lui transmisie din noaptea aceea.

Rămânea doar întrebarea: Ce aromă avea îngheţata?

9

În condiţii obişnuite, drumul cu trenul de la Viena la Moscova durează cincizeci şi două de ore.

Este însă mai mult decât o călătorie lentă, greoaie şi tăcută peste câmpuri acoperite de zăpadă, cătune, sătucuri şi Munţii Carpaţi. Este o întoarcere în timp spre inima întunericului.

Ţinând în mâinile îngheţate o cană plină cu ceai rusesc fierbinte, pâine neagră caldă şi o farfurie de caşă din care ies aburi, poţi să stai la măsuţa din compartimentul vagonului de dormit, să joci cărţi, să fumezi, să te pierzi într-un roman sau pur şi simplu să te uiţi la tavan fără să te gândeşti la nimic, ori să faci câte puţin din toate acestea. Dacă însă vei trage cu ochiul prin ferestrele murdare şi pătate ale compartimentului care provoacă claustrofobie, vei vedea un meleag trist şi obosit de război, marcat de cicatricele ocupaţiei germane şi ale sufocării sovietice.

Vei trece prin Bratislava, capitala săracă, dar mândră a Slovaciei, un oraş al comerţului, istoriei şi învăţământului, întemeiat de romani şi celţi şi ocupat în cele din urmă de slavi în secolul al VIII-lea, având acum o populaţie de aproape o jumătate de milion de oameni.

În 1805, Napoleon şi Francisc al II-lea au semnat aici tratatul de la Pressburg după bătălia de Austerlitz, consemnând o pace mult aşteptată.

Tot aici a fost ratată în mod tragic şi de puţin o altă reuşită umanitară. În 1942, cu cinism sau poate nu, naziştii i-au oferit rabinului Weissmandl şi lui Gisi Fleischmann posibilitatea de a răscumpăra un milion de evrei întemniţaţi, pe care îi aştepta camera de gazare, în schimbul a două milioane de dolari. Dar rabinul, Fleischmann şi colegii lor n-au putut convinge pe nimeni din Occident să adune banii respectivi. Poate să fi fost vorba despre indiferenţa împietrită a Vestului. Poate să fi fost teama că germanii vor încălca înţelegerea şi vor utiliza banii pentru înfrângerea Aliaţilor. În sfârşit, poate să fi fost vorba

despre cu totul altceva. Cert este faptul că banii n-au fost plătiţi niciodată şi un milion de suflete şi-au găsit sfârşitul.

În călătoria către Moscova, veţi trece de asemenea prin Liov, cel mai mare oraş din vestul Ucrainei. Cu piaţa lui largă, în aer liber, şi cu bisericile ortodoxe care stau gata să cadă după ce au supravieţuit cu greu epocii ateismului, Liov poate părea un oraş încremenit într-un timp apus.

Când vremea este mai caldă, în parcurile cu adevărat superbe, străjuite de copaci, *babuşkile* se joacă cu nepoţii lor. Mame tinere îşi plimbă pruncii. Bătrânii joacă şah şi domino. Există un sentiment comun de familie şi credinţă, care joacă rolul unui liant ce ţine laolaltă această societate veche de şapte secole. Dar hainele sunt cenuşii, lipsite de culoare şi par desprinse din America anilor 1930. Maşinile şi camioanele sunt vechi şi inestetice, ca o scenă alb-negru dintr-un serial de la începuturile televiziunii. Vitrinele sunt simple şi neatrăgătoare – nu există neon, reclamele sunt rare, numele de branduri puţine şi se zăresc doar firme simple cu „Brutărie", „Farmacie" şi „Măcelărie", deşi rafturile sunt aproape goale.

Întregul oraş degajă atmosfera din culisele Hollywoodului în timpul turnării unei pelicule din perioada crizei economice. Iar Liov, ca majoritatea aşezărilor din regiune, are istoria tristă şi spiritul rănit.

Oraşul a fost ocupat de naziţti între 1941 şi 1944 şi a avut parte de mii de evrei strânşi în lagăre de concentrare, când SS-ul şi Gestapo-ul au început exterminarea acestora. Şi de parcă asta n-ar fi fost îndeajuns, Armata Roşie sovietică a apărut pentru a „elibera" Liovul în numele comunismului, ucigând, schilodind şi înrobind cetăţenii deja traumatizaţi şi trimiţându-i pe toţi într-un nou război – Războiul Rece, o nouă epocă de ghetouri şi gulaguri. Oraşul şi-a schimbat atât de des stăpânii, încât practic are patru nume diferite: Lviv în ucraineană, Lvov în rusă, Lwów în poloneză şi Lemberg în germană.

În cele din urmă, călătoria cu trenul vă va aduce la marginea Ucrainei răvăşite de germani şi de sovietici şi veţi ajunge la graniţa rusă. Vă vor întâmpina un uriaş foişor de pază, garduri de sârmă ghimpată şi reflectoare. Câteva zeci de soldaţi în

uniforme şi căciuli verzi din lână, cu fireturi roşii şi însemne de armă aurii, înarmaţi cu pistoale automate şi ţinând în lesă câini-lup, par desprinşi direct din *Nimic nou pe Frontul de Vest.*

Soldaţii urcă în tren pentru a verifica paşapoartele şi vizele, ca şi pentru a inspecta toate compartimentele de sus până jos şi toţi pasagerii din cap până-n călcâie, ba chiar şi motoarele şi cablurile de sub vagoane, căutând obiecte de contrabandă, droguri, arme şi bombe, şi, mai recent, antrax şi alte arme la modă.

Mulţumiţi că totul s-a încheiat cu bine, îi conduc după aceea pe pasageri la clădirea vămii, destul de mare, amplasată dincolo de graniţă, aglomerată, încinsă şi cu aer stătut. Este ultima ocazie de a cumpăra un ziar şi a da un telefon, de a lua ceva de mâncat şi băut şi de a utiliza o toaletă ceva mai curată, deşi curat este un termen foarte relativ în Rusia. În cele din urmă soseşte momentul reîmbarcării în tren pentru a parcurge cei peste trei sute de kilometri ai marelui „grânar" rusesc spre capitala situată pe tulburele râu Moscova.

Diferenţa între intrarea în Rusia cu trenul şi intrarea cu avionul o reprezintă relaxarea remarcabilă de la graniţe în epoca de după Războiul Rece, o fisură pe care cei patru „călăreţi" o exploatară fără şovăială.

Cândva, frontierele sovietice erau impenetrabile. În prezent, frontierele ruseşti sunt ca şvaiţerul.

Călătoriile prin intermediul aeroporturilor, către est ori vest, implică trecerea pe lângă videocamere şi echipamente ultramoderne de supraveghere, aşa cum este software-ul de recunoaştere facială, dar şi pe lângă experţi antitero care sunt în permanentă stare de alertă, verificând minuţios pasagerii cu listele expediate de FBI, serviciul secret rus FSB (Federalnaya Sluzhba Bezopasnosti) şi Interpol, actualizate zilnic, uneori chiar din oră în oră. Pe de altă parte, este relativ uşor să traversezi incognito îndepărtatele graniţe ruseşti care se întind pe unsprezece fusuri orare, păzite de soldaţi prost îmbrăcaţi şi prost plătiţi, mai interesaţi în a se îmbăta decât de a-i controla pe toţi amărâţii care nu au bani să ia avionul până la Moscova.

Introducerea de arme în ţară nu este simplă, dar este simplu

să introduci indivizi antrenaţi şi dispuşi să le folosească, iar în interiorul Rusiei există mai mult decât suficiente arme. Asta este tot ceea ce contează cu adevărat.

La urma urmelor, Federaţia Rusă acoperea peste douăzeci şi opt de milioane de kilometri pătraţi de teritoriu, aproape de două ori mărimea Statelor Unite. Iar într-o epocă de lipsuri şi foamete, puţini sau poate chiar niciunul dintre cei o sută cincizeci de milioane de cetăţeni nu se gândeau la cei care doreau să intre în ţara lor, sau cel puţin la cei care o făceau cu automobile, camioane sau trenuri. În loc de aşa ceva, majoritatea se gândeau, chiar de mai multe ori pe zi, cum să facă să iasă ei înşişi. Iar aceasta era o asemenea zi.

*

— Domnule preşedinte, trebuie să vă mutăm imediat, rosti agenta Sanchez.

— De ce? Ce se întâmplă?

— La telefon este Şah-mat. A adunat Consiliul securităţii naţionale şi evenimentele se precipită, răspunse Sanchez în vreme ce ea şi ceilalţi agenţi împinseră scaunul cu rotile, scoţându-l din cabinetul privat şi ducându-l în sala de conferinţe alăturată.

Îi aşteptau deja Corsetti, Iverson şi Black, ca şi generalul David Schwartz, comandantul NORAD.

— Bennett, McCoy, mişcaţi-vă fundurile încoace! răcni preşedintele, când Sanchez îl instală în spatele mesei de stejar din capătul încăperii.

Prânzul de Ziua Recunoştinţei dispăruse de mult. Pereţii anterior simpli şi neîmpodobiţi fuseseră acoperiţi cu ecrane video, monitoare de calculatoare şi o hartă Stare Ameninţare de înaltă tehnologie a mapamondului de un gen pe care Bennett nu-l mai văzuse până atunci. Până şi tăblia mesei de conferinţe fu rapid demontată de personalul NORAD, dezvăluind patru console de telefoane cu linii protejate – câte una pe fiecare latură a mesei – şi laptopuri legate în reţea, care permiteau tuturor participanţilor să citească simultan şi în timp real informaţii legate de starea de ameninţare şi să scrie mesaje instantanee, fără a fi nevoie să intervină cu glas tare dacă se

aflau în mijlocul unei conferinţe.

Bennett ridică ochii spre peretele de deasupra principalului ecran video, la cele douăsprezece ceasuri digitale, câte unul pentru fiecare fus orar major. Acum era ora 19.13 la NORAD, 21.13 la Washington, 4.13 în dimineaţa zilei următoare în Ierusalim.

— Uluitor, şopti el către Erin când se aşezară lângă Black. Tu ai mai văzut aşa ceva vreodată?

— De unde crezi că m-am inspirat pentru micul nostru centru de comandă din Londra? îi răspunse femeia tot în şoaptă.

Bennett se uită la ea o clipă.

— Eu unul crezusem că ai văzut prea multe filme cu James Bond.

Toţi erau gata.

Cu excepţia preşedintelui şi a secretarului Iverson, întreg Consiliul securităţii naţionale era strâns în Centrul Operativ de Urgenţă de sub Casa Albă: vicepreşedintele Oaks; Marsha Kirkpatrick, consilierul pentru securitatea naţională; Burt Trainor, secretarul Apărării; Tucker Paine, secretarul de stat; Jack Mitchell, directorul CIA; Neil Wittimore, procurorul general; generalul de armată Ed Mutschler, preşedintele comitetului mixt al şefilor de Stat-Major; şi câte un consilier pentru fiecare. Spre deosebire de Forţa de acţiune antitero, nu erau prezenţi directorii FBI şi al serviciului secret, dar amândoi aşteptau în cabinetele lor, gata să intervină dacă ar fi fost solicitaţi.

Vicepreşedintele începu imediat:

— Domnule preşedinte, în primul rând – cum vă simţiţi?

— Perfect. Aţi primit toţi raportul medical despre mine?

— Da. Chuck vrea să ştie dacă îl putem trimite mass-media?

— Bineînţeles. Oamenii trebuie să cunoască toate datele, pentru a înţelege exact cât de violent ne pregătim să ripostăm. Marsha?

— Da, domnule preşedinte?

— Sună-l pe Marcus Jackson de la *Times.* Informează-l despre starea mea şi trimite-i cu grad de exclusivitate o copie a

raportului medical – ca „sursă guvernamentală de înalt nivel”. Vreau să pară drept o scurgere de informaţii deliberată, calculată, un mesaj adresat lumii că noi considerăm aceste atacuri teroriste ca fiind un preludiu al războiului.

— Am înţeles.

— Bun. Asigură-te că Jackson are toată povestea şi că este o ştire mare, de pagina întâi. *Times* o publică pe Web în jur de miezul nopţii, ora voastră. În clipa în care apare pe Web, pune-l pe Chuck să sune corpul de presă ataşat la Casa Albă, cazat actualmente la Peterson, şi să-i anunţe pe ziarişti că va face o informare completă la ora 4.00-6.00, ora Coastei de Est. Vreau ca mâine dimineaţă toate emisiunile TV şi radio să vorbească despre starea preşedintelui care de fapt este gravă şi despre faptul că surse guvernamentale de înalt nivel pomenesc despre posibilitatea unei riposte masive.

— Domnule preşedinte, sunt Tucker.

— Da, Tuck.

— Este realmente înţelept? Ar trebui să fim atenţi să nu inflamăm situaţia.

— Domnule secretar, mă poţi vedea? În clipa aceasta, sunt pe ecranul vostru video?

— Da, domnule preşedinte.

— Atunci, cu tot respectul – despre ce naiba vorbeşti?

— Domnule preşedinte… nu putem transforma asta într-o răzbunare personală. Aici nu este vorba despre dumneavoastră.

— Nu, Tucker, ai dreptate, răspunse MacPherson făcând un efort suplimentar, pe care Bennett îl văzu foarte bine, de a rămâne calm, aici nu este vorba despre mine. Este vorba despre instituţia prezidenţială a Statelor Unite! Este vorba despre securitatea guvernului nostru şi despre poporul nostru. Este vorba despre familia regală britanică. Este vorba despre premierul canadian. Este vorba despre familia regală a Arabiei Saudite.

— Ceea ce vreau să vă spun, domnule…

— Ştiu ce vrei să spui, Tucker. Şi nu sunt deloc de acord. Noi nu inflamăm situaţia, domnule secretar. Situaţia este inflamată. Noi reacţionăm pur şi simplu faţă de un război care ne-a fost

impus. Şi nu este vorba despre nicio greşeală în privinţa asta: acesta este un război. Noi suntem în război. De acum nu mai este un război împotriva terorismului, ci împotriva ţării sau ţărilor care au făcut asta. Vom răspunde prin forţă şi vom lovi nemilos. Am fost clar?

Toţi cu excepţia secretarului de stat încuviinţară fără un cuvânt.

Tucker Paine arăta de parcă fusese lovit cu pumnul în stomac. Era umilit de felul în care tocmai fusese respins de preşedinte, dar nu îndrăznea să se ridice şi să plece. Potrivit aprecierii sale, situaţia se deteriora rapid. Nu prevalau minţile detaşate, emoţiile directe erau la putere.

— Jack, ce ai pentru mine? continuă preşedintele.

Kirkpatrick ieşi pentru o clipă din sală ca să vorbească cu Marcus Jackson de la *New York Times*.

— Domnule preşedinte, CIA este convinsă că evenimentele din ultimele treizeci şi şase de ore nu sunt acte de terorism, rosti Mitchell, ci acţiuni de război.

Directorul CIA captase atenţia generală şi începu să enumere metodic dovezile adunate de echipa lui.

— În ultimele treizeci şi şase de ore, irakienii ne-au doborât trei avioane de recunoaştere. Ei pregătesc unităţi motorizate şi mobilizează forţele Gărzii Republicane. Trimit unităţi de recunoaştere spre graniţele cu Kuwait şi Arabia Saudită. Şi-au trecut bombardierele în stare de alertă la sol. Străzile din Bagdad sunt pustii. În ultimele douăsprezece ore, niciun automobil sau camion n-a ieşit din oraş – cu excepţia convoiului cu ajutoare ONU către Iordania. Iar Jamil tocmai a ţinut un discurs ieşit din comun. Permiteţi să vă citez din el: „Fraţi arabi, dacă nu putem recuceri gloria Palestinei, de la râu la mare şi de la mare la râu, cu Al Quds, bijuteria coroanei ei, atunci va trebui să nimicim invadatorii sionişti de pe faţa pământului. Vom îngheţa sângele în venele criminalilor invadatori şi ocupanţi sionişti, iar apoi îl vom opri să mai curgă. Nu doresc să fac decât ceea ce-l bucură pe Allah şi aduce glorie naţiunii noastre arabe. Allah nu va dezamăgi poporul arab şi noi vom triumfa. Allah este cel mai mare! Allah este cel

mai mare! Allah este cel mai mare! Umiliţi inamicii imperialişti şi sionişti ai naţiunii noastre! Allah să-i blesteme pe evrei!” Am încheiat citatul.

— Jack, eşti sigur în privinţa traducerii?

— Da, domnule preşedinte. Tocmai am primit-o de la Agenţia pentru securitate naţională. Alarmant este faptul că limbajul este aproape exact acelaşi pe care Jamil l-a folosit în trecut în discursurile ţinute la întrunirea Ligii Arabe. Diferenţa esenţială asupra căreia mi-au atras atenţia oamenii mei este că în trecut Jamil vorbea despre „eliberarea” Palestinei. Acum el vorbeşte despre nimicirea sionismului de pe faţa planetei.

— Şi?

— Încă nu putem da un răspuns cert. Avem nevoie de mai mult timp pentru a-l analiza. Nu încape totuşi îndoială că retorica lui Jamil este mai înfierbântată decât a fost vreodată. El pare să fie realmente agresiv şi asta nu-i bine. În plus, echipa mea se teme că Jamil devine disperat şi iraţional.

— Cum se poate şti aşa ceva? se încruntă MacPherson.

— Întrebarea este de bun-simţ, domnule preşedinte, dar întotdeauna trebuie ţinut seama de unele dovezi circumstanţiale neliniştitoare. Acum optsprezece luni, Contrainformaţiile britanice au interceptat o convorbire telefonică între medicul personal al lui Jamil Aljafari şi tatăl medicului. Convorbirea a fost criptică, dar a părut să sugereze ca Jamil tocmai fusese diagnosticat cu cancer la prostată în stadiu terminal. Apoi, acum nouă luni, fiul cel mai mare al lui Jamil, Bashir, a murit într-un accident de maşină lângă Samarra. Nu credem că a fost vreun atentat sau ceva similar. La patruzeci şi cinci de ani, Bashir era pasionat de maşini rapide şi amante de o noapte. Nu suntem însă siguri. Analiştii noştri cred însă că moartea lui l-a afectat foarte mult pe Jamil. El îl pregătise pe Bashir pentru a-i urma şi este posibil să dea vina pe noi sau pe israelieni pentru cele întâmplate. Dacă mai ţineţi minte, în trecut, cineva – nu ştim cine, nu am fost noi şi credem doar că ar fi fost vorba despre iranieni – a încercat într-adevăr să-l asasineze pe Bashir. Atentatul a eşuat, dar opt gloanţe l-au paralizat parţial.

— Zi mai departe.

— Poate că vă amintiţi, peste alte două luni şi jumătate, fiul cel mai mic al lui Jamil, Hamid, a fost ucis în urma exploziei unei maşini capcană în centrul Bagdadului. Credem că a fost vorba despre mâna unei facţiuni rebele a kurzilor. Asta este însă lipsit de importanţă. Suntem convinşi că, indiferent cine ar fi fost adevăratul responsabil, Jamil vă învinuieşte pe dumneavoastră şi pe premierul israelian Doron. Problema este că Jamil are şaptezeci şi trei de ani şi e pe moarte. Nu are fii, nici urmaşi direcţi. Nu există o linie directă de succesiune. Nu are cui să transmită puterea. Dacă el crede într-adevăr că zilele îi sunt numărate, nu se poate şti de ce ar fi în stare.

MacPherson rămase tăcut, sobru şi distant.

— Ce-i cu avionul G4? întrebă el, schimbând brusc subiectul. Există vreo dovadă a implicării Irakului?

— Da, răspunse Mitchell. Canadienii tocmai i-au descoperit pe cei doi piloţi ai avionului care v-a atacat. Legaţi şi cu căluşuri, au fost aruncaţi într-un container pentru gunoaie, lângă un hotel din Toronto, în apropierea aeroportului.

— Dumnezeule!

— I-am găsit de asemenea pe cei trei directori din domeniul petrolier care ar fi trebuit să se afle la bord.

Acelaşi lucru: legaţi, căluşuri şi abandonaţi în pădurea de lângă aeroport.

— Prin urmare, avionul n-a fost deturnat în timpul zborului.

— Nu tocmai.

— Aveţi idee cine a făcut-o?

— Da, încuviinţă Mitchell. Indivizii respectivi apar pe casetele videocamerelor de securitate.

— Cine au fost?

— Doi bărbaţi, îmbrăcaţi în hainele pilotului şi copilotului lui G4. Imaginile sunt clare: una provine de la o videocameră ce acoperea uşa din faţă a terminalului privat, iar alta de la videocamera din spatele ghişeului, unde au semnat chitanţa unui card de credit – furat, bineînţeles – cu care au plătit combustibilul.

— Numele lor, Jack! Ştii vreun nume?

— Am confruntat înregistrările cu bazele noastre de date. N-o să credeţi cine-a ieşit!

— Cine?

— Daoud Maleek şi Ahmed Jafar. Ambii sunt membri ai Al-Nakbah, „Dezastrul”, gruparea şiită, înfiinţată iniţial de iranieni pentru a lupta în războiul din Cecenia şi condusă în prezent de Mohamed Jibril.

— Cel care vrea să-i ia locul lui bin Laden? întrebă vicepreşedintele.

— Exact.

— Bun, zi mai departe, spuse MacPherson.

Lui Bennett nu-i venea să-şi creadă urechilor ce auzea. Era departe de Wall Street, fascinat de discuţie şi tot mai neliniştit despre direcţia în care ar fi putut să ajungă, îşi umplu un pahar cu apă şi, prin gesturi, le oferi şi celorlalţi. Cu excepţia lui McCoy, toţi îl refuzară.

— Îi urmăream pe Maleek şi Jafar de câţiva ani şi aveam un raport destul de solid, potrivit cărora ei s-ar fi aflat într-o tabără de instruire din Munţii Ural. În mod vădit, lucrurile stăteau altfel.

— În mod vădit…

— Mai ştim însă că Jamil Aljafari îl finanţase pe Mohamed Jibril.

— Mi s-a părut că ai spus că era finanţat de iranieni, interveni Kirkpatrick.

— Iranienii au fost primii care au dat bani Al-Nakbah pentru a lupta împotriva ruşilor în Cecenia. Al-Nakbah a primit de asemenea fonduri de la facţiunea ultranaţionalistă a lui Iuri Gogolov din Rusia.

— „Ultranaţionalistă”? repetă procurorul general. Zi-le mai bine fanatici fascişti.

— Aşa este.

— Să ne ferească Dumnezeu ca Gogolov să ajungă vreodată următorul ţar al Rusiei, adăugă procurorul general.

— Subscriu, aprobă Kirkpatrick.

— De ce este Gogolov implicat? întrebă preşedintele.

— Situaţia este puţin mai complicată. Gogolov este rus, dar

urăşte actualul guvern rus condus de preşedintele Vadim. El îl consideră pe Vadim un trădător, care este prea apropiat de Vest. Prea amabil cu Israelul. Prea moale cu evreii ruşi care imigrează în Israel. Gogolov este furios că dumneavoastră şi Vadim v-aţi apropiat atât de mult în ultimii ani şi mai ales că am colaborat atât de strâns pentru a distruge Al-Qaeda şi pe talibani. El este gata să finanţeze orice grup de rebeli sau terorişti care l-ar putea slăbi pe Vadim, incluzând aici Al-Nakbah.

— Perfect, Jack. Acum, leagă firele. Ce-nseamnă toate astea?

— Domnule preşedinte, Mohamed Jibril şi Al-Nakbah au primit ajutoare de la mai multe surse, printre care iranienii şi Gogolov. În ultimii ani însă, majoritatea banilor lui Jibril – cam şase milioane de dolari – au venit din Irak. Mai exact de la mâna dreaptă a lui Jamil Aljafari, generalul Khalid Azziz, şeful Gărzii Republicane. În felul acesta, Irakul este legat direct de atentatul împotriva dumneavoastră.

— Toate datele acestea sunt sigure? întrebă Kirkpatrick.

— Nu sunt genul de dovezi cu care să mă prezint în faţa tribunalului, nu încă. Dar sunt destul de puternice. Acum optsprezece luni, i-am fotografiat pe Maleek şi Jafar în Berlin.

Imaginile celor doi apărură pe ecranul video.

— La momentul acela nu făcuseră nimic, dar se întâlniseră în Praga cu un agent al spionajului irakian, cu care discutaseră mai mult de patru ore într-un hotel.

Alte imagini apărură pe ecran.

— Ne-au trezit curiozitatea şi de aceea i-am urmărit până în Madrid, unde au rămas două luni. Primeau întruna transferuri din Berlin şi Praga, bani spălaţi printr-o bancă elveţiană din Basel. Sumele proveneau însă din plăţi făcute pentru ţiţei irakian vândut ilegal pe piaţa neagră, prin încălcarea embargoului impus de ONU. În privinţa aceasta, avem toate documentele acuzatoare. De acolo au rezultat cele şase milioane. După aceea, Maleek şi Jafar au plecat la Cairo. Credem că destinaţia lor era Bagdadul. Atunci le-am cerut egiptenilor să-i aresteze.

— De ce nu i-am arestat chiar noi?

— Nu aveam destule dovezi pentru a-i reţine, domnule preşedinte. Însă dumneavoastră tocmai îi ameninţaserăţi pe egipteni cu stoparea ajutoarelor străine şi ei se găseau în dispoziţia de a ne ajuta.

— Atunci cum au scăpat? întrebă MacPherson.

— Chiar doriţi să ştiţi?

— Jack…

— N-o să fiţi încântat.

— Nici acum nu sunt încântat.

— Maleek şi Jafar au fost eliberaţi în ziua în care primul ajutor american a intrat în contul din Cairo.

— Cred că mă iei peste picior.

— Nu, domnule preşedinte. Bazându-mă pe instincte, îl pusesem pe şeful oficiului nostru din Cairo să dea nişte telefoane înainte de autorizarea transferului. Ştiţi… ca să-i anunţăm că suntem cu ochii pe ei.

— Şi?

— Şi a primit un răspuns abia a doua zi… mai exact spre seară. În momentul acela, cei doi dispăruseră. Bineînţeles, egiptenii şi-au turnat cenuşă în cap.

— Sunt convins.

— Unde au plecat Maleek şi Jafar?

— În privinţa asta nu suntem foarte siguri, dar credem că au revenit în Bagdad, via Khartoum. Avem fotografii ale unui avion Gulfstream care a aterizat a doua zi în Khartoum, a realimentat şi a decolat către Bagdad.

Fotografiile respective apărură pe alt ecran.

— Un Gulfstream, zici?

— Exact. Nu am reuşit să vedem pe cineva de la bord – n-a coborât şi n-a urcat nimeni – fiindcă avionul doar a realimentat. Nu aveam destui agenţi de teren pentru a putea face ceva şi, chiar dacă am fi avut, nu aveam absolut nicio autorizaţie.

Preşedintele se lăsă pe spate în scaunul cu rotile şi se strădui să-şi găsească o poziţie confortabilă.

— Ce-i cu Londra, Paris şi Riyadh? Ce ştim despre operaţiunile respective?

— Nimic… deocamdată. Suntem norocoşi că avem deja

atâtea date.

MacPherson aprobă din cap, îşi examină însemnările şi sorbi puţină apă.

— Jack, vreau să înţeleg limpede nişte lucruri. Cei doi indivizi care au încercat să mă asasineze au fost identificaţi clar?

— Da, domnule preşedinte.

— Şi noi ştim sigur că erau adjuncţii lui Jibril şi Al-Nakbah?

— Da.

— Şi suntem convinşi că Al-Nakbah a fost înfiinţată cu bani de la iranieni şi ultranaţionaliştii ruşi, dar că în ultimii doi ani a primit majoritatea fondurilor de la Irak?

— Da.

— Că Maleek şi Jafar au fost în Bagdad acum câteva luni?

— Da.

— Altceva?

— Domnule preşedinte, suntem îngrijoraţi în legătură cu o interceptare recentă a Agenţiei pentru securitate naţională.

— Despre ce-i vorba?

— O convorbire telefonică interceptată prin facilitatea lui Echelon din Gibraltar. Suntem aproape siguri că a provenit din deşertul din vestul Irakului.

— Cine sună pe telefonul mobil în toiul nopţii din deşert?

— Asta este şi întrebarea noastră. Este lipsit de logică. În plus, cam cu o oră înainte de a intercepta convorbirea respectivă, unul dintre sateliţii noştri militari a primit o solicitare GPS din vestul Irakului. De la un vehicul de pe şoseaua 10 care duce la Amman. Singurele vehicule despre care ştim că ar fi călătorit pe şoseaua aceea erau cele dintr-un convoi de ajutoare ONU: un camion mare şi patru Range Roveruri. Convoiul a dispărut însă fără urmă.

— Ce s-a spus în convorbire?

— Vom afla în câteva minute.

— Tu ce crezi că se întâmplă?

— Cu toată sinceritatea, domnule preşedinte, încă nu ştiu. Ţinând însă seama de toate acţiunile irakienilor, am un sentiment neplăcut. Încercăm să dăm de urma celor întâmplate

şi imediat cum aflăm ceva vă informez.

MacPherson avea dureri serioase, care se înteţeau. Şopti ceva agentei Sanchez, apoi se adresă grupului:

— Îmi cer scuze, dar realmente nu mă simt bine. Cred că trece efectul medicamentelor. Vă propun să luăm o pauză ca să vorbesc cu medicii. Reluăm peste câteva minute. De acord?

— Nicio problemă, domnule preşedinte, rosti Oaks. Ne reîntâlnim în cincisprezece minute.

*

După paisprezece minute, Marsha Kirkpatrick reintră în Centrul operativ de urgenţă din Casa Albă.

Peste o clipă, agenta Sanchez împinse căruciorul în care se afla preşedintele înapoi în sala de conferinţe de la NORAD. Punctualitatea lui MacPherson era legendară şi consecventă, în ciuda medicaţiei. Şedinţa Consiliului securităţii naţionale reîncepu.

— Marsha, vreau să încep cu tine, rosti prompt preşedintele. Ce noutăţi ai?

Kirkpatrick îşi turnă cafea în ceaşcă.

— Domnule preşedinte, tocmai am terminat de vorbit cu Jackson. Salivează de încântare. Articolul va fi bineînţeles pe pagina întâi, cu titlu pe jumătate de pagină.

— Ce va scrie?

— N-a vrut să-mi spună, dar cred că veţi fi mulţumit.

Preşedintele îl privi pe Oaks.

— Bill, când am fost eu ultima dată mulţumit de un articol al lui Marcus Jackson?

— Habar n-am.

— După Războiul Golfului, când v-a realizat un profil pentru *Denver Post,* interveni Bennett.

Toţi îl priviră de parcă ar fi rostit o blasfemie de faţă cu papa. Black şi McCoy se strâmbară la unison. O clipă nimeni nu rosti niciun cuvânt, după care Kirkpatrick rupse tăcerea.

— Domnule Bennett, vă aflaţi aici ca o favoare, nu ca participant, vorbi ea pe un ton care-l făcu pe bărbat să se simtă ca un copil pe care tatăl lui tocmai l-a anunţat că era pedepsit să nu mai iasă o lună din casă.

— Aşa este, spuse MacPherson, dar are dreptate. Jackson a fost o dată amabil cu mine. De atunci a fost un… ei bine, un idiot şi jumătate.

— Un cretin absolut, adăugă vicepreşedintele.

— Videoconferinţa asta este pe linie protejată, nu? făcu preşedintele.

— Ar fi preferabil, replică Oaks.

Râseră toţi.

Bennett îşi reveni treptat în fire. Mai bine să te vadă, decât să te audă, gândi el. Aici vorbeau între ei băieţii din ultima clasă, pe când el era doar un boboc cu caş la gură.

— Bun. Să revenim la treabă. Jack, ce noutăţi mai ai despre convorbirea interceptată?

— Am primit transcrierea ei.

— Perfect. Cum sună?

— Era în farsi.

— Care era conţinutul?

— Apelantul a spus: „Scrisoarea este timbrată şi gata pentru poştă.” Doar atât. I s-a răspuns: „Lăudat fie Allah. Expediază scrisoarea.” Se aud apoi nişte paraziţi şi asta e tot.

— Doar atât? întrebă preşedintele. Şi? Ce ne spune asta?

— Într-o zi obişnuită, nimic, răspunse Mitchell, într-o zi obişnuită, n-am fi sesizat sau transcris – cu atât mai puţin să fi interpretat – convorbirea aceea de trei secunde, pentru vreo două săptămâni… în cazul cel mai fericit. În prezent însă examinăm lucrurile cu ceva mai multă atenţie.

— Şi?

— Domnule preşedinte, mă îngrijorează posibilitatea ca o nouă operaţiune să fi fost demarată într-un loc necunoscut.

— Irakieni sau iranieni?

— Irakieni.

— De ce atunci s-a vorbit în farsi?

— Pe de o parte tocmai acesta este motivul pentru care cred că este vorba despre o operaţiune. Irakienii nu sunt siguri în privinţa capacităţilor noastre de interceptare. Mai exact, nu sunt *foarte* siguri. Iar noi presupunem că ei cred că, în eventualitatea în care o convorbire foarte scurtă, aşa cum a fost

aceasta, este interceptată şi înregistrată – ceea ce este foarte improbabil, dar slavă cerului că s-a întâmplat! – noi tot n-am putea s-o urmărim cu precizie. Am putea presupune că provine din Iordania, Arabia Saudită sau Siria, însă nu din Irak. Şi chiar dacă am fi putut s-o urmărim cu precizie, farsi ne-ar fi derutat şi ne-ar fi determinat să-i suspectăm pe iranieni.

— Bun, dar…

— Dar din cauza interceptării GPS survenite cu o oră mai devreme, analiştii noştri sunt siguri că apelul a provenit de la unul dintre Range Roverurile ONU pe care le pierduserăm pe şoseaua 10.

— Şi ce ar însemna asta?

— Ar însemna că vehiculele ONU ar putea de fapt să facă parte dintr-o operaţiune militară sau de spionaj a irakienilor, nu dintr-un convoi de ajutoare.

— Burt, tu ce crezi? întrebă MacPherson.

— Instinctul îmi spune că ar fi ceva de natură militară, zise secretarul Trainor.

— De ce?

— Armata iordaniană a închis graniţele ţării la câteva minute după atentatul împotriva dumneavoastră, domnule preşedinte. Nimic n-a pătruns dinspre Irak şi nici n-a fost văzut înaintând din direcţia respectivă.

— Una dintre şoselele acelea are o ramificaţie spre Siria, nu-i aşa, Burt? întrebă Kirkpatrick.

— Aşa este, dar sirienii susţin că nici către ei nu a venit nimic.

— Îi credem?

— Am verificat cu israelienii, răspunse Mitchell. Ei au… haideţi să zicem că au nişte bunuri valoroase în apropiere şi afirmă că pe acolo n-a apărut niciun convoi.

— Ce-i cu ONU? se interesă Paine. Ei ce zic?

— Misiunea ONU din Amman declară că în ultimele zile n-a mai auzit nimic din partea echipei lor. A declanşat o anchetă, însă deocamdată n-a primit niciun răspuns din partea Ministerului Afacerilor Externe irakian. În plus, nimeni din echipa respectivă nu vorbeşte farsi.

— Ce vreţi să spuneţi? se încruntă preşedintele.

Bennett îşi dădea seama că MacPherson era realmente îngrijorat acum.

— Există două posibilităţi, domnule, spuse Mitchell. Prima dintre ele este că irakienii trimit în deşert altă echipă de terorişti sub acoperire, care să intre cumva în secret în Iordania, fie ca să atace regatul haşemit – poate chiar pe rege şi pe regină – fie pentru a trece pe malul de vest şi de acolo în Israel, pentru un eventual atentat la viaţa premierului Doron.

— Iordanienii ce spun?

— Când am vorbit cu şeful Contrainformaţiilor lor, mi-am dat seama că abia atunci aflase şi el despre ce se întâmpla.

— Şi israelienii? insistă preşedintele.

— Aici lucrurile stau cu totul altfel. Trei elicoptere militare au decolat cu câteva ore în urmă de la una dintre bazele lor secrete din Negev. Un satelit de-al nostru le-a observat decolarea. Iniţial, am crezut că plecau într-o misiune de recunoaştere în Arabia Saudită – fac asta în mod frecvent, aşa că nu i-am acordat mare importanţă. După aceea unul dintre experţii noştri a examinat imaginea mult mai atent. Barry, poţi comuta imaginea pe ecran?

MacPherson ridică ochii spre ecranul video de pe perete şi se strădui să distingă imaginea care începuse să se focalizeze, la fel ca Bennett.

— Doamne…

— Nu pot să cred, şopti Oaks.

— Jack, zise preşedintele, confirmă-mi ceea ce văd. Nu vreau să trag concluzii pripite, dar pare a fi un elicopter plin cu trupe de comando.

— Aşa este. Este vorba despre două Apacheuri de construcţie americană şi de un Sikorsky care traversează Golful Eilat la zece metri deasupra apei.

— De ce?

— Dacă n-ar fi fost decât un Apache, aş fi zis că-i vorba despre o misiune de recunoaştere. Sunt două şi de aceea cred că ele transportă ceva.

— Dar elicopterul Sikorsky?

— Aici lucrurile devin realmente interesante. Am bănuiala că intenţionau să aducă acasă ceva sau pe cineva. Asta mă şi îngrijorează.

— Pe scurt – ce înseamnă toate astea?

Mitchell inspiră adânc.

Bennett privi către McCoy, care părea mai încruntată decât o văzuse vreodată.

MacPherson îşi frecă bărbia şi-şi întoarse privirea spre Oaks, apoi către Kirkpatrick. După aceea, reveni la Mitchell.

— Ascult, Jack.

— Domnule preşedinte, nu cred că este vorba despre terorişti irakieni, ci despre un fel de operaţiune irakiană cu rachete, sub camuflajul unui camion cu ajutoare ONU.

— Presupunând pentru moment că ar fi adevărat, de ce n-au trimis israelienii o misiune de distrugere Scud? Ajungeau două avioane sau Apacheuri ca s-o facă bucăţele.

Mitchell tăcu.

Bennett se uită la Black, după care privi prin sală, neînţelegând ce se întâmpla.

Preşedintele se aplecă în faţă, aşteptând răspunsul lui Mitchell.

— Jack?

— Domnule preşedinte?

Fusese Kirkpatrick. MacPherson se întoarse spre imaginea ei.

— Ce este? De ce n-au distrus pur şi simplu Scudul… sau ce rachetă o fi?

— Există o singură explicaţie, rosti încet Kirkpatrick.

Preşedintele aşteptă. Bennett se uită la Tucker Paine. În mod evident, acesta nu ştia mai multe. De fapt, nici procurorul general. Pe de altă parte, Burt Trainor părea că înţelesese, iar despre Mitchell şi Kirkpatrick era clar că ştiau despre ce era vorba. Pe sub masă, Erin îl strânse de mână pe Bennett. Şi ea ştia. Surprins, dar recunoscător, Bennett îi răspunse în acelaşi mod.

— Domnule preşedinte, israelienii cred probabil că este prea riscant să distrugă racheta respectivă.

Tonul cuvintelor lui Kirkpatrick făcu ca faţa obosită a lui

Bennett să pălească instantaneu. Brusc, se simţi îngheţat, asudat şi speriat – ca în clipa aceea când privise în ochii bărbatului cu cicatrice din celula de sub aeroportul israelian şi întrevăzuse umbra morţii sale iminente.

— „Prea riscant”? repetă MacPherson. Ce vrei să… nu… doar nu crezi?…

Preşedintele îngheţă. Era palid şi părea vlăguit.

Ce-i? urlă în gând Bennett. *Despre ce vorbiţi?* Preşedintele înţelesese şi el în mod evident. *Chiar n-o s-o spună nimeni cu glas tare?* Nu cuteza totuşi să întrebe. Nu acum. Nu după ce Kirkpatrick îl făcuse cu ou şi cu oţet de faţă cu toţi. Disperat, privi către vicepreşedinte, al cărui chip istovit şi bătrân devenise cenuşiu. Oaks se uita drept în ochii încremeniţi şi îngroziţi ai mentorului şi prietenului său, preşedintele James Michael MacPherson. Un fior scutură corpul lui Bennett.

— Israelienii, spuse încet vicepreşedintele Statelor Unite, cred că Irakul este pe punctul de a folosi o armă de distrugere în masă.

Bennett contemplă oroarea afirmaţiei aceleia pentru o clipă, la fel ca toţi participanţii la videoconferinţă.

— Care-i scenariul cel mai pesimist? întrebă preşedintele. Vreau să-l aud.

Nimeni nu dorea să răspundă la întrebarea aceea, care rămase atârnată în aer câteva secunde, în vreme ce toţi se gândeau la coşmarul care înflorea sub ochii lor.

— Ar putea fi de natură chimică, începu Oaks. Ar putea fi ceva biologic – antrax… Sarin… iperită… Ebola… sau…

Nu-şi termină cuvintele. Toate variantele acelea erau prea hidoase pentru a fi chiar şi numai imaginate.

După care toţi ochii se aţintiră asupra lui MacPherson.

— Sau, rosti preşedintele, ar putea fi şi mai rău…

Nu-şi încheie fraza, dar nici nu mai era nevoie.

Toţi membrii Consiliului securităţii naţionale ştiau la ce se gândea şi la ce se gândeau ei înşişi. Până şi Bennett pricepu.

Irakul se pregătea să atace cu arme nucleare.

10

Cei patru călăreţi ai apocalipsei sosiseră.

Ajunseseră în Gara Kievski, una dintre principalele opt gări feroviare ale Moscovei, prin care treceau zilnic peste două milioane şi jumătate de pasageri. Fiecare sui în alt taxi din piaţa gării – Ploshchad Kievskogo Vokzala – de pe malul râului Moscova, în apropiere de Ministerul Afacerilor Externe. Bineînţeles însă, toţi ajunseră în acelaşi loc – Hotelul Naţional.

Construit în 1903 de renumitul arhitect rus Alexander Ivanov la costul, pe atunci ameţitor, de un milion de ruble, istoricul punct de referinţă se putea mândri că găzduise primul guvern sovietic în 1918, iar apoi pe Vladimir Ilici Lenin. Lenin locuise o vreme în camera 107, până se mutase în Kremlin, aflat de partea cealaltă a Pieţei Roşii.

Complet renovat între 1991 şi 1995, când fusese cumpărat de lanţul hotelier Royal Meridien, Naţional era în prezent unul dintre cele mai luxoase şi mai scumpe hoteluri din Moscova. Patru statui masive din marmură albă ale unor zei greci îi întâmpinau pe oaspeţi în recepţie. Somptuosul restaurant Moscovski oferea cel mai bun borş şi cel mai bun muşchi Stroganoff din oraş, iar superba muzică live de pian părea să se reverse întruna din barul Alexandrovski – o splendidă structură de tip seră, cu plafon de sticlă în formă de cort, luminată natural şi plină cu arbori şi tufişuri luxuriante – adesea, ticsită cu oameni de afaceri şi turişti până la orele mici ale dimineţii.

Cei patru „călăreţi” nu erau totuşi interesaţi de aspectul hotelului. Pe ei îi interesa doar poziţia acestuia, spre bulevardul Tversakaia şi clădirile galben-deschis ale Kremlinului. Ocupară imediat cele patru apartamente învecinate care fuseseră rezervate cu luni în urmă, după care nu făcură nimic altceva decât să lase televizoarele deschise pe postul CNN, de dimineaţă până seara, zi după zi. Nu dădură niciun telefon. Nu comandară nimic de la room-service. Nu ieşiră niciodată în spaţiile publice ale hotelului, şi cu atât mai puţin în afara

clădirii. Păreau mulţumiţi în interior. În felul acesta, îi siliră pe cei care-i urmăreau să procedeze la fel.

Problema pentru urmăritorii lor o constituia dezavantajul evident în care se găseau. Toate echipamentele de ascultare încorporate cândva de KGB în pereţii hotelului fuseseră îndepărtate de noii proprietari. Iar din cauza clienţilor foarte bogaţi care ocupau toate cele două sute douăzeci şi patru de camere, membrii echipei de supraveghere nu puteau spera altceva decât să joace roluri de chelneri de la room-service, cameriste şi turişti. Agenţii se infiltrară astfel discret în clădire, în timp ce şeful lor se instală în centrul de securitate ultramodern al managementului din subsol şi telefonă la Langley pentru instrucţiuni. Ţintele erau înconjurate şi sub ochii lor. Nu aveau nevoie decât de autorizaţia de arestare.

*

Ar fi fost bine să nu fie iarăşi ei.

Pagerul SkyTel prin satelit al lui Marcus Jackson se declanşă cu o serie iritantă de piuituri ascuţite, exact când bărbatul reuşise să aţipească. Înjurând, bâjbâi prin beznă în căutarea ochelarilor şi a idiotului de pager, blestemul existenţei sale, omniprezenta lesă electronică ce-l lega douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână şi trei sute şaizeci şi cinci de zile pe an de editorii din New York.

La ei, pe Coasta de Est, se apropia de ora 3, vineri dimineaţa. Doi redactori se luptaseră deja cu el din cauza articolului până noaptea târziu, înainte de a-l lăsa, în cele din urmă, să se culce. Ce naiba, chiar nu putea fi lăsat să se bucure de câteva ore amărâte de somn? Pe statul de plată mai existau şi alţi reporteri. Să mai muncească şi ei. El tocmai atrăsese atenţia întregii lumi prin cel mai important articol de după atentate, iar titlurile de o şchioapă din *New York Times* din dimineaţa aceasta aveau să-i reflecte bomba gazetărească: „SUA se pregătesc de ripostă iminentă; Sursele indică spre Jamil; Irakul doboară trei avioane americane; Starea preşedintelui, mult mai gravă decât se crezuse.”

Aşii n-au timp de odihnă, concluzionă Jackson.

După evenimentele din ultimele zile, corespondentul la Casa

Albă era epuizat fizic şi emoţional, vlăguit până în măduva oaselor şi ducând cu disperare dorul soţiei sale şi al gemenelor sale. Se târâse sub pătură şi stinsese lumina cu câteva ore mai devreme – puţin după ora 21 în Colorado – când consiliera pentru securitate naţională a preşedintelui îi telefonase cu bomba.

Apoi fusese convocat de urgenţă de secretarul de presă Chuck Murray. Urmase apoi un telefon scurt din partea medicului personal al preşedintelui. Şi un fax de la Centrul operativ de urgenţă de la Casa Albă. Şi un telefon de la o sursă importantă din CIA – unul dintre principalii asistenţi ai lui Mitchell – aranjat de Kirkpatrick, care-i oferise detalii despre cele mai recente opinii ale administraţiei privind aparenta implicare a Irakului în atacuri.

Jackson reuşi să-şi găsească în cele din urmă ochelarii şi opri pagerul. Nu era din New York, ci de la Murray – „911”. Bâjbâi în căutarea întrerupătorului pentru lumină, după aceea se împletici în baie, unde cele două telefoane mobile ale sale erau închise şi puse la încărcat. Luă unul dintre ele, îl deschise şi sună pe mobilul lui Murray. I se răspunse aproape imediat.

— Sunt Marcus, rosti Jackson în mod reflex, cu trupul, mintea şi sufletul încă adormite.

— Gambit pleacă – ai zece minute.

— Ce? De ce? Unde plecăm? întrebă Jackson, redevenit brusc alert sub impulsul unei rafale de adrenalină.

— Nu-ţi pot spune. Împachetează şi coboară la recepţie – imediat!

— De ce? Care-i graba?

— Nu pot, Marcus. Nu acum. O să fie o conferinţă de presă. Autobuzul pleacă în zece minute. *Air Force One* decolează în cincisprezece minute. Nu va fi aşteptat niciun întârziat.

*

Oficial, ei nu existau.

Timp de aproape şase ani, echipa aceasta se antrenase exact pentru un asemenea moment. Căpătase numele de cod Spărgătorii-Fantomă, iar dacă făcea cea mai mică eroare, numele acesta, pe care îl dăduse chiar premierul, avea să se

transforme în realitate.

Prima etapă a misiunii forţelor speciale se încheiase. Operaţiunea Trăsnetul-Fantomă fusese un succes absolut. Operatorii rachetei Scud irakiene fuseseră neutralizaţi şi proiectilul – „cornetul de îngheţată”, cum îi spuneau ei – fusese asigurat cu grijă şi adus în baza militară israeliană strict secretă, dezmierdată cu porecla Bâlciul.

Acum era pe punctul de a începe etapa a doua – operaţiunea Vânătorii de Fantome – dar succesul ei era departe de a fi asigurat. O echipă de elită formată din douăzeci şi şapte de israelieni, proiectanţi de rachete, specialişti în dezamorsarea bombelor, savanţi atomişti şi experţi în arme chimice şi biologice, se adunase, cu nervii întinşi la maximum, într-o „sală de operaţie” special concepută, la câteva sute de metri sub Deşertul Negev. Avea o misiune care trebuia finalizată în doar zece minute. După aceea urma să telefoneze premierul şi să se dezlănţuie infernul.

*

Generalul Azziz se strădui să-şi păstreze calmul.

Lucrurile nu mergeau conform planului şi el avea nevoie imediată de informaţii clare şi exacte. În Bagdad era aproape ora 11. Trecuse toată noaptea şi mare parte a dimineţii, şi Jamil Aljafari aştepta să audă despre un atac încununat de succes împotriva Tel Avivului.

Mai mult, preşedintele solicita prezenţa generalului Azziz ca să-i explice ce mersese prost. Problema era una singură. Azziz habar nu avea ce mersese prost. Mai mult chiar, nu era sigur că ceva mersese prost.

Era adevărat, deocamdată nu se auzise nimic despre vreun atac împotriva Israelului. Era adevărat, Kamal şi oamenii lui nu raportaseră. Azziz nu intenţiona să telefoneze echipei Q17, ori să trimită avioane sau elicoptere în căutarea ei. Nu încă. Riscul era prea mare. Dacă era vorba pur şi simplu despre nişte probleme tehnice cu racheta, care puteau fi depistate şi reparate pe loc? Dacă se ascundeau de o patrulă de cercetare şi recunoaştere iordaniană, israeliană sau americană? Dacă trailerul se defectase şi acum îl reparau? Era posibil ca multe

lucruri să fi mers prost, dar multe altele puteau să se deruleze perfect în continuare. Misiunea aceasta era prea importantă – era crucială – pentru a nu reuşi sau pentru a fi stopată.

Azziz ştia că el avea mai multe rachete, inclusiv „nestemata coroanei", dar cât de repede ar fi trebuit să le desfăşoare? De acum se făcuse ziuă. Elementul strategic al surprizei era pierdut pentru următoarele zece ore. În cazul cel mai rău, ar fi putut să fie pierdut pentru totdeauna. Ar fi trebuit ca Tel Avivul să fie buimăcit. Ar fi trebuit ca lumea întreagă să fi fost şocată. Ar fi trebuit ca israelienii şi americanii să se gândească de două ori înainte de a riposta. Dar acum?

Adevărata lui problemă era însă imediată. Azziz ştia perfect că ameninţarea cea mai directă la propria lui supravieţuire nu o reprezentau nici israelienii, nici americanii, ci Jamil Aljafari. Avea nevoie de soluţii… şi asta cât mai repede.

*

Ploua, era frig şi neplăcut.

Elicopterul *Marina 1* alb-verde şi strălucitor, iluminat de razele reflectoarelor, era gata de decolare pe una dintre cele trei platforme din exteriorul tunelului din Muntele Cheyenne. Alte două elicoptere de transport ale Marinei aşteptau pregătite, în vreme ce şase Apacheuri descriau cercuri deasupra, iar mai sus avioane F-16 brăzdau cerul. Puşcaşi marini echipaţi complet de luptă formaseră un cordon în jurul platformelor şi al parcării învecinate, iar Sanchez vorbi prin staţia radio cu toţi membrii echipei ei, pentru o ultimă verificare. Totul era în regulă.

— *Suntem gata, domnule preşedinte!* răcni Sanchez, încercând să acopere vuietul asurzitor al elicopterelor. *Veniţi acum?*

— *Da. Tu, Mingea-de-fotbal, Jon, Erin şi Deek vin cu mine,* răspunse MacPherson din fotoliul cu rotile. *Echipa medicală şi restul agenţilor, în elicopterele doi şi trei.*

— *Am înţeles. Începem!*

Sanchez şi agenţii ei îl transportară întâi pe preşedinte, ridicându-l cu grijă de pe sol, blocându-i scaunul cu rotile în locul unde fusese fotoliul său obişnuit din elicopter şi apoi închizând rapid uşa blindată. După ce Gambit fu în siguranţă, cu Sanchez pe locul din spatele lui, alt agent îi aduse pe

Bennett, McCoy şi asistentul militar cu numele de cod Mingea-de-fotbal – care ducea servieta cu codurile de lansare a rachetelor nucleare – la cealaltă uşă laterală, pe unde intrară în grabă.

Bob Corsetti şi secretarul Iverson plecaseră deja spre Peterson la bordul altui elicopter cu câteva minute în urmă. *Marina 1* decolă imediat ce a doua uşă se închise.

Nici Bennett, nici McCoy nu mai fuseseră până atunci în elicopterul acesta, ceea ce era, de altfel, valabil şi pentru Black, iar interiorul era mult mai strâmt decât se aşteptaseră. Drumul nu avea totuşi să dureze mult.

Era doar un zbor scurt până la pista de la Peterson, unde *Air Force One,* două transportoare C-130, în care se aflau resturile coloanei auto prezidenţiale, şi şase F-16 înarmate cu rachete aer-aer model Sidewinder aşteptau cu motoarele ambalate, gata de decolare.

Ceea ce-l surprinse însă cel mai mult pe Bennett, când privi pe fereastră către baza aeriană, fu numărul uriaş de soldaţi şi personal de securitate. Vedea lunetişti ai serviciului secret pe acoperişurile hangarelor din apropiere, echipe SWAT dispuse în jurul avionului prezidenţial şi tancuri, Humveeuri şi transportoare blindate care străjuiau pista.

Niciunul dintre cei de acolo nu ştia ce ascundea viitorul. Niciunul dintre ei nu ştia dacă alt atac era iminent, sau ce formă ar fi putut lua.

Oare vreunul dintre ei semnase şi se angajase realmente pentru aşa ceva? Erau cu adevărat gata să-şi dea viaţa? De ce? De ce ar fi avut vreo valoare pentru ei, când aceşti oameni inteligenţi, puternici şi iscusiţi ar fi putut să facă orice altceva, orice ar fi dorit?

Era clar, ei constituiau o parte din ceva important, ceva ce iubeau şi în care credeau cu toată fiinţa lor. Erau de acord să moară, dacă ar fi fost necesar, pentru a-l proteja pe preşedintele Statelor Unite şi principiile pe care le reprezentau el şi ţara lor, chiar dacă nu votaseră pentru el sau nici măcar nu-l plăceau.

În mod sincer, Bennett nu înţelegea situaţia. Absolut deloc. El crescuse într-o familie care dispreţuia armele şi nu avea

încredere în cei ce le mânuiau. Nu era un pacifist, dar îi privea cu îngăduinţă pe aceştia. Era convins că banii şi o tărie zdravănă puteau rezolva majoritatea problemelor. Şi era îngrozit de moarte. Nu ştia de ce, dar nici la asta nu se gândea mult. Pur şi simplu nu pricepea ce anume ar fi putut motiva pe cineva să fie dispus să moară pentru un străin ori pentru un coleg, cu atât mai puţin pentru o ţară sau o cauză.

Cu toate acestea, pentru prima oară în viaţa lui, se simţi smerit, recunoscător şi mişcat de patriotismul simplu al acestor soldaţi şi al agenţilor serviciului secret, patriotism pe care adesea îl considerase banal şi simplu. Îşi amintea că în liceu şi colegiu se simţise superior faţă de colegii care plecaseră să se târască prin noroaie şi „să se joace de-a războiul". La urma urmelor, el avea să ajungă o persoană importantă pe Wall Street şi să câştige bani frumoşi. Avea să devină un globe-trotter absolvent de Harvard, zburând de la Londra şi Davos la Hong Kong şi Tokyo. Să vizionezi cursele NASCAR, să înfuleci hotdogi (pe care Bennett îi numea „batoane de grăsime"), să deşerţi halbe de bere şi să cânţi *Sunt mândru să fiu american* i se păruseră întotdeauna sentimentalisme specifice clasei muncitoare. Nu-şi dorise niciodată aşa ceva.

El îşi dorise mereu să-şi ia diploma MBA, să lucreze pe Wall Street, să cumpere în fiecare dimineaţă *Wall Street Journal* şi *New York Times* şi să simtă izul plăcut de piele al servietei sale când urca în lift şi suia printr-un turn de oţel şi sticlă, ca să iasă pe acoperişul lumii. Şi exact asta făcuse. Credea că „o nouă ordine mondială" era posibilă. Credea într-o „arhitectură financiară globală a secolului XXI", despre care povestise atât de elocvent colegilor din toată lumea. Credea cu adevărat că reţelele de fibre optice şi capitalul digital vor duce la dispariţia statelor naţionale. De ce n-ar fi existat o singură regiune comercială, gigantică şi globală, lipsită de restricţii, în locul numeroaselor bariere şi complicaţii actuale? De ce să nu se termine odată pentru totdeauna cu ratele de schimb, fricţiunile şi speculanţii de valută, care făceau averi, creau haos şi îmbolnăveau lumea de ulcer?

Bennett nu ştia ce să mai creadă. Oamenii de pe pista de sub

elicopter aveau o caracteristică pe care el n-o avea care, deşi nu cuteza s-o recunoască faţă de nimeni, era atractivă. Acelaşi lucru se putea spune şi despre preşedinte, dacă se gândea mai bine. Şi despre McCoy. Nu putea însă preciza despre ce anume era vorba. Nu încă, cel puţin. Dar când *Marina 1* ateriză în baza aceea militară aflată pe picior de război, Bennett ştiu că trebuia să afle.

Lumea se transforma foarte rapid. În mod brusc, constantele vieţii lui nu mai păreau atât de constante. Iată, acum stătea alături de omul cel mai puternic din lume, dar Bennett nu se simţise în viaţa lui atât de lipsit de putere.

Peste zece minute, *Air Force One* – escortat de avioanele militare – mugi pe pistă şi se înălţă, îndreptându-se către Washington.

*

Air Force One şi armada lui zburătoare suiră până la aproape paisprezece mii de metri altitudine.

Se găseau mult deasupra norilor, mult deasupra oricăror puncte de referinţă care ar fi permis cuiva de la bord – oricărei persoane care nu avea acces la informaţiile secrete – să-şi dea seama încotro se îndreptau.

Preşedintele şi familia lui erau în apartamentul personal, cu o echipă medicală a Air Force.

Ataşaţii de presă ai Casei Albe se aflau în partea din spate a avionului, restricţionaţi în fotoliile lor şi fără acces la telefoane. Erau nerăbdători să afle ce se întâmpla, dar, fiind ţinuţi în „ţarcul" acela sigur şi confortabil – şi asiguraţi de Chuck Murray că nu aveau să primească niciun fel de informaţii câteva ore, în cazul cel mai fericit – cei mai mulţi dintre ei erau la fel de dornici să se culce. Nu ştiau ce-i putea aştepta, atunci de ce să nu profite ca să fie odihniţi la destinaţie?

Corsetti se apropie de fotoliile personalului şi le făcu semn lui Bennett, McCoy şi Black.

— Voi trei, mişcaţi-vă fundurile în camera de conferinţă.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Bennett.

— Preşedintele are o nouă videoconferinţă cu Consiliul securităţii naţionale.

— Şi eu? întrebă Murray.

— Chuck, tu poţi să dormi niţel, îl consolă Corsetti.

— Trebuie să fiu acolo, Bob, insistă Murray.

— Nu, realmente trebuie să faci nani, zâmbi Corsetti.

— Ce se-ntâmplă, Bob? şopti derutat secretarul de presă al Casei Albe.

— Crede-mă – n-ai vrea să ştii.

*

Nouă stăteau în stânga, nouă în dreapta.

Cei optsprezece tineri, duri, raşi la sânge, neînarmaţi, dar luptători de elită – Q18 şi Q19 – purtau uniforme verzi şi berete negre şi stăteau perfect drepţi, cu braţele pe lângă corp, în baraca din beton simplă şi goală din spatele palatului prezidenţial.

În uniformă de paradă, Azziz stătea într-un scaun mare, împodobit şi superb pictat – care semăna cu un tron – lângă peretele îndepărtat. Era flancat de patru bodyguarzi, înarmaţi până-n dinţi. În clipa în care generalul se sculă, cei optsprezece membri ai trupelor de comando îngenunchează şi-şi plecară capetele spre pardoseala de ciment prăfuit. Azziz le primi salutul, după care lătră o comandă în arabă şi bărbaţii îşi reluară fulgerător poziţia de drepţi.

— Vă salut, mândri luptători ai mântuitorului şi stăpânului nostru, conducătorul cel mai măreţ şi salvatorul binecuvântatului nostru popor! răcni Azziz. Vă salut, mândri luptători ai unicei speranţe adevărate a poporului nostru, preşedintele şi urmaşul direct al măreţului rege Nabucodonosor, care a stăpânit ţara noastră cu pumn de fier şi inimă de aur! Vă salut, mândri luptători ai Excelenţei Sale, Jamil Aljafari!

— Slăvită fie Excelenţa Sa! strigară la unison toţi bărbaţii, inclusiv bodyguarzii generalului. Slăvit să-i fie numele!

— Mândri luptători, aţi fost aleşi de salvatorul nostru, de protectorul nostru, pentru cea mai glorioasă dintre misiuni – şi nu o veţi dezamăgi pe Excelenţa Sa!

— Nu o vom dezamăgi niciodată pe Excelenţa Sa! răcniră tinerii. Nu o vom dezamăgi niciodată pe Excelenţa Sa!

— Mândri luptători, cei dinaintea voastră l-au dezamăgit. Ei

au eşuat şi au fost distruşi de sioniştii murdari şi ticăloşi, de păgânii care spurcă, poluează şi otrăvesc pământul şi tot ce se află pe el.

Tinerii nu spuseră nimic, dar când Azziz privi în dreapta sa văzu că ochii li se măriseră şi mâinile se încordaseră.

— Bărbaţii aceia mi-au jurat mie, lui Allah şi Excelenţei Sale, că nu ne vor dezamăgi niciodată. Şi totuşi au făcut-o.

În baracă nu se auzea niciun sunet, cu excepţia glasului bubuitor şi răsunător al generalului.

— Bărbaţii aceia slabi şi netrebnici sunt morţi. Singurul meu regret este că nu i-am ucis eu însumi. Acum femeile lor vor muri. Copiii lor vor muri. Părinţii lor vor muri. Verii, unchii şi bunicii lor vor muri sub sabia teribil de iute a călăului – apărătorul Excelenţei Sale.

— Slăvită fie Excelenţa Sa! strigară toţi bărbaţii.

— Colonele Shastak!

— Da, domnule general.

— La raport!

— Am înţeles, să trăiţi!

Colonelul Shastak, comandantul Q18, avansă grăbit în centrul sălii şi se plecă adânc în faţa generalului.

— Drepţi!

Shastak se îndreptă, perfect vertical, mândru şi energic. Generalul îl chemase la el. Generalul îi acorda onoarea de a conduce forţe noi în bătălia finală împotriva sioniştilor. El nu va fi învins, ca netrebnicii dinaintea sa, netrebnici pe care-i numise camarazi şi prieteni cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă. Ţara lui va fi mândră de el. Soţia lui frumoasă şi cele patru fete vor fi mândre. El nu va dezamăgi.

De fapt, şansa aceea nu i se oferi niciodată. Azziz îşi scoase de la centură revolverul calibrul 0,45 placat cu aur – un cadou primit cu un an în urmă de la Excelenţa Sa – şi-l ridică spre colonelul Shastak, aflat la niciun metru şi jumătate de el. Ochii bărbatului se măriră… apoi explodară într-o ceaţă de sânge şi fum.

— Mândri luptători, aceasta să fie o lecţie pentru voi toţi, rosti generalul în timp ce oamenii priveau cum camaradul lor

fără viaţă se prăbuşea la pământ în băltoaca propriului său sânge. Moartea colonelului Shastak să fie o inspiraţie pentru voi. *Voi nu veţi da greş! M-aţi înţeles?*

*

— Domnule preşedinte, toată echipa este strânsă, anunţă Oaks.

Bennett, McCoy şi fotograful oficial al Casei Albe se aflau pe o latură a mesei din stejar. Corsetti şi Iverson stăteau pe latura opusă. MacPherson era aşezat în scaunul cu rotile în capul mesei. Sanchez stătea în picioare chiar în spatele lui. Toţi ochii erau însă aţintiţi asupra ecranelor video din capătul opus al micii săli de conferinţe din avion.

— Bun, să începem atunci. Jack, ceva noutăţi?

— Mă tem că da, răspunse Mitchell. Două lucruri, în primul rând, tocmai am primit un apel urgent de la Chaim Modine, ministrul israelian al Apărării.

— Ce informaţii are?

— Nu sunt bune, domnule preşedinte.

— Să aud.

— Am avut dreptate. Acum câteva ore, israelienii au trimis o forţă de atac în vestul Irakului. Au atacat un lansator Scud B şi au capturat racheta – mai precis, focosul. Racheta propriu-zisă a fost aruncată în aer. Chaim ne-a trimis şi nişte imagini.

— Serios? făcu preşedintele, luat prin surprindere. Bun. Să le vedem.

Corsetti reduse iluminatul, folosind telecomanda de pe masă. Ceea ce se derulă pe ecranul numărul 2 din faţa sa îi îngheţă sângele în vene lui Bennett, atât pentru calitatea imaginilor, cât şi pentru tehnologia incredibilă care le făcuse posibile. Fotografiile termale verde şi negru, realizate cu dispozitive pentru vedere pe timp de noapte din primul Apache israelian, prezentau întreaga acţiune, inclusiv moartea brutală a lui Ali Kamal, deşi, desigur, americanii nu-i cunoşteau numele.

— Lui Chaim Modine nu-i stă în obicei să ne arate videocasete ale misiunilor lui de comando, comentă preşedintele. Ce ştie el, Jack, şi ce vrea?

Pe ecranul din faţa lui, Bennett îl văzu pe Jack foindu-se

tulburat. De obicei, directorul CIA nu ezita să spună adevărul.

— Domnule preşedinte, începu Mitchell, ei au examinat focosul.

— Spune-mi, te rog, că era o încărcătură convenţională.

Mitchell clătină din cap.

— Chimică?

Mitchell clătină iarăşi din cap.

— Biologică?

Directorul CIA clătină din cap pentru a treia oară.

Aproape la unison, cei din încăpere icniră încetişor. Cu coada ochiului, Bennett o zări pe Sanchez ridicând, îngrozită, mâna la gură. MacPherson părea că nu dorea să vorbească, ca şi cum nerostind cuvântul ar fi invalidat cumva informaţia aceea. Era totuşi adevărată, iar el o ştia. Toţi o ştiau.

— Irakienii au construit focoase nucleare, spuse în cele din urmă preşedintele.

— Israelienii trimit prin fax toate datele pe care echipa lor le-a aflat despre focos: fotografii şi valorile citite de contoarele Geiger – totul. Sunt chiar de acord să-l lase pe ambasadorul nostru şi pe ataşatul militar să-l vadă, dacă o doresc. Va trebui să acţionăm însă rapid.

— Care-i concluzia finală? întrebă MacPherson.

— Sofisticat şi letal. Savanţii israelieni afirmă că ar fi funcţionat. Dacă ar fi lovit Tel Avivul – să zicem, Dizengoff Center…

— Mallul comercial?

— Da, domnule preşedinte. Mossadul a calculat că peste un milion de oameni ar fi fost incineraţi într-o milisecundă. Alte două-trei milioane ar fi putut muri în următoarele câteva luni.

— Ai milă, Doamne, murmură preşedintele.

— Întrebarea este dacă mai au şi alte focoase din acestea, zise Oaks.

— Israelienii mărturisesc că nu ştiu asta, spuse Mitchell, dar toţi analiştii Mossadului şi experţii lor de la Contrainformaţiile militare sunt de acord cu un lucru: Jamil Aljafari nu s-ar fi jucat cu o singură bombă atomică. El are mai multe şi este pregătit să le folosească ori să le piardă – şi nu numai împotriva Tel

Avivului, ci şi împotriva Washingtonului şi New Yorkului, dacă va avea ocazia. Nu uitaţi că vorbim despre un stat care a folosit deja arme de distrugere în masă. În anii 1980 şi 1990, Saddam Hussein a folosit arme chimice pentru a ucide aproape o sută de mii de oameni din propriul lui popor. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

— Prin urmare, ce vrea Modine? întrebă MacPherson.

— Nu-i vorba numai despre Modine, domnule preşedinte. Cabinetul de securitate israelian tocmai a votat în sesiune extraordinară.

— Şi?

— Avem la dispoziţie o oră. Fie atacăm Bagdadul cu arme nucleare…

Mitchell se opri brusc.

— Fie… ce? întrebă preşedintele, cu ochii mai injectaţi, obosiţi şi neliniştiţi decât îi văzuse vreodată Bennett.

— … fie îl atacă Israelul.

Bennett se simţea amorţit. Gândurile îi goneau pentru a pune laolaltă piesele puzzleului. Israelienii tocmai dejucaseră un atac nuclear iminent al Irakului şi acum erau pregătiţi să atace Bagdadul cu propriile lor arme nucleare, a căror existenţă nu fusese niciodată până atunci recunoscută oficial. Ei înţelegeau însă în mod clar consecinţele. Aveau foarte puţine dovezi pe care să le prezinte lumii şi n-aveau să fie deloc priviţi cu simpatie. Practic, ei nu fuseseră atacaţi. Nu încă… Practic, ei nu pierduseră un milion de oameni într-o milisecundă. Nu încă…

Dar dacă Irakul avea mai multe asemenea arme teribile, israelienii se confruntau cu iminenţa unui holocaust nuclear de dimensiunile combinate ale ororilor naziste, dacă nu chiar mai mari. În timpul celui al doilea război mondial, şase milioane de evrei muriseră în lagărele de concentrare şi camerele de gazare naziste, iar acum şase milioane de evrei trăiau în tot Statul Israel şi absolut toţi se găseau în pericol grav. De aceea israelienii cereau Statelor Unite să lanseze propriul lor atac nuclear împotriva lui Jamil Aljafari… peste numai o oră.

La urma urmelor, gândi Bennett, *noi avem motive. Avem statut.*

Preşedintele nostru a fost cât pe aici să fie ucis de terorişti

irakieni.

Avioanele noastre au fost doborâte de rachete sol-aer irakiene.

Turnurile Gemene şi Pentagonul nostru au fost cândva atacate sălbatic şi pe neaşteptate.

Casa Albă şi Capitoliul nostru au fost fixate ca ţinte.

Statele Unite au condus coaliţia mondială pentru eradicarea terorii de pe faţa pământului.

Şi preşedintele nostru este cel care ar putea cu siguranţă susţine cel mai convingător în faţa lumii că Irakul este o ameninţare letală la adresa păcii şi prosperităţii mondiale.

Am avertizat deja omenirea că Irakul face parte dintr-o „axă a răului", alături de Iran şi Coreea de Nord, dar dintr-o multitudine de motive – unele politice, altele strategice – nu am întreprins niciodată acţiuni militare decisive pentru neutralizarea acestei axe.

Oare MacPherson va ordona un asemenea atac? Cum ar fi putut s-o facă? Şi, de fapt, cum ar fi putut să n-o facă?

*

Telefonul negru sună doar o dată.

Agenţii CIA din centrul de securitate aflat în subsolul Hotelului Naţional răspunseră în engleză.

— Verificaţi mesajele e-mail, se auzi în receptor.

Mesajele e-mail fură verificate, citite şi şterse imediat de şeful agenţilor. Echipa obţinuse aprobarea de a-şi asigura ajutorul forţelor speciale ruseşti şi de a acţiona când aprecia că era momentul potrivit.

Şeful îşi anunţă discret oamenii:

— Fiţi gata în cincisprezece minute.

*

Asta fusese.

Premierul David Doron stătea faţă în faţă cu principalii lui consilieri militari. Ministrul Apărării tocmai vorbise cu directorul CIA şi secretarul Apărării şi dintr-o clipă în alta aşteptau răspunsul preşedintelui. El însă nu putea să aştepte. Trebuia să fie pregătit să atace şi s-o facă imediat ce era anunţat… dacă era necesar, chiar înainte de scurgerea acelei ore. Doron se întoarse către Modine, ministrul Apărării, şi generalul Uri Ze'ev, şeful de Stat-Major al armatei israeliene, şi

încuviinţă din cap.

Ze'ev ridică un telefon, tastă patru cifre şi citi fără grabă primele nouă cifre ale codului de lansare nucleară israelian, autorizând alimentarea imediată a rachetelor nucleare, dar nu şi lansarea lor.

— Începere Operaţiunea Justiţia Cosmică – *acum!*

*

În cele din urmă, secretarul de stat rupse tăcerea.

— Domnule preşedinte, sunt Tucker.

— Da, Tuck?

— Poate fi posibil ca israelienii să încerce o cacealma?

— Ce vrei să spui?

— Ei înşişi au arme nucleare. Nu ar fi posibil să ne furnizeze informaţii negative în scopul provocării unui atac care să neutralizeze pentru totdeauna ameninţarea irakiană?

— Glumeşti? făcu MacPherson sceptic. Nu, nu, nu cred asta. Jack? Ar fi posibil?

— Ar fi posibil, domnule preşedinte, dar este foarte improbabil. Tocmai am primit confirmarea lor asupra rachetei Scud. În câteva minute vă pot prezenta fotografiile făcute de sateliţi. Ştim aşadar că au neutralizat o rachetă Scud şi că au recuperat ceva de acolo. Analiştii noştri consideră de asemenea că Modine joacă cu cărţile pe masă. Patru dintre oamenii mei cei mai buni au ascultat convorbirea şi au analizat datele. Ţinând seama de întreaga situaţie internaţională din acest moment, cred că este vorba despre o cerere legitimă din partea Israelului.

— Burt? Tu ce crezi?

Secretarul Apărării nu ezită.

— Domnule preşedinte, am ascultat convorbirea alături de echipa lui Jack şi mă tem că trebuie să fiu de acord cu el. Eu şi echipa mea credem că situaţia este reală.

— Marsha?

— Sincer, nici eu nu cred că ar fi o cacealma a israelienilor, domnule preşedinte. Cât despre ceea ce ar trebui să facem noi…

— Domnule preşedinte, sunt Tucker din nou.

— O clipă. Bill, tu ce părere ai?

— Totul mi se pare ireal… un coşmar, răspunse Oaks, dar sunt de acord cu Marsha. Nu-i de joacă. De treizeci de ani, Irakul încearcă să construiască arme nucleare. Ştim clar asta. Ştim că a fost foarte aproape de a reuşi înainte de invazia Kuwaitului în 1990. Mai ştim că UNSCOM a găsit dovezi ale unui program foarte agresiv de dezvoltare a armelor de distrugere în masă – chimice, biologice şi nucleare. Jack chiar a facilitat fuga a doi dintre principalii lor savanţi atomişti, chiar dacă unul dintre ei s-a întors ulterior în ţară. Aşadar, ştiam de mult timp că momentul acesta se apropie. Poate că oamenii lui Jack şi ai lui Burt au avut dreptate acum doi ani. Poate că ar fi trebuit să pornim după Jamil de la începutul acestui război împotriva terorismului. Nu ştiu… Asta aparţine trecutului. Nu încape însă îndoială că noi ar trebui să întreprindem ceva. Întrebarea este: Câte focoase nucleare are Jamil? Nu ştim răspunsul. Ce va face el în continuare? Este cu adevărat pe moarte? Este cu adevărat disperat? Nu avem habar. Tot ce ştim este că nu avem mult timp şi că israelienii vor ataca dacă nu acţionăm rapid.

— Osirik?

— Exact, domnule. În 1981, israelienii au atacat şi au distrus reactorul nuclear irakian de la Osirik, fără – trebuie să precizez! – să ne fi avertizat în prealabil. Din partea mea, îi mulţumesc lui Dumnezeu că au făcut-o. Nu există absolut niciun motiv de a crede că premierul Doron nu va ordona un atac în următoarea oră, dacă n-o vom face noi. Dar va mai aştepta atât de mult, ţinând seama de holocaustul iminent cu care se confruntă poporul lui?

— Bill, vrei să spui că asta ar trebui să facem? întrebă MacPherson. Să atacăm noi primii?

— Domnule preşedinte! strigă Paine. Vă rog să-mi spuneţi că nu vă gândiţi în mod serios nici măcar o clipă la posibilitatea lansării unei rachete nucleare balistice intercontinentale spre Bagdad!

Toţi cei din sala de conferinţe din *Air Force One* şi din Centrul operativ de urgenţă de sub Casa Albă părură să tresară. Ideea de a utiliza o armă nucleară americană pentru prima dată

după Hiroshima şi Nagasaki în 1945 era aproape prea ireală pentru a fi luată în considerare. Dar, gândi Bennett, exact asta făceau. Iar timpul se scurgea cu rapiditate în timp ce ei discutau despre asta.

— Ţinând seama de faptul că nu avem tocmai multe opţiuni în clipa de faţă, vorbi MacPherson, ce sugestii ai, domnule secretar de stat?

— Domnule preşedinte, vă implor să respiraţi adânc. Să vă retrageţi un pas. Nici măcar să nu vă gândiţi la aşa ceva.

— Domnule secretar, nu cred că mă pot bucura de luxul acesta.

— *Nu* este un lux, domnule preşedinte. Aici vorbim despre viaţa aşa cum o cunoaştem. Vă rog să vă *gândiţi*. Numai în prima zi, la Hiroshima au murit peste patruzeci şi cinci de mii de oameni. În următoarele luni, au mai murit douăzeci de mii. Asta a însemnat un sfert din populaţia oraşului la momentul respectiv. La Nagasaki, dacă îmi amintesc exact, în prima zi au murit peste douăzeci şi două de mii de oameni, iar în următoarele luni au mai murit douăzeci de mii. Şi acelea au fost oraşe mici. Bagdadul este cu totul altceva. Vorbim aici despre…

— Aproximativ cinci milioane de locuitori, spuse secretarul Trainor.

— Cinci milioane de oameni, domnule preşedinte. Cinci milioane de suflete. Nu-i puteţi face responsabili pentru acţiunile unui dement.

Faţa alb-păstoasă a secretarului de stat devenise roşie ca focul. De acum nu mai era vorba despre politică. De acum era o chestiune personală.

— Tucker, te-am auzit clar şi răspicat. Nu am nicio animozitate faţă de poporul irakian, ci, dimpotrivă, îl compătimesc pentru ceea ce a făcut Jamil. Ce să-i spun însă premierului israelian? Ce i-aş putea spune? El trebuie să apere şase milioane de oameni. El însuşi este un supravieţuitor al Holocaustului şi fost prizonier de război în Liban. Îţi pot garanta că nu va sta cu braţele încrucişate, fără să acţioneze. Şi pentru că veni vorba, cum ar trebui eu să reacţionez? La câte acţiuni în memoria Holocaustului şi la câte conferinţe religioase

am participat şi am spus „aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată”?

— Nu! strigă Paine. Nu! Putem efectua câteva raiduri de bombardament. Putem trimite acolo inspectori de armament. Îi putem face să plătească, dar nu putem, în niciun fel de circumstanţe, să atacăm un stat străin, nici chiar Irakul, cu arme de distrugere în masă. Nu asta însemnăm noi ca naţiune, domnule preşedinte. Nu cred că acesta este rolul pe care l-a hărăzit Dumnezeu acestei ţări măreţe.

Bennett îl privi pe MacPherson reflectând asupra opţiunilor. Nu erau bune şi toţi ştiau asta. Minutele treceau. Nimeni nu cuteza să scoată vreo vorbă, însă toţi ştiau că dacă preşedintele nu lua repede o decizie, israelienii aveau să acţioneze. Din partea lui, Bennett se situa în tabăra secretarului de stat. Gândul folosirii unei arme nucleare – mai ales împotriva capitalei unei ţări – era odios. Poate că Paine era teatral, dar asta nu însemna că greşea. Existau opţiuni de folosire a unor arme de atac convenţionale. Dar MacPherson le examina realmente, ori era influenţat de sentimentele teribile ale momentului? În mod clar, Jamil Aljafari tocmai trecuse Rubiconul şi declarase război. Era însă adevărat că opţiunea nucleară era *unica?*

— Stu, tu ce crezi? întrebă MacPherson, întorcându-se către Iverson.

— Nu cred că avem de ales, domnule preşedinte. Nu-mi place, dar continui să cred că trebuie s-o faceţi.

— Cum vor reacţiona ruşii?

— Cred că dacă-i veţi explica situaţia preşedintelui Vadim înainte de a lansa atacul, va manifesta reţinere, dar în acelaşi timp şi înţelegere.

— Jack, tu ce părere ai?

— Domnule preşedinte, cred că trebuie s-o facem. Dar dacă o facem, trebuie s-o facem bine.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că trebuie să procedăm ca Harry Truman. Când a sosit clipa să-i termine pe japonezi în al doilea război mondial şi să pună capăt odată pentru totdeauna ameninţării

lor la adresa poporului nostru şi a intereselor noastre, Truman n-a lovit un singur oraş inamic cu bomba atomică, ci două. În clipa de faţă, Irakul este cel mai ucigaş regim de pe planetă. Personal, aş include şi Iranul, dar el n-a fost direct implicat în niciunul dintre aceste evenimente specifice. Va reprezenta o problemă foarte serioasă pe viitor – v-o garantez, mai ales dacă vom continua să întreprindem acţiuni împotriva vecinilor săi. Dar după ce am spus astea, trebuie să ne concentrăm asupra problemei noastre imediate: Irakul. Este epicentrul răului din epoca modernă. Este un teren de instruire pentru terorişti. A făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a cumpăra, construi sau fura arme nucleare, ca să nu mai amintesc despre cele chimice şi biologice. Recrutează savanţi ruşi. Ameninţă să incinereze Israelul. Noi trebuie să-l nimicim pe Jamil şi arsenalul lui de arme odată pentru totdeauna. Lumea trebuie să ştie care este preţul războiului cu noi. Dacă încercaţi aşa ceva, vă vom desfiinţa. Dacă intenţionaţi s-o faceţi, domnule preşedinte, faceţi-o până la capăt. Ca Truman. Nu una, ci două lovituri.

— Tu ce alt loc ai lovi, Jack?

— Samarra, un orăşel situat la o sută douăzeci şi cinci de kilometri nord de Bagdad, pe fluviul Tigru. Este aşezarea natală a lui Jamil. Acolo are un palat prezidenţial. De acolo i-a alungat pe cei din UNSCOM, când au căutat armele de distrugere în masă, şi noi credem că acolo are arsenale subterane uriaşe, ticsite cu materiale chimice, biologice şi nucleare. De asemenea, în apropiere se află *Al Alam,* unde se ştie că se construiesc motoare de rachete. Dacă lovim Bagdadul şi Samarra, lumea va şti că suntem cât se poate de serioşi.

Paine clocotea, dar se stăpânea cât putea de bine.

MacPherson ascultă atent, căzu o clipă pe gânduri, apoi se adresă secretarului Apărării:

— Burt, de cât timp ar avea nevoie o rachetă nucleară balistică intercontinentală să lovească Bagdadul şi Samarra?

— Domnule preşedinte, vă implor să nu recurgeţi la asta! insistă Paine. Este demenţă curată.

Suna destul de neplăcut, dar preşedintele încercă să nu se lase distras.

— Burt? repetă el.

Bennett vedea că MacPherson trecea rapid de la iritare faţă de Paine la furie deschisă, nu atât din cauza poziţiei secretarului de stat, cât datorită atitudinii sale de superioritate ipocrită. Asta îl îngrijora pe Bennett, mai ales pentru că el era de acord cu poziţia lui Paine – sau cel puţin înclina puternic spre ea. Dacă Paine îşi anula credibilitatea acum, aşa cum Bennett bănuia că secretarul făcuse deja sau era pe punctul s-o facă, un punct de vedere de o importanţă esenţială avea să fie pierdut şi s-ar fi creat un vid serios.

— O rachetă Minuteman lansată dintr-un siloz subteran, răspunse Trainor, şi-ar atinge ţinta în douăzeci şi cinci-treizeci de minute.

— Şi dacă ar fi lansată dintr-un submarin?

— Domnule preşedinte, în prezent avem câteva submarine nucleare Sea Wolf în Oceanul Indian. Aş zice opt-nouă minute către oricare dintre oraşele amintite.

— Care ar fi impactul?

— Irakul are patruzeci de milioane de locuitori. Aşa cum am spus, Bagdadul şi împrejurimile adăpostesc cinci milioane. Samarra este destul de mic. Aşa cum a zis Jack, este important din punct de vedere strategic, fiindcă este locul natal al lui Jamil şi acolo există câteva dintre cele mai sigure buncăre subterane ale lui. Nu este însă un centru foarte populat. De aceea, dacă am intenţiona să lovim ambele oraşe, în funcţie de mărimea şi tipul rachetelor utilizate, aş zice că vorbim despre unu până la trei milioane de morţi până la sfârşitul primei săptămâni. Minimum.

— Doamne Dumnezeule… rosti Paine.

— Minimum? repetă MacPherson.

— Mă tem că da, domnule preşedinte.

Tucker Paine se ridică în picioare.

— Domnule preşedinte, eu nu pot lua parte…

— Domnule secretar, *stai jos*… sau *vei fi* eliberat din funcţie! se răsti MacPherson. Îţi apreciez punctul de vedere opus şi-l salut ca atare… ca şi pe al altora dacă au aceeaşi părere. Am însă nevoie de sfaturile dumitale, nu de istericale, şi nu voi

tolera altceva. M-am făcut clar înţeles?

— Domnule preşedinte, eu…

— *M-am făcut clar?* repetă MacPherson, cu văpăi în ochi.

Secretarul Paine rămase în picioare, dar nu spuse nimic.

— Bill? întrebă preşedintele.

— Da.

— Doresc imediat doi agenţi ai serviciului secret în sala aceea. Secretarul de stat Paine *va lua loc* şi *va asculta.* De asemenea, *va participa…* paşnic. În caz contrar, va fi evacuat, arestat şi acuzat de încălcarea legilor federale. M-am făcut clar înţeles?

— Precum cristalul, domnule preşedinte.

Bennett privi monitorul şi văzu doi agenţi intrând în sală şi ocupând poziţii în spatele secretarului de stat. Stupefiat, Paine se aşează încet, roşu ca sfecla la faţă şi luptându-se din răsputeri să-şi stăpânească emoţiile.

*

Toţi purtau veste antiglonţ, din kevlar.

Două duzini de agenţi speciali americani şi ruşi ocupară poziţii la etajul al patrulea şi pe acoperişul Hotelului Naţional. Toţi erau îmbrăcaţi în negru din cap până-n picioare. Toţi aveau asupra lor suficient armament ca să pornească un război în miniatură. Dar ei nu vroiau să declanşeze un război, ci să prevină unul.

Şefii echipelor americană şi rusă îşi verificară şi sincronizară ceasurile. Sosise momentul. Ascunşi în casa scării, la numai câţiva metri de uşile pe care aveau să le asalteze, îşi transmiseră reciproc semnalul convenit, apoi şoptiră comenzi în laringofoane.

Instantaneu, opt membri ai echipelor de comando coborâră în rapel pe faţada hotelului şi aruncară grenade paralizante prin toate ferestrele celor patru apartamente. Exploziile asurzitoare zgâlţâiră clădirea şi-i îngroziră pe pietoni.

— *Daţi-i drumul!* răcni şeful agenţilor americani.

El şi omologul lui rus năvăliră pe coridor cu o duzină de agenţi. Peste câteva secunde, spărseseră toate cele patru uşi şi dăduseră buzna în camerele ticsite de fum, aruncând alte

grenade paralizante şi trăgând fără să privească. Primiseră ordine foarte clare. Cei patru „călăreţi” trebuiau prinşi vii sau morţi. Ţinând seama de trecutul ucigaş al acestor diavoli, se hotărâse neutralizarea lor imediată, deci neasumarea nici unui risc.

Avură o singură problemă. Când fumul se risipi, conducătorii echipelor simţiră un gol în stomac. Luminile erau aprinse, dar acasă nu era nimeni.

CNN continua să ruleze pe televizoare, însă cei patru „călăreţi” dispăruseră.

11

— *Cum adică i-aţi pierdut?*

Mitchell se plimba agitat, răcnind în căştile sale cu microfon, în Centrul de operaţiuni globale, adânc sub sediul CIA din Langley, statul Virginia.

— Domnule director, am controlat toate camerele… şi nu erau acolo, răspunse şeful echipei americane pe o linie telefonică prin satelit protejată de pe coridorul de la etajul al patrulea din Hotelul Naţional.

— *Şi unde-au dispărut?*

— N-avem nici cea mai mică idee.

— *Şi ce-ar trebui să fac, să-l sun pe preşedinte şi să-i spun că oamenii mei tocmai i-au pierdut pe cei mai periculoşi patru terorişti de pe faţa planetei?*

— Domnule director, eu…

— *Găsiţi-i! Treziţi-l pe preşedintele Vadim. Puneţi-l să mobilizeze Armata Roşie şi răscoliţi tot oraşul până-i găsiţi. Ai înţeles?*

— Da, domnule director.

— *Atunci fă-o – imediat!*

*

Bennett se stropi cu apă rece pe faţă şi se privi în oglinda băii.

Preşedintele se afla în cabinetul privat din avion, vorbind la telefon cu premierul israelian. Corsetti şi ceilalţi membri ai Consiliului securităţii naţionale erau de asemenea la telefoane, colectând informaţii şi discutând diversele opţiuni. Bennett îşi masă gâtul şi înghiţi discret un tranchilizant uşor. Inima îi bubuia. Capul îi zvâcnea. Ceafa şi spinarea îl dureau. Ochii îi erau injectaţi. Şi începea să simtă o uşoară febră. Nu-şi dorea nimic altceva decât să găsească un colţişor în care să se ghemuiască şi să doarmă.

După câteva minute, reveni în sala de conferinţe din *Air Force One* şi-şi umplu o cană de cafea în care puse două cuburi de zahăr şi două pliculeţe cu frişca. Un steward aduse un platou

mare cu sandvişuri, o tavă cu legume şi sosuri, pungi de chipsuri Ruffles şi Fritos şi încă un platou mare cu pesmeţi de ovăz cu stafide. Brusc, Bennett îşi dădu seama că era mort de foame.

În acelaşi timp, încerca un fior de vinovăţie pentru că se gândea la mâncare într-un asemenea moment. Asta nu-l opri totuşi să înhaţe şi să înfulece un sandviş din pâine integrală cu şuncă şi caşcaval, salată, roşii şi muştar Grey Poupon, ca şi un pesmet mare, gros şi cald.

Black i se alătură, luând nu unul, ci două sandvişuri, plus două coca-cola dietetice şi pesmeţi.

McCoy stătea într-un colţ, mestecând morcovi şi ţelină şi sorbind fără grabă dintr-o sticlă de Evian.

*

— Bob, sunt Jack, spuse directorul CIA. Situaţia nu-i bună.

Secretarul general al Casei Albe apăsă mai tare de ureche receptorul telefonului pe care tocmai i-l întinsese un specialist Air Force în comunicaţii şi privi către MacPherson.

— Spune, Jack.

— Trebuie să vorbesc cu preşedintele.

— De ce? Ce se-ntâmplă?

— I-am pierdut.

— Pe cine?

— Cum adică „pe cine”? Ghiceşte, Bob!

Corsetti avu nevoie de o secundă ca să se smulgă din pâcla indusă de oboseală şi să înţeleagă ce se petrecea.

— I-aţi pierdut pe cei patru „călăreţi”?

— Trebuie să vorbesc cu preşedintele – imediat.

*

Peste zece minute, preşedintele, Iverson şi Corsetti reveniră în sala de conferinţe.

Scaunul cu rotile fu adus în capul mesei şi MacPherson nu părea deloc binedispus. După ce se aşezară toţi, se reconectară cu Centrul operativ de urgenţă.

— Tocmai am vorbit cu Doron, rosti preşedintele, care m-a informat despre ce ştiu ei. Au agenţi pe teren, care caută eventuale rachete Scud care ar fi fost puse pe poziţii.

Deocamdată n-au găsit nimic. Acum însă Jack m-a informat că i-au pierdut pe cei patru „călăreţi” undeva în Moscova.

Feţele tuturor se crispară. Situaţia se înrăutăţea rapid.

Corsetti îl fixă pentru o clipă pe Bennett cu privirea. Cei doi nu fuseseră niciodată apropiaţi. Secretarul general al Casei Albe fusese întotdeauna prea conservator pentru gustul lui Bennett, iar Bennett fusese întotdeauna prea lipsit de entuziasm pentru gustul lui Corsetti în a contribui cu fonduri la campania prezidenţială.

Imaginează-ţi ce ar face Corsetti dacă i-aş spune că l-am votat pe Dukakis, de două ori pe Clinton şi pe Gore, îşi spuse Bennett. *M-ar da afară cu mâna lui din avionul ăsta… în timpul zborului.* Donul din Denver nu-i înghiţea pe disidenţi. Era poate mai bine aşa, gândi Bennett. El cunoştea Wall Street, iar Corsetti cunoştea Washingtonul. Amândoi erau loiali preşedintelui. Un mariaj de interese. Cine ar fi spus că diversitatea era ceva rău?

— Marsha?

— Da, domnule preşedinte, răspunse Kirkpatrick.

— Ia legătură cu Agenţia pentru securitate naţională. Vreau imediat acoperire prin sateliţi pentru fiecare centimetru pătrat din Irak. Vreau să-mi fotografieze toate hangarele, casele şi colibele irakiene – toate tancurile, camioanele şi tricicletele – minut după minut, oră după oră şi zi după zi, până aflăm unde-şi ascund rachetele, ca să le putem localiza şi distruge. Ai înţeles?

— Da, domnule preşedinte.

— Nu mă interesează ce trebuie să facă pentru asta. Dacă trebuie să-şi reprogrameze aparatele – s-o facă. Dacă mai au nevoie de forţe aeriene – U-2, SR-71, sonde Blackbird, Predator, Global Hawk… indiferent ce anume – să le rechiziţioneze. Doron este foarte agitat, aşa cum vă puteţi închipui. El este gata să atace Bagdadul imediat. Mi-a spus fără ocolişuri că îşi alimentau rachetele, chiar în timp ce vorbeam. Doar că nu l-am implorat să nu acţioneze. I-am spus că suntem pregătiţi să atacăm – decisiv – şi că am început să ne amplasăm forţele pe poziţii. I-am spus că Consiliul securităţii naţionale se întruneşte chiar acum şi într-o oră îl vom anunţa ce anume vom face.

— El ce a spus? întrebă vicepreşedintele.

— A fost destul de laconic. Mi-a zis că am la dispoziţie cincizeci şi trei de minute şi douăzeci şi şapte de secunde – nicio secundă în plus.

*

Lui Iverson nu-i venea pur şi simplu să-şi creadă ochilor că se afla aici.

Din multe motive, ideea de a fi la bordul lui *Air Force One,* alături de preşedintele Statelor Unite în toiul acestei crize nucleare globale, era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Nu ocupa de mult timp funcţia de secretar al Trezoreriei şi acum se părea că totul se destrăma.

Acestea fiind spuse, indiferent cum ar fi privit situaţia, Iverson nu-şi putea alunga din minte faptul că-l detesta pe cel pe care-l ajutase să fie ales preşedinte. Toate lucrurile pentru care muncise el, pe care le plănuise, pentru care alcătuise o strategie în ultimii ani îi fuseseră realmente furate.

El nu dorise niciodată să fie secretarul Trezoreriei. Dorise să fie miliardar şi să apară pe lista Forbes 400… dacă s-ar fi putut chiar în vârful ei.

Planurile întocmite cu atâta minuţiozitate se năruiseră. Preşedintele îl silise să accepte funcţia, mai întâi strecurând neoficial spre *Wall Street Journal* vestea numirii sale iminente, apoi punându-l pe Corsetti să aţâţe văpăile aprobării publice şi politice, până când lui Iverson îi fusese imposibil să mai refuze. Însă el dorise să refuze. Ar fi trebuit să refuze. Funcţia de secretar al Trezoreriei implica renunţarea la toate acţiunile lui din GSX şi la fondul Joshua, tocmai în momentul când acestea urmau să-l facă un om foarte bogat.

Desigur, era bogat, dar afacerea Medexco i-ar fi sporit exponenţial averea. Iar acum – în numai câteva luni – totul dispăruse. Totul! Nici MacPherson, nici Corsetti nu ştiau cât de furios era Iverson. Era o furie reală, clocotea şi nu mai putea fi înăbuşită multă vreme.

Brusc, Iverson simţi BlackBerry-ul vibrându-i la şold. Îl privi, îşi verifică cele mai recente mesaje e-mail şi nu-şi putu crede ochilor.

Era de la ei. Nu erau încântaţi. Doreau răspunsuri. Dar cum îndrăzniseră să-i trimită mesaje e-mail aici şi acum?

Apăsă iute tasta *Delete* şi închise BlackBerry-ul, se strădui să afişeze o expresie calmă şi reintră în sala de conferinţe, unde dezbaterile Consiliului securităţii naţionale erau în toi.

*

— Domnule secretar Trainor, rosti ferm MacPherson.

— Da, domnule preşedinte.

— Doresc o recomandare, rapid!

— Daţi-mi voie să vă spun mai întâi că dacă decideţi să faceţi asta, nu v-aş recomanda să ordonaţi folosirea unei rachete nucleare balistice intercontinentale.

În mod evident, preşedintele fu luat prin surprindere.

— De ce?

Secretarul Apărării vorbi calm şi atent, mai ales în lumina confruntării preşedintelui cu secretarul de stat.

— Sunt convins că forţele noastre nucleare strategice sunt cele mai moderne, dar…

— Dar… ce?

— Permiteţi-mi să vă prezint următorul scenariu. Dacă încercăm să lansăm o rachetă Minuteman sau Peacemaker şi nu funcţionează? Dacă explodează în silozul de lansare sau în atmosferă, ca naveta spaţială *Challenger?* Sau dacă se dezintegrează în stratosferă? Sau dacă funcţionează perfect… dar ratează ţinta şi loveşte altă ţară?

— Burt, vrei să spui că nu ne putem bizui pe rachetele noastre strategice nucleare?

— Nu, domnule preşedinte, ci doar că nu aş vrea să aflu aşa ceva. Şi nu aş vrea ca restul lumii să afle aşa ceva. Eu cred că rachetele funcţionează perfect, însă, pe de altă parte, nu intenţionez să greşesc într-o chestiune de asemenea importanţă. Consecinţele ar putea fi catastrofale, prin numărul victimelor şi prin pierderea completă a respectului faţă de forţa noastră strategică nucleară. În plus, chiar dacă totul ar funcţiona perfect – aşa cum sunt convins că se va întâmpla – puterea de foc este prea mare.

MacPherson inspiră adânc, apoi încuviinţă din cap spre

Corsetti, care-i umplu repede un pahar cu apă.

— Aşadar, eşti de acord cu secretarul de stat. Nu ar trebui să lansăm o rachetă nucleară asupra Bagdadului?

— Nu, domnule preşedinte, nu am spus asta.

— Atunci ce recomanzi?

— Să nu lansăm o rachetă nucleară balistică intercontinentală.

— Şi atunci ce să lansăm?

— *Dacă* veţi opta pentru un asemenea atac nuclear – repet *dacă* – aş recomanda folosirea unei arme nucleare tactice. O rachetă de croazieră.

— Fii mai explicit, domnule secretar.

— La ordinul dumneavoastră, bombardierele invizibile B-2 pot decola din baza Air Force Whiteman de lângă Kansas City. Ele pot fi dotate cu rachete de croazieră convenţionale, dar şi cu AGM-129A. Acestea sunt rachete aer-sol care zboară cu peste 800 km/h, au autonomie de trei mii şapte sute de kilometri şi pot expedia cu precizie un focos nuclear W-80-1.

— Dă-mi nişte detalii despre W-80.

— W-80 este un focos nuclear pentru rachetele balistice de la bordul submarinelor, iar W-80-1 este un focos nuclear proiectat pentru a fi utilizat pe rachetele de croazieră lansate din aer. Este o armă de implozie radioactivă în două etape. Are lungimea de un metru şi greutatea de o sută treizeci şi cinci de kilograme, cu forţă de detonare de aproximativ o sută cincizeci de kilotone. Aceasta este echivalent cu detonarea a o sută cincizeci de mii de tone de dinamită.

Bennett se simţi cuprins brusc de greaţă.

Secretarul Trainor continuă:

— Focosul a fost proiectat în 1976 la Los Alamos, prima testare a avut loc în 1981, iar producţia a fost oprită în 1990. Am construit o mie şapte sute de bucăţi. După convorbirile de dezarmare START II, am rămas în stoc cu patru sute.

— Domnule preşedinte?

Era consiliera pentru securitate naţională.

— Da, Marsha?

— Să presupunem, pentru moment, că aţi ordona o

asemenea lovitură nucleară. Nu o puteţi face însă unilateral. Va trebui să vă consultaţi cu liderii Congresului. Cu aliaţii. Cu Rusia.

— Şi cu Doron, adăugă Mitchell pe un ton apăsat. Premierul aşteaptă.

— Ştiu, ştiu… Bill, tu ce crezi?

— Domnule preşedinte, întrebarea reală mi se pare a fi: Ce vom face în continuare? Acesta va fi un capitol fără precedent în istoria omenirii şi ar trebui să avem – şi să explicăm Congresului şi aliaţilor noştri – o idee despre cum va suna capitolul următor.

— Bun, ne vom întoarce la subiectul acesta, dar cum ai recomanda tu să acţionăm?

Vicepreşedintele era o persoană de calitate. Bennett îl respecta enorm. Avea mult mai multă experienţă guvernamentală – îndeosebi în domeniul federal şi al securităţii naţionale – decât MacPherson şi întotdeauna în momentele de criză era calm, detaşat şi stăpân pe sine.

Şi, lucru pe care Bennett îl aprecia şi mai mult, Oaks era un strateg. În anii 1980, el fusese un aliat cheie din Senat al preşedintelui Reagan, ajutându-l să ocolească şi să păcălească Uniunea Sovietică. În anii 1990, fusese un glas ferm şi hotărât în susţinerea apărării cu rachete strategice şi a modernizării forţelor nucleare americane. De asemenea, îşi folosise impresionanta forţă intelectuală pentru regândirea rolului Statelor Unite într-o lume postsovietică.

Bărbatul acesta avea capacitatea de a juca şah tridimensional, gândi Bennett, abilitatea de a calcula şi evalua fiecare posibilă mutare, ripostă şi contraripostă din domeniul politicii interne şi externe. Şi să câştige. Nu era de mirare că serviciul secret îi atribuise numele de cod Şah-mat. I se potrivea de minune.

— Între unul şi trei milioane de oameni? Oaks clătină uşor din cap. Majoritatea civili nevinovaţi? Bagdadul şi Samarra de nelocuit pentru următoarele decenii?

— Bill, am înţeles. Ştiu că-i de neconceput, dar îţi pun o întrebare simplă: Un atac nuclear va elimina sau nu definitiv

ameninţarea terorismului finanţat de Irak şi iminenta ameninţare a folosirii armelor de distrugere în masă de către Jamil Aljafari?

— Da, domnule preşedinte.

— Va expedia un mesaj către alte naţiuni, care se gândesc poate la un atac cu asemenea arme de distrugere în masă asupra Statelor Unite sau a aliaţilor noştri, că noi deţinem mijloacele şi suntem hotărâţi să le nimicim definitiv?

— Da.

— După tine, va aduce o sută cincizeci de ani de pace în lume?

— Nu sunt sigur sută la sută, dar în esenţă, da, instinctul îmi spune că aşa va fi.

— Avem şi alte opţiuni imediate, viabile şi eficiente?

Vicepreşedintele căzu pe gânduri. Aceasta era, desigur, întrebarea-cheie. Bennett se trezi implorându-l în gând să vină cu o soluţie mai bună.

— În următoarea jumătate de oră? Nu.

Bennett simţea că trenul pleca din gară, iar el vroia să sară din mers.

— Am putea invada vestul Irakului, să înaintăm spre Bagdad, să ocupăm oraşul, să-l găsim pe Jamil şi să terminăm cu el? Să zicem în şase până la nouă luni? Da. Dacă avem tăria să pierdem între zece şi douăzeci de mii de soldaţi americani, cel puţin… poate mult mai mulţi? Probabil. Opinia publică americană ne-ar susţine? Mă îndoiesc. Alianţele noastre s-ar păstra, mai ales în lumea arabă? În niciun caz. Ar putea să devină următorul nostru Vietnam? În mod clar. Ai fost acolo, Jim… domnule preşedinte. Ştiţi ce a însemnat. Vreţi să vă întoarceţi?

— În concluzie, ce vrei să spui, Bill? insistă MacPherson. Vreau părerea ta finală.

— Suntem într-o situaţie a naibii de grea.

— Am sesizat.

— Domnule preşedinte, eu vă spun că nu sunt în favoarea unui atac nuclear. În niciun fel de circumstanţe…

Ochii tuturor erau aţintiţi asupra lui Oaks. McCoy îşi muşcă

buza. Bennett îşi ţinu respiraţia. Preşedintele se încordă vizibil.

— … în niciun fel de circumstanţe, cu excepţia acestora.

Bennett simţi că se sufocă. Era tensionat, speriat şi înfrigurat.

— În termeni abstracţi, este hâd, grotesc şi la limita barbarului, continuă vicepreşedintele, dar în termenii opţiunilor noastre militare imediate şi ai ameninţării la adresa securităţii naţionale a Statelor Unite şi a aliaţilor noştri? Este imediat. Este copleşitor. Este decisiv. Şi, da, eu cred că ne va aduce o sută cincizeci de pace mondială, cel puţin.

— Iar pentru asta ar merita? întrebă MacPherson.

— Da, ar putea să merite. Revin însă la întrebarea mea anterioară. Ce va urma? Unde vom ajunge de aici?

— Ecleziastul.

— Mă scuzaţi, domnule preşedinte, n-am înţeles.

— „Vreme este să răneşti şi vreme să tămăduieşti; vreme este să dărâmi şi vreme să zideşti… Vreme este să iubeşti şi vreme să urăşti. Este vreme de război…”

Cuvintele atârnară în aer un moment.

— „… şi vreme de pace.”

— Da, poate fi o formulare bună. Nu ne putem gândi doar la felul în care să ne distrugem inamicul. Trebuie să ne gândim şi la felul în care să reconstruim o lume nouă, o lume de pace şi prosperitate.

Bennett îşi dădu seama că preşedintele ar fi dorit să se ridice şi să se plimbe înainte şi înapoi prin încăpere. Aşa obişnuia să procedeze în şedinţele de strategie din GSX, când încerca să examineze o cale de abordare a unei afaceri noi.

Acum însă era ţintuit într-un scaun cu rotile, nedormit, obligat să decidă în privinţa utilizării armelor nucleare în toiul nopţii, la o altitudine de paisprezece kilometri şi la depărtare de o mie cinci sute de kilometri de principalii lui consilieri pe probleme de securitate naţională.

Incapabil să se plimbe înainte şi înapoi, preşedintele alese să se roage. Fără să spună nimic nimănui, el plecă pur şi simplu capul, închise ochii şi-şi încrucişă degetele în faţa pieptului.

Bennett îl fixa cu privirea.

Următoarele momente fură percepute ca o eternitate şi

Bennett se pomeni clocotind la interior, furios că prietenul şi mentorul lui irosea atât timp valoros, când ei dispuneau de atât de puţin. Nu era momentul pentru poveşti cu zâne, ci pentru gândire raţională şi decizii logice. În balanţă era soarta lumii.

*

Carrie Downing era inteligentă, stilată şi avea treizeci şi doi de ani.

Fusese o stea în ascensiune la Excite@Home, cândva principalul furnizor de Internet broadband din lume. Asta până când compania intrase în lichidare pentru faliment, în octombrie 2001.

Visul lui Downing de a obţine statutul de milionară în lumea afacerilor pe Internet se scufundase mai rapid decât *Titanicul*. Ea şi alţi o mie trei sute de angajaţi fuseseră concediaţi, când teroriştii Al-Qaeda loviseră Pentagonul şi World Trade Center, iar economia americană se afundase într-o recesiune serioasă.

De aceea, atunci când portofoliul ei de acţiuni se prăbuşise ca valoare de la 100 de dolari/acţiune în aprilie 1999 la numai 13 cenţi/acţiune peste doi ani şi jumătate, Downing făcuse ceea ce ar fi făcut orice autor talentat de software pentru e-mail. Ea se alăturase FBI-ului.

Instruită în cursuri rapide ca specialistă în contrainformaţii şi antitero, ea făcuse rapid o impresie excelentă superiorilor. Fusese inclusă într-o echipă de elită, care se ocupa de un proiect strict secret cunoscut în exterior doar sub numele de cod Lanterna Magică.

Softwareul ultramodern şi foarte controversat făcea parte din ceea ce FBI denumea proiectul Carnivorul Amplificat.

Acesta fusese conceput ca să înghită cât mai multe mesaje e-mail şi putea fi instalat în secret pe hard diskul calculatorului unui inamic potenţial al Statelor Unite sau expediat incognito, ca virus, unei asemenea persoane, ataşat unui e-mail sau anunţ aparent inofensiv.

După autoinstalare, el permitea FBI-ului să citească fişiere încifrate şi chiar să captureze apăsări individuale de taste, de tipul parolelor, aflând astfel detaliile financiare şi organizatorice confidenţiale ale evazivelor organizaţii

criminale. În plus, până acum putuse ocoli chiar şi cele mai sofisticate software-uri antivirus de pe piaţă.

Dar până şi cea mai bună tehnologie este limitată de calitatea oamenilor care o utilizează. Cei asemenea lui Downing trebuiau să pătrundă în calculatorul unei ţinte, să-i fure datele şi să le cearnă rapid şi fără a fi detectaţi, căutând genul de informaţii care-i puteau ajuta pe tovarăşii lor agenţi de teren să rezolve cele mai dificile cazuri. Iar Downing era bună. Foarte bună! În ultimii ani, ea ajutase la soluţionarea atâtor cazuri, încât ajunsese să fie remarcată de Scott Harris, directorul FBI, care o poreclise Regina Carnivoră.

Asta nu însemna însă că ar fi fost scutită de turele de noapte. La urma urmelor, era perioada cea mai animată şi mai productivă pentru echipa Lanternei Magice. Ce conta însă? În ciuda trăsăturilor ei remarcabile, a ochilor albaştri ameţitori şi a râsului molipsitor, Carrie nu mai ieşise cu niciun bărbat de când se alăturase FBI-ului. Poate că de vină era şi programul zilnic de douăsprezece până la paisprezece ore, îi repetau mereu colegele de apartament. Pe de altă parte, ea se obişnuise cu lipsa unei vieţi mondene, iar asta o determina pur şi simplu să muncească şi mai mult.

Carrie Downing încremeni brusc. Orice urmă de oboseală sau autocompătimire se evaporă brusc. Privea fix mesajul e-mail abia interceptat, dar nu ştia ce să facă cu el. Ştia cine-l primise. Ţinta – Stuart Iverson, secretarul Trezoreriei americane şi contul lui privat de la AOL – era unul dintre cele şaizeci şi trei de conturi e-mail ale personalului de vârf din administraţie a căror monitorizare fusese autorizată personal de directorul FBI. Dar nu Iverson îi atrăsese atenţia. Nu în clipa aceea. Numele expeditorului fusese cel care-i îngheţase sângele în vene.

Rulă imediat o verificare de sistem şi urmărire, apoi verifică de două ori rezultatele. Un fior involuntar îi străbătu trupul. Tot ce făcuse pentru FBI fusese amuzant şi cool şi clandestin… până acum. Acum era cu totul altceva şi ea ştia asta. Îşi simţea bubuiturile inimii şi picăturile de transpiraţie ce i se formau pe buza superioară. Ridică receptorul telefonului din faţa ei şi sună şeful de tură din Centrul operativ antitero.

Cazul acesta era mai mult decât grav… şi depăşea cu mult atribuţiile ei.

*

MacPherson ridică fruntea şi începu să vorbească, calm şi încrezător.

— Bun! Ascultaţi-mă. Nu spun că aşa vom proceda, dar încercaţi o clipă să analizaţi şi scenariul următor.

Bennett privi monitorul care-l arăta pe Tucker Paine. Îi era imposibil să nu simtă empatie faţă de el. Bărbatul arăta realmente distrus.

Preşedintele îşi adună gândurile, apoi continuă:

— Să presupunem că după ce terminăm întrunirea aceasta, îi voi telefona premierului Doron. Voi refuza să dau curs cererii lui. Îl voi anunţa că i-am telefonat doar pentru a-l informa că lansez imediat un atac aerian masiv împotriva Irakului. Mai mult, îi spun că, bazându-se pe informaţii recente şi foarte neliniştitoare, Statele Unite declară război imediat Irakului. Vom dezlănţui întreaga furie a forţei noastre militare împotriva regimului lui Jamil Aljafari. Îi voi mai spune că în decursul următoarelor zile, am putea – repet, *am putea* – fi siliţi să utilizăm una sau mai multe arme de distrugere în masă împotriva Irakului. După aceea l-aş întreba dacă în această eventualitate guvernul şi ţara lui ar susţine Statele Unite.

Bob Corsetti încuviinţă:

— Exact. Declarăm război, dar nu promitem sută la sută un atac nuclear. Începem imediat o campanie aeriană. Bombardăm Bagdadul şi Samarra până le facem una cu pământul şi trimitem Divizia 82 în deşerturile din vestul Irakului, pentru a căuta orice lansatoare mobile de rachete Scud. În felul acesta câştigăm timp. Dacă va trebui să mergeţi până la capăt, puteţi lua şi decizia loviturii nucleare. Să sperăm că nu va fi necesară. Dar nu putem recunoaşte în niciun caz că am făcut asta la cererea Israelului. Dacă vom lansa o rachetă nucleară, amprentele israelienilor nu trebuie să apară nicăieri.

— Absolut, spuse Kirkpatrick. Însă va trebui ca Jack, Burt sau eu – probabil Jack – să-l sune pe Modine, ministrul israelian al Apărării, imediat după discuţia domnului preşedinte cu

Doron, pentru a insista personal ca israelienii nici să nu atace primii, nici să nu permită să se afle ceva despre acţiunea lor de comando. Jack le mai poate spune că vrem să avem focosul în Washington până diseară la ora 19, ora Coastei de Est.

Fu rândul lui Oaks să intervină.

— Exact, domnule preşedinte. Vă adresaţi naţiunii diseară la ora 21. Explicaţi că Statele Unite tocmai au dejucat o tentativă a Irakului de a lansa o rachetă nucleară către Israel. Anunţaţi că un asemenea act este considerat un atac împotriva Statelor Unite ale Americii. Explicaţi că până în prezent acţiunile noastre au distrus majoritatea celulelor teroriste din lume. Dar îi ajutaţi pe oameni să înţeleagă că de acum s-a trecut dincolo de un război împotriva teroriştilor, că guvernul irakian ne-a declarat război şi ne-a pus în pericol existenţa. Spuneţi lumii că forţele noastre – ba nu, că elicopterele Apache construite de americani – au distrus o echipă irakiană înarmată cu o rachetă Scud şi i-au demontat focosul. Veţi arăta fotografii întregii lumi, veţi explica ameninţarea biologică, chimică şi nucleară a Irakului şi veţi atrage atenţia că dacă nu se întreprind imediat acţiuni decisive, nimeni nu va fi ferit de armele de distrugere în masă ale lui Jamil Aljafari.

— Apoi, domnule preşedinte, adăugă Kirkpatrick, declaraţi război. Spuneţi că „forţele neînfricate ale libertăţii vor învinge forţele laşe ale răului” şi că americanii şi toţi „iubitorii de pace din întreaga lume trebuie să se pregătească pentru cel mai întunecat moment din istoria civilizaţiei umane”. Îi pregătiţi pe oameni pentru ceea ce vom face şi explicaţi motivul pentru care o vom face, cerându-le să se roage alături de dumneavoastră şi pentru forţele noastre armate în aceste momente în care ţara este grav ameninţată.

— După care încheiaţi, rosti Corsetti, adresându-vă irakienilor: „Dumnezeu să aibă milă de sufletele voastre, fiindcă noi nu vom avea!”

— Nu, rosti MacPherson ridicând mâna şi opunându-se sugestiei aceleia. Nu vom încheia pe o notă de răzbunare, indiferent cât ar fi ea de meritată.

— Domnule preşedinte, eu…

— Bob, ştiu ce vrei să spui, dar răspunsul este „nu”. Trebuie într-adevăr să fac rechizitoriul Irakului, în mod clar, concis şi convingător, dar în acelaşi timp trebuie să începem să discutăm despre o nouă situaţie, o stare de pace şi prosperitate care să înceapă în Orientul Mijlociu. Nu voi pomeni de ea în discursul din seara aceasta, însă trebuie să vorbim între noi, iar după aceea cu israelienii şi palestinienii.

— La ce vă referiţi, domnule preşedinte? întrebă secretarul Paine.

— La o lume post-Jamil. La sfârşitul ameninţărilor cu război şi violenţă în Orientul Mijlociu, odată pentru totdeauna. Mă refer la aducerea israelienilor şi palestinienilor aici, la Casa Albă. Mă refer la un tratat de pace şi la afacerea la care lucrează Bennett. De ce? Pentru a permite tuturor evreilor şi tuturor arabilor să profite şi să prospere în mod personal, dacă vor fi de acord să trăiască împreună în pace. Pentru a oferi lumii un viitor şi o speranţă, planuri pentru bine… nu pentru rău.

Un val de tulburare intensă, combinat cu o curiozitate sfredelitoare, se revărsă peste toţi, inclusiv peste Paine. Timpul ce le era alocat se scurgea repede şi nu ştiau prea bine încotro se îndrepta preşedintele.

— Bun, ştiu că timpul este limitat, dar mai ascultaţi-mă puţin, continuă MacPherson. Ne trebuie un act final, da? Perfect! Atunci, gândiţi-vă. Dacă lumea va trăi un coşmar, să fim pregătiţi să-i oferim şi un vis. Visul adevăratei păci între arabi şi israelieni – nu fiindcă se vor iubi între ei, ci pentru că preţul războiului este prea mare şi pacea este prea avantajoasă.

— Şi ce ar însemna asta, domnule preşedinte? insistă Paine.

— Uitaţi la ce mă gândesc eu… MacPherson tăcu o clipă, bău puţină apă şi încercă să-şi limpezească gândurile. Imediat după încheierea războiului cu Irakul, vom începe să lucrăm cu israelienii şi palestinienii pentru a transforma Medexco într-o companie cotată public. Administratorii ei vor fi mai bogaţi decât au visat vreodată, însă noi vom insista ca toţi israelienii şi palestinienii să primească acţiuni la companie din capul locului, de la oferta publică iniţială.

— Aşa cum a făcut Thatcher în Marea Britanie, completă Bennett, fără să fie împuşcat de Kirkpatrick sau de altcineva.

— Cam aşa ceva, replică preşedintele. Toţi israelienii şi palestinienii vor deţine acţiuni ale companiei. Fondul Joshua va asigura miliardul de dolari în capital de risc. Partea aceasta a tranzacţiei este deja încheiată. Toţi investitorii fondului Joshua îşi păstrează acţiunile… dar prin cotarea publică, israelienii şi palestinienii ar putea deveni instantaneu uluitor de bogaţi.

— Doriţi realmente să cooptăm afacerea lui Bennett? întrebă Kirkpatrick.

— Absolut, încuviinţă preşedintele. Aţi fost informaţi toţi despre detaliile esenţiale, nu?

— Da, răspunse Kirkpatrick, dar nu înţeleg în ce fel se va aplica aici.

Inima lui Bennett bubuia şi gândurile îi goneau. În acelaşi timp, îşi simţea mintea mai limpede ca oricând.

MacPherson se uită la el, surâse, apoi continuă:

— Cei mai mulţi oameni habar n-au pe ce rezerve de ţiţei şi gaze naturale stau israelienii şi palestinienii. Aceasta poate fi valabil şi pentru unii dintre voi, chiar dacă aţi citit dosarul. Sunt realmente uriaşe, aproape inimaginabile. La început, am crezut că erau doar gaze naturale, dar anul trecut s-a descoperit petrol. Zăcăminte incredibil de mari de petrol! Pentru a le pune în context, putem face o comparaţie cu Arabia Saudită, care este cel mai mare producător de petrol din lume, deţinând un sfert din rezervele mondiale cunoscute. Saudiţii extrag zilnic opt milioane şi jumătate de barili şi, de aceea, la un preţ al barilului între douăzeci şi cinci şi treizeci de dolari, câştigă zilnic peste două sute de milioane de dolari, ceea ce înseamnă optzeci-nouăzeci de *miliarde* de dolari pe an, la preţurile actuale. Ei bine, Bennett, McCoy şi echipa lor apreciază că după instalarea echipamentelor de forare şi rafinare, când totul va funcţiona la parametri maximi, Medexco ar putea deveni rapid una dintre cele mai mari companii petroliere din lume. Ar putea să extragă zilnic între cinci şi şase milioane de barili, ceea ce ar însemna – la o estimare moderată – cincizeci-şaizeci de *miliarde* de dolari pe an, numai din vânzările de ţiţei şi gaze

naturale brute, ca să nu mai vorbesc de vânzările de produse rafinate şi cu amănuntul.

— Chiar aşa mult ţiţei şi gaze naturale sunt acolo? întrebă Oaks.

— Da, încuviinţă preşedintele. Dacă se ţine seama de toate celelalte produse şi surse de venituri potenţiale pentru care noi – mai puţin eu – pentru care fondul Joshua şi GSX au dezvoltat un plan de afaceri detaliat, Medexco ar putea în scurt timp să înregistreze vânzări anuale de ordinul a o sută optzeci până la două sute douăzeci de miliarde de dolari pe an.

— Asta însemnă mai mult decât PIB-ul actual al Israelului, observă Oaks.

— Exact. Cam ăsta-i ordinul de mărime despre care vorbim. PIB-ul Israelului este actualmente de aproximativ o sută douăzeci de miliarde de dolari pe an. Afacerea aceasta cu petrol va schimba absolut totul. Şi asta nu-i tot. Toate acestea vor face din Medexco una dintre cele mai mari companii petroliere din lume, de mărimea… să zicem, ExxonMobil, care are vânzări brute anuale de un sfert de trilion de dolari.

— Compania o să valoreze o avere, icni Paine care până atunci nu ştiuse ce pregătise Bennett.

— Desigur, continuă MacPherson, toate cifrele acestea au rezultat din scenarii ideale, bazate pe violenţe reduse ca intensitate în regiune, dar fără războaie, în mod evident, platformele de foraj pentru ţiţei şi gaze naturale, ca şi rafinăriile sunt foarte de vulnerabile la atacuri, făcând ca investiţia să fie practic inutilă pentru majoritatea investitorilor, dacă regiunea va avea parte de terorism agresiv continuu sau dacă va fi cuprinsă de război.

— De aceea a intrat aşa uşor Bennett? întrebă Oaks.

Bennett îl privi pe MacPherson, care încuviinţă, dându-i aprobarea să vorbească.

— Da, domnule vicepreşedinte, rosti Bennett. Mai ţineţi minte mărunta investiţie a lui John D. Rockefeller în Standard Oil din 1862? Atunci el a investit doar patru mii de dolari. Iar după şapte ani…

— … deţinea aproximativ nouăzeci la sută din companie,

termină vicepreşedintele, şi stătea pe o mină de aur.

— Exact. Iar restul este istorie. De aceea GSX a recomandat atât de insistent ca fondul Joshua să investească imediat un miliard de dolari în acest proiect. Deoarece puţini şi-ar asuma riscul într-un astfel de mediu. Evident, dacă am fi beneficiat de pace…

— Vrei să spui dacă Irakul ar fi fost eliminat de pe faţa pământului, îl corectă Paine.

Bennett refuză să înhaţe momeala.

— … dacă am fi beneficiat de pace – de pace adevărată, durabilă – toate calculele acestea ar fi fost discutabile sau, în cel mai bun caz, conservatoare. Valoare cea reală a companiei ar putea creştea de câteva ori, practic peste noapte.

— Şi de acolo unde ar ajunge? întrebă vicepreşedintele.

Bennett se uită repede spre preşedinte pentru îndrumări, dar MacPherson nu schiţă niciun gest.

— Impresia mea este că putem creşte investiţia noastră primară printr-o ofertă publică iniţială, graţie căreia s-ar strânge sute de miliarde de dolari în capital cu care s-ar completa toate facilităţile necesare mult mai rapid decât ar fi de aşteptat. Am putea asista la crearea de gigantice porturi comerciale în Gaza. Am putea vedea că egiptenii se implică foarte rapid. Bănuiesc că ar fi interesaţi să construiască rafinării în Deşertul Sinai.

— Şi Iordania? întrebă Paine.

— Cred că Iordania va fi pur şi simplu încântată, zâmbi Bennett. Erin?

— Absolut, interveni prompt McCoy. Jon şi cu mine am luat în calcul toate scenariile posibile. Considerăm că iordanienii ar putea fie să investească direct în Medexco – sau să construiască rafinării şi alte facilităţi similare în propria lor ţară – fie, ceea ce noi considerăm mult mai probabil, să acţioneze rapid în direcţia dezvoltării de staţiuni de lux, terenuri de golf, complexuri hoteliere… Avantajul lor competitiv constă în faptul că deţin teren, spaţiu şi forţă calificată de muncă. Dacă investiţi capital serios în ţara aceea, vă puteţi aştepta la lucruri spectaculoase. Jon şi cu mine apreciem că Gaza, malul vestic al

Iordanului şi Sinaiul ar putea deveni noua Arabie Saudită, focalizându-se pe forări, rafinare şi prelucrarea industrială a petrolului. Noi credem că Israelul va deveni noua Silicon Valley şi Elveţie a regiunii, ajungând una dintre cele mai de seamă capitale ale tehnologiei de vârf, serviciilor bancare, finanţelor şi medicinii mondiale. Pe de altă parte, bănuim că Iordania ar putea deveni Palm Springs a regiunii – adică, turism, comerţ, staţiuni, hoteluri de lux…

— O lume de complexuri tip Biltmore şi Ritz-Carlton? întrebă Oaks.

— Aşa ceva, încuviinţă McCoy.

MacPherson interveni.

— Oportunităţile ar fi extraordinare. Israelul şi orice entitate sau stat palestinian care ar rezulta din negocierea finală a păcii ar avea potenţialul de a deveni atât mai bogate, cât şi mai puternice economic decât majoritatea celorlalte ţări din OPEC laolaltă!

Bennett observă că, printre alţii, secretarul de stat era în mod clar fascinat de ceea ce auzea.

— Iar dacă Medexco este cotată public, rosti Bennett, cu majoritatea acţiunilor deţinute, cel puţin iniţial, de cetăţeni israelieni şi palestinieni – evident, dacă ei nu optează pentru a le vinde – ar fi un dar divin pentru oamenii aceia, mai ales pentru familiile arabe, dintre care multe trăiesc sub pragul sărăciei.

— Estimarea cea mai favorabilă, Jon? întrebă preşedintele.

Bennett se întoarse către McCoy.

— Erin?

— Domnule preşedinte, scenariile noastre sugerează că la un an după oferta publică iniţială, israelienii şi palestinienii ar putea deţine acţiuni valorând între o jumătate de milion şi un milion de dolari pe familie.

— Vorbeşti serios? făcu vicepreşedintele.

— Peste doi ani, răspunse McCoy, dacă situaţia rămâne paşnică şi evoluează în direcţia estimată – şi dacă oamenii păstrează acţiunile şi nu le vând după oferta publică iniţială şi perioada de reţinere – este foarte posibil ca ei să-şi multiplice

de mai multe ori sumele respective.

— Pentru a pune lucrurile în perspectivă, adăugă Bennett, în prezent o familie mijlocie din Palestina câştigă sub o sută douăzeci şi cinci de dolari pe lună. Aproape peste noapte majoritatea ar deveni multimilionare.

— Incredibil, comentă Kirkpatrick rulând rapid o analiză cost-beneficii. Stimulentele pentru pace – o pace reală, de durată, asigurată – ar fi extraordinare…

— Jon, întrebă Oaks, care estimezi că ar fi implicaţiile pentru Statele Unite?

— Cred că în privinţa asta ar fi mai bine să-l întrebăm pe preşedinte, rosti Bennett şi se întoarse către MacPherson.

— Mulţumesc, încuviinţă preşedintele. Bill, părerea mea este că s-ar putea impulsiona serios economia globală, evitând colapsul total al încrederii consumatorilor şi investitorilor pe care l-am vedea în curând, dacă nu acţionăm decisiv pe mai multe fronturi. Aş spune că şocul realmente fizic al neutralizării celui mai mare rău planetar, urmat – destul de repede – de anunţarea descoperirii şi exploatării de petrol şi gaze naturale în Ţara Sfântă, urmată la rândul ei de semnarea cu mare pompă a unui tratat de pace pe peluza sudică a Casei Albe i-ar stimula pe investitorii şi consumatorii din toată lumea. Brusc, absolut totul ar părea posibil. Pacea şi prosperitatea ar fi văzute ca fiind carta definitorie a noului mileniu. Mai consider că încrederea consumatorilor va reveni instantaneu şi în forţă. S-ar putea să nu semene cu nimic din tot ce am văzut până acum.

— Sau s-ar putea să dăm greş, adăugă Mitchell.

— Aşa este, aprobă MacPherson. Sau s-ar putea să dăm greş. Deţinem o oportunitate de a face toate lucrurile acestea să funcţioneze. Dacă procedăm bine, restul lumii va avea o şansă de a le obţine. Dacă însă dăm greş, noi şi restul lumii vom fi într-un necaz foarte, foarte serios.

Toţi reflectau asupra importanţei deciziilor ce trebuiau luate. În mod clar însă, starea generală şi impulsul agresiv se modificaseră spectaculos.

— Evident, urmă preşedintele, este posibil să mă înşel, dar instinctele m-au slujit bine de-a lungul anilor.

— Aşa este, comentă Oaks.

— Cu toate acestea, interveni secretarul Paine, continuăm să vorbim despre necesitatea de a folosi arme nucleare pentru a obţine toate acestea.

— Este adevărat.

— Atunci, mă văd silit să vă repet: aşa ceva nu merită. Vă rog, domnule preşedinte! Vă implor! Nu faceţi aşa ceva.

— Domnule secretar, te aud perfect, să ştii.

— Cum puteţi fie şi măcar să vă gândiţi la posibilitatea incinerării câtorva milioane de suflete prin apăsarea unui buton, într-o fracţiune de secundă? Nu putem deveni ca barbarii împotriva cărora am fost siliţi să luptăm. Scopul nu justifică niciodată mijloacele. Niciodată! Asta a fost lecţia dată de Hiroshima şi Nagasaki. Asta a fost lecţia Vietnamului. Şi tot asta a fost lecţia experienţei sovieticilor în Afghanistan. Cum puteţi?…

— Domnule secretar, se răsti MacPherson ferm, dar furios, asta nu-i câtuşi de puţin adevărat! Nu-i adevărat! Deloc! Lecţia Vietnamului a fost să nu lupţi niciodată într-un război drept – un război împotriva unui imperiu al răului şi împotriva aliaţilor săi care caută să înrobească omenirea – dacă nu intenţionezi să învingi. Lecţia Afghanistanului a fost să nu lupţi într-un război pe care nu ai de ce să-l câştigi. Iar lecţia dată de Hiroshima şi Nagasaki a fost că un preşedinte nu trebuie niciodată – *niciodată!* – să ezite să folosească absolut toate mijloacele şi căile necesare pentru a preveni măcelărirea cetăţenilor americani şi a aliaţilor lor.

— Domnule preşedinte, asta înseamnă să răspundem răului prin rău. Devine însăşi esenţa a ceea ce noi sperăm să înfrângem.

— Nu, nu – nu-i aşa. Nu-i deloc aşa. Înseamnă stoparea răului definitiv.

— Cum? Utilizând chiar instrumentele răului – armele?

— Armele nu sunt rele, domnule secretar. Nu sunt rele în sine, decât dacă ajung în mâinile celor care le utilizează în scopuri rele. Împiedicarea uciderii unor americani nevinovaţi nu este rea. Este profund morală şi inerent justă.

— Domnule preşedinte, dumneavoastră auziţi ce spuneţi? Auziţi cu adevărat? Să presupunem că am invada Irakul. Poate – *poate!* — că vom pierde cincizeci de mii de americani. Poate… Dar poate că nu. Este scenariul cel mai defavorabil. Dumneavoastră vorbiţi însă despre uciderea unui număr de cincizeci de ori mai mare de oameni, de civili.

— Tu de partea cui eşti, Tucker?

Paine păru stupefiat.

— Mă simt jignit de întrebarea asta, domnule preşedinte.

— La fel ca mine, replică MacPherson. Eu am jurat să respect Constituţia Statelor Unite, să protejez şi să apăr poporul american de orice ameninţări externe şi interne – *nu* să protejez şi să apăr toţi oamenii, femei, copii şi bărbaţi, de pe faţa Pământului. Eu nu sunt Dumnezeu. Nu sunt răspunzător pentru toţi. Responsabilitatea mea este de a mă asigura că inocenţii noştri – inocenţii americani – nu sunt ucişi. Că nu sunt ucişi de Jamil Aljafari, de Mohamed Jibril sau de următorul Osama bin Laden. De nimeni. Niciodată. Punct! Nu mai am nimic de adăugat. Nu eu am adus situaţia pe muchia războiului nuclear, domnule secretar, ci Jamil. Însă eu nu voi trimite zece sau douăzeci sau cincizeci de mii, şi nici chiar cinci sute de americani la moarte sigură într-un război terestru prelungit în Irak – în niciun caz atunci când ştiu că Jamil are arme nucleare, antrax, gaze Sarin şi VX… în niciun caz atunci când ştiu că Jamil este pe moarte, este disperat, ne urăşte şi poate crede că nu mai are nimic de pierdut… în niciun caz atunci când ştiu că oamenii noştri pot fi ucişi de călăul din Bagdad. *Asta,* domnule secretar, ar fi rău. Eu nu voi face parte din răul acela şi nici dumneata n-ar trebui să faci parte.

Pentru prima dată, Bennett era mulţumit că cei doi bărbaţi nu se găseau în aceeaşi cameră. S-ar fi putut ajunge la violenţe fizice, indiferent cât de grav rănit ar fi fost preşedintele. În acelaşi timp, oricât de mult ar fi ţinut la MacPherson şi oricât de justificate ar fi considerat cuvintele sale, se simţea de partea lui Paine.

Nu ştia ce ar fi trebuit MacPherson să facă, altceva decât să lanseze atacuri aeriene, dar ştia că în niciun caz nu ar fi trebuit

să recurgă la arme nucleare. Iar în adâncul sufletului, Bennett era convins că oricât de înflăcărată şi de puternică ar fi fost pledoaria preşedintelui, peste câteva ore el s-ar fi detaşat şi ar fi analizat lucrurile cu răceală, schimbând cursul acţiunii. În privinţa asta nu avea absolut nicio îndoială.

— Exact din aşa ceva nu voi face eu parte, răspunse secretarul la fel de înfocat. Vorbiţi despre aruncarea de bombe atomice şi apoi despre forări pentru ţiţei, care-i vor face fericiţi şi bogaţi pe toţi cei din Israel şi Palestina. Vorbiţi despre visul dumneavoastră petrolier – Medexco. Iar eu sunt de acord, *este* fascinant. *Este* atrăgător. Şi în orice alte circumstanţe ar putea să fie perfect. Dar aici şi acum, el nu este vandabil. Nu puteţi ucide milioane de irakieni nevinovaţi cu o bombă atomică, iar după aceea să anunţaţi oferta publică iniţială. Este greşit, domnule preşedinte! Profund greşit. Şi este un comportament nedemn pentru dumneavoastră şi pentru poporul american.

— Suntem în dezacord, domnule secretar, rosti preşedintele. Dă-mi voie să fiu perfect limpede. Dacă Statele Unite decid să utilizeze arme nucleare împotriva unor inamici cu gânduri ucigaşe, nu o vor face pentru a aduce pace şi prosperitate israelienilor şi palestinienilor. Nu, ci pentru a proteja vieţile şi interesele vitale ale poporului nostru şi ale aliaţilor noştri… ca şi pentru a scăpa civilizaţia de ameninţarea propriei ei supravieţuiri. Punct! Domnule secretar, am fost întrebat ce va urma după aceea. Am fost întrebat unde am putea ajunge după ce aş lua o asemenea decizie teribilă şi oribilă. Iar la ambele întrebări eu voi da un singur răspuns. Nu este însă unicul posibil. Nu este un panaceu, ci un răspuns dintre multele posibilităţi. Da, lumea va continua să aibă probleme. Da, vom continua să ne confruntăm cu Coreea de Nord, cu China, cu Sudanul, cu SIDA, cancerul, sărăcia, rasismul şi toate celelalte păcate, boli şi flageluri care au existat acum o săptămână şi acum o lună. Eu însă afirm că ceea ce vom face s-ar putea să fie una dintre multele raze de soare ce străbat printr-un nor foarte negru. Ar putea să fie visul unei zile însorite după o furtună înfricoşătoare. Despre asta vorbesc, domnule secretar. Şi regret profund faptul că prin cuvintele dumitale sugerezi contrariul.

*

Bennett simţea dureri teribile în spate şi în ceafă.

Constată că stătea gârbovit, încordat, profund neliniştit de direcţia în care se îndreptau dezbaterile Consiliului securităţii naţionale.

— Domnule preşedinte, mai avem doar optsprezece minute.

Vorbise Mitchell. Timpul se scurgea iute.

— Doamnelor şi domnilor, vorbi MacPherson, trebuie să începem să punem evenimentele în mişcare. Mai este timp până la luarea unei decizii finale, dar sunt alte lucruri care trebuie făcute imediat.

Instinctiv, Bennett căută pe sub masă mâna lui McCoy şi o strânse uşor. Erin îi aruncă o privire şi-i răspunse printr-o strângere similară.

— Domnule secretar Trainor.

— Da, domnule preşedinte.

— Declanşează imediat Operaţiunea Ciclonul Iminent. Începe bombardamente masive asupra Bagdadului, Samarrei şi tuturor bazelor aeriene irakiene, utilizând numai muniţii convenţionale. Trimite bombardierele – B-52, F-18, F-11… toată flotila. Foloseşte iniţial rachete de croazieră convenţionale şi Tomahawkurile de pe portavioane – dar cu efecte maxime.

— Am înţeles.

— Divizia 82 şi Delta Force să pornească imediat pe sol, căutând rachetele Scud. Cât de departe sunt actualmente?

— Aproape c-au ajuns. Au decolat din Statele Unite şi au zburat toată noaptea.

— Bun. Echipa SEAL 6 şi Echipa de cercetare nucleară de urgenţă să se îmbarce imediat într-un elicopter şi să pornească spre Bagdad. Vreau să ajungă cât mai repede în teatrul de operaţiuni. În clipa în care avem cea mai vagă bănuială asupra altei posibile lansări nucleare, îi vom trimite ca pe Spărgătorii-Fantomă israelieni, pentru a scoate din funcţiune racheta şi a recupera focosul. Atenţie însă – nu dispunem de mult timp şi nu trebuie să-i implicăm pe israelieni şi pe saudiţi în războiul acesta. Ai înţeles?

— Da, domnule preşedinte.

— Bun. După aceea, decolează B-52-urile de la Whiteman şi adu-le cât poţi mai repede la Incirlik, în Turcia. Toate să fie alimentate şi încărcate cu rachete nucleare tactice. De asemenea, pentru orice eventualitate, rachetele să fie preprogramate pentru Bagdad şi Samarra. Este de la sine înţeles, dar vreau să le vorbeşti personal piloţilor şi să le explici că rachetele nucleare nu pot fi lansate decât în urma ordinului meu direct şi cu codurile de autorizare cuvenite. Încă nu am luat decizia finală, dar vreau ca ei să fie pregătiţi, în orice eventualitate. Să ne rugăm Domnului să nu se ajungă la aşa ceva.

— Am înţeles.

Secretarul Apărării ridică telefonul care-i făcea legătura cu şefii de Stat-Major ai armelor reunite din Pentagon şi începu să vorbească repede.

— Sanchez?

— Da, domnule preşedinte.

— Adu-l imediat pe Mingea-de-fotbal. Spune-i să sune la Centrul de comandă militară naţională din Pentagon şi să ceară informarea pentru acţiune.

— Am înţeles, domnule preşedinte.

— Bill, convoacă-i telefonic pe liderii Congresului. Ştiu că sunt risipiţi prin toată ţara, dar îi vreau cât se poate de repede în conferinţă telefonică.

— Da, domnule preşedinte.

— Bob, fă-mi legătura cu premierul Doron. În acelaşi timp, pe altă linie, sună-l pe preşedintele Saadeh. Vorbeşte apoi cu Chuck Murray şi spune-i să convoace televiziunile pentru diseară şi să înceapă să coordoneze nişte scurgeri de informaţii. Să fie ceva care să funcţioneze, nu ne putem permite rateuri în momentele astea.

— Da, domnule preşedinte.

— După aceea; sună-l pe Shakespeare în Casa Albă şi spune-i să schiţeze un discurs pentru diseară. Ia legătura cu cineva de la Public Relations. Vreau detaliile pentru slujba de înmormântare, care să fie trimise de asemenea Primei Doamne. Mi-ar plăcea dacă ar veni Franklin Graham să ţină un discurs.

Sună-l chiar tu, Bob. Anunţă-l c-o să-i telefonez personal, imediat ce mă eliberez.

— Da, domnule preşedinte.

Corsetti plecă spre capătul opus al sălii de conferinţe, ridică un telefon şi apelă un operator din Casa Albă.

— Marsha, convoacă-i telefonic pe aliaţi. Începe cu Londra, apoi cu preşedintele Vadim.

— Domnule preşedinte?

Vorbise secretarul Paine. Fusese în mod evident lăsat în afara derulării evenimentelor, dar nu mai părea înfuriat. MacPherson continuă totuşi să se poarte foarte oficial.

— Da, domnule secretar?

— O întrebare.

— Care anume?

— Domnule preşedinte, veţi dezlănţui puterea divină şi cu ea legea consecinţelor neintenţionate. Cine poate şti ce se va întâmpla în continuare? Dacă Moscova va decide într-o bună zi că trebuie să folosească forţa nucleară? Sau Beijingul, Pyongyangul, India sau Pakistanul? Dacă Teheranul decide vreodată să atace Israelul cu arme atomice? Ce va fi atunci? Ce vom face noi? Ce am mai putea spune, când ne vor privi în ochi şi vor întreba: „Auziţi, păi n-aţi început voi?”

Tăcerea din sală era nefirească.

— Domnule secretar, nu mai am la dispoziţie nici cincisprezece minute. Nu trăim într-o lume perfectă şi bănuiesc că va trebui pur şi simplu să fac faţă situaţiilor acelora atunci când mă voi confrunta cu ele. Deocamdată însă am o treabă de făcut. Şi o voi face.

Preşedintele dădu din cap către Corsetti şi transmisiunea se întrerupse. Videoconferinţa se încheiase. Dezbaterea luase sfârşit. De acum începea partea cea mai grea – oprirea lui Jamil înainte ca Irakul să poată lansa o rachetă nucleară. Iar timpul nu le era un aliat.

*

David Doron îşi privi colegii, inspiră adânc şi preluă apelul.

— Domnule preşedinte, sper că ai un răspuns pentru mine.

— Domnule prim-ministru, te-am sunat să te informez că

Statele Unite au declanşat un război pe toate fronturile împotriva Republicii Irak.

Epuizat, premierul israelian expiră uşurat.

— Rachetele noastre de croazieră se află în aer, continuă MacPherson, iar bombardierele decolează chiar în timp ce vorbim. Ne desfăşurăm trupele terestre cât putem de repede. Ai cuvântul meu: îl vom înlătura pe Jamil Aljafari şi-i vom neutraliza maşinăria de război, indiferent cât ne va costa asta.

— Sunt nişte veşti minunate, prietene.

— La ora 21, ora Coastei de Est, voi rosti un discurs televizat din Biroul Oval, explicând evenimentele care au dus spre acest moment. Voi explica faptul că securitatea noastră naţională, interesele noastre vitale, ca şi prietenii şi aliaţii noştri se găsesc în mare pericol. De asemenea, voi descrie cursul nostru de acţiune. Însă, David, în calitate de prieten, trebuie să ştiu un lucru.

— Da, domnule preşedinte?

— Dacă voi considera necesar să ordon folosirea unei arme de distrugere în masă împotriva Irakului, întrucât nu voi găsi alt curs eficient de acţiune în neutralizarea suficient de rapidă a forţelor lui Jamil, guvernul tău ne va susţine atât public, cât şi la ONU?

— Da, răspunse imediat Doron. În ce alt fel vă putem ajuta?

— Îţi poţi dezamorsa armele nucleare, David, rosti MacPherson încet, dar ferm.

Urmă o pauză prelungă.

— Te rog, spuse Doron, nu-mi cere aşa ceva.

— Trebuie. Va fi şi aşa suficient de rău ca Statele Unite să folosească asemenea arme, dar nu te amăgi – dacă le va folosi ţara ta, repercusiunile internaţionale vor fi teribile. Te pot asigura în privinţa asta.

— Domnule preşedinte, sunt perfect conştient de riscurile cu care ne confruntăm în termenii opiniei internaţionale. Chiar şi ai comerţului internaţional. Ne aflăm însă pe muchie de cuţit. Discutăm aici despre supravieţuirea rasei evreieşti aşa cum o cunoaştem. Guvernul meu vă doreşte numai bine în această campanie militară, dar vreau să fiu clar – dacă vom avea cel

mai mic indiciu că Irakul este pregătit din nou să utilizeze asemenea forţe distrugătoare, vom acţiona. Vom acţiona decisiv. Vom acţiona ca un cataclism. Şi vom acţiona fără avertisment.

— Te rog să-ţi reconsideri poziţia, răspunse MacPherson, străduindu-se cu disperare să găsească un argument coerent – oricare – pentru a-l convinge pe liderul israelian.

— Nu pot face aşa ceva.

— Bănuiesc atunci că ar fi mai bine s-o facem noi, pentru ca să nu fiţi nevoiţi să luaţi voi situaţia în mâini.

12

Era o furtună teribilă – în locul nepotrivit şi la momentul nepotrivit.

În Orientul Mijlociu era ziuă, dar părea şi se simţea ca şi cum ar fi fost toiul nopţii. Vântul sufla în rafale cu 90 km/h peste Marea Mediteraneană, ca şi peste Liban, nordul Siriei şi al Irakului.

Perdele masive de ploaie se deplasau aproape orizontal. Străfulgerări aprinseră cerul negru şi ameninţător, îngăduind celor îndeajuns de nebuni să stea pe punţile care se înclinau şi se legănau puternic ale celor două portavioane nucleare americane să zărească talazuri monstruoase ale căror creste ajungeau la doisprezece metri înălţime.

Nu era un moment grozav pentru a merge la război, însă soldaţii, marinarii şi aviatorii nu-şi aleg niciodată momentele când intră în luptă.

Mesajul e-mail sosi de la Centrul de comandă militară naţională şi era clasificat „extremă urgenţă”. Fu imediat decodificat, tipărit, introdus în mapa neagră cu eticheta „Strict secret” şi dat căpitanilor celor două nave. Peste câteva minute, în ciuda furtunii dezlănţuite, zeci de jeturi începură să fie catapultate de pe punţile lui *Theodore Roosevelt* şi *Ronald Reagan*, cel din urmă fiind cel mai nou portavion american de clasă Nimitz, cu deplasament de nouăzeci şi şapte de tone şi dotări ultramoderne, care patrula pe Marea Mediterană.

Comandantul suprem vorbise. America intra în război – chiar acum. Iar în bătaia armelor se găsea Jamil Aljafari.

*

— Downing, să nu te joci cu mine!

Aflat în spatele unei baterii de şaisprezece calculatoare şi cinci uriaşe ecrane TV în centrul Centrul operativ antitero de la etajul al patrulea al sediului FBI-ului, şeful de tură Sam Maxwell nu putea să creadă ceea ce auzea la telefon.

— N-am chef de glume!

— Nu-i nicio glumă. Îţi spun că-i ceea ce am primit şi am verificat de trei ori. E cât se poate de real.

— Vrei să-mi spui că secretarul Trezoreriei tocmai a primit un mesaj e-mail de la Iuri Gogolov?

— Da.

— Şi l-a deschis?

— Da. Contul lui privat din AOL i l-a retransmis pe BlackBerry… *şi el l-a deschis chiar în Air Force One.* Apoi l-a şters. Mesajul în sine este bizar. Nu-l pricep. Şi nu ştiu ce să fac. M-am gândit că tu şi directorul ar trebui să-l vedeţi imediat.

— Aici ai gândit bine. În regulă. Rămâi pe loc şi nu spune nicio vorbă nimănui. Vin la tine.

*

MacPherson încheie convorbirea cu Doron şi se întoarse către Bennett.

— Jon, în clipa în care ajungem la Andrews, vreau ca tu, Erin şi Deek să vă îmbarcaţi într-un avion şi să vă duceţi imediat în Israel. În timpul zborului o să vă informez ce trebuie să faceţi, dar, în linii mari, după ce aterizaţi vă veţi întâlni cu Galişnikov şi Sa'id ca să le explicaţi ce doresc să fac cu planul acesta de pace. După aceea vă veţi întâlni personal – însă separat – cu Doron şi Saadeh. Prezentaţi-le acelaşi scenariu al planului de pace. Pas cu pas. Etapă cu etapă. În clipa de faţă, Doron este gata să apese pe trăgaci şi nu-l învinuiesc. Noi însă trebuie să-l determinăm pe el şi cabinetul lui să se gândească la ce va urma *după* ce-l înlăturăm pe Jamil, la finalul partidei. Cu Saadeh este altă poveste. Poate că în clipa de faţă este un lider onorific, nemaifiind conducătorul ales al Autorităţii Palestiniene, dar nu vă amăgiţi. El şi suporterii lui loialişti continuă să conducă de fapt totul. Pe el va trebui să-l convingeţi. Iar cheia în discuţia cu Saadeh, Jon, este să transmiţi cât se poate de clar următorul mesaj: fie că este de acord cu afacerea asta – care-i va face pe el şi pe palestinieni mai bogaţi decât au sperat, au visat ori şi-au imaginat vreodată – fie el şi şleahta lui vor fi terminaţi.

Cuvintele ameninţătoare apăsau greu; Bennett gândi că ultimatumurile nu erau stilul lui MacPherson, dar, de pe altă

parte, acelaşi lucru era valabil şi în cazul războaielor nucleare.

— Voi *stopa* toate ajutoarele americane spre el, continuă preşedintele, şi voi trimite Delta Force să-i vâneze şi să-i nimicească teroriştii. Apoi vom începe să-l hăituim. Personal, m-am săturat de Saadeh şi de banda lui de corupţi. Este momentul ca ei să conducă, să fie conduşi, ori să se retragă. Dacă va fi nevoie să distrug Irakul, atunci, crede-mă, va fi necesar să-i dăm cap în cap şi să impunem pacea în regiune, altfel consecinţele vor fi serioase pentru conducerea palestiniană. Ai înţeles?

Bennett rămase uitându-se ameţit la prietenul său, preşedintele.

— E ceva neclar, Jon?

— Nu, domnule preşedinte, doar că…

— Doar că ce?…

— Mă scuzaţi… voiam să zic că acum o oră încă lucram pe Wall Street şi acum doriţi să merg în Israel şi să negociez un plan de pace cu Khalil Saadeh, în timp ce Jamil Aljafari ne potopeşte cu rachete nucleare…

— În primul rând, Irakul nu va mai avea o a doua ocazie să lanseze vreo rachetă, nucleară sau nu. În al doilea rând, pe cine vrei să trimit – pe Tucker Paine? Tu cunoşti situaţia şi cunoşti afacerea asta cu petrolul. În plus, mă cunoşti pe mine. Tu eşti soluţia, Jon. Joacă-ţi rolul şi-ţi garantez că eu îl voi juca pe al meu. Nu voi îngădui ca Irakul să bombardeze Israelul. Punct!

Cuvintele lui MacPherson nu erau prea convingătoare şi cu atât mai puţin liniştitoare, gândi Bennett. Ideea de a muri într-un holocaust nuclear într-o ţară despre care ştia atât de puţine – şi despre care îi păsa încă şi mai puţin – aproape că-l paraliza pe bărbatul care de obicei era indiferent. Dar ce alternativă avea? Acestea erau cărţile pe care le primise şi era sigur doar de un singur lucru: nu-şi putea permite să piardă.

*

Ziua nu este un moment prielnic pentru a pătrunde în zbor în inima întunericului.

Dar ei nu aveau de ales.

În clipa aceea, în Arabia Saudită problema nu era vreo

teribilă vijelie cu fulgere şi trăsnete, ci o furtună orbitoare de nisip care reducea periculos vizibilitatea. America era însă la nivelul Stare Apărare, cu sau fără furtuna de nisip.

Aşa că, fără avertisment, douăzeci şi două de avioane F-15E Strike Eagle – care făceau parte din Escadrila 48 (poreclită „a Libertăţii" în vremea administraţiei Eisenhower) – decolară din baza aeriană Prince Sultan de lângă Al Kharj din Arabia Saudită, situată la o oră sud-est de Riyadh, şi goniră iute şi jos deasupra deşertului, pătrunzând în nordul Irakului.

Ordinele lor proveneau direct de la Centrul de comandă militară naţională din Tampa: nimicirea instalaţiilor antiaeriene ale Irakului, impunerea sută la sută a supremaţiei aeriene americane, iar apoi căutarea şi distrugerea lansatoarelor mobile de rachete irakiene.

Vânătoarea rachetelor Scud aducea cu căutarea acului în carul de fân, la altitudinea de o mie cinci sute de metri şi viteza Mach 2, dar mai întâi era necesar să-şi asigure supremaţia aeriană. Pentru asta se antrenaseră şi se instruiseră piloţii şi operatorii sistemelor de armament, dar impunerea supremaţiei aeriene cerea timp. Iar timpul era un lux pe care nu şi-l puteau permite acum.

Avea să fie un joc supersonic de-a pisica şi şoarecele, cu o mică deosebire.

Şoarecele putea fi atomic.

*

Pierduse elementul-surpriză.

Dar mai avea cărţi de jucat.

Stând singur în centrul privat de comandă şi uitându-se la o baterie de ecrane de calculatoare care-i ofereau cele mai recente date asupra mobilizării forţelor sale de elită, Garda Republicană, dar şi a agenţilor din străinătate, generalul Azziz ştia că încă mai putea lansa o lovitură decisivă. Unica întrebare era: Când?

Tastă rapid trei mesaje cifrate. Primul dintre ele se adresa celor patru „călăreţi", care ieşeau rapid din Rusia pentru a-şi ocupa cât mai repede poziţiile. Misiunea lor era de a-i asasina pe Dmitri Galişnikov („evreul împuţit", lătrase Jamil) şi pe

Ibrahim Sa'id („trădătorul spurcat al poporului său", adăugase liderul irakian) şi apoi de a lansa o campanie sângeroasă de explozii sinucigaşe în Ierusalim, Tel Aviv, Haifa şi Eilat. Al doilea mesaj e-mail era către „activele" lui de lângă Moscova – Gogolov şi Jibril – pentru a activa altă etapă a campaniei de teroare. Al treilea era spre importantul lui „Mr. C" din SUA.

După aceea, Azziz ridică receptorul unui telefon şi răcni comenzi în arabă principalului său adjunct din centrul de comandă şi control.

— Declară alarmă generală. În mai puţin de o oră, ar trebui să ne aşteptăm la sosirea aviaţiei americane. Toate trupele să fie pregătite de luptă. Şi etanşează buncărul. Bătălia va începe.

*

Air Force One aterizează la Andrews, vineri dimineaţă la ora 4.30.

Numai două zile trecuseră de la atacul kamikaze asupra preşedintelui şi coloanei auto din Denver, dar totul se schimbase.

Preşedintele, Corsetti, Mingea-de-fotbal şi o echipă de agenţi ai serviciului secret condusă de Jackie Sanchez plecară în *Marina 1* şi încă un elicopter spre Casa Albă, pentru a fi informaţi despre primele raiduri aeriene. Iverson le ceru agenţilor săi de pază să-l ducă acasă. Trebuia să facă duş, să se bărbierească, să-şi schimbe hainele şi să rezolve câteva probleme urgente înainte de a reveni la sediul Trezoreriei, de unde să ajute la gestionarea crizei.

Între timp, Bennett, Black şi McCoy îşi luară bagajele şi aşteptară într-o sală pentru ofiţeri, în timp ce G4-ul lor – care escortase *Air Force One* toată noaptea – era realimentat, reîncărcat şi pregătit să-i ducă în Israel.

Lunga călătorie a zilei în noapte avea să dureze şi mai mult.

*

La ora 5.00, Iverson ajunsese în vila lui recent cumpărată din cartierul Georgetown.

Agenţii serviciului secret care-i asigurau paza ocupară poziţiile standard în jurul casei şi în interior, în zona uşilor de acces. Iverson se îndreptă imediat spre dormitorul lui de la etaj,

deschise televizorul pe canalul CNN care prezenta cele mai recente informaţii despre criza militară care lua amploare în Orientul Mijlociu, după care iniţializă laptopul personal de pe noptiera de lângă patul vechi cu baldachin. Până ce făcu un duş fierbinte şi scurt şi îmbrăcă un costum Brooks Brothers curat, calculatorul se conectase deja la AOL şi-i descărca mesajele e-mail. Trecuse destul de când nu mai avusese timp să-şi verifice corespondenţa.

— Aveţi mesaje, rosti glasul plăcut auzit de peste patruzeci de milioane de ori pe zi, de peste douăzeci şi şapte de mii de ori pe minut de abonaţii AOL din toată lumea.

În majoritate erau mesaje lipsite de importanţă. Cu o excepţie. Ultimul. Sosise cu numai câteva minute în urmă, ca şi cum expeditorul ar fi ştiut că el venea acasă, deşi aşa ceva era, desigur, imposibil. Iverson şovăi înainte de a-l deschide. Era etichetat în mod banal *Ofertă specială/comandă rapidă,* dar el ştiu imediat ce era, de la cine venea, cui mai fusese expediat şi ce avea să conţină.

> Mr. I – trebuie să RĂSPUNDEŢI ACUM la OFERTA NOASTRĂ SPECIALĂ. Expediaţi-ne acceptul şi PUTEŢI CÂŞTIGA PREMIUL. Nu uitaţi: dacă nu răspundeţi în următoarele 24 de ore, oferta este lovită de nulitate.
>
> Iar câştigător va fi Mr. C – următorul de pe listă. Nu lăsaţi să se întâmple asta. ACŢIONAŢI AZI.

Într-adevăr, Iverson ştia ce era. Ba chiar se aşteptase să primească mesajul acela. Cu toate acestea, rămase uitându-se la el, parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Dovada ororii care urma să se petreacă. Dacă până sâmbătă dimineaţă nu expedia propriul lui plan sclipitor conceput, altcineva – nu ştia cine anume – avea să pună în mişcare planul său de asasinare a preşedintelui Statelor Unite. Şi în curând. Mai ales dacă Statele Unite aveau să bombardeze Bagdadul, distrugându-l.

El nu ştia cine era agentul „hibernat” – acel Mr. C. De asemenea, nu putea să-l contacteze. Mai ales acum, în calitate

de secretar al Trezoreriei. Mai ales acum, când el era şeful serviciului secret care răspundea de protecţia preşedintelui. Nimeni nu se aşteptase să se întâmple aşa ceva, el cel mai puţin, dar se ajunsese aici. Dacă dorea să-şi pună planul în aplicare, ar fi trebuit să fie şi mai uşor, ţinând seama de noul rol pe care destinul i-l încredinţase.

Dar dacă ar fi vrut să se retragă? Asta ar fi fost mai greu. Cum ar fi putut proceda ca să-l informeze pe Bud Norris, directorul serviciului secret, în legătură cu un agent „hibernat" despre care acesta nu avea habar? Şi cum ar fi putut explica felul în care el aflase despre un atentat iminent asupra preşedintelui, fără a se autoimplica?

Totul se derula prea repede. Cu ani în urmă, când îl întâlnise pe Gogolov, nu avusese habar în ce intra sau unde avea să ducă relaţia aceea. De altfel, cum şi-ar fi putut da seama?

Iverson căzu pe gânduri. Chiar aşa stăteau lucrurile cu adevărat? Chiar era vorba despre o surpriză? Poate că nu…

Născut pe 23 ianuarie 1940 într-un cătun din Alpii Elveţieni, Stuart Iverson fusese unicul copil al unei familii importante din lumea bancară. Mama lui, la rândul ei singură la părinţi, declanşase un divorţ amar şi dureros în primăvara anului 1948 după ce-şi găsise soţul într-unul dintre seifurile uriaşe împreună cu secretara sa. Urmaseră o bătălie neplăcută pentru custodia copilului, o licitaţie făţişă şi înjositoare din partea ambilor părinţi pentru a-şi apropia fiul de partea lor.

Obţinând finalmente custodie unică, mama lui Stuart îşi pusese rapid în mişcare contactele şi averea personală considerabilă – aproape şaizeci şi nouă de milioane de dolari, pe care le moştenise după moartea părinţilor ei – pentru a imigra în SUA şi a începe o viaţă nouă în New York. Interzicându-i de a-şi mai revedea vreodată tatăl, ea îl trimisese imediat pe Stuart în mai multe internate din Delaware şi Massachusetts, pregătindu-l pentru a intra şi apoi absolvi Harvard, cu două diplome – BS şi MBA – în speranţa de a reveni în lumea bancară, unde făcuseră avere părinţii, bunicii şi străbunicii ei.

Problema era că pe Stuart nu-l interesau băncile. În niciun

caz într-atât, încât să facă o carieră în acest domeniu. Vorbitor fluent de franceză, germană şi rusă, el se alăturase diviziei servicii externe a Departamentului de Stat şi plecase în străinătate după ce terminase Universitatea Harvard, ocupând pe rând posturi în Hong Kong, Praga, Paris şi Bonn, înainte de a ajunge la Moscova ca ataşat economic în vara anului 1973. Atunci îl cunoscuse pe Iuri Gogolov, fost comandant *Spetznatz,* care ajunsese directorul securităţii la principala bancă sovietică, şi cariera lui căpătase o întorsătură radicală şi neaşteptată.

Poate că serviciul de contrainformaţii american ar fi trebuit să-şi dea seama ce se va întâmpla. Bogat, fără astâmpăr şi lipsit de legături profunde personale, profesionale sau financiare în Statele Unite, Iverson era probabil tipul de recrut clasic pentru spionajul sovietic. Atât doar că el nu fusese niciodată recrutat de KGB pentru a spiona împotriva Statelor Unite. El fusese recrutat de Gogolov pentru a spiona împotriva Uniunii Sovietice.

Între 1973 şi 1979, pe măsură ce ei deveniseră prieteni, Iverson – care servise două mandate la Moscova ca ataşat economic, după care fusese readus în Departamentul de Stat, pentru a monitoriza economia sovietică, până ce, în 1989, devenise ambasadorul SUA la Moscova – înţelesese treptat că Gogolov era de fapt o „cârtiţă" în Banca Rusiei. Nu lucra însă pentru un serviciu de contrainformaţii străin, ci pentru sine. Naţionalist rus înverşunat, Gogolov se opunea cu hotărâre prezenţei regimului comunist sovietic în ţara lui natală şi ura corupţia Biroului Politic, pe care o vedea zilnic, îndeaproape şi personal, din poziţia lui în Banca Rusiei.

Visul lui Gogolov – ba chiar, misiunea sa în viaţă – era de a submina Kremlinul din interior, de a recruta şi crea o enormă organizaţie clandestină de insurgenţi naţionalişti, devotaţi „Rusiei pentru ruşi", şi de a-i îngropa pe comunişti, aşa cum, cândva, Nichita Sergheievici Hruşciov ameninţase să îngroape Occidentul.

În 1979, când Uniunea Sovietică invadase Afghanistanul, Gogolov – pe atunci responsabil cu securitatea tuturor funcţionarilor bancari ruşi din Moscova – crezuse că zărea

începutul sfârşitului. Afghanistanul avea să devină Vietnamul Uniunii Sovietice. Kabul avea să devină Hanoiul Moscovei. Cu cât mai mulţi soldaţi ruşi de optsprezece şi nouăsprezece ani mureau de mâna mujahedinilor, cu atât mai multă susţinere găsea Gogolov pentru cauza sa.

Atunci intervenise Iverson. În vara anului 1981, într-o staţiune de pe malul Mării Negre, unde cei doi îşi petrecuseră vacanţa, Gogolov făcuse prima mişcare. Îl rugase pe Iverson să înceapă să investească o mică parte a fondurilor sale personale – în mod sigur şi fără ştiinţa FBI – într-un cont anonim dintr-o bancă elveţiană din Basel printr-o schemă complicată, dar fascinantă.

Mai întâi, împreună, aveau să înceapă să cumpere loialităţile ofiţerilor sovietici tineri şi în curs de afirmare aflaţi la post în diverse republici sovietice. După aceea aveau să înceapă finanţarea unei noi unităţi paramilitare pe care o dezvolta Gogolov, condusă de un individ tenebros din Teheran pe nume Mohamed Jibril. Conexiunile *Spetznatz* ale lui Gogolov identificau deja oameni în care se putea avea încredere, dar aveau nevoie de sume mici în numerar pentru a pecetlui înţelegerile şi a oferi imbolduri fiecărui nou recrut, ca să recruteze alţi membri.

Ţelul, explicase Gogolov chiar la început, nu era de a afecta interesele SUA, ci de a le dezvolta – de a folosi metodele capitalismului pentru a destabiliza din interior imperiul sovietic, lăsând Statele Unite unica superputere de pe planetă. Iverson nu fusese pe de-a-ntregul convins de acel final şi nici de motivele lui Gogolov, dar asta conta prea puţin. Jocul păruse amuzant… mult mai incitant decât viaţa unui funcţionar simplu şi cu atât mai mult decât a unui bancher.

Pe 2 august 1981, Iverson acceptase colaborarea, cerându-i un singur lucru noului său partener de afaceri: să primească cele mai recente şi mai exacte informaţii economice şi politice despre starea reală a Uniunii Sovietice colectate de noua reţea clandestină pe care o înfiripa Gogolov.

Cu cât afla mai multe despre funcţionarea internă a imperiului sovietic – mai ales despre atuurile şi slăbiciunile sale

economice, îndeosebi în domeniul resurselor naturale ca gazele şi ţiţeiul – cu atât Iverson devenea mai valoros pentru şefii săi din Departamentul de Stat şi pentru prietenii din Casa Albă.

Iverson distingea la fel de clar şi semnele viitorului. El ştia că zilele Uniunii Sovietice erau numărate şi întrezărise o oportunitate strategică de a specula primul şi de a se distanţa de toţi „specialiştii" din jurul lui care credeau că Reagan era un lunatic fiindcă prezicea că Uniunea Sovietică avea în scurt timp să sfârşească pe mormanul de cenuşă al istoriei. El îl putea ajuta pe Gogolov, iar Gogolov îl putea ajuta pe el. Era cel mai vechi gen de înţelegere din lume şi, cu toate că miza era mare, Iverson ajunsese la concluzia că preţul era corect.

Ar fi trebuit totuşi să prevadă, dar n-o făcuse, că un şahist de calibrul lui Iuri Gogolov nu va fi satisfăcut să se împrietenească doar cu un american ca el. Rusul avea alte ambiţii. Mai mari şi mai periculoase.

Gogolov şi Jibril, de exemplu, credeau că ar fi putut realiza o nouă alianţă strategică ruso-persană, combinând puterea nucleară a Moscovei cu zăcămintele de gaze şi petrol ale Teheranului şi porturile strategice din Golful Persic şi Oceanul Indian. O cooperare ruso-iraniană ar fi creat cea mai bogată şi mai puternică alianţă nord-sud de pe planetă, iar Gogolov îi oferea lui Iverson oportunitatea de a i se alătura chiar de la început.

În drum exista un singur obstacol: Irakul.

Dacă Irakul putea fi neutralizat – preferabilă ar fi fost ştergerea ţării de pe faţa pământului – visul lui Gogolov şi Jibril despre alianţa ruso-persană ar fi putut realmente să fie la câţiva paşi de realizare.

Întrebarea era: Cum să neutralizezi Irakul? Un război de opt ani între Bagdad şi Teheran făcuse milioane de victime, dar nu adusese niciun învingător. Prin urmare, războiul între cele două ţări nu ar fi fost o opţiune. Irakul era un stat clientelar al Rusiei, aşa că nu exista posibilitatea incitării Moscovei la război împotriva Bagdadului. În felul acesta, rămâneau doar două ţări capabile să nimicească Irakul: Statele Unite şi Israelul. Cum ar fi putut aceste naţiuni să fie determinate să atace Irakul cu

arme nucleare?

Apoi venise „războiul Americii împotriva terorismului”.

În ianuarie 2002, preşedintele George W. Bush numise Irakul, Iranul şi Coreea de Nord „axa răului”. Iar lui Gogolov şi lui Jibril le venise o idee. Materializarea ei avea să însemne ceva timp. Trebuia planificată cu atenţie. Ar fi costat mulţi bani. Şi ar fi necesitat destul noroc. Dar dacă îşi deplasau cu viclenie piesele pe tabla de şah, ar fi putut realmente să intre în graţia lui Jamil Aljafari, să devină aşa-zişii lui aliaţi şi să se ofere să-l ajute să distrugă Statele Unite, „Marele Satan”, şi Israelul, „Micul Satan”.

Ei aveau să-i ofere lui Jamil savanţi atomişti şi arme nucleare – materiale secrete. Aveau să-i ofere cele mai recente informaţii din Tel Aviv, Ierusalim, Londra şi Washington. În cele din urmă, pentru a pecetlui înţelegerea, aveau să-i ofere ajutorul lui Stuart Iverson, cel mai bun prieten şi confidentul cel mai apropiat al preşedintelui.

Apoi, când Jamil s-ar fi aşteptat cel mai puţin, ei aveau să-i informeze pe israelieni şi americani, declanşând sfârşitul Irakului. După ce Irakul n-avea să mai existe, noua alianţă ruso-iraniană avea să fie cel mai puternic jucător supravieţuitor pe eşichierul politic. Iar adevărata distracţie abia atunci avea să înceapă.

Aşa cel puţin suna teoria. Se puteau întâmpla fel de fel de accidente. Pe moment însă – din punctul de vedere al lui Gogolov şi Jibril – totul mergea conform planului. Iar deocamdată nu ştiau nici jumătate din ceea ce ştia Iverson. Preşedintele american era dispus să-l atace pe Jamil Aljafari cu proiectile nucleare, iar Iverson îl întărâta discret.

Dar funcţia de secretar al Trezoreriei nu făcuse niciodată parte din planul personal al lui Iverson. Gogolov şi Jibril fuseseră în culmea extazului când auziseră vestea, dar Iverson detesta postul. El ştia foarte bine că avea să-i aducă riscuri noi şi aproape inevitabile – verificări amănunţite ale trecutului, audieri de confirmare în faţa Senatului, protecţia constantă a serviciului secret, acoperire mass-media interminabilă. În plus, avea să-i refuze ceea ce-şi dorea cel mai mult: o cotă parte din

megatranzacţiile financiare la realizarea cărora ajuta din culise.

Acum însă nu mai putea să dea înapoi. Îşi pecetluise soarta cu mult timp în urmă.

În 1981, când începuse să deturneze în secret fonduri către Gogolov şi apropiaţii lui.

În 1995, când îl ajutase pe Gogolov să scape în ultima clipă de o frenetică vânătoare de „cârtiţe" a lui Elţân.

În 1999, când se reîntâlnise cu Gogolov la un hotel din Praga şi începuse să discute beneficiile administraţiei Clinton-Gore pentru scopurile lui Gogolov, prin comparaţie cu o nouă, dură şi practică administraţie republicană.

Şi, cu certitudine, luna trecută, când fusese de acord, deşi fără tragere de inimă, să trădeze şi să ajute la asasinarea preşedintelui Statelor Unite. Totul pentru a deveni un păpuşar într-o lume a marionetelor. Dacă scăpa cu faţa curată…

Iverson şterse imediat mesajul e-mail, fără să răspundă. Şterse toate mesajele din conturile AOL şi MSN, utilizând Microsoft Outlook. Merse după aceea în meniul *Unelte,* derulă până la comanda *Golire dosar elemente şterse* şi scăpă de tot ce ştersese. În continuare, se deconectă de la Internet, închise laptopul şi ieşi din casă, îndreptându-se spre automobilul Lincoln Town Car care-l aştepta. Nu era pregătit să-i răspundă lui Gogolov, care avea să-l anunţe apoi pe Azziz. Nu era pregătit să le dea un răspuns. Nu încă, cel puţin.

Timpul i se scurgea printre degete, dar trebuia să fie absolut sigur. Se simţea obosit şi flămând şi-l durea îngrozitor capul. Şi cu greu şi-ar fi putut îngădui acum să facă o greşeală.

*

Maxwell şi Downing nu petreceau mult timp aici.

Mai ales în orele mici ale dimineţii. Însă destinul are un mod straniu de a-i aduce pe cei iscusiţi în muncă în faţa celor care deţin puterea şi înţelepciunea de a o folosi. Cei doi tineri agenţi stăteau pe mocheta groasă, albastră, din biroul directorial de la etajul VI, în faţa portretelor lui Teddy Roosevelt, Bobby Kennedy şi Martin Luther King Jr., înaintea lui Scott Harris, care-i privea cu ochii înroşiţi de oboseală şi deloc încântat.

Nebărbierit şi ducând dorul unui duş, directorul purta blugi

şi o bluză de trening gri cu emblema FBI şi o şapcă bleumarin pe care erau brodate cu alb literele *FBI*.

Îl priviră în tăcere, în timp ce el citi cele două mesaje e-mail interceptate, adresate de Gogolov lui Iverson. Primul, pe care secretarul Trezoreriei îl primise şi-l ştersese la bordul lui *Air Force One,* şi al doilea, pe care-l primise şi-l ştersese acasă, cu mai puţin de douăzeci de minute în urmă. Harris răsfoi teancul de hârtii adiţionale din dosarul nou creat şi strict secret de pe biroul lui.

Întinzându-se către cana de pe birou, umplută-ochi cu cafea Gevalia, fără pic de zahăr, Harris sorbi de câteva ori înainte de a ridica ochii şi a li se adresa direct celor doi:

— Sunteţi absolut siguri că ambele mesaje provin de la Gogolov?

— Da, domnule director, răspunse Downing prompt, deplin conştientă de implicaţiile teribile.

— Agent Maxwell, eşti de aceeaşi părere?

— Da, domnule director. Am verificat la rândul meu de trei ori. Nu este nicio eroare.

— Aţi mai pomenit cuiva despre asta?

— Nu, spuse Downing.

— Ce este cu celelalte mesaje e-mail? o întrebă Harris.

— O dată ce l-am interceptat pe primul, am luat în calcul posibilitatea ca alte mesaje să fi fost trimise sau primite pe calculatorul personal al secretarului Iverson, înainte ca noi să fi lansat Lanterna Magică. Bazându-mă pe mandatul de percheziţie pe care ni l-aţi acordat după directiva preşedintelui, am intrat imediat pe hard diskul secretarului Iverson şi am început să-i reconstruiesc toate mesajele e-mail primite sau trimise în ultimii ani.

— Şi le-ai găsit pe acestea nouă, plus cel care tocmai a sosit?

— Da, domnule director. Şapte de la Gogolov şi trei expediate către el. Puteţi vedea datele pe fiecare. Primul i-a fost trimis lui Gogolov de secretarul Iverson cu o lună înainte de atacul asupra preşedintelui. La trei zile după aceea, a primit un răspuns de la Gogolov. Următorul mesaj primit de secretarul Iverson a sosit în ziua de după atac. Şi aşa mai departe.

— Prin urmare, Iverson a iniţiat contactul.

— Nu sunt sigură de asta. Este evident că ei se cunoşteau dinainte să fi început schimbul de mesaje şi-şi cunoşteau adresele personale de e-mail. Pe de altă parte însă, textul mesajelor recente ale secretarului Iverson sugerează că el n-ar fi un participant pasiv.

— Şi crezi că el n-a răspuns la ultimele două mesaje ale lui Gogolov?

— Nu, sau cel puţin n-a făcut-o de pe calculatorul lui personal. Secretarul Iverson le-a şters imediat, apoi a încercat să scape de orice urmă a primirii lor.

— Dar acesta, Max? întrebă Harris, ridicând un mesaj din teanc. În el este menţionată o călătorie. Ai verificat data, pentru a vedea dacă Iverson a fost realmente în călătoria aceea?

— Da, domnule director. Se confirmă. Gogolov a spus că-l va întâlni pe Iverson într-o cafenea din Praga pe 2 august 1999. Avem confirmarea că secretarul Iverson a rezervat un loc la British Airways, a plecat din Denver pe 1 august, a sosit în Londra, a comutat pe un zbor spre Praga şi a revenit la Denver via Basel, Elveţia, pe 4 august.

Harris se lăsă pe spate şi-şi frecă ochii, alungându-şi somnul.

— Încă o dată, Max, pentru a fi absolut clar. Vreau o opinie fără de rezerve. Crezi că secretarul Iverson şi Iuri Gogolov sunt complici în atentatul împotriva preşedintelui?

— Da, domnule director, aşa par a sta lucrurile. Deşi aş adăuga că ei nu sunt probabil singuri, bineînţeles. După cum ştiţi, Gogolov lucrează îndeaproape cu Mohamed Jibril. În ultimul deceniu, ambii au finanţat operaţiuni de spionaj irakiene, inclusiv pe cei patru „călăreţi”.

— Care-i părerea ta despre ultimul mesaj?

— Acesta mă îngrijorează cel mai mult. Cred că este posibil un alt atentat la viaţa preşedintelui în următoarea săptămână, mai ales acum după ce am intrat în război cu Irakul. Mă nelinişteşte însă cel mai mult referirea la „Mr. C”.

— Da, ce părere ai despre asta? întrebă Harris şi sorbi din cafea.

— Mă îndoiesc că secretarul Iverson ştie cine este Mr. C.

Pare a fi vorba despre un agent „hibernat”, aflat deja în SUA, gata să intre în acţiune dacă secretarul nu vine cu propriul său plan de asasinare.

Harris se temea că aşa stăteau într-adevăr lucrurile. Ridică receptorul telefonului şi se interesă dacă Doug Reed, şeful diviziei antitero FBI, ajunsese la slujbă. Acesta abia se aşezase la birou.

— Reed, vino aici. *Imediat!*

*

Telefonul lui Corsetti sună la un minut după ora 6.00. Era Chuck Murray.

— Ce s-a-ntâmplat, Chuck?

— Drudge ştie deja.

— Poftim?!

— Intră pe Internet şi vezi şi singur.

— Ce tot spui?

— Drudge a anunţat că am intrat în război. A aflat informaţia şi eu sunt copleşit de telefoane. Presa e furioasă. Nu numai că nimeni nu ştia că vom intra în război în dimineaţa asta, dar Drudge le-a luat caimacul tuturor. Şi-au depăşit orele de închidere ale ediţiilor. N-au nicio informaţie. Sunt scăpaţi de sub control, Bob. Şi trebuie să ştiu ce să le spun – rapid!

— Bine, bine. Calmează-te. Anunţă-i că la ora 7 va avea loc o informare în sala de presă. Anunţă-i că va fi susţinută de un funcţionar superior.

— Cine?

— Nu ştiu cine. Dacă aş şti, ţi-aş spune. Zi-le doar că va fi un funcţionar superior. O să văd eu cine. Şi începe să răspândeşti vestea că preşedintele se va adresa naţiunii la ora 21. Nu scăpa totul o dată, Chuck, însă lasă-i să înţeleagă că este adevărat. Situaţia este proastă şi se înrăutăţeşte foarte, foarte rapid.

Corsetti trânti receptorul în furcă, deschise calculatorul şi intră pe site-ul Drudge Report.

Bineînţeles!

Acolo era.

Cum naiba făcea individul ăsta… şi tocmai dintr-un loc ca Palm Beach?

*

DRUDGE REPORT
XXXX DRUDGE REPORT XXXX 26 NOIEMBRIE 2010
XXXX 05.49.59 AM ET XXXX

NYT JACKSON: CIA indică spre regimul Jamil pentru tentativele de asasinat

WP Woodward: Preşedintele pregăteşte războiul în *Air Force One*

WSJ: Israelienii şi palestinienii găsesc petrol; zăcămintele imense ameninţă OPEC

RĂZBOI!
STARE APĂRARE 1
AVIOANELE AMERICANE ATACĂ IRAQUL

**** EXCLUSIVITATE MONDIALĂ ****
[CITATE POT FI REPRODUSE CU CREDITARE DRUDGE REPORT]

Preşedintele James MacPherson a ordonat în timpul nopţii ca forţele SUA să treacă la Starea de Apărare 1 – război – şi a autorizat un atac aerian masiv împotriva Irakului, a fost informat DRUDGE REPORT de către surse guvernamentale. Avioanele americane au început bombardarea bazelor militare irakiene, radarelor şi lansatoarelor de rachete sol-aer la 4.30 AM, ora Coastei de Est. Trupe americane se îndreaptă de asemenea spre regiune.

„S-a terminat cu loviturile chirurgicale", a afirmat un funcţionar superior. „Irakienii au încercat să-l ucidă pe preşedinte. Noi răspundem. Acesta este război. Iar Jamil este terminat. Punct."

ÎNCHIDEREA EDIŢIEI…

Înregistrat de Matt Drudge

Rapoartele sunt mutate în funcţie de circumstanţe.
http://www.drudgereport.com pentru actualizări

*

Doug Reed lucra în FBI de optsprezece ani.

Fost şef-adjunct al secţiei contrainformaţii, el fusese înainte şeful secţiei terorism internaţional şi şef al unităţii irakiene din secţia antitero. În acelaşi timp era şeful direct şi mentorul lui Dietrich Black, deşi în ultima vreme se vedeau rareori.

Reed închise dosarul şi ridică ochii.

— Domnule director, partea bună este că se pare că tocmai l-am prins pe spionul cu rangul cel mai înalt din istoria Americii.

— Şi?

— Şi un complice evident în tentativa de asasinat împotriva preşedintelui.

— Şi care-i partea rea?

— Partea rea este că omul care vrea să-l ucidă pe preşedinte este şeful serviciului secret. Nu ştim cu cine lucrează el. Poate să nu fie singura „cârtiţă" din nivelurile superioare ale guvernului american. Există un asasin numit Mr. C, care se pare că plănuieşte să termine treaba dacă n-o va face Iverson. Bănuiala mea este că Iverson probabil habar n-are cine-i Mr. C. Şi nu dispunem de prea mult timp să ne dăm seama de unde să începem. Iar peste toate astea, nu ştim nici în cine ne putem încrede. Mr. C poate fi oricine, începând cu secretarul general al Casei Albe.

— Corsetti?

— Sau cu secretarul de presă al Casei Albe.

— Murray?

— *Chuck* Murray. Ce naiba, lista poate continua la nesfârşit!

— Am nevoie de un plan, insistă Harris, şi am nevoie de el cât se poate de urgent.

*

La altitudinea de doisprezece mii de metri, cerul este însorit, albastru şi senin.

Chiar dacă pe pământ lumea este în război.

Pilotat de colonelul Frank Oakland şi copilotul său, locotenent-colonelul Nick Brindisi – porecliţi de Bennett

„şoferii” echipei lui – avionul G4 gonea spre Tel Aviv aproape cu viteza sunetului. McCoy descărca rapoartele cele mai recente de la Langley, în vreme ce Black vorbea la telefon, perfectând transportul la sol şi toate aranjamentele de securitate necesare. Bennett goli a treia ceaşcă de cafea şi aşteptă telefonul de la Washington.

*

Situaţia era limpede precum cristalul.

De exemplu, volumul 18, partea I, capitolul 37, secţiunea 794: „Orice persoană care în mod deliberat acţionează în vederea prejudicierii Statelor Unite sau în avantajul unei naţiuni străine…”

Asta n-ar fi fost greu de demonstrat. Acţiunile lui Iverson intenţionau în mod clar să aducă un prejudiciu – mai precis, *să omoare* – liderului Statelor Unite, în avantajul Irakului.

„… comunică, livrează sau transmite, ori încearcă să comunice, livreze sau transmită…”

Harris avea acum nenorocitele de mesaje e-mail – dovezi la fel de evidente ca şi un pistol fumegând.

„… oricărui guvern străin sau oricărei facţiuni, partid ori forţe militare dintr-un stat străin, indiferent dacă acesta este sau nu recunoscut de SUA, sau oricărui reprezentant, ofiţer, agent, angajat, supus sau cetăţean al acestora, fie direct, fie indirect…”

Asta ar fi fost ceva mai dificil, însă aici putea interveni Mitchell de la CIA. El ar fi trebuit să fie capabil să demonstreze că la momentul scrierii mesajelor, Gogolov opera cumva ca o facţiune a spionajului militar irakian şi/sau a preşedintelui însuşi, sau că opera în strânsă legătură cu respectivii. Harris nu deţinea deocamdată datele acelea, dar era convins că CIA ar fi avut ceea ce-i trebuia lui atunci când situaţia ar fi fost sigură pentru a le cere.

„… orice document, scriere, manual de coduri, manual de semnale, schiţă, fotografie, negativ fotografic, plan, hartă, model, notă, instrument, aparat sau informaţie asociată apărării naţionale…”

Oare detaliile privind felul în care urma să dejoace protecţia

pe care serviciul secret o asigura preşedintelui Statelor Unite – comandantul suprem al ţării – intrau în această categorie? Directorul FBI era aproape sigur în această privinţă.

„… este pasibilă de pedeapsa cu moartea.”

Din punct de vedere tehnic, închisoarea pe viaţă era de asemenea o posibilitate, însă Harris nu se putea gândi decât la o singură sancţiune posibilă pentru cineva care încerca să-l asasineze nu numai pe preşedintele Statelor Unite, ci şi pe unul dintre cei mai buni prieteni ai săi.

Pedeapsa capitală!

*

— Domnule Bennett, sunt centralista Casei Albe.

— Da?

— Aceasta este o linie protejată. Vă rog să rămâneţi pe fir – aveţi legătura cu preşedintele.

Bennett aşteptă un moment, după care auzi vocea familiară a prietenului şi mentorului său, redevenit superiorul lui.

— Alo? Jon? Tu eşti?

— Da, domnule preşedinte.

— Perfect. Războiul aerian a început deja. Rachete de croazieră, F-15, F-16, F-111, tot tacâmul. În plus, s-a pătruns terestru în vestul Irakului, în căutare de rachete Scud. Tocmai am vorbit din nou cu Doron. Am avut o convorbire de vreo douăzeci de minute. Este de acord să rămână în expectativă şi să nu lanseze niciun atac nuclear… atâta vreme cât noi obţinem rezultate concrete. I-am spus despre sosirea voastră şi că avem nişte idei despre felul în care am putea obţine pace şi prosperitate ca efecte secundare ale războiului. Este dispus să asculte, dar trebuie să-ţi spun că în clipa de faţă nu-i câtuşi de puţin interesat despre ce se va întâmpla luna viitoare sau anul viitor. Încearcă să-şi apere ţara de la o oră la alta. Nu pot spune că-l învinuiesc, aşa că am discutat mai mult despre detalii militare, nu despre afaceri cu petrol şi tratate de pace.

— Domnule preşedinte, este firesc şi sunt întrutotul de acord, dar – ştiţi prea bine – asta ridică iarăşi întrebarea: Ce rol pot eu realmente juca în toată afacerea asta? Chiar ar trebui noi să mergem acolo în asemenea clipe?

— Da, da, trebuie să mergeţi, Jon, din două motive. Fii atent, în primul rând, trebuie să-l conving că noi dorim securitatea şi prosperitatea Israelului pe termen lung. Că în situaţia actuală suntem implicaţi împreună. Că ei nu trebuie să se simtă izolaţi şi singuri. Că au un interes serios în această supravieţuire. În momentul în care se vor considera singuri în lume, atunci vor ataca pe cont propriu şi asta, mă tem, va provoca o catastrofă. Însă deplasarea voastră acolo – dispunând de liniile iniţiale ale unei strategii finale pentru o pace reală, de durată – este parte din conceptul meu strategic general de a-i ţine pe israelieni cât mai departe de războiul acesta şi de a-i împiedica să lanseze un atac nuclear. De acord cu mine?

— Cred că da.

— Jon, tu eşti ambasadorul meu în privinţa asta. Tu eşti dovada că sunt perfect serios în privinţa asocierii cu israelienii pe termen lung… şi, să fiu sincer, a faptului că SUA nu mai consideră că politica justă este de a-i sili pe israelieni să-i facă tot mai multe concesii lui Saadeh. Sunt pe deplin convins – şi ştiu că şi tu crezi la fel – că o pace israeliano-palestiniană trebuie să aducă tuturor beneficii serioase, tangibile. Nu poate fi văzută ca o serie de concesii, ci ca o investiţie cu o rentabilitate majoră. Şi nu o rentabilitate obţinută pe seama miliardelor de dolari în ajutoare americane şi europene, ci o bogăţie reală, generată de cooperarea dintre israelieni şi palestinieni în exploatarea gazelor şi petrolului. Trebuie ca toate lucrurile acestea să fie făcute cât mai clar lui Doron şi cabinetului lui, pentru ca ei să vadă profitul real al nerecurgerii la loviturile nucleare. Ţi se pare logic?

— Da. Aţi amintit totuşi că aveţi două motive pentru care mă trimiteţi pe mine. Acesta a fost primul. Care-i al doilea?

— Trebuie să fiu brutal de direct, Jon.

— Bine…

Bennett se încruntă. Nu ştia ce intenţiona să spună MacPherson în continuare şi nu era sigur că dorea să audă.

— Trebuie să-i ofer Israelului un ostatic.

— Poftim?

— Un ostatic, Jon. Trebuie să le ofer lui Doron şi cabinetului

lui o persoană apropiată mie, care să fie în Israel, practic expusă, în următoarele zile sau săptămâni, până rezolvăm totul. Ei trebuie să creadă că, într-o măsură chiar mai mare decât ideea păcii, eu am o miză tangibilă, reală, în a-i salva pe toţi de la pierire.

— Adică eu.

— Nu numai tu, ci şi Erin şi Deek.

Bennett nu ştiu ce să răspundă.

— Au cerut asta israelienii?

— Nu, eu le-am oferit.

— V-aţi oferit să ne puneţi în bătaia puştilor Irakului, pentru a feri Israelul de război?

— În esenţă – da.

Bennett rămase privind pe fereastra avionului spre cerul sclipitor de albastru şi întinderea norilor albi de dedesubt. Practic tocmai fusese condamnat la moarte de preşedintele Statelor Unite. Simţea sângele ridicându-i-se în vârfurile urechilor şi pe ceafă. Se învăpăiase la faţă şi se lupta să-şi stăpânească glasul.

— Bine, atunci. Mai este ceva?

— Jon?

Bărbatul inspiră adânc.

— Da, domnule preşedinte.

— Nu voi îngădui ca voi să păţiţi nimic, vă promit. Acum însă trebuie să plec. Harris aşteaptă pe telefonul celălalt. Anunţaţi-mă după ce aţi aterizat.

Apoi convorbirea se întrerupse.

*

Harris îşi analiza opţiunile… şi nu era încântat.

Unica acţiune mai dificilă decât urmărirea şi capturarea unui mafiot sau terorist – înconjurat de bodyguarzi antrenaţi să ucidă – era să-l urmărească şi să-l captureze pe secretarul Trezoreriei americane, înconjurat de agenţi ai serviciului secret antrenaţi să-l protejeze. Cu toate acestea, vânătoarea continua şi laţul se strângea. Stuart Morris Iverson se afla acum în capul listei FBI cu cei mai căutaţi criminali. Căutat pentru crimă. Căutat pentru tentative de crimă. Căutat pentru conspiraţie.

Căutat pentru spionaj. Şi trădare.

Desigur, lumea nu ştia asta. Nici Iverson. Nici agenţii care-l păzeau. Doar doisprezece oameni de pe faţa pământului o ştiau. Şi trebuia să mai afle încă unul.

*

Black îi mulţumi lui Mitchell şi închise telefonul.

— Directorul CIA vrea să ne întâlnim cu Galişnikov şi Sa'id la locuinţa lui Eliezer Mordechai din Ierusalim, îşi anunţă el colegii.

— Cine-i individul? întrebă Bennett.

— Un tip de treabă, fost director al Mossadului. Îl cunoaşte pe Jamil Aljafari mai bine decât aproape oricine de pe planetă. În plus, este apropiat de Doron şi a slujit ca legătură secundară a lui Saadeh cu preşedintele MacPherson în ultimii ani. El şi preşedintele sunt foarte apropiaţi. Este o poveste lungă, dar să zicem doar că ei văd lumea în acelaşi fel. Partea bună este că dr. M nu mai lucrează de fapt pentru guvernul israelian, aşa că ne poate ajuta să punem la punct strategia pentru a-l opri pe Doron şi în acelaşi timp să ne faciliteze o întrevedere cu Saadeh şi oamenii lui.

— Bine, încuviinţă Bennett, care nu prea avea chef de discuţii, dar se simţea recunoscător pentru orice ajutor pe care-l putea căpăta.

— Apropo, adăugă Black, la sosire vom fi aşteptaţi de un Chevrolet Suburban blindat al ambasadei. Am aranjat ca una dintre echipele mele antitero să verifice casa lui dr. M pentru orice probleme potenţiale. De asemenea, rulăm verificări ale personalului lui de serviciu şi a vecinilor, pe care le comparăm pentru orice eventualitate cu tot ce au Shin Bet şi Mossadul.

Black era plătit să fie suspicios şi îşi merita banii.

— Dr. M? făcu Erin. Voi vă cunoaşteţi bine?

Cei trei se adunaseră în jurul mesei de conferinţe, cu laptopuri şi cafele. McCoy îl ajuta pe Bennett să se conecteze la reţeaua de calculatoare CIA realizată prin intermediul sateliţilor, permiţându-i astfel – şi, de fapt, permiţând tuturor – să acceseze fişiere şi să le partajeze între ei în timpul discuţiei.

— Am ajuns să-l cunosc destul de bine cât am stat în Israel,

le explică Black. Cumva, a jucat rolul unul mentor pentru mine.

— Ce ne poţi spune despre el? continuă McCoy.

Black deschise un fişier FBI strict secret, etichetat DEMMONITOR, şi-l expedie prin e-mail spre Bennett şi McCoy. Conţinea o fotografie recentă a lui DEM – dr. Eliezer Mordechai – cu datele esenţiale ale biografiei sale şi un raport MONITOR despre implicarea lui în activitatea de contrainformaţii israeliană din ultimele decenii.

Bennett şi McCoy deschiseră fişierul pe laptopurile lor şi citiră datele evidenţiate.

Eliezer Samuel Mordechai, doctor în filologie. Unic copil la părinţi. Născut pe 28 mai 1930 în orăşelul Tobolsk din Siberia. Familia lui fugise din URSS în primăvara anului 1941, prin Asia Centrală, Afghanistan, Iran şi Irak, ajungând în cele din urmă în Palestina în toamna anului 1945. Tatăl, Vladimir, luptase în războiul pentru independenţă al Israelului din 1948, după care devenise profesor de studii ruseşti la Universitatea Ebraică. Mama, Miriam, era infirmieră. Amândoi muriseră în explozia dintr-un restaurant din Ierusalim, pe când Eliezer efectua stagiul militar. Băiatul rămăsese în armată şi devenise ofiţer de informaţii, mai întâi în Amman, în organizaţia de spionaj a armatei, apoi în Mossad. Absolvent al Universităţii Ebraice cu două diplome – în limba rusă şi în studii sovietice – urmate de doctorat în studii privind Orientul Apropiat.

Promovase treptat în Mossad, iniţial ca agent de teren, după aceea ca analist, specializându-se în politica externă sovietică. Fluent în rusă, arabă, farsi şi engleză, ca şi în graiul natal, ebraica.

Director al departamentului arab al Mossadului între 1976 şi 1984.

Director al departamentului nuclear al Mossadului între 1985 şi 1987.

Director plin al Mossadului între 1988 şi 1996. Ajutase la realizarea planului de recuperare a ostaticilor israelieni din Entebbe, Uganda, în 1976. Ajutase la realizarea planului de bombardare a reactorului nuclear de la Osirik, Irak, în 1981. Ajutase la realizarea planului de asasinare a lui Khalil al-Wazir

(cunoscut şi ca Abu Jihad) – unul dintre personajele importante din Frontul de Eliberare a Palestinei, responsabil pentru numeroase atacuri teroriste asupra israelienilor – în Tunis, pe 16 aprilie 1988. Şi aşa mai departe. Informarea continua pe multe pagini.

— Concluzia finală, rosti McCoy, este că individul a fost vârful spionajului israelian.

— Din punctul meu de vedere, încă mai este, spuse Black. Unul dintre cei mai buni din lume. Poate chiar *cel mai bun*. După ce s-a retras, a intrat în lumea bursieră şi se pare că a dat lovitura. Dintotdeauna l-am suspectat că s-a ales cu nişte informaţii interesante despre Intel pe vremea când activa în Mossad, dar asta rămâne între noi. Oricum, şi-a construit o casă uriaşă pe un teren superb pe dealurile de deasupra Ierusalimului. N-am fost niciodată acolo, dar se spune că este foarte spectaculoasă.

— Cum l-ai caracteriza ca om? întrebă McCoy.

— Tăcut… Blând… N-ai bănui niciodată că a fost şeful Mossadului. Vreau să zic că aduce puţin cu un şoarece de bibliotecă, cu un bătrân profesor de engleză de la Oxford. Grizonant. Chel. Ochelari cu lentile groase. Cardigane. Fumează pipă.

— Ar fi trebuit să-i fi adus nişte tutun de calitate.

— Cine zice că n-am făcut-o? replică Black, scoţând un pacheţel din servietă.

— Bravo ţie!

— De-aia câştig atât, adăugă Black.

— Ziceai c-ai lucrat destul de strâns cu el?

— Ne-am înţeles binişor. Şi mi-a fost de nepreţuit când am încercat să clădesc o echipă şi o strategie antitero eficientă. L-am cunoscut pe dr. M la un dineu la reşedinţa ambasadorului american, în Herzliya, în vara lui 1990 – prin iunie sau iulie, cred – exact înainte ca Saddam să atace Kuwaitul. Până atunci nu întreprinsesem absolut nimic în Israel. Fusesem doar o dată, în vacanţă cu soţia. Irakul zăngănea însă armele de luptă – asta era expresia pe care toţi păreau s-o folosească pe atunci – şi s-a considerat că ar fi bine să ne sporim activitatea în Israel şi să

petrecem mai mult timp cu tipii din Shin Bet şi Mossad. Misiunea noastră specifică, deşi nu le-o spusesem pe atunci israelienilor, era să concepem un plan de evacuare. În caz că izbucnea războiul şi preşedintele dădea ordinul, trebuia să ştim în orice clipă unde se găsesc toţi cetăţenii americani care locuiau, lucrau sau vizitau Israelul, cum să-i recuperăm, cum să-i aducem în unul dintre cele şase puncte de evacuare şi care erau resursele necesare din partea Flotei a VI-a din Mediterană pentru a-i duce în siguranţă acasă. Aşa cum se ştie, războiul a început şi Saddam a lansat rachete, dar noi n-a trebuit să aplicăm planul de evacuare.

Bennett privea în gol pe fereastră. Black nu era convins că-l asculta, dar continuă:

— Cum spuneam, l-am cunoscut pe dr. M la dineul acela şi a doua zi am prânzit împreună. Am vorbit mult despre Saddam şi Irak, ca şi despre posibilitatea unei schimbări. N-o să uit niciodată ce mi-a spus.

— Ce anume? făcu McCoy.

— Mi-a zis aşa: „Problema cu voi, americanii, este că nu credeţi în existenţa răului."

— Şi ce vroia să însemne asta?

— Exact asta l-am întrebat şi eu. Atunci a început să-mi explice că, în opinia lui, CIA, FBI şi în general tipii aflaţi la conducere nu anticipează în mod corect evenimente oribile, catastrofice, deoarece, de fapt, noi nu credem în existenţa răului, a unei dimensiuni spirituale întunecate, maligne şi ticăloase care-i împinge pe unii oameni să facă lucruri de negândit. I-am replicat că nu înţelegeam despre ce vorbea şi el a răspuns: „Exact! Ia de exemplu un individ ca Saddam Hussein. De ani de zile, el proclamă lumii că are o revendicare teritorială asupra Kuwaitului. Îşi dezvoltă armata. Construieşte arme de distrugere în masă. Îşi mobilizează trupele la graniţă. Practic, trimite semnale peste tot că pregăteşte o invazie, însă cei din CIA şi Direcţia informaţii a armatei spun că n-o va face. Că, de fapt, Saddam nu intenţionează altceva decât să crească preţul petrolului. Că doar zăngăneşte armele. Că doar îşi încordează muşchii. Că este imposibil să invadeze Kuwaitul. De ce ar face-

o? N-ar avea rost. Ar fi iraţional. Nicio naţiune arabă n-a invadat vreodată altă naţiune arabă. De ce ar începe acum?”

— Şi Mordechai era de părere că specialiştii noştri ar greşi? întrebă Bennett, care se părea că asculta cu mai multă atenţie decât crezuse Black.

— Păi *au greşit*.

— Da, evident, însă noi n-am fi putut şti asta atunci.

— Ba da, am fi putut. Asta spunea el. Saddam ne desena o hartă, dar noi nu puteam pur şi simplu crede că o să-şi pornească maşina şi o să plece la drum.

— Nimeni n-o credea, Deek. Ar fi trebuit să ai un glob de cristal ca să fi pătruns în mintea lui Saddam Hussein şi să fi prevestit ce va face el în continuare. Individul era nebun.

— Nu, nu, nu, protestă Black, n-ai înţeles ideea. Exact asta încerca dr. M să spună. Pe de o parte, noi susţineam că Saddam era o persoană raţională, dar mincinoasă. El spunea că va invada Kuwaitul, dar noi ziceam că nu vorbea serios. Că minţea. Că juca la cacealma. Că ne aiurea. Iar apoi, când l-a invadat realmente, am decis că era nebun – dement, imprevizibil, iraţional.

— Şi care-i ideea ta? Sau a lui Mordechai?

— Ideea lui dr. M este că există o a treia opţiune – Saddam Hussein nu era nebun şi, în cazul acela, n-a fost mincinos. A fost raţional, calculat şi ticălos. A anunţat lumea ce intenţiona să facă – să comită un act ticălos, de răutate, nu un act de nebunie – după care a făcut-o. O mulţime de analişti bine plătiţi, cu diplome de la Harvard, au ratat complet simplitatea momentului.

— Să ştii că nu mi-a plăcut generalizarea asta, mimă iritarea Bennett, care avea diploma MBA de la Harvard Business School.

— Nici mie, frate, încuviinţă Black, de asemenea absolvent de Harvard.

— De-aia am făcut eu universitatea la Wharton, măi băieţi, surâse Erin. Vorbind serios, Mordechai crede că el s-ar fi putut descurca mai bine?

— Păi a şi făcut-o. Prânzeam într-un local în aer liber din Oraşul Vechi şi el mi-a spus, cu toată seriozitatea, că Saddam va

invada Kuwaitul şi mi-a precizat data: 5 august. A greşit cu numai trei zile.

— Avea informaţii din interior?

— Nu. Mi-a zis că nu avea nevoie de aşa ceva. A spus că în privinţa informaţiilor de bază, a evenimentelor esenţiale, poţi găsi în ziare tot ce ai nevoie. După aceea a spus că activitatea de contrainformaţii nu se limitează însă la simpla găsire a faptelor, ci că ea trebuie să analizeze în mod corect faptele respective. Trebuie să tragă concluziile exacte, chiar dacă dovezile sunt incomplete. În cazul acesta, unica diferenţă dintre Eliezer Mordechai şi şefii din administraţia Statelor Unite era faptul că Mordechai a crezut în cuvintele lui Saddam Hussein, iar noi nu. Ca să vi-l citez: „Eu cred că Saddam Hussein este atât capabil, cât şi predispus spre acte de o ticăloşie incredibilă, pe când voi nu credeţi asta. Eu am dreptate, iar voi greşiţi. Asta nu-i din cauză că aş şti mai multe decât guvernul vostru. Nu ştiu. Ştiu mai puţine, dar cred că forţele răului îi determină pe oamenii răi să facă lucruri rele. În felul acesta, eu anticipez ce se poate întâmpla şi ce se va întâmpla în viaţă. În felul acesta, am ajuns şeful Mossadului, tinere. Şi de aceea sunt bun în domeniul meu. Va fi o lună august oribilă şi ţara mea va suferi din plin, fiindcă ţara ta nu crede în existenţa răului, în timp ce a mea s-a născut din cenuşa Holocaustului.”

Cei trei rămaseră tăcuţi pentru o vreme.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Erin în cele din urmă.

— S-a sculat de la masă, şi-a plătit partea şi a plecat.

Bennett se lăsă pe spate în fotoliul directorial rotativ, tapiţat în piele, îşi trecu mâna prin păr, apoi se întinse către un platou din cristal plin cu bomboane verzi şi roşii.

— Abia aştept să-i aud următoarea profeţie, rosti el încetişor privind pe fereastra avionului spre cerul albastru strălucitor, neştiind ce altceva să spună. Vrea cineva M&M-uri?

*

Generalul Azziz ştia că-şi punea viaţa în joc, dar era pregătit să moară.

Ştia perfect că mai respira doar pentru că asta era voia lui

Jamil Aljafari. El era pe de-a întregul devotat regimului. Era văduv şi nu avea copii. În plus era pregătit – ba chiar doritor – să se sacrifice pe sine şi pe concetăţenii săi pentru a se răzbuna pe Israel şi Statele Unite. Era acţiunea corectă – misiunea finală de sinucidere ca bombă vie – şi un fior de energie îl străbătea în anticiparea a tot ce-l aştepta.

Ştia, bineînţeles, că Jamil dorea rezultate, iar rezultatele ce puteau fi obţinute erau spectaculoase. Însă instinctul îi spunea să aştepte. Mai avea nevoie doar de puţin timp pentru a orchestra concertul final al carierei sale.

Unica întrebare era dacă el şi camarazii lui puteau supravieţui acestei campanii brutale şi implacabile de bombardamente a americanilor până când totul era pregătit şi sosea momentul glorificării eterne.

Ca mândru arhitect al incredibilului complex de buncăre, Azziz ştia mai presus de orice îndoială că răspunsul era afirmativ. Putea să aştepte până în clipa dorită.

*

MacPherson închise telefonul şi rămase privind tavanul.

Doi agenţi ai serviciului secret stăteau de pază în afara uşilor terasei. Prima Doamnă dormea adânc. El aţipise doar cincisprezece-douăzeci de minute – străduindu-se să se odihnească câteva ore, la recomandarea medicilor săi – apoi sunase telefonul. Iar acum gândurile îi alergau neostoit. Nu putea să fie adevărat. Era imposibil! Trebuie să ştie în mod cert. Dar cum?

Ridică iarăşi telefonul; Corsetti răspunse la al doilea ţârâit.

— Bob, vreau să faci ceva pentru mine.

— Da, domnule preşedinte.

— Sună-l pe Stu şi spune-i să vină la mine la Camp David, la amiază. Am un mic proiect, care trebuie lucrat cu foarte multă atenţie şi cred că el este omul cel mai potrivit să mă ajute.

— Da, domnule preşedinte.

— Ce face Shakespeare cu discursul meu de diseară?

— Nu-i rău. Eu şi Marsha ne întâlnim cu el la prânz, ca să-l trecem în revistă.

— Bravo! Telefonează-i lui Stu. Să fie la Camp David la ora

12 fix.

— Am înţeles.

*

BlackBerry-ul lui Bennett începu să piuie.

Bărbatul se lăsă pe spate în fotoliu şi privi mesajul e-mail primit. Provenea de la mama lui, din Florida, şi era urgent. O sună imediat pe telefonul mobil.

— Mamă? Sunt Jon. Ce s-a-ntâmplat?

Ea era în pragul isteriei.

— Jon… taică-tău, Jon…

Abia putea să vorbească.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?

— Este… a avut un infarct grav…

— Oh, nu!

— Doctorii nu cred c-o să scape… Îi mai dau douăzeci şi patru de ore de trăit… în cazul cel mai bun…

Bennett nu ştia ce să spună.

— Unde eşti, Jon?… Trebuie să vii imediat. Am nevoie de tine…

Bennett era de-a dreptul şocat. Nu putea să meargă acasă. Nu-i putea spune mamei sale unde se afla. Şi, cel mai rău dintre toate, nu-i putea spune nici motivul.

*

Marina 1 ateriză la Camp David vineri dimineaţă, înainte de ora 11.00.

Frontul de furtună avansa, iar vântul şi ploaia se înteţiseră. La bord se găseau doar MacPherson, Jackie Sanchez şi echipajul de zbor. Pe preşedinte îl aşteptau Scott Harris, agentul special Doug Reed, trei membri ai echipei sale şi specialista în calculatoare Carrie Downing. Se strânseră toţi în cabana Aspen şi trecură planul în revistă. MacPherson întreba întruna dacă vor reuşi. Ar fi fost bine să aibă, gândiră Harris şi Reed; nu exista un plan de rezervă.

În casca din urechea lui Reed se auzi vocea unui agent.

— *Sierra 1* către Romeo. Şvaiţer a aterizat. Este la şaizeci de secunde.

— Recepţie, Sierra 1. Domnule preşedinte, a sosit.

Agenţii lui Reed îşi ocupară poziţiile în jurul salonului, îşi verificară armele şi aşteptară, cu inimile bubuind. Reed se strecură în spatele uşii, în timp ce Harris trecu în faţa lui MacPherson. Downing trecu în capătul opus al salonului, aşa cum o instruise Reed. Femeia nu avea nicio armă, nu avea unde să se ascundă şi nu dorea să fie prinsă într-un schimb de focuri.

— *Sierra 1,* Şvaiţer este la zece secunde.

Reed nu răspunse. Auzi deschizându-se uşa exterioară a cabanei, apoi pe secretarul Trezoreriei şi pe principala lui asistentă, Linda Bowles, intrând. Echipa lui Sanchez le ceru agenţilor de pază ai lui Iverson să aştepte afară până la terminarea întrevederii.

Iar după aceea se auziră două ciocănituri seci, puternice.

— Tu eşti, Stu? strigă MacPherson. Intră!

— Bună ziua, domnule preşedinte, Scott, domnilor, rosti Iverson. A-nceput o furtună straşnică, nu?

Cuvintele abia îi ieşiseră de pe buze, când auzi clinchetul metalic distinctiv. Armarea unui revolver Smith & Wesson ACP calibrul 0,45 în spatele urechii lui stângi.

Iverson simţi că-i îngheţă sângele în vene. Fusese descoperit.

13

Era întuneric, luna nu răsărise şi în Israel trecuse binişor de ora 20, vineri seara.

Chevroletul Suburban alb străbătuse drumul îngust şi şerpuit, trecuse prin poarta masivă din piatră şi oţel şi pătrunsese pe aleea de acces ascunsă.

Reşedinţa lui Eliezer Mordechai se afla pe creasta unuia dintre dealurile de la marginea nordică a Ierusalimului. Cu Israelul intrând în cel mai întunecat ceas al existenţei sale, Dietrich Black se simţi liniştit văzând cele două autodube ale ambasadei americane aşteptându-i, aşa cum ceruse. Slujba lui era să se aştepte la neaşteptat. Slujba lui era să se asigure că nimic nu avea să i se întâmple lui Jonathan Meyers Bennett, proaspăt numit în funcţia de arhitect al planului secret al preşedintelui pentru pace în Orientul Mijlociu. Şi era o slujbă pe care o privea cu toată seriozitatea.

Un puşcaş marin îl recunoscu imediat pe Black şi-l salută, dar verifică atent fotografiile de identificare ale tuturor persoanelor din Chevrolet, începând cu Bennett. Agenţi de pază patrulau pe domeniu, înarmaţi cu M-16 şi însoţiţi de câini dresaţi să descopere bombe. Toate detaliile fuseseră bifate şi asta era tot ce se putea face.

Din dosarul alcătuit de Black, Bennett ştia că Mordechai îşi proiectase singur casa. Degajând un aer à la Frank Lloyd Wright – un gen de cascadă fără apă – structura în sine părea aproape de nedesluşit de dealul în care fusese clădită. O alee din lespezi de piatră – iluminată de ambele părţi prin lămpi de sol micuţe şi discrete – îi suia pe vizitatorii autorizaţi printr-un labirint de scări exterioare din piatră.

În cele din urmă, acestea ajungeau sub o streaşină gigantică, groasă şi neregulată din calcar. În dreapta, streaşina se extindea aidoma unei stânci mari peste o panoramă spectaculoasă a Oraşului Vechi, iar în stânga în intrarea adumbrită şi arcuită ca a unei grote a locuinţei. Locul uşii din faţă ar fi fost într-un

muzeu, nu aici, unde atât de puţini oameni o puteau admira. Era o placă masivă de cedru libanez, cioplită manual în basoreliefuri ce descriau istoria Ierusalimului, ornând exteriorul blând iluminat cu spoturi aeriene miniaturale afundate în piatra întunecată de deasupra.

Din clipa în care Erin le anunţă sosirea, sunând la uşă, de unde se auzi ecoul unor clopoţei la fel de minunat ca al celor din Biserica Sfântului Mormânt din valea de jos, cei trei americani înţeleseră brusc cât de puţine ştiau ei de fapt. Trecutul enigmatic al lui Mordechai le trezise deja din plin curiozitatea. Acum însă începeau să simtă că reşedinţa lui era cumva o reflectare a omului dinăuntru, un bărbat învăluit în mister, obscuritate şi o insinuare de magie.

*

De acum, cei de la bord îşi vărsau toate măruntaiele.

Elicopterul SH-60B Seahawk – versiunea Marinei a aparatului Blackhawk al forţelor terestre – decola însă oricum de pe *Reagan* şi se avântă în furtuna dezlănţuită.

Conţinutul său: echipa SEAL 6 şi trei specialişti antitero de la Laboratoarele naţionale din Lawrence Livermore, fiecare la rândul său făcând parte din Echipa de cercetare nucleară de urgenţă, ECNU, strict secretă, a guvernului american.

Misiunea sa: de a se asigura că Jamil Aljafari nu va avea o a doua ocazie de a lansa o rachetă nucleară spre Israel sau vecinii acestuia.

Probabilitatea lor de succes: limitată, în cel mai bun caz. Împiedicarea oricărui atac cu rachete – şi cu atât mai mult a unui atac nuclear – de pe un lansator mobil avea şanse de unu la un milion. Şi pentru că israelienii o reuşiseră deja o dată, nimeni de la bordul acestui elicopter nu era optimist că va putea învinge statistica.

*

Uşa din lemn se deschise.

Cei doi agenţi Mossad care-i întâmpinară erau iluminaţi din spate şi de aceea chipurile le erau greu de distins. Însă automatele Uzi care le atârnau la şold erau inconfundabile.

Pentru a doua oară în mai puţin de cinci minute, lui Bennett,

McCoy şi Black li se ceru să-şi prezinte ecusoanele cu fotografii. După aceea trebuiră să pună degetul mare pe un dispozitiv electronic conectat la un laptop puternic al cărui ecran incredibil de subţire strălucea straniu în penumbre.

În timp ce aşteptau ca amprentele şi numerele de securitate socială să se şteargă de pe ecran, o cameră de securitate minusculă, aproape invizibilă, îi fotografie rapid pe vizitatori. Cele trei feţe fură instantaneu digitizate şi simultan procesate prin baze de date de mare viteză.

Software-ul de recunoaştere facială rulă o „extragere de caracteristici": măsura pixelii de pe buzele şi ochii lor, scana optzeci de puncte de referinţă faciale, le analiza structurile pomeţilor şi craniului şi apoi le compara „amprentele faciale" tridimensionale cu fotografiile a mii de criminali cunoscuţi şi terorişti din toată lumea.

După o clipă, telefonul mobil al unui israelian sună. Era Mordechai, care-i privise din altă încăpere din casă. După ce calculatorul le dădu acceptul de intrare, el îl confirmă. Un agent israelian trecu lănţişoare metalice prin ecusoanele celor trei vizitatori şi le atrase atenţia să le poarte permanent în casă şi pe domeniul înconjurător. Le ceru de asemenea oaspeţilor să-şi scoată hainele şi încălţămintea ude şi să se lase într-o debara micuţă din hol.

În stânga şi în dreapta se desprindeau holuri lungi şi neluminate, spre est şi vest, dar în loc să pornească pe acestea, americanii fură îndrumaţi pe un al treilea hol slab iluminat, care mergea drept înainte. Era aproape ca un tunel – acoperit de streaşina de calcar ce venea prin peretele exterior – şi se sfârşea la baza unei scări largi, în spirală.

Aici, în cele din urmă, pe măsură ce începură să urce lent către nivelul de deasupra, etajul principal al structurii, cei trei avură parte de o explozie de lumini, culori, sunete şi arome, care-i purtă într-o lume cu totul diferită de a lor.

*

Câteva mesaje e-mail sosiră imediat înainte de cină… şi aduseră veşti bune.

Trupele sale erau învinse. Dar Azziz nu era neliniştit. Nu era

oare chiar stilul unor boxeri profesionişti de a se sprijini cu spatele de corzile ringului, îngăduind să încaseze lovituri, pentru a-şi conserva energia şi a aştepta momentul prielnic al ofensivei? Irakul ar fi părut slab şi moale, rănit de loviturile Statelor Unite… pentru a contraataca când americanii s-ar fi aşteptat mai puţin.

Mesajul lui Q19 îl anunţa că erau gata să pornească în clipa în care Azziz le dădea comanda. Cei patru „călăreţi" confirmau că avansau spre ţinta lor conform graficului stabilit. Şi în sfârşit, desigur, pitită într-un spital pentru copii din centrul Bagdadului, se găsea bijuteria coroanei a misiunii, pe care preşedintele o botezase „Ultimul jihad", cel din urmă război sfânt al istoriei împotriva păgânilor occidentali şi sionişti.

*

Bennett, Black şi McCoy suiră scara spiralată.

În timp ce urcau, se treziră privind la domul magnific din sticlă care juca rolul plafonului, un dom ce îngăduia vederea spectaculoasă a lunii şi stelelor de deasupra. Era o panoramă limpede, captivantă şi în tot cazul neaşteptată. De fapt însă, nu domul, ci lumina caldă şi blândă din interior, provenită de la lămpile risipite prin încăperea vastă, era cea care părea să-i atragă din tunelul întunecat de dedesubt.

Pe măsură ce ochii li se acomodară treptat cu lumina, văzură un interior umplut cu comori preţioase. Covoare persoane groase, în superbe culori purpuriu, auriu şi maro acopereau podelele brune din lemn de esenţă tare lustruit. Cel puţin şase palmieri tineri şi luxurianţi se ridicau din ghivecele uriaşe de argilă roşcată amplasate ici-colo.

Canapele şi fotolii mari din piele italienească maronie înconjurau o măsuţă pentru cafea din sticlă şi fier forjat, împodobită cu mici obiecte arheologice străvechi din tot Orientul Apropiat şi acoperită cu cele mai recente numere ale unor reviste de ştiri din Israel, Europa şi SUA.

Un pian cu coadă negru lucios stătea discret şi nefolosit într-un colţ. Alături era o cămilă împăiată în mărime naturală, ai cărei ochi de sticlă păreau să-i urmărească oriunde ar fi mers. În alt colţ, o masă din mahon fusese pregătită cu porţelanuri,

argintărie şi cristaluri pentru patru persoane, deşi ar fi putut primi cu uşurinţă o duzină de meseni. În centrul ei se afla o vază imensă cu trandafiri proaspeţi.

Dincolo de masă, deasupra unei servante vechi cu sertare, acoperită de fotografii de familie, pe peretele curb şi cioplit din calcar ce părea să fie chiar interiorul dealului, atârna un tablou.

Nu era o pictură obişnuită, ci o pânză mare, acoperită cu tuşe neregulate azur, galben viu şi roşcat-portocaliu, care captau imediat atenţia, dar păreau complet indescifrabile. Pe o plăcuţă dedesubt scria simplu: „Jackson Pollock: *Blue (Moby Dick),* 1943."

Iar mai jos, unul dintre cunoscutele citate criptice ale pictorului american: „Atunci când mă afund în pictură, nu sunt conştient de ceea ce fac. Abia după o perioadă de «familiarizare» înţeleg ce pictez. Nu mă tem să fac schimbări, nu mă tem că voi distruge imaginea, deoarece tabloul are propria lui viaţă."

Arta abstractă nu-i spunea nimic lui Dietrich Black. Cel mai mult îl surprindea faptul că nu putea să vadă nicăieri vreo bucătărie, deşi simţea izurile specifice gătitului. Aromele de ghimber, şofran de India, chimion şi coriandru îl loviră primele, urmate de tomate, ceapă, chili şi miel la frigare. Undeva în apropiere fierbea înăbuşit un curry indian, suculent, care-ţi lăsa gura apă şi cu siguranţă şi tot acolo abureau cratiţe mari de orez basmati galben.

Erin închise ochii pentru o clipă şi ascultă. Auzea susurul unei fântâni şi trosnetul focului care duduia în şemineul imens din piatră. Şi, pe măsură ce asculta cu mai multă atenţie, începu să distingă notele line ale unui concert pentru vioară de Bach, revărsându-se din micuţele difuzoare Bose plasate discret prin toată casa. Era unul dintre CD-urile ei favorite; interpretul era Yitzhak Perlman, violonistul de origine israeliană căruia preşedintele Reagan îi acordase Medalia Libertăţii în 1986.

În copilărie, Erin luase pentru scurt timp lecţii de vioară şi le detestase, dar în 1993 îl cunoscuse pe Perlman la ambasada americană din Praga şi fusese cât pe aici să se îndrăgostească. El sosise în capitala romantică a Cehiei pentru un concert cu

violonistul Yo-Yo Ma şi femeia fusese cucerită. Când nu alerga în jurul lumii în avioane alături de Jon Bennett, definitivând afaceri de miliarde de dolari în domeniul petrolier, obişnuia să-şi petreacă serile în casa din Notting Hill, ghemuită sub o pătură veche din lână, citind o carte şi adormind pe muzica măreţului Yitzhak Perlman.

Bennett cercetă încăperea cavernoasă. Nu-l interesa nici curry-ul, nici concertul de vioară, deşi nu le ignorase. El avea alte lucruri în minte, de pildă rachetele irakiene îndreptate spre capetele lor. Odaia era caldă, însă nu în mod exagerat. Ocazional, un curent răcoros părea să vină de undeva, iar el înţelese acum care îi era sursa. Se desprinse de lângă Black şi McCoy şi porni către ferestrele gigantice şi uşa glisantă din sticlă care ducea pe verandă. Construită peste streaşina de calcar, veranda oferea o panoramă ameţitoare a Oraşului Vechi. Mai mult decât atât, ea îl aduse faţă în faţă cu Eliezer Mordechai, care păru că apăruse ca din senin.

*

Elicopterul Seahawk pătrunse în spaţiul aerian irakian rapid, în forţă şi sub nivelul radarului.

Urmând şoseaua 10 spre Bagdad, zbura la numai cincisprezece metri deasupra asfaltului, cu aproape 350 km/h, iar echipajul era pregătit să dezlănţuie forţa celor două mitraliere frontale de calibrul 7,62 mm asupra oricărui vehicul militar pe care l-ar fi întâlnit în vânătoarea lor de lansatoare mobile de rachete Scud.

— Percutor 1-6, Percutor 1-6, sunt Ranchul Ceresc. Recepţie.

Era controlorul-şef al sistemului de avertizare şi control E-3 AWAC, aflat la şase mii de metri deasupra lor.

— Ranchul Ceresc, sunt Percutor 1-6. Te recepţionez perfect.

— Ai solicitat realimentare. O cisternă poate ajunge la tine în…

Brusc, cockpitul elicopterului fu umplut de lumini şi sonerii de avertizare.

— *Ce… Ranchul Ceresc, Ranchul Ceresc… m-a fixat un inamic necunoscut!*

Undeva în furtună, cineva avea ton pe el şi era gata să tragă.

— Percutor 1-6, repetă. Nu avem pe nimeni pe radar.

— *M-a fixat un inamic necunoscut. Trimiteţi-mi acoperire – imediat – altfel suntem morţi.*

Locotenent-colonelul Curtis Ruiz, pilotul elicopterului Seahawk, îşi scană instrumentele, străduindu-se disperat să înţeleagă ce se întâmpla înainte de a fi prea târziu.

— Percutor 1-6, sunt Ranchul Ceresc. Îl vedem. Un MiG-29 irakian pe şosea în spatele tău la Mach 2. Este la treizeci de kilometri în spate şi se apropie. Direcţionăm două F-14 spre tine. Fii pe fază.

Să fiu pe fază? se întrebă pilotul elicopterului. *Ce dracu' vrea să zică cu asta? Peste două minute, suntem morţi cu toţii.*

*

Downing răspunse la primul apel.

Era Harris, care vroia cu disperare să audă ştiri bune. Femeia revenise în sediul FBI, dar nu avea nicio noutate. Nu încă. Rămânea de văzut dacă avea să apară ceva. Ea promise totuşi că va continua să bea cafeaua proastă de la serviciu, în speranţa că va apărea ceva. În curând…

*

Abia terminară de făcut prezentările, când se auzi soneria de la intrare.

— Ei trebuie să fie, rosti Mordechai. Urmaţi-mă!

Îi conduse pe Bennett, McCoy şi Black înapoi pe scara în spirală, către uşa din faţă. Privind monitorul de securitate, el recunoscu imediat feţele de la uşă, fără toate echipamentele ultramoderne sofisticate, şi-i îndepărtă pe neliniştiţii agenţi Mossad, pentru a deschide uşa şi a-i primi pe Dmitri Galişnikov şi Ibrahim Sa'id.

— Aţi întârziat, îi mustră.

Îi salută pe cei doi bărbaţi cu tradiţionalele îmbrăţişări şi sărutări specifice Orientului Mijlociu şi după aceea îi prezentă pe Bennett şi echipa sa.

După intrarea celor doi, Mordechai îi instrui pe agenţii Mossad să ocupe poziţii în faţa casei, apoi zăvorî iute uşa în urma lor. După care însă, în loc să pornească spre scări, bătrânul o luă pe unul dintre holurile întunecate, ajunse în

capătul său, deschise uşa unei debarale şi le făcu semn să-l urmeze.

— Doamnelor şi domnilor, îngăduiţi-mi să vă arăt ceva ce am proiectat în locuinţa mea, pentru a mă amuza, rosti Mordechai cu un surâs larg. Cred c-o să vă placă.

E nebun? se întrebă Bennett.

Cu toate acestea, se înghesuiră toţi în debara şi după aceea – la solicitarea bizară a gazdei lor – închiseră uşa după ei. În aceeaşi clipă auziră cum intrară în funcţiune nişte motoare hidraulice. Cămăruţa nu era o debara, ci un ascensor, iar ei suiau. Peste câteva momente, uşa se deschise într-un dulap încorporat în perete, aflat în cabinetul lui Mordechai, în aripa vestică a vastei reşedinţe. Ieşiră după bătrân, prin cabinetul lui privat, pe lângă dormitor şi bucătărie, pe coridor şi în salon, sub superbul dom de sticlă al plafonului.

În mod sigur, gândi Bennett, locul era la fel de misterios ca şi proprietarul lui.

*

Ruiz efectua o manevră de evitare.

Cu echipele SEAL şi ECNU agăţându-se cu disperare de mânerele din interior, el viră violent la stânga, apoi sui până la nouă sute de metri, după care pică iar spre şosea şi viră strâns la dreapta.

Bip, bip, bip, bip.

— A tras. Ranchul Ceresc, suntem atacaţi! Repet – *suntem atacaţi!*

Pilotul sui iarăşi brusc şi viră mult în stânga. În clipa aceea o rachetă rusească AA-10 aer-aer vui pe lângă ei la Mach 4, ratând elicopterul cu câţiva centimetri.

— Ranchul Ceresc, Ranchul Ceresc, suntem atacaţi. Suntem atacaţi! *Unde ne este acoperirea?*

— Percutor 1-6, suntem Rangerul Singuratic şi Tonto. Ne apropiem cu Mach 2. Suntem gata să radem bandiţii.

Bip, bip, bip, bip.

Altă rachetă era în văzduh. Toate soneriile de avertizare din cockpit păreau să zbiere după ajutor.

— A tras din nou! Rangerul Singuratic, *unde sunteţi?*

Seahawkul se repezi în sus – trei sute de metri, şase sute, nouă sute – după aceea Ruiz pică încă o dată elicopterul către sol, departe de racheta care se apropia.

Brusc, copilotul lui începu să zbiere:

— *Stânga, stânga – dă-i, dă-i, dă-i – acum, acum, acum!*

Pilotul trase cu atâta putere de manşă, încât aproape că o smulse din soclu… şi o făcu la timp. Corpurile se izbiră brutal în peretele interior al elicopterului, dar toate capetele se întoarseră la dreapta pentru a vedea altă rachetă AA-10 cu ghidare termală, trecând pe lângă fereastră, lovind solul şi explodând sub ei într-un glob de foc masiv, care cuprinse întregul aparat de zbor în flăcări, fum şi nisip.

Sonerii de avertizare şi lumini pâlpâitoare umplură imediat cockpitul.

— *Suntem loviţi. Suntem loviţi!* Ranchul Ceresc, am luat foc. Repet – *am luat foc!*

Instinctiv, Ruiz trase manşa spre el, pentru a câştiga în altitudine şi a se îndepărta de sfera de flăcări de dedesubt. Era un risc, deoarece ar fi oferit MiG-ului rusesc o ţintă mai clară. Dacă urmăritorul lor era un MiG-29, atunci fără îndoială avea alte patru AA-10 pregătite să-i trimită în împărăţia cerurilor. Pilotul nu dispunea însă de multe opţiuni. Ba chiar, dacă ar fi putut întoarce Seahawkul, poate că ar fi izbutit să lanseze el însuşi două rachete Hellfire şi să-l doboare pe irakian. Putea fi unica lor şansă şi nu erau dispuşi să se prăbuşească fără luptă. Dacă tot mureau, măcar să-l distrugă şi pe inamic.

Brusc, două avioane F-11 Tomcat vuiră peste Seahawkul care se ridica, la nici nouăzeci de metri mai sus. Zburau jos, repede şi fără şovăială, direct către MiG.

— *Atenţie!* urlă copilotul.

— *Ce-a fost asta?* strigă Ruiz.

— Cavaleria Vestului, băieţi, anunţă pilotul Tomcatului din faţă. Au sosit băieţii buni.

— Şi Tonto-i aici, răcni al doilea pilot de luptă. Io rade băieţii răi, Kemosabe!

— L-ai prins?

— Am ton.

— *Frige-l, Tonto!*

— *Lansare, lansare!*

Două rachete AIM-9 Sidewinder explodară din flancul avionului F-14 pilotat de Tonto.

Cele două F-11 intrară în ascensiune verticală, imediat ce rachetele sfârâiră spre prada lor. În Seahawk, toţi erau cu ochii lipiţi de ecranul radarului din faţa lor, pe care se vedeau MiG-ul urmăritor şi Tomcaturile de deasupra.

Apoi văzură cum se petrecu.

Rachetele Sidewinder sfârtecară cockpitul MiG-ului, erupând într-o explozie incredibilă care lumină cerul şi putea fi zărită de la kilometri depărtare.

— Eşti mare, Tonto.

— Cine-i mare?

— Tu eşti mare.

— Grozav, băieţi… şi mulţumim! strigă Ruiz, suspinând uşurat şi încercând în acelaşi timp să evalueze avariile elicopterului.

— Cine era puştiul? făcu Rangerul Singuratic.

— Băieţi, nu pierdeţi concentrarea! răcni controlorul din E-3.

— Te-am recepţionat, Ranchul Ceresc, răspunse Tonto. Scanăm radarul. Nimic încă, dar continuăm să ne uităm.

— Percutor 1-6, sunt Ranchul Ceresc. Care-i starea voastră?

— Ranchul Ceresc, sunt Percutor 1-6. Se pare că nu suntem loviţi. Repet – nu suntem loviţi. A fost aproape, însă am scăpat. Continuăm misiunea conform instrucţiunilor.

— Recepţie! Şi baftă multă, băieţi!

*

Toţi cei din încăpere ştiau pericolul în care se găseau.

Peste câteva ore – în toiul nopţii după fusul orar al Israelului – preşedintele Statelor Unite avea să explice lumii întregi ameninţarea pe care Irakul o reprezenta acum pentru aliaţii lor şi pentru Occident. Deocamdată însă erau multe întrebări la care trebuia să se răspundă.

La optzeci de ani, Mordechai era grizonant, pleşuv, subţire şi fragil, dar dincolo de barba deasă şi stufoasă şi în spatele ochelarilor rotunzi cu rame din sârmă de aur, ochii lui erau

calzi şi mintea sprinţară.

O dată cu trecerea serii, Bennett deveni tot mai fascinat de bătrânul acesta pătrunzător, alert şi de cei doi tovarăşi de arme ai săi. Ei analizară trecutul lui Doron şi Saadeh, ca şi posibilul cadru al unei înţelegeri „petrol contra pace”.

Dar ceea ce dorea Bennett să ştie cu adevărat era cum fusese posibil ca un evreu rus laic şi un musulman moderat din Ramallah să participe într-o companie joint-venture pentru care un preşedinte evanghelic american se anunţase pregătit să susţină atât războiul, cât şi pacea.

Discretul Sa’id, cu aerul lui de bufniţă, îi explică asta cu accentul său arab palestinian apăsat, la fel de evident ca şi mustaţa sa deasă.

— Jon, Václav Havel a spus odată: „Testul adevărat al oricărui om nu este când joacă rolul pe care şi-l doreşte pentru sine, ci când joacă rolul pe care i l-a rezervat destinul.” Eu cred în cuvintele acestea. N-a fost opţiunea mea ca arab palestinian de a face afaceri cu un evreu rus. Departe de aşa ceva. Cred însă că aici acţionează ceva mai presus de mine. Poate că-i vorba despre soartă. Despre destin. Sau poate despre Dumnezeu. Nu ştiu. Cred realmente că aici se va naşte ceva măreţ, minunat şi de durată – o pace şi o prosperitate care vor uimi lumea şi îi vor amuţi până şi pe cei mai cinici dintre noi.

Sa’id îşi desprinse ochii de la Bennett şi se uită pe fereastră spre Domul Stâncii, iluminat şi strălucind ca aurul.

— Jon, eu am crescut ca un străin într-o ţară străină – propria mea ţară, care în diferite momente ale istoriei a fost ocupată de babilonieni, persani, egipteni, otomani, britanici, iordanieni şi în prezent de israelieni. Tata a fost agent imobiliar. Ce pot spune? El avea dreptate. Proprietăţile imobiliare se definesc prin trei factori-cheie – poziţie, poziţie, poziţie. Până acum câţiva ani, m-am întrebat mereu de ce-i atât de importantă poziţia? De ce ne luptăm toţi pentru un teren care are o valoare intrinsecă atât de mică? Dacă vrei să te lupţi pentru ceva cu adevărat important, păi atunci luptă-te pentru Golf. Acolo sunt gaze naturale. Acolo este petrol. Acolo este bogăţie. Pentru mine, aşa ceva are sens. Cu toate acestea,

luptele au fost mereu cel mai încinse aici – în locul *acesta,* pe pământul *acesta,* în dealurile *acestea,* în oraşul *acesta* – chiar înainte ca noi să fi descoperit gaze şi ţiţei. De ce? Nu mi-am putut-o explica niciodată. Aşa am ajuns să cred că aici acţionează ceva supranatural. Forţe nevăzute – îngeri şi demoni, puteri ale tenebrelor şi luminii – care se mişcă tăcute şi tainice, aidoma vântului. Nu poţi să vezi vântul. Nu poţi să-l auzi. Nu poţi să-l guşti. Dar el este real. Îi poţi vedea efectele. La fel se întâmplă şi cu forţele acestea nevăzute care se înfruntă pentru stăpânirea Ţării Sfinte. Ele sunt reale. Sunt vii. Ele modelează cursul evenimentelor aici, transformându-i pe unii oameni în eroi şi pe alţii în fanatici. Şi mai cred că ele sunt încleştate într-o bătălie cosmică în care învingătorul ia tot şi care încă nu s-a decis. Nu pretind că aş înţelege-o. Însă cred în ea. Fiindcă trăiesc aici. Şi ştiu că acesta nu este un loc obişnuit.

Nu se auzea nimic, cu excepţia trosniturilor focului în şemineu.

— Cumva – nu mă întreba cum – undeva în adâncul sufletului meu, sunt convins că binele va triumfa asupra răului. Că afacerea aceasta cu petrol va merge mai departe. Că noi îi vom ajuta pe oameni să devină mai bogaţi decât şi-au imaginat vreodată. Că-i vom ajuta să vadă valoarea muncii împreună într-o piaţă comună, de dragul copiilor lor, chiar dacă ei, părinţii lor şi părinţii părinţilor lor s-au războit de generaţii. Uită-te la francezi şi germani. Uită-te la japonezi şi coreeni. Ei au izbutit să se înţeleagă şi să lucreze împreună. Nu există niciun motiv pentru care n-o putem face şi noi. Iar eu am avut visul acesta – că acum este momentul s-o facem.

Bennett căzu pe gânduri câteva clipe, apoi privi drept în ochii căprui şi calzi ai prietenului său Ibrahim Sa'id.

— Şi dacă vom fi toţi incineraţi într-un infern nuclear? Atunci ce vei mai spune?

Erin făcu o grimasă înaintea exprimării aceleia fără ocolişuri, dar Sa'id nici nu clipi.

— Cel puţin voi şti că am murit de partea îngerilor, nu a demonilor.

*

— Sunt Reed, ascult.

— Sunt Maxwell.

— Spune!

— Am mai multe.

— Ce anume?

— Am trecut prin înregistrările bancare şi telefonice ale secretarului Iverson din ultimii zece ani. Sunt probleme.

— Lasă-mă să ghicesc – conturi offshore în Caraibe?

— Exact. Mai precis, cinci conturi. Toate în Insulele Cayman. Toate dirijate spre bănci din Basel şi Zürich.

— Cât le-a trimis monştrilor?

— O să mai dureze până aflăm şi asta.

— O cifră aproximativă. Milioane?

— Nu. Se pare că ar fi vorba despre zeci de milioane.

*

Lui Stuart Iverson i se impusese domiciliu forţat.

Era supus unor interogatorii aproape permanente din partea FBI-ului, într-o reşedinţă secretă de lângă Camp David. Nimeni însă nu ştia asta. Nici chiar consiliera pentru securitate naţională. Sau secretarul general al Casei Albe. Sau vicepreşedintele.

Majoritatea personalului din Casa Albă şi Departamentul Trezoreriei credeau că secretarul lucra la o misiune strict secretă primită de la preşedinte, asociată confruntării cu Rusia, şi de aceea nu trebuia să fie deranjat. Ceea ce nu era pe de-a întregul neadevărat.

Deocamdată secretarul-adjunct se ocupa de problemele curente ale Trezoreriei, având acces direct la Corsetti şi MacPherson, dacă era necesar. Comunicaţiile cu Iverson nu puteau fi întreprinse decât de agentul FBI care răspundea de caz, în conformitate cu un ordin executiv semnat şi intrat imediat în vigoare.

*

La miezul nopţii, Eliezer Mordechai anunţă încetarea discuţiilor.

Micul dejun avea să fie la ora 8.00, când urmau să reia convorbirile. Toţi îşi strânseră însemnările şi se îndreptară către

camerele pentru oaspeţi din aripa estică a locuinţei aceleia incredibile.

Black sună acasă – o convorbire locală, deoarece el locuia la numai câteva cvartale de campusul Universităţii Tel Aviv – pentru a vorbi cu soţia lui, Katrina, şi cu cele trei fetiţe. Nu le văzuse de mai bine de o săptămână şi ele erau speriate. Nu ştiau însă nici jumătate din adevăr, iar el nu le putea spune nimic despre dimensiunile ameninţării cu care se confrunta Israelul. Nu le-ar fi spus, nici dacă ar fi putut. Katrina înţelegea ce însemna războiul. Avea în casă măşti de gaze, apă, lanterne şi provizii. Bărbatului îi era totuşi imposibil să-i spună că ea şi fiicele lor puteau realmente să fie pulverizate de o rachetă nucleară irakiană. Era prea oribil, chiar şi ca ipoteză. În plus, ele aveau nevoie de somn şi odihnă.

Îi duceau dorul, iar el le simţea lipsa încă şi mai tare. Cel puţin vestea bună era că în ianuarie, peste nici două luni, aveau să părăsească Israelul, revenind în Statele Unite pentru o mult amânată vacanţă de două săptămâni în Polynesian Resort din Disney World. Black îşi promise ferm în gând că dacă toţi aveau să treacă cu bine prin coşmarul acela, el n-avea să îngăduie ca nimic să-i mai împiedice familia să ajungă la Disney World.

Devenea prea bătrân pentru meseria asta şi o ştia. Existase o vreme când salvarea lumii de terorism fusese unica lui ambiţie. Acum nu-şi dorea decât nisip, soare, piña colada şi timp destul pentru a se hârjoni cu fetiţele şi a avea parte de o cină liniştită la lumina lumânărilor cu frumoasa şi de atâta vreme răbdătoarea lui soţie.

Între timp, Bennett îşi închise laptopul, intră în dormitorul care-i fusese repartizat şi scrise imediat un mesaj e-mail mamei sale. Ceru ultimele informaţii despre tatăl lui şi-şi ceru scuze – încă o dată – pentru că nu era în ţară şi-i era imposibil să se întoarcă. Pentru una dintre rarele ocazii din viaţa sa, le ducea realmente dorul părinţilor. Iar gândul pierderii tatălui său fără posibilitatea de a-şi lua rămas-bun de la el îi frângea inima.

Deoarece nu-i era somn şi avea nevoie serioasă de aer proaspăt ca să-şi limpezească mintea, Bennett ieşi pe hol, străbătu salonul şi ieşi pe veranda din calcar de unde se vedea

Oraşul Vechi. Erin se afla acolo, îmbrăcată cu un pulover gros de lână, şi-şi curăţa pistolul Beretta calibrul 9 mm pe care-l purta în buzunar.

— Chiar ştii cum să foloseşti chestia asta? o ironiză Bennett.

Ea înălţă sprânceana dreaptă.

— Vrei o demonstraţie?

— Te cred pe cuvânt.

Deasupra lor, pe cer, uruiră tunete. Bennett se rezemă de balustrada din fier forjat şi privi luminile pâlpâitoare ale Oraşului Vechi şi strălucitorul Dom al Stâncii.

— Nici măcar n-am reuşit să fac turul oraşului, şopti el aproape pentru sine.

Erin vârî un încărcător nou în pistol, apoi îl lăsă deoparte.

— O să-l faci.

— Nu ştiu.

— Jon, tu crezi că preşedintele ne va lăsa să murim pur şi simplu aici?

— Nu cred că depinde numai de el.

Femeia îşi privi prietenul, îi zări firele prematur albite de la tâmple şi ridurile fine din jurul ochilor verzi-cenuşii. Gândurile lui păreau să fie la un milion de kilometri depărtare. Erin nu ştiu ce să-i răspundă. De aceea, preferă să tacă.

— Mă gândesc întruna la tipii ăia din serviciul secret, vorbi încetişor Bennett, şi nu înţeleg. Ce-l determină pe cineva să-şi sacrifice viaţa pentru a salva viaţa altuia?

Întrebarea atârnă câteva minute între ei.

— Eu nu am semnat pentru asta, Erin. Ştii? Vreau să spun că eu nu sunt un agent din serviciul secret. Nu lucrez pentru FBI sau CIA. Tu şi Deek aţi optat pentru genul ăsta de viaţă. Perfect. Pentru voi este cool. Dar eu nu sunt… nu ştiu… eu sunt un tip de pe Wall Street. Nu sunt James Bond. Nu sunt un erou. Sunt un om simplu care încercă să devină miliardar. Asta-i tot.

Ea nu se putu abţine să nu izbucnească în râs. Cel puţin, Bennett mai avea simţul umorului.

O vreme păstrară tăcerea… se auzeau numai nişte clopoţei de vânt din lemn, tunete îndepărtate şi răpăitul moale al primelor picături de ploaie.

În cele din urmă, tot Bennett fu cel care vorbi:

— Nu cred că tata va supravieţui.

McCoy nu-l văzuse niciodată în felul acela, tulburat şi nesigur.

— Îmi pare foarte rău, Jon.

El încuviinţă din cap.

— Îi duc dorul. Nu i-am dus dorul până în acest moment, dar acum îi simt lipsa.

Un fulger trosni la orizont.

— Tu ai trecut prin asta, nu? întrebă el.

— De două ori.

— Te obişnuieşti după prima dată?

— Nu.

— Câţi ani aveai?

— Eram destul de mică atunci când a murit tata. De fapt, a fost mai greu când am pierdut-o pe mama, fiindcă atunci ştiam că voi rămâne complet singură pe lume. Şi gândul acela mă speria. Oricum, pe atunci eram alt tip de persoană. Nesigură… Rebelă… Cinică. Iar mama şi eu fuseserăm foarte apropiate…

Până atunci ea şi Bennett nu-şi destăinuiseră niciodată detalii intime din viaţă şi Erin nu era pe de-a întregul sigură dacă acum era momentul să înceapă.

— Şi cum te-ai descurcat? La pierderea mamei mă refer.

— Nu ştiu. Singurul lucru bun era faptul că amândouă *ştiam* că ea era pe moarte. Amândouă *ştiam* că mai avea de trăit numai câteva luni şi ea a dorit să mă pregătească pentru momentul acela. Am redactat împreună testamentul. Am ales împreună muzica pentru înmormântare. Florile… Toate chestiile… Ea auzise cândva o predică despre o femeie care murise tot de cancer. Femeia aceea venise la pastorul ei şi-i spusese exact ce-şi dorea la înmormântare, ce versete din Biblie să fie citite şi aşa mai departe. După aceea, i-a spus că dorea să fie aşezată în sicriu cu o furculiţă în mâna dreaptă. „O furculiţă?” a întrebat pastorul. „De ce tocmai o furculiţă?” Iar ea i-a răspuns: „Când eram mică, îmi plăceau mesele gratuite pe care le oferea biserica. După ce se terminau şi oamenii strângeau masa, una dintre femeile mai bătrâne venea

întotdeauna la mine şi-mi şoptea la ureche: *Păstrează-ţi furculiţa.* Asta mă-ncânta, fiindcă ştiam că va urma ceva şi mai bun: plăcintă cu mere, tort, tarte cu afine sau altceva. De aceea, părinte, după ce voi fi murit, îmi doresc ca oamenii care vin să-şi ia rămas-bun de la mine să te întrebe după aceea: *De ce avea o furculiţă în mână?* Vreau să le spui povestea asta şi să le spui apoi vestea bună – că atunci când crezi în Hristos, ştii că va urma ceva şi mai bun. Va urma ceva şi mai bun!"

Bennett simţi că femeia se străduia să-şi stăpânească emoţiile.

— Mamei i-a plăcut povestea asta. A înregistrat predica şi o asculta întruna. De aceea, mi-a cerut să-i pun şi ei o furculiţă în mână. Dorea ca prietenii ei să ştie – dorea ca eu să ştiu – că atunci când crezi în Iisus Hristos în mod real şi personal, va urma ceva şi mai bun.

McCoy se întoarse şi-l privi drept în ochi.

— Aşa am făcut eu faţă situaţiei, Jon. Am ştiut că va urma ceva şi mai bun.

Bennett se uită la picăturile de ploaie care începuseră să se prelingă pe obrajii ei catifelaţi şi la ochii ei mari şi verzi.

— Eşti credincioasă, nu-i aşa? o întrebă surâzând uşor.

Ea îi răspunse zâmbetului.

— Nu ştii aproape nimic despre mine, Jon Bennett.

— Este adevărat, încuviinţă bărbatul, dar mi-ar plăcea să aflu.

*

În Washington, abia trecuse de ora 18.

Reed şi Downing veniseră în biroul lui Harris, când preşedintele sună într-o pauză a şedinţei Consiliului securităţii naţionale. Urma să se adreseze naţiunii peste trei ore şi dorea cele mai recente informaţii de la FBI.

— Care-i situaţia? întrebă MacPherson.

Harris fu cel care îi dădu vestea rea.

— Deocamdată nimic, domnule preşedinte.

— Scott, nu dispunem de mult timp. Serviciul secret trebuie să afle. În clipa de faţă, ştie numai Sanchez, dar este evident că nu putem menţine mult timp situaţia asta.

— Domnule preşedinte, înţeleg. Înţeleg perfect cum stau lucrurile, însă am discutat deja despre asta. Habar nu avem cine este Mr. C. Suntem destul de siguri că-i cineva din guvern. Poate chiar din Casa Albă. Mai ales dacă a fost complice în atentatul asupra dumneavoastră. De aceea este posibil să avem de-a face cu un agent „hibernat" – care să lucreze pentru Jamil – în interior. Poate să fie oricine, dar până nu ştim nu putem risca să mai spunem şi altora.

MacPherson era departe de a fi încântat. Lumea luneca rapid spre războiul nuclear. Unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi – mai precis, şeful serviciului secret – fusese arestat pentru că încercase să-l asasineze. Acum FBI-ul credea că secretarul general al Casei Albe sau secretarul de presă, sau oricine altcineva din cele câteva sute de oameni care lucrau pentru el putea să încerce să-l omoare. Şi pentru a încununa totul, nu le putea spune nimic propriilor săi agenţi de pază, temându-se ca „hibernatul" să nu fie unul dintre ei.

— Ce facem atunci?

— Urmăm planul stabilit. La zece minute după ce l-am arestat pe secretarul Iverson, agenta Downing i-a trimis un mesaj e-mail de răspuns lui Gogolov. A făcut-o din contul AOL personal al lui Iverson, în numele lui, scris exact aşa cum le-a scris el pe celelalte. L-a anunţat pe Gogolov că are un plan perfect, pus la punct şi că era necesar doar un mod de a-l contacta pe Mr. C, ca să-i transmită detaliile şi să finalizeze.

— Ce-o să se întâmple când lumea îşi va da seama că Iverson nu apare? Gogolov, Jamil şi toţi ceilalţi nu vor deveni bănuitori?

— Domnule preşedinte, am mai discutat…

— *Lasă-mă cu asta! Răspunde la-ntrebare!*

Harris fu surprins de explozia preşedintelui, dar înţelegea perfect presiunea la care era supus acesta.

— Da, domnule preşedinte. Azi după-amiază am trimis un comunicat de presă semnat de Iverson, în care laudă băncile centrale din Franţa şi Marea Britanie pentru reducerea ratei dobânzilor în aceste momente de criză şi insistă ca şi Germania să procedeze de urgenţă la fel. A intrat pe toate canalele de

business şi luni dimineaţă va fi pe pagina întâi din *Wall Street Journal.* Am anunţat o cuvântare importantă a secretarului Trezoreriei la Clubul Naţional al Presei luna viitoare, cu tema „Viitorul relaţiilor economice americano-israeliene”. Şi anunţul acesta a făcut deja valuri. Am primit un telefon de la emisiunea *Întâlnire cu presa* de pe canalul NBC. Moderatorul lor principal, Tim Russert, doreşte să-l intervieveze cât mai urgent pe Iverson.

— Asta-i bine. Jamil şi oamenii lui trebuie să creadă că Iverson n-a păţit nimic şi continuă să acţioneze.

— Aşa sperăm. N-ar părea prudent să facem mai mult decât atât.

— Da, ai dreptate. Aşadar, ne mulţumim să aşteptăm, sperând că Gogolov va da un răspuns?

— Acesta este planul.

Urmă o pauză scurtă, în care MacPherson îşi adună gândurile.

— Ce a spus secretarul în apărarea lui? întrebă el în cele din urmă.

— Chiar doriţi să ştiţi, domnule preşedinte? Este destul de complicat.

— Presupun că-mi pregătiţi un raport, nu?

— Bineînţeles.

— Dă-mi sinteza. Cu cât îl plăteau ca să trădeze?

— Păi, domnule preşedinte… tocmai asta-i chestia… nu-l plăteau.

— Ce spui? Stu n-a făcut nimic pe gratis toată viaţa lui.

— Domnule preşedinte, nu putem găsi nicio dovadă că Gogolov, Jibril sau irakienii înşişi i-ar fi dat vreun bănuţ.

— Poftim?! Despre ce vorbeşti?

— Domnule preşedinte, se pare că Iverson…

— Ce? Zi odată!

— Se pare că Iverson îi plătea pe ei.

*

Bennett se trezi brusc… gâfâind, speriat şi scăldat în sudori reci.

Putea zări bărbatul şi pistolul îndreptat spre capul său. Putea auzi detunătura. Putea simţi arsura flăcării şi mirosul acru de

fum şi pulbere. Era însă numai un coşmar, îşi repetă el întruna. Doar un coşmar.

Epuizat, zguduit şi dezorientat, îşi privi ceasul – ora 6.30 – se întinse după ochelarii de pe noptieră şi se ridică în capul oaselor, încercând să alunge scena brutală care i se derula mereu şi mereu prin minte. Se strădui să-şi reamintească unde se găsea.

Israel… Ierusalim… Vila de pe munte… Aripa estică… A doua uşă pe dreapta. Între camera lui Black în stânga şi a lui Sa'id, în dreapta. Vizavi de dormitoarele lui McCoy şi Galişnikov. Cu o rachetă nucleară, nu un pistol, aţintită spre capul său.

Dormitorul era destul de spaţios şi bine utilat. Avea un pat dublu cu baldachin, ventilator de plafon, o masă de lucru mare, pe care-şi întinsese laptopul şi dosarele, şi televizor color conectat la antena satelit abia instalată. În plus, oferea o panoramă spectaculoasă a Oraşului Vechi din Ierusalim prin jaluzelele de comandă din bambus şi ferestrele fumurii antiglonţ.

Când se retrăsese ca să se culce, îşi găsise bagajul aşteptându-l pe o poliţă micuţă, adus probabil acolo de un agent de pază. La capătul patului erau două prosoape noi de baie şi prosoape pentru mâini, alături de un halat alb mare, gros şi confortabil din pluş. Lângă ele se găseau două coşuleţe din răchită, conţinând săpun cu aromă de portocale, şampon, apă de gură, pastă de dinţi şi o periuţă nouă.

Era la fel de bine ca în Hotelul King David, poate chiar mai bine. În tot cazul, mai ieftin.

*

Uluitorul discurs televizat al preşedintelui se încheiase.

Oamenii erau speriaţi. Bisericile, sinagogile şi moscheile din toată lumea erau ticsite. Iar zeci de mii de locuitori ai Washingtonului se strânseseră în jurul Casei Albe, pentru o veghe cu lumânări, în care să se roage pentru pacea Ierusalimului şi a lumii.

*

BlackBerry-ul lui Bennett începu să piuie.

Era Black. Rămăsese treaz aproape toată noaptea, însă nu pentru că n-ar fi putut să doarmă. Nu fusese lăsat. La ora 2, fusese trezit de centrele operative din FBI şi Langley. Operaţiunea Armăsarul Negru plecase către sud.

Bennett simţi un val de adrenalină revărsându-i-se prin vene. Nu era bine. Cei patru „călăreţi" nu fuseseră nici ucişi, nici capturaţi. Cei mai periculoşi terorişti rămaşi în viaţă pe planetă se aflau în libertate, în ciuda încercării de a-i urmări şi lichida.

Scrise rapid un mesaj pentru colegul său din camera vecină:

> deek – ce crezi… De ce erau în moscova?

Peste câteva clipe, primi răspunsul:

> scenariul cel mai fericit?… şi-au luat o mică vacanţă de iarnă… cel mai nefavorabil?… s-au dus să discute cu gogolov – poate după ordine noi şi bani… aşa au lucrat în trecut.

> unde crezi că merg acum? întrebă Bennett.

> habar n-am – nu-s sigur – dar mă tem că au pornit spre washington pentru alt atentat la PREŞ… dar e strict neoficial.

Bennett căzu pe gânduri. Cineva – aparent irakienii – fusese foarte aproape de a-l asasina pe preşedinte. Ei încercaseră asta de ani de zile, inclusiv tentativa eşuată de ucidere a lui Bush senior în Kuwait, după Războiul Golfului. Clinton nu făcuse nimic pentru a-l pedepsi serios pe Saddam, iar acum irakienii încercau din nou şi fără îndoială aveau să insiste până izbuteau.

Un mesaj e-mail sosi de la McCoy, aflată vizavi de el.

> bună dimineaţa… ai văzut titlurile din dimineaţa asta?… discursul a zguduit… eu m-am sculat mai devreme să văd o reluare pe cnn… PREŞUL a fost excelent, a speriat lumea, dar toţi ştiu acum care-i miza… titlul din nyt: „preşedintele dezvăluie dovezi teribile ale încercării irakului de a bombarda nuclear israelul: forţele speciale, au

zădărnicit atacul; sua promit «replică în forţă»; nu se elimină opţiunea nucleară”… apropo, fruntea sus – langley zice că întâlnirile noastre cu doron şi saadeh sunt aranjate pentru luni… o să revin cu detalii… PS: ai dormit bine? cum te simţi? PPS – îmi place aici!… păcat că nu putem sta mai mult – doar ca să vedem locul – pe 50 de dolari că sunt mai multe decât se văd la prima impresie.

Bennett nu-şi putu opri un surâs. Erin era inteligentă, abilă – o agentă bună şi, cu cât se gândea mai mult la asta, o prietenă tot mai bună. Mereu gândea cu un pas înainte. Mereu avea grijă de el. Şi avea dreptate. Casa aceasta era în acelaşi timp captivantă şi misterioasă. La fel ca şi ea.

bună dimineaţa, îi răspunse, cum am dormit? nu întreba… n-am citit încă ziarele… n-am văzut nici discursul… o s-o fac pe la 8… cât despre pariul tău – nici gând – glumeşti?… Normal că-s mai multe decât se văd… omul a fost agent secret – liftul ăla era incredibil… probabil că-n pivniţă e un coridor secret spre iordania, siria sau china… ne vedem la masă.

Încercase să pară degajat, dar era mai degrabă o mască. Şi ştia că Erin avea să vadă în spatele ei. Prea obosit însă ca să-i mai pese, apăsă pur şi simplu tasta *Send* şi intră la duş.

*

Structura se zguduia uşor.

Ocazional, luminile pâlpâiau, însă generalul Azziz ştia că el şi oamenii săi – şi mult-preţuitul lor conducător – se găseau în perfectă siguranţă înaintea potopului de rachete de croazieră americane care distrugeau sediul Ministerului Apărării de deasupra.

În cele din urmă, generalul ridică telefonul. Îl apelă pe tânărul şi speriatul, dar încă loial şi în viaţă, căpitan al Q19, una dintre echipele lansatoare de rachete de elită aflate sub comanda lui.

— Căpitane, sunt generalul Azziz. Ai primit autorizaţia. Te deplasezi imediat în Sectorul 6, unde aştepţi instrucţiunile mele.

— Am înţeles, domnule general.

— Lăudat fie Allah!

*

Bennett aprecie intensitatea.

La micul dejun, Mordechai se lansă, oferindu-le americanilor analiza detaliată a unei abordări optime a premierului israelian David Doron şi a preşedintelui onorific palestinian Khalil Saadeh.

Galişnikov şi Sa'id contribuiră cu comentarii pitoreşti, făcând sugestii privind formularea cea mai bună a unei înţelegeri finale în privinţa păcii între israelieni şi palestinieni, având ca nucleu afacerea Medexco-PPG.

Bennett le preţui ajutorul. Cumva, sfaturile acestor bărbaţi mai vârstnici, mai înţelepţi şi mai experimentaţi i se păreau atât liniştitoare, cât şi instructive. Încă mai resimţea fiori de teamă, dar cel puţin nu mai era singur. Alţii înţelegeau pericolele mult mai bine decât el. Şi, în mod straniu, ei erau optimişti.

— Domnule Mordechai, rosti Bennett în cele din urmă, pot să vă întreb ceva?

— Bineînţeles.

— De ce păreţi atât de sigur că totul se va încheia cu bine?

Bătrânul lăsă capul pe spate şi-l privi drept în ochi, apreciindu-l, evaluându-i seriozitatea întrebării. După un moment, răspunse enigmatic:

— Cred că Dumnezeu încă nu Şi-a terminat treaba cu noi.

— Cu cine?

— Cu Israelul. Cu evreii. Cred că El are încă planuri mari pentru noi. Mai cred că are nişte planuri mari şi pentru irakieni.

*

Sosiseră rezultatele sondajelor efectuate de Casa Albă după discursul prezidenţial.

Corsetti examina cifrele. Erau incredibile. 91% din americani susţineau declaraţia de război făcută Irakului de preşedintele lor. 90% credeau că Jamil Aljafari încercase să folosească o

armă nucleară împotriva Israelului. 85% credeau că Jamil va încerca din nou să folosească arme de distrugere în masă. Şi, în mod neaşteptat, 81% susţineau utilizarea armelor nucleare, dacă preşedintele aprecia că era necesară pentru a proteja securitatea naţională a Statelor Unite.

Asta nu însemna desigur că el ar fi făcut-o, gândi Corsetti. Dar o putea face. Mesajul era foarte clar.

*

Nu dispuneau de prea mult timp.

În Washington era ora 2 noaptea. Peste doar douăsprezece ore, avea să se ţină slujba de înmormântare. Bud Norris şi echipa lui se adunară pentru examinarea detaliilor de ultimă oră, verificară de trei ori rutele coloanei prezidenţiale şi trecură în revistă cele mai recente informaţii primite de la FBI, CIA şi divizia de contrainformaţii a serviciului secret.

Îngrijorarea cea mai mare a lui Norris era legată de scenariile altor atacuri aeriene. De aceea tot spaţiul aerian de deasupra statelor Maryland, Virginia şi Washington avea să fie închis între orele 12.00 şi 16.00, inclusiv Aeroporturile Reagan National, Dulles şi BWI. Avioane F-15 Strike Eagle aveau să participe la misiuni de patrulare, iar sistemele AWAC aveau să-l ajute pe Norris să coordoneze toată activitatea aeriană.

Dar nu era suficient. Nu astăzi.

Norris ridică telefonul şi convocă alţi doi lansatori de rachete Stinger, care urmau să fie în coloana auto, în unul dintre Chevroleturile din spatele preşedintelui, în vreme ce Norris avea să-l plaseze pe Cupidon – cel mai bun lansator de rachete al său – în clopotniţa catedralei, alături de doi lunetişti. Catedrala era punctul cel mai înalt din oraş. De acolo, oamenii lui de la operaţiuni speciale puteau să vadă totul şi pe toţi… şi să-i doboare, dacă ar fi fost nevoie.

14

MacPherson dormea ca un copil.

Ştia miza. Ştia că ar fi putut să fie nevoit să ordone un atac nuclear, primul de după Hiroshima şi Nagasaki. Iar acum o ştia întreaga lume. El ştia însă în acelaşi timp ceva ce restul lumii nu avea habar. Era urmărit pentru a fi asasinat. Posibil chiar de către cineva din personalul lui. Cu toate acestea, cumva, nu se simţea copleşit de frică. În locul fricii, putea simţi rugile unui milion de suflete, care-l ridicau, şi o pace care părea să transceandă toată înţelegerea.

Ceasul deşteptător sună. Trecuse cu câteva minute de ora 6.00, ora Coastei de Est – momentul pentru a adăuga tuşele finale la panegiricul pe care avea să-l rostească peste câteva ore. Îl sună pe Corsetti, care moţăia pe canapeaua din cabinetul lui, şi-i ceru să-i aducă ultima ciornă a lui Shakespeare.

*

Telefonul îl trezi complet pe Corsetti.

Da, domnule preşedinte. Imediat, domnule preşedinte. Cât de mult? E timpul să abandonez slujba asta şi să câştig bani adevăraţi, gândi Corsetti. În copilărie, nu visase niciodată că va câştiga douăsprezece mii de dolari pe lună. În anii 1960, aşa ceva ar fi părut ireal. Acum i se părea un salariu de sclav. Şaisprezece ore pe zi. Treizeci de zile pe lună. Asta însemna patru sute optzeci de ore pe lună. În ritmul acesta, câştiga doar douăzeci şi cinci de dolari pe oră. Nu era oribil, dar dacă Iverson îi făcea legătura cu o firmă de pe Wall Street, putea să câştige cinci sute de dolari pe oră. Putea să reducă orele la numai trei sute treizeci pe lună, adică la unsprezece pe zi – o vacanţă după standardele sale – şi totuşi să încaseze o sută şaizeci şi cinci de mii de dolari pe lună, aproape două milioane de dolari pe an. Deloc rău pentru băiatul unui instalator din Fort Collins.

Aşa că ăsta era viitorul. După terminarea celui de-al treilea război mondial, Corsetti ştia perfect ce va face: va pleca din Washington şi va avea o slujbă adevărată. Deocamdată, în loc

să alerge cu discursul până la MacPherson, avea să i-l trimită pur şi simplu prin fax.

Munceşte mai inteligent, îşi spuse Corsetti, *nu mai mult.*

*

Ceasul ticăia.

Poliţiştii metropolitani din Washington începură să blocheze străzile, ridicând vehiculele neautorizate şi deviind circulaţia de la ruta coloanei prezidenţiale, deşi nu era cine ştie ce mare circulaţie de deviat. Majoritatea locuitorilor capitalei anticipaseră durerile de cap pe care le vor cauza funeraliile şi încercaseră să ocolească ruta oficială. Şi de parcă asta n-ar fi fost îndeajuns, o furtună electrică intensă se abătuse asupra Washingtonului, alungându-i de pe străzi până şi pe cei fără locuinţe.

Elicoptere se roteau pe deasupra capetelor, purtând agenţi de supraveghere înarmaţi cu binocluri de mare putere, care căutau orice semne suspecte. Spitalele fuseseră verificate de două ori, pentru a se asigura că aveau la îndemână stocuri de sânge din grupa sanguină a preşedintelui. Pentru orice eventualitate… Sediile secţiilor de poliţie erau examinate de asemenea în mod repetat, pentru orice lipsuri a unor uniforme, ecusoane sau maşini de patrulare. Între timp, echipele tehnice ale serviciului secret cercetau cutiile poştale şi pubelele de pe traseu, verificau tunelurile subterane în căutare de terorişti şi explozive şi sudau capacele canalelor. De asemenea, controlară din nou clădirile şi anexele Catedralei Naţionale, căutând persoane neautorizate, explozibili, arme de foc, biologice şi chimice. Pentru orice eventualitate…

În jurul orei 11, sosiră echipele de lunetişti şi de lansatori de rachete Stinger şi începură să-şi ocupe poziţiile în clopotniţă, dar şi pe acoperişurile de vizavi de catedrală. Îşi încărcară armele, le verificară şi le reverificară. Lunetele fură ajustate şi lentilele curăţate.

În cele din urmă, coloana prezidenţială formată din cincisprezece vehicule fu formată şi încărcată cu armele şi echipamentele de comunicaţii portabile necesare. Un cort alb fusese ridicat între uşa din spate a Casei Albe şi cele două

limuzine identice, pentru ca preşedintele să nu poată fi văzut, împuşcat sau – cel mai probabil – udat de ploaie.

Bud Norris se gândise la toate. La toate… dar nu şi la ceea ce nu-i spusese FBI-ul.

*

Downing ridică receptorul după primul ţârâit.

— Downing – spune!

— Sunt Reed. Ce ai?

— Nimic. Zero.

— Nimic? Nu se poate! E posibil să folosească sisteme de e-mail diferite?

— Da. În clipa de faţă, urmărim tot ce iese din Rusia şi Irak şi are natură digitală. Am interceptat toate liniile principale. Agenţia pentru securitate naţională urmăreşte comunicaţiile prin satelit. Deocamdată însă… nimic.

Reed trânti telefonul şi-şi trecu nervos degetele prin părul rărit. Poate că Mr. C nu exista. Poate că, cumva, el aflase despre arestarea lui Iverson. Poate că Gogolov şi irakienii se speriaseră din alt motiv. Poate… gândi Reed. Sau poate că pur şi simplu sesizaseră lipsa lui Iverson.

*

Harris intră în acţiune.

Pătrunse în Centrul operaţional strategic de informaţii de la etajul al patrulea al clădirii Robert F. Kennedy şi se aşeză la locul lui. Scană consola Stare Ameninţare şi peretele de ecrane de calculator care urmăreau toate faţetele plecării iminente a preşedintelui din Casa Albă. Se uita în acelaşi timp şi la cele cinci videomonitoare cu ecran mare de deasupra, unde rulau ultimele date despre războiul împotriva Irakului.

Nu-şi asuma niciun risc. Poziţionase o parte din echipa FBI de recuperare a ostaticilor pe platforma pentru elicoptere a Pentagonului, complet informată asupra situaţiei delicate, pregătită şi gata să intervină în orice clipă. Şi, fără ştiinţa lui Bud Norris, a serviciului secret sau a oricui altcuiva, Harris avea de asemenea echipe de lunetişti ascunse strategic de-a lungul traseului coloanei prezidenţiale, urmărind fiecare mişcare a serviciului secret… pentru orice eventualitate. Doug

Reed şi oamenii lui – inclusiv Maxwell şi Downing – erau de asemenea în alertă, lângă telefoane.

Acum nu mai rămăsese nimic de făcut: trebuiau doar să aştepte.

*

La ora 13.45, MacPherson se găsea tot în Biroul Oval.

Termina a noua şi ultima ciornă a discursului şi era mulţumit de ceea ce obţinuse. Shakespeare – principalul lui autor de discursuri – o nimerise în sfârşit bine. Şi o făcuse la timp. Doron avea să privească. Jamil avea să privească. Lumea întreagă avea să privească. Trebuia să fie perfect. Iar acum era perfect.

Corsetti îşi strecură capul pe uşă şi-l anunţă că era momentul să plece. Sanchez vorbi prin radio cu şoferul vehiculului intrat recent în dotarea serviciului secret: o limuzină Cadillac special construită, blindată şi cu toate dotările ultramoderne, cunoscută sub numele de cod Taurul, care sosise la timp pentru a înlocui Diligenţa complet distrusă.

MacPherson mai avea nevoie de câteva minute. Îi ceru lui Corsetti să-i împrumute BlackBerry-ul său, scrise un mesaj şi apăsă tasta *Send*.

Era cu adevărat gata. Sosise momentul spectacolului.

*

— Sudorul către Sierra 1, recepţie?

Aflat în poziţia primului lunetist – pe un bloc de apartamente vizavi de catedrală – Ed Burdett răspunse prompt apelului radio.

— Recepţie, Sudorul, şopti el.

— Verificare.

— Te recepţionez perfect. Sunt pe poziţie. Totu-i clar. Terminat.

— Recepţie, Sierra 1. Sudorul către Sierra 2, recepţie?

Daryl Knight, al doilea lunetist cocoţat pe alt complet de apartamente, tot vizavi de catedrală, răspunse la fel de prompt:

— Recepţie, Sudorul.

— Verificare.

— La fel. Te recepţionez perfect. Sunt pe poziţie. Totu-i clar. Terminat.

Harris continuă cu toţi cei şapte lunetişti FBI de pe traseu. Toţi se instalaseră pe poziţiile stabilite şi anunţau undă verde. Nu se vedea niciun semn de posibile probleme. Cel puţin, deocamdată.

*

— Gambit se deplasează. Repet, Gambit se deplasează.

Preşedintele ieşi din Biroul Oval şi porni spre coloana auto, însoţit de Sanchez şi de o duzină de agenţi. Se auzise că Jamil Aljafari avea să se adreseze prin radio poporului irakian, însă MacPherson avea să-l asculte fie mai târziu, fie în limuzină. El însuşi avea de ţinut un discurs. Dacă nu pleca acum spre catedrală, avea să întârzie şi, precum predecesorul său din Biroul Oval, Gambit nu întârzia niciodată.

— Recepţie, Gambit se deplasează, confirmă Norris. Situaţia lui Şah-mat?

— Şah-mat este în siguranţă în Buncăr, răspunse bodyguardul vicepreşedintelui.

— Recepţie, Şah-mat este în siguranţă. Pentru toate sectoarele – raportaţi situaţia. Cupidon, m-auzi? Verificare.

— Te aud, Baza. Sunt Cupidon. Te aud perfect. Cerul este senin. Iarba este uscată. Putem pleca.

Licărirea orbitoare a unui fulger ilumină pentru o clipită clopotniţa, când tunetul hurui şi mai aproape, iar ploaia îi udă până la piele pe toţi lunetiştii din zonă. În mod evident, cerul nu era senin şi iarba era departe de a fi uscată. Dar codurile trebuiau respectate, iar spaţiul aerian era curat.

Norris trecu mai departe.

— Baza către şeful Arbaletei. Verificare.

— Te aud, Baza, răspunse comandantul echipei SWAT. Arbaleta este gata de plecare.

— Baza către Sfeşnic. Verificare.

Centrul de comandă al comunicaţiilor răspunse imediat:

— Te aud, Baza. Sfeşnic este gata de plecare.

— Baza către Şoimul de noapte, vorbi Norris spre pilotul elicopterului *Marina 1*, care, cu motoarele pornite, era gata să decoleze de la baza Air Force Bolling. Verificare.

— Te aud, Baza. Şoimul de noapte este pe poziţie şi pregătit

de plecare. Să sperăm că azi nu vor fi probleme, şefu'.

— Recepţie, Şoimul de noapte. Baza către Ozalid. Verificare.

Tăcere. Niciun răspuns, doar pârâiturile statice ale radioului. Conducătorul echipei tehnice din interiorul catedralei nu răspundea. Norris îşi verifică aparatul de radio şi frecvenţa, după care încercă din nou:

— Baza către Ozalid. Repet: verificare.

Făcu o grimasă şi-şi ţinu respiraţia. Apoi, în cele din urmă…

— Ozalid. Scuze. Da, sunt aici. Tocmai am terminat verificarea ultimilor participanţi, domnule director. Suntem gata.

Norris oftă uşurat. Astăzi nu vroia decât precizie, nimic altceva. Îşi reaminti totuşi repede că trebuia să fie precaut să nu-şi trădeze neliniştea tot mai mare pe care o simţea în stomac. Toţi aveau nevoie de el pentru a stabili ritmul de lucru şi a păstra comunicaţiile clare şi secrete. Şi exact asta intenţiona să facă.

— Baza către Mijlocaş. Verificare.

— Totu-n regulă, Baza. Mijlocaşu-i gata de plecare, şefu'.

Maşina care o urma imediat pe a preşedintelui – ticsită cu şase agenţi înarmaţi până-n dinţi şi cu veste antiglonţ – îşi ocupase locul şi aştepta comanda.

— Baza către Năluca. Verificare.

— Te aud, Baza. Năluca încărcată şi gata de plecare, îi putem da drumul, domnule director.

— Baza către Taur. Verificare.

— Te aud, Baza. Gambit este la bord. Taurul e gata de plecare.

Asta era, gândi Norris. De acum nu se mai putea face nimic altceva decât să calce acceleraţia şi să se roage.

— Penseta, sunt Baza. Pachetul este ambalat. Puteţi porni.

Încuietorile electronice ale porţilor masive, din oţel negru, ale Casei Albe se deschiseră lent. Masivele bariere rutiere metalice – concepute pentru a opri genul de camioane cu explozibile pe care extremiştii islamişti le folosiseră în 1983 pentru a ucide două sute patruzeci şi unu de puşcaşi marini în Beirut – se retraseră în sol şi coloana auto avansă în furtună.

*

Când sosi mesajul e-mail, Bennett urmărea cu atenţie postul Sky News.

În reşedinţa lui Mordechai, toţi erau strânşi în faţa televizoarelor, aşteptând ultimele ştiri, întrucât preşedinţii MacPherson şi Jamil Aljafari se pregăteau să rostească discursuri importante.

Lumea continua să fie în stare de şoc după discursul lui MacPherson din seara anterioară, acuzând Irakul şi având lângă el un focos nuclear irakian. Acum călăul din Bagdad era pe punctul de a se adresa naţiunii sale pentru prima dată după începerea bombardamentelor americane.

Bennett îşi luă repede BlackBerry-ul de la centură şi începu să citească noul mesaj. Fusese expediat de pe BlackBerry-ul lui Corsetti, dar fusese scris de MacPherson.

> jon – şi voi ceilalţi sunteţi bine?… eu plec spre catedrală… trebuie să recunosc că nu mă simt chiar pe măsura sarcinii… este teribil să ştii că un om şi-a dat nesilit viaţa – darul cel mai preţios pe care l-ar fi putut face – pentru ca tu să poţi trăi… cel mai rău e faptul că ştiu cât de puţin merit de fapt darul acesta… tot ce pot face, cred, este să fiu recunoscător şi să încerc să trăiesc o viaţă pe măsura sacrificiului acestuia… dar cum poate asta să fie uşor?
>
> sunt sigur că am putea beneficia de umorul vostru pe aici… vă ducem dorul – ţie, mccoy, deek… julie, fetele şi cu mine ne rugăm pentru voi toţi… habar n-aveţi ce eforturi fac burt, jack, marsha şi echipa ca să vă păstreze în siguranţă… cu timpul veţi afla… acum însă, vă rog, încercaţi să aveţi încredere în mine… ştiu că nu-i uşor… dar faceţi o treabă extraordinară, jon – tu faci diferenţa – când faci bine, niciodată să nu te simţi obosit, ai înţeles?
>
> m-am gândit că poate ar fi interesant să-ţi spun două versete pe care le-am ales pentru discursul meu

la înmormântarea agenţilor care au murit pentru mine – matei, 16, 26 – iisus întreabă „pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câştiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde?” şi ioan 15, 13 – iisus le spune ucenicilor „mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să şi-l pună pentru prietenii săi”, tata numea asta GUSA – „glasul unui sfat adevărat”… gândeşte-te la asta, tinere… îţi va fi de ajutor – prietenul tău, mac.

*

Coloana prezidenţială şerpuia pe străzile înecate de torentele de ploaie.

MacPherson stătea pe bancheta din spate a Taurului, ascultând o transmisiune în direct din Bagdad, un discurs înspăimântător al lui Jamil Aljafari, ascuns într-un buncăr secret.

S-a spus că facem parte dintr-o „axă a răului”, răcnea liderul Irakului, *dar lumea poate vedea limpede că America şi Israelul sunt întruparea răului – ele sunt fiii lui Satan – şi trebuie distruse. Regimurile MacPherson şi Doron sunt regimuri teroriste – care caută să se hrănească din carnea noastră, să ne bea sângele, să ne nimicească fiii şi să ne distrugă modul de viaţă. Tumorile acestea canceroase ne vor ucide dacă nu sunt eliminate. Ele ameninţă lumea arabă, lumea islamului. Însă regimul lor de teroare se apropie de sfârşit. Allah, te implorăm, nimiceşte-i cu furia ta, care este ca un iatagan! Fie ca sângele lor să curgă ca un fluviu al dreptăţii prin oraşul tău sfânt Al Quds!*

*

Acela era semnalul.

Azziz îşi aprinse altă ţigară. Lăsă fumul să-i umple lent plămânii, să se ridice în spirală în jurul capului său şi să plutească spre tavan. După aceea se întinse către calculator şi începu să tasteze.

Sosise momentul.

*

Un fior involuntar îi străbătu corpul.

Pentru o clipă, MacPherson se gândi să renunţe la propriul

său discurs şi să-i răspundă în mod direct lui Jamil. Problema era că oamenii din catedrală nu ascultaseră cuvântarea preşedintelui irakian.

„Mica” şi discreta slujbă de înmormântare crescuse până la dimensiunile a opt sute de participanţi, incluzând familiile, prietenii şi colegii agenţilor, congresmeni, senatori şi demnitari străini. Deocamdată, aceştia ascultau muzică clasică interpretată la chitară, aşteptând tributul pentru unii dintre cei mai bravi slujitori publici ai Americii. Şi, într-adevăr, nu meritau altceva. Pe de altă parte, cum ar fi putut el să nu reacţioneze, când restul lumii îl asculta chiar acum pe Jamil, tradus şi retransmis pe tot globul?

În timp ce coloana cotea de pe Massachusetts Avenue pe Wisconsin, MacPherson luă telefonul şi-l sună pe vicepreşedintele aflat în siguranţa Centrului operaţional de urgenţă de sub Casa Albă. Mai dispunea doar de câteva minute, dar avea nevoie cu disperare de sfatul lui Şah-mat.

*

Avionul U-2 străbătea bolta nopţii la altitudinea de douăzeci şi cinci de mii de metri.

Clic. Clic. Clic. Clic. Clic.

Dedesubt, avioanele de luptă americane pulverizau capacităţile militare ale lui Jamil, dar ordinele preşedintelui fuseseră clare precum cristalul. Fotografiaţi fiecare centimetru pătrat al Irakului, mereu şi mereu, în încercarea de a găsi arme de distrugere în masă.

Centrul Bagdadului nu părea un loc potrivit pentru a adăposti aşa ceva, dar pilotul nu comenta ordinele primite. Misiunea lui era să ajungă deasupra, să fotografieze şi apoi să dispară înainte ca un lansator sol-aer irakian să-l prindă în reticul şi să-şi declanşeze rachetele.

Deocamdată, treaba mergea bine.

*

— Taurul se apropie. Închideţi perimetrul.

Coloana auto se opri lângă catedrală, exact când alt fulger lumină cerul negru, răscolit de furtună.

— Instantaneu, sunt Peso. Pregătiţi-vă pentru sosire.

Agentul din avangardă se apropie de uşă şi-şi alertă echipa dinăuntru.

— Recepţie, Peso. Suntem pe poziţii. Coriştii, atenţie! Gambit se pregăteşte să intre. Repet: Gambit se pregăteşte să intre. Atenţie!

*

— Aveţi mesaje.

Downing aproape că icni. Îşi verifică rapid software-ul de diagnosticare şi rulă o urmărire. Asta era! Aveau o interceptare. Înhăţă telefonul şi-l sună pe Harris.

— *Am prins! Am prins!*

— Sunt Harris, vorbeşte.

— L-am prins. Tocmai a transmis.

— Ce a spus?

— Acum soseşte. O clipă.

— Haide, Downing. Mai repede!

— Staţi aşa. Mai e doar niţel.

— Downing!

— Gata… gata, a sosit – *lichidarea.* Aşa spune: *Lichidarea.*

— Cui îi este adresat, Downing? Cine-i destinatarul?

— Aşteptaţi, domnule director. Încă n-am ajuns acolo.

— Downing…

— Ştiu, ştiu, sunt… aha, staţi aşa… soseşte. Gata!

— *Numele, Downing! Spune-mi numele!*

*

Sanchez îi făcu semn preşedintelui.

Era momentul să intre, dar MacPherson continua să vorbească cu vicepreşedintele, Kirkpatrick şi Corsetti aflaţi în Centrul operativ de urgenţă. Kirkpatrick şi Oaks insistau ca preşedintele să rostească discursul pregătit, să păstreze mesajul şi să-l ignore pe Jamil.

— Forţele aeriene americane lovesc chiar în timp ce vorbim noi, spuse vicepreşedintele. Aveţi un discurs măreţ, puternic, elocvent şi plin de spiritualitate. Şi nimănui nu-i va scăpa claritatea morală a contrastului.

Kirkpatrick era de aceeaşi părere.

— Rămâneţi pe direcţia stabilită, domnule preşedinte. Lăsaţi-

ne pe noi să ne facem griji despre restul.

Corsetti se înfuriase. Susţinea că ar fi fost o sinucidere politică şi strategică să nu răspundă imediat. Ocolirea ameninţărilor directe ale lui Jamil Aljafari ar fi părut în ochii întregii lumi o dovadă de slăbiciune şi lipsă de contact cu realitatea. Moartea câtorva agenţi ai serviciului secret era cu adevărat un eveniment teribil, dar lumea asista la escalada spre un război nuclear. Oamenii trebuiau să-l audă pe preşedintele SUA oferindu-le nişte asigurări – orice fel de asigurări – că exista cel puţin o rază de lumină la capătul acestui tunel lung şi întunecat. Acum era momentul. Dacă nu-l folosea, îl rata definitiv.

*

— Soseşte, domnule director. Staţi aşa! Un cont AOL. Din Washington. Nord-est – transmisie din Moscova, însă retransmis din Bagdad.

— Spune-mi numele, Downing!

— Acum… Gary Sestanovich.

— Pe litere.

— G-a…

— Nu, numele de familie.

— Scuze, domnule. S-e-s-t-a-n-o-v-i-c-h. Harris îi dictă numele lui Maxwell, care-l introduse imediat în sistemul masiv de calculatoare al FBI-ului şi apăsă tasta *Enter*.

— Haide, haide! Cine-i omul ăsta? răcni Harris, sperând la limita speranţelor că numele se găsea undeva în baza de date de un miliard de dolari.

— Nu pot să. Cred… se bâlbâi Maxwell în celălalt capăt al Centrului operativ.

— Ce-i? Cine-i?

— E un agent.

— Unul de-ai noştri?

— Nu.

— Dar al cui?

— Serviciul secret, fost CIA, operaţiuni speciale.

— Cu ce s-a ocupat?

— N-o să vă vină să credeţi.

— Maxwell, n-am timp…

— Domnule, el i-a învăţat pe mujahedini cum să-i omoare pe ruşi.

*

Cei patru ajunseră la un compromis.

Corsetti dictă câteva rânduri care să fie adăugate la începutul discursului. Oaks şi Kirkpatrick insistară asupra unor modificări. MacPherson îşi nota cât putea de repede.

Toate reţelele deconectau de la transmisiile din Bagdad şi se concentrau acum asupra limuzinei şfichiuite de ploaie a preşedintelui Statelor Unite, care staţiona în faţa Catedralei Naţionale. MacPherson continua însă să rămână înăuntru.

În jurul globului, telespectatorii nu puteau decât să se întrebe: De ce nu coboară preşedintele? Ce se întâmpla?

*

Harris îi telefonă pe fir scurt lui Bud Norris în Centrul operativ al serviciului secret.

— Sunt Norris, ascult.

— Bud, sunt Scott. Cine-i Gary Sestanovich?

— De ce? Ce vrei?…

— Bud, răspunde-mi – imediat!

— Unul dintre oamenii mei cei mai buni – îl cunoşti şi tu, nume de cod Cupidon, cel care a ajutat la salvarea preşedintelui în Denver. Ţi-l aminteşti?

Harris îngheţă. Cupidon era Mr. C? Tipul stătea în clopotniţă cu o rachetă Stinger aţintită spre capul preşedintelui. Cum era posibil? De ce?

Nu avea timp să gândească.

— Scott? Despre ce-i vorba?

— Nu-ţi pot spune… o să revin.

Era însă o minciună. Norris nu fusese informat şi nu avea habar nici de faptul că Iverson se găsea în custodie federală, nici de subiectul operaţiunii de înaltă tehnologie puse în mişcare de preşedinte. Dar Harris nu avea timp să-l pună la curent, ori să discute în contradictoriu cu el. În cel mai fericit caz, dispunea de câteva secunde pentru a salva viaţa lui Gambit.

Apăsă butonul de întrerupere a microfonului, pentru ca Norris să nu-l poată auzi, după care ridică celălalt telefon, la capătul căruia aştepta Downing.

— Downing!

— Da, domnule director.

— Individul şi-a citit mesajul? Putem şti măcar dacă l-a recepţionat?

— Tocmai l-a primit, domnule director. Am vrut să vă anunţ, dar mă ţineaţi în aşteptare.

— Ce vroiai să mă anunţi?

— Mesajul e-mail a sosit la calculatorul lui – de acasă – dar apoi a fost reexpediat spre un dispozitiv wireless, probabil un BlackBerry. De fapt, chiar acum văd că-l deschide.

Gândurile lui Harris goneau nebuneşte. Nu mai avea timp să-i spună lui Norris. Şi, oricum, ce ar fi putut acesta să facă? Era adevărat, Norris avea alţi doi lunetişti în clopotniţă, dar dacă el spunea ceva pe frecvenţele radio ale serviciului secret, Cupidon ar fi auzit şi ar fi putut să tragă înainte de a putea fi oprit.

Harris îşi înhăţă căştile cu microfon şi apăsă un buton de pe consola din faţa lui.

— Sudorul către Sierra 1. Recepţie!

— Sierra 1, recepţie, răspunse Burdett.

— Sierra 1, suspectul este lansatorul de rachete din clopotniţă. Îl poţi vedea?

Lui Burdett nu-i veni pur şi simplu să-şi creadă urechilor.

— Afirmativ. Care dintre ei, domnule director?

— Cupidon… îl ştii?

Dacă-l ştia? Pe Cupidon? Bineînţeles că-l ştia. Fiicele lor urmau aceeaşi şcoală. În ultimii zece ani, se antrenaseră împreună la Quantico, la fiecare trei luni.

— Domnule director, eu…

— Sierra 1 – *îl poţi vedea?*

Burdett deschise imediat fereastra apartamentului, focaliză luneta Burris cu amplificare 40x de pe puşca lui Remington model 700 şi-l aduse pe Cupidon în reticul.

— Sunt pe el, domnule director. Totuşi…

— Ai linie de tragere?

— Da, domnule director. Totuşi…

Prin ocular, Burdett îşi văzu prietenul şi colegul apăsând comutatorul de identificare de pe lansatorul de rachete Stinger şi apăsând înainte şi în jos butonul de acţionare, încălzind unitatea de răcire a bateriei pentru a învia arma.

— Nu se poate…

— Sierra 1, ce s-a-ntâmplat?

— Se pregăteşte să tragă în preşedinte.

— Sierra 1, doboară-l. Repet ordinul – doboară-l!

Burdett ridică siguranţa, inspiră adânc şi se strădui să ajusteze traiectoria, ţinând seama de vântul puternic.

Brusc, sticla geamurilor explodă în cioburi în jurul său. Burdett se azvârli pe jos, adăpostindu-se înaintea rafalelor de foc care pătrundeau prin fereastra spartă.

*

Ce făceau indivizii ăştia?

Focurile de armă care erupseră de la cei doi lunetişti din dreapta şi din stânga lui îl uluiră pe Cupidon, smulgându-l din concentrare.

— *Cod Roşu, Cod Roşu! Ţintaş la ora 1!* răcni un lunetist, aţintind instantaneu toată puterea de foc feroce a serviciului secret asupra complexului de apartamente în care se ascundea Burdett.

Colegii lui Cupidon văzuseră ţeava puştii lui Burdett ieşind pe geam şi, neştiind că erau dublaţi de lunetişti FBI, îl consideraseră pe bună dreptate ca fiind ostil şi deschiseseră focul.

Cine mai e acolo, pregătindu-se să tragă în Gambit? se întrebă Cupidon. *Gogolov, Jibril şi/sau Azziz mai au şi alt agent „hibernat”?*

Bietul de el, gândi Cupidon. *Indiferent cine ar fi fost, nu va ajunge niciodată un erou al islamului. În cazul cel mai fericit va fi un alt martir.*

*

— *Sudorul, Sudorul, Sierra 1 ia foc. Repet, Sierra 1 ia foc!*

O grindină de gloanţe care sparse geamuri şi explodă betonul se revărsă în vizuina lunetistului, umplând încăperea cu foc,

fum şi praf.

— *N-am linie de tragere. Repet, n-am linie de tragere. Abandonez misiunea!*

Burdett se repezi în patru labe spre uşă, străduindu-se să iasă pe coridor, străduindu-se să rămână în viaţă.

*

În mod straniu, Sestanovich – nume de cod Cupidon – fu fascinat de schimbul de focuri.

La fel ca şi restul lumii. Întreaga scenă era transmisă în direct de posturi de televiziune locale şi internaţionale unei audienţe mondiale de peste două miliarde de oameni.

Un fulger urmat de trosnetul tunetului îl treziră brusc la realitate pe Sestanovich. Coborî ochii spre BlackBerry-ul ataşat la centură, şterse picăturile de ploaie care începeţoşau displayul şi reciti mesajul, pentru siguranţă. Mesajul dintr-un singur cuvânt şi originea sa nu puteau fi greşit interpretate: *Lichidarea.*

Asta era! Iuri Gogolov, finanţatorul partenerului său, Mohamed Jibril – pe care-l întâlnise şi-l antrenase cu mult timp în urmă în munţii din Afghanistan, care devenise apoi îndrumătorul său pe calea islamului – avea o misiune pentru el. Faptul că mesajul provenise din buncărul lui Jamil Aljafari nu conta câtuşi de puţin. Şi el nu avea să dea greş.

Reporni iute lansatorul, în clipa în care văzu limuzina preşedintelui ambalând şi plecând de pe alee într-o manevră de evitare. Cupidon îşi controlă lansatorul, ridică siguranţa, reîncărcă unitatea de răcire a bateriei şi ţinti. Atât! Un proiectil şi se termina.

*

— *Sierra 2, Sierra 2, sunt Sudorul. Recepţie!*

— *Te aud, Sudorule.*

— *Sierra 2, ai linie de tragere? Repet, ai linie de tragere?*

Aflat pe al doilea bloc de apartamente, agentul special Daryl Knight abia putea să vadă ceva prin furtuna cu fulgere teribile de afară. Cel puţin însă fereastra lui era deja întredeschisă, iar atenţia şi gloanţele serviciului secret se concentrau altundeva. Asupra colegului său, Burdett…

— Stai aşa, Sudorule… o clipă…

Cu tâmplele bubuind şi inima galopând, Harris văzu pe videomonitoarele din faţa lui limuzina prezidenţială ieşind pe Wisconsin Avenue.

— *Sierra 2!*

Knight fixă în reticulul Remingtonului său capul lui Sestanovich…

— *Nu mai e timp!* urlă Harris.

…acoperit cu masca de schi neagră, care devenise emblema lui…

— *Doboară-l!*

Compensă pentru rafalele puternice de vânt…

— *Acum!*

…şi apăsă trăgaciul.

Glonţul dum-dum calibrul 7,8 milimetri zbură drept şi precis.

Fu ultima imagine pe care şi-o aminti Knight – capul lui Sestanovich explodând într-o jerbă de sânge şi aşchii de os.

15

Bennett şi echipa lui se holbau la ecranul televizorului.

Nu puteau să creadă scenele de groază ce se derulau în Washington. Apoi, brusc şi fără niciun avertisment, salonul se cufundă în beznă. Imaginea televizorului se stinse. La fel ca toate luminile din reşedinţa lui Mordechai. Se petrecea ceva anormal – ceva rău, malign şi întunecat.

Instruirea Mossad a lui Mordechai intră instantaneu în acţiune.

— După mine! strigă el şi, aruncându-se pe jos, începu să se târască pe burtă spre aripa vestică.

Galişnikov şi Sa'id îl imitară imediat şi porniră după el.

Bennett şovăi. Era convins că şi-ar fi putut găsi drumul către dormitorul său, dar ce ar fi făcut după aceea? La ce l-ar fi ajutat dacă era singur, neînarmat şi nepregătit pentru ce se putea întâmpla în continuare?

În ciuda instinctelor sale fireşti, li se alătură lui Galişnikov şi Sa'id, urmând glasul lui Mordechai care-i conduse rapid prin salon, pe hol, pe lângă bucătărie, prin cabinetul său, pe singura rută sigură de evadare pe care o oferea locuinţa.

— Repede, pe uşa aceea! strigă Mordechai.

Într-o strălucire aproape orbitoare de lumină, Bennett îl zări indicând uşa ascensorului pe care li-l arătase mai devreme.

— *Nu-i curent electric!* strigă Bennett din urma lor.

— *Nu-ţi face griji. Funcţionează cu un sistem separat de alimentare. Grăbiţi-vă!*

*

Black şi McCoy rămaseră pe loc, cu armele scoase.

De ore bune, o furtună puternică se abătuse asupra Ierusalimului. Instinctele le spuneau însă că pana aceasta de curent nu avea nicio legătură cu vijelia.

— Pe-aici, Erin, şopti Black.

Începură să înainteze în direcţia opusă celei în care plecaseră Mordechai, Bennett şi ceilalţi, pe hol, spre aripa estică, către

dormitorul pe care-l folosise Black.

— Ai ochelarii? murmură McCoy referindu-se la perechea de ochelari pentru vedere pe timp de noapte pe care Black îi lua cu el oriunde ar fi mers – procedura standard pentru orice specialist antitero.

— Sunt în bagaj, stai puţin…

*

— *Pe aici. Staţi jos!*

Mordechai şi cei trei bărbaţi care-l însoţeau se menţinură la nivelul podelei, până intrară în dulapul încorporat în perete şi se înghesuiră în ascensor. Într-adevăr, avea alt sistem electric, care era complet operaţional. Mordechai îşi tastă codul privat de acces din şapte cifre şi o uşă grea de oţel glisă imediat în spatele lor. Aproape instantaneu, începură să coboare în adâncul muntelui, mult dedesubtul locuinţei misterioase.

Când în cele din urmă uşa liftului se deschise, lui Bennett nu-i veni să-şi creadă ochilor. Era ca o altă lume – o serie de săli de comandă computerizate interconectate, de tehnologie ultramodernă, unele din cele mai bune care fuseseră proiectate vreodată de NORAD sau CIA. Dormitoare. O bucătărie complet aprovizionată. Băi şi duşuri. Sisteme independente de comunicaţii, energie, apă şi climatizare. Era remarcabil. Bennett aprecie că buncărul putea adăposti şi întreţine o duzină de oameni cel puţin câteva săptămâni.

Hărţi Stare Ameninţare de aceeaşi calitate precum cele din Centrul operativ de urgenţă afişau cele mai recente mişcări ale israelienilor şi inamicilor pe uscat, mare şi în aer, totul actualizat în timp real. O serie de calculatoare prezentau cele mai recente evaluări ale situaţiei primite de la Mossad, Shin Bet şi Aman.

Cinci televizoare cu ecran mare arătau cele mai recente imagini primite prin sateliţi, în vreme ce o duzină de monitoare alb-negru mai mici ofereau imagini de la minicamerele de securitate poziţionate în toată casa şi pe domeniu. Imaginile erau la fel de surprinzătoare, pe cât erau de brutale – cadavrele agenţilor de pază americani şi israelieni ciuruite de gloanţe.

Gândurile lui Bennett se înlănţuiau cu rapiditate. *Ce se*

întâmplă sus? Cine a-ncercat să ne omoare şi de ce? Mai mult – unde mă aflu acum? Cum a făcut Mordechai toate astea? Cum le-a finanţat? Cât timp a durat pregătirea pentru aşa ceva?

Gândurile lui năşteau întrebări. Nu era însă timp pentru a le formula. Nu acum.

În clipa aceasta, o singură întrebare mai era importantă pentru el: Cum îşi putea găsi şi cum îşi putea aduce prietenii aici, în subteran, în siguranţă?

*

— Ţinta doborâtă. Ţinta doborâtă! Cupidon lovit. Repet: Cupidon lovit!

Sanchez auzea schimbul rapid de replici pe frecvenţele de urgenţă, în timp ce limuzina prezidenţială gonea spre Casa Albă.

La catedrală, un elicopter de luptă Apache – lovit de rafalele de ploaie şi vânt – începu să tragă cu toată puterea mitralierelor sale frontale calibrul 30 mm în apartamentul identificat de echipa de supraveghere a serviciului secret ca fiind locul de unde ieşise ţeava unui lunetist.

Era o reacţie distrugătoare şi Bud Norris habar nu avea ce se întâmpla.

Apoi îi sună telefonul. Era Scott Harris de la Centrul operativ FBI… care căuta o explicaţie pentru demenţa aceea.

*

Black lunecă iute şi silenţios în dormitorul lui, primul pe dreapta.

Rămase întins pe burtă, ţinându-şi capul jos, pentru ca inamicii să nu-l zărească printre jaluzele. Pe neaşteptate, o explozie de proporţii zgâlţâi casa. McCoy, care rămăsese pe hol, fu aruncată pur şi simplu cât colo, ameţită de bubuitura asurzitoare. Foc, fum şi cioburi de sticlă se revărsau de jur-împrejur.

Apoi femeia auzi glasuri de bărbaţi strigând în arabă.

— Gata, intraţi!

Le auzi şi Black. Spre deosebire de McCoy, el nu înţelese ce spuneau, dar asta era lipsit de importanţă, îşi înhăţă ochelarii pentru vedere pe timp de noapte, le trase cureaua peste cap, luă

a doua pereche de ochelari, scoase capul pe hol şi privi la stânga. Zări doi bărbaţi în combinezoane negre şi cu căşti de aceeaşi culoare, coborând în rapel prin gaura ce se căsca în acoperişul de deasupra scării în spirală, unde fusese superbul dom de sticlă al lui Mordechai. Grinzi de lemn din acoperiş ardeau în mijlocul livingului, oferind puţină lumină, dar nu prea multă protecţie.

Întoarse capul la dreapta şi o văzu pe McCoy, ghemuită în colţul din capătul coridorului – expusă. Ea îi prinse însă imediat privirea şi bărbatul îi aruncă a doua pereche de ochelari pentru vedere pe timp de noapte, după care îi făcu semn să intre în dormitorul lui Sa'id de la capătul holului, pe dreapta. Nu ştia unde erau Bennett, Mordechai şi ceilalţi, dar cel puţin el şi McCoy erau în viaţă… şi înarmaţi.

*

Putură auzi explozia teribilă de deasupra. Mordechai închise iute în urma lor uşa din oţel groasă de un metru şi blocă puţul liftului, împiedicând astfel coborârea oricăror persoane, chiar dacă ar fi putut cumva să spargă codul de securitate al ascensorului. După aceea le făcu semn lui Galişnikov şi Sa'id să ia loc în două fotolii rotative în faţa ecranelor TV şi de calculator.

Îi dădu lui Galişnikov un set de căşti şi-i spuse să-i ţină la curent cu situaţia din Washington. Puteau vedea toţi schimburile de focuri de lângă Catedrala Naţională, ca şi imaginile limuzinei prezidenţiale care gonea spre securitatea Casei Albe, şi aveau nevoie să ştie permanent ce se mai întâmplase.

Îi ceru lui Sa'id să scaneze monitoarele de securitate şi să-i informeze pe el şi pe Bennett despre ce se petrecea în casă. Prioritatea era să-i localizeze pe Black şi McCoy şi să găsească un mod de a-i ajuta, dacă era posibil.

Mordechai îl trase apoi după el pe Bennett într-o cameră laterală, aprinse lumina şi descuie un dulap plin cu arme automate, măşti de gaze, veste antiglonţ şi căşti radio cu microfon.

— Sunt doi sus! anunţă Sa'id cu un glas în care încordarea se

simţea din plin. Amândoi au AK-47 şi ochelari pentru vedere pe timp de noapte. Tocmai au coborât prin dom şi merg prin living.

— Pe tine te caută, Eli, spuse Galişnikov.

— Unde-s Black şi McCoy? se interesă Bennett.

— Nu-i văd. Nu-i pot vedea.

— Jon, ia astea! ordonă Mordechai, întinzându-i arme şi câteva cutii cu muniţie.

— Eu? holbă ochii Bennett, care nu avea nici măcar permis de port-armă.

— Cine vrei să se ducă sus, eu? strigă bătrânul. Nu-i putem lăsa pe cei doi singuri acolo. Dacă nu sunt ajutaţi rapid, n-o să reziste nici cinci minute.

*

Black se târî în debaraua lui micuţă.

În noaptea trecută, plictisit şi uitându-se prin dormitor, descoperise un chepeng lângă peretele din spate al debaralei, asemănător celor pe care unele case le au spre pod. Dar în loc să ducă în pod, acesta făcea legătura cu dormitorul vecin. De ce? Habar nu avea, dar nu-i păsa.

Îl deschise şi trecu iute în camera lui Bennett. Traversă dormitorul acela şi găsi un chepeng similar în debara. Când trecu însă prin el, Black se pomeni privind direct în ţeava Berettei lui McCoy.

— *Eu sunt*! izbucni el, apoi coborî imediat glasul. Nu-s decât eu.

Erin expiră, după care auzi pe cineva strigând în arabă:

— *I-am găsit! Pe hol. Acoperă-mă!*

— Repede, după mine, îi spuse lui Black.

Se repezi în dulapul încorporat în perete. Black o urmă şi, într-adevăr, instinctul ei fusese corect. În partea aceasta a casei exista alt ascensor secret, similar celui prin care ieşiseră în cabinetul lui Mordechai. Intrară, închiseră uşa, apăsară un buton şi începură să coboare. Imediat după aceea, cei doi terorişti năvăliră în camere, trăgând foc continuu din pistoalele automate şi acoperind sunetul liftului care se îndepărta.

*

— Sunt în liftul estic, anunţă Sa'id.

— Unde merg? întrebă Bennett.

— Coboară la parter. Vor ieşi în capătul coridorului care duce la uşa din faţă.

Bennett reveni în sala principală de comandă, ţinând un Uzi în mână şi purtând alte două automate pe spate. Privi iute şirul de monitoare şi văzu doi bărbaţi mascaţi, îmbrăcaţi complet în negru, care alergau spre o uşă.

— Alţi doi teroriştі! îi strigă el lui Mordechai. Unde-i asta?

— Fixează explozibile la uşa din faţă.

Pe un monitor TV, cei patru îi vedeau pe Black şi McCoy în ascensor. Peste o clipă, uşa liftului avea să se deschidă şi ei aveau să alerge pe un coridor întunecat către un kilogram de exploziv plastic, gata să-i facă bucăţele.

— Black şi McCoy o să intre drept în ei! răcni Bennett. Nu-i putem avertiza în vreun fel?

— Liftul nu are legătură audio, răspunse Mordechai.

Puteau doar să privească, îngroziţi.

*

Ascensorul se opri.

Altă explozie de proporţii scuturǎ casa, izbindu-i violent pe McCoy şi Black unul de celălalt şi trântindu-i pe jos. Uşa lor se deschise.

Înecându-se din cauza fumului, Black se ridică, scoase capul şi pistolul pe hol şi văzu alţi doi teroriştі mergând prin „tunel" spre scara în spirală. Se repezi înainte, pivotă din hol, ţinti şi trase patru focuri succesiv.

Un glonţ îşi ratǎ ţinta cu câţiva centimetri, dar trei loviră ceafa unui terorist, smulgându-i practic capul de pe umeri. Bărbatul se nărui într-o băltoacă de sânge gâlgâitor.

Black reveni fulgerător în holul întunecos, în clipa când McCoy apăru în spatele lui. La timp. Al doilea terorist se răsuci, trase trei rafale cu automatul AK-47, după care dispăru în sus pe scară.

*

— *Preşedintele e-n siguranţă!*

Galişnikov anunţă vestea cea bună din faţa bateriei de

televizoare.

Slavă cerului, gândi Bennett. Îşi dorea numai să poată spune acelaşi lucru despre Black şi McCoy.

Black scoase din nou capul pe hol, dar nu văzu nimic.

Sprintă spre partea opusă, în holul care ducea la ascensorul din aripa vestică, pe care Mordechai îl folosise mai devreme.

Peste câteva secunde holul rămăsese tot pustiu, aşa că McCoy i se alătură în goană.

— Care-i planul? întrebă ea, străduindu-se să respire regulat.

— Pe unul l-am omorât, dar mai sunt trei la etaj, da? rosti Black, reîncărcându-şi pistolul Smith & Wesson.

— Aşa cred.

— Bun, atunci eu urc la etaj. Tu rămâi aici. Dacă vor coborî cu liftul estic, trage-n ei. Dacă cineva coboară pe scara principală, trage-n el. Oricine intră pe uşa din faţă, trage-n el. Ai înţeles?

— Da.

— Perfect.

*

Bennett nu auzea cuvintele celor doi.

Pe monitor putea doar să-l vadă pe Black plecând şi lăsând-o singură pe Erin. Asta nu-i plăcea. Apăsă butonul şi aşteptă coborârea liftului estic. Măcar îi putea duce un automat Uzi şi nişte muniţie.

*

Black deschise uşa cât de încet putu.

Se întinse pe burtă şi se târî pe podea, prin cabinetul lui Mordechai, folosindu-se de ochelarii pentru vedere pe timp de noapte, pentru a-şi găsi drumul. Ajuns la uşă, trase precaut cu ochiul şi văzu un terorist cu spatele la el, mai departe pe hol. Să tragă? în felul acesta, ar mai fi rămas doi. În acelaşi timp însă ar fi dezlănţuit iadul pe pământ. Două automate AK-47, împotriva pistolului său calibrul 0,45? Nu ar fi avut cine ştie ce şanse.

Las-o baltă, gândi el. *Trage.* Ridică revolverul, ţinti… şi pe neaşteptate alt terorist apăru de după colţ, uitându-se drept la el.

— *Armă!* urlă bărbatul în arabă.

Black nu ştia ce spusese individul. Nici nu-i păsa. Apăsă brusc pe trăgaci şi glonţul trecu prea sus.

Trase alte două focuri. Le rată pe amândouă. Trase din nou. De data aceasta, glonţul ricoşă din perete, iar celălalt terorist ridică automatul şi începu să apese pe trăgaci.

Black îşi expedie ultimele două gloanţe şi încremeni. Ca în ralanti, privi cum proiectilele acelea ţâşniră din ţeava pistolului său, brăzdară aerul şi explodară prin ochii negri şi nemişcaţi, ca nişte mărgele, ai teroristului. O rafală de gloanţe de armă automată şfichiui pereţii, când bărbatul se prăbuşi. Căzuse însă şi nu avea să se mai ridice.

Agentul antitero nu mai pierdu timpul pentru a-şi savura reuşita. Se repezi în lift, trânti uşa şi coborî spre McCoy.

*

— *Aşa! Aşa!* răcniră bărbaţii din buncăr.

Doi fuseseră doborâţi.

Mai rămăseseră doi.

*

Zgomotul o surprinse.

Pe holul întunecat, vizavi de ea, vedea şi auzea deschizându-se uşa ascensorului estic. În acelaşi timp, Erin auzea focurile de la etaj şi inima îi bubuia. Nu ştia cine putea să iasă pe uşa aceea, dar Black fusese clar. Nu putea fi el, aşa că… trage-n ei!

Aşteptă o secundă, pentru ca uşa liftului să se mai deschidă puţin, după care zări o siluetă întunecată ţinând un automat. În niciun caz nu era Black. Deschise focul – calm, fără zvâcnituri, exact aşa cum fusese antrenată s-o facă. Două focuri în piept. Bărbatul se prăbuşi pe podea, fără să ştie ce-l lovise.

Acum începea să se deschidă şi uşa liftului din spatele ei. McCoy se roti fulgerător şi aţinti Beretta către uşă. Spera să fie Black.

— *McCoy, sunt eu – Deek.*

— *Mâinile sus!* răcni ea drept răspuns, cu adrenalina gonindu-i prin sânge.

Uşa se deschise şi Black ieşi cu braţele ridicate. Amândoi scăpară câte un suspin de uşurare şi Black se îndreptă rapid

spre ea.

— *Atenţie!* strigă pe neaşteptate bărbatul. *Jos!*

McCoy, care stătea deja cu un genunchi pe jos, se aruncă pe podea.

Bărbatul însângerat din ascensor începuse să-şi ridice automatul.

Black ţinti şi apăsă pe trăgaci. Se auzi însă doar un clic slab. Arma lui era descărcată şi bărbatul în haine negre mânjite de sânge continua să ridice automatul.

— *McCoy, nu mai am gloanţe! urlă Black.*

Femeia ridică privirea şi văzu ţeava automatului îndreptată către faţa ei. În mod instinctiv, îşi goli Beretta în umbre. Automatul căzu pe podeaua liftului, apoi îl auzi pe terorist zbierând, după care se prăbuşi ca un morman inert.

Se terminase. Dar fusese foarte aproape. Black rămase nemişcat, cu ochii holbaţi. Avu nevoie de o secundă pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine. După aceea însă îşi reîncărcă rapid pistolul, urmat de McCoy.

— Câţi au mai rămas? şopti ea, introducând un încărcător nou şi privind după orice semne de mişcare prin holul întunecat.

— Să vedem… răspunse Black şi numără repede. Am ucis doi în holul ăsta. Unul sus în bucătărie. Cred că a mai rămas doar unul. La etaj.

— Ce vrei să faci?

— Pe scară este prea riscant. Dacă-i în living, o să ne vadă înainte ca noi să-l putem vedea. În mod clar, el ştie de lifturi. Ar putea să aştepte la oricare dintre ele. Bărbatul privi în jur. Unde au dispărut toţi? întrebă el încet.

— Habar n-am. Au pierit, pur şi simplu.

— Ştiu. Mi se pare straniu.

— Haide, Deek, lasă asta. Ne trebuie un plan.

— Bun! Tu suie cu liftul vestic, spuse Black arătându-l pe cel din spatele lui din care tocmai ieşise. Eu o să urc pe partea cealaltă. Când se deschid uşile, dacă vezi vreo mişcare, trage. Dacă nu, încearcă să înaintezi spre living. Ai grijă să verifici toate paturile, debaralele, totul. Nu-ţi asuma niciun risc, ai

înţeles?

— Nu-ţi face griji.

— Bine. Să-i dăm drumul.

— Deek, rosti McCoy, te gândeşti cumva la ce mă gândesc şi eu?

— Cei patru „călăreţi”?

— Exact.

— O să aflăm destul de repede. Haide acum să-l radem pe ultimul, până nu ne rade el pe noi.

Black inspectă fugitiv holul. Era pustiu. Îl traversă în goană către ascensorul estic, luă automatul AK-47 al mortului şi-i smulse masca neagră. După aceea îl târî afară în hol si-l lăsă sub videocamerele de securitate.

*

Sanchez şi MacPherson pătrunseră în viteză în siguranţa Centrului operaţional de urgenţă de sub Casa Albă.

Oaks şi Kirkpatrick – liniştiţi deja că preşedintele nu păţise nimic – erau în videoconferinţă cu Mitchell, secretarul Trainor şi generalul Mutschler din Pentagon.

— Jim, mulţumesc lui Dumnezeu! exclamă Prima Doamnă, îmbrăţişându-l cu drag şi instalându-l pe un scaun fără să-i dea drumul la mână.

— Slavă Domnului că sunteţi întreg, domnule preşedinte, spuse şi Oaks.

— Aţi vorbit cu Harris? întrebă MacPherson.

— Chiar acum. Ne-a povestit totul.

— Cupidon?

— Incredibil! Nu-mi vine să cred că nu ne-aţi spus mai devreme.

— Cum aş fi putut s-o fac?

*

Videocamerele focalizară pe chipul bărbatului mort din hol.

Imaginea fu instantaneu digitizată şi procesată printr-o bază de date de mare viteză. Peste câteva secunde, Mordechai văzu fişa Interpol apărând pe unul dintre ecranele de calculator. Bineînţeles, era irakian. Cei patru „călăreţi” veniseră să-i vâneze.

*

— Domnule preşedinte, am şi alte veşti proaste, anunţă Kirkpatrick.

— Ce mai este? întrebă MacPherson, şocat şi livid.

— În casa lui Mordechai a avut loc o explozie.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce-i cu Bennett şi echipa lui?

— În clipa asta, sunt în casă. Nu ştim ce s-a întâmplat şi nici starea lor. Nu încă. Am reprogramat imediat un satelit să se deplaseze deasupra locuinţei, pentru a vedea ce se-ntâmplă acolo. În următoarele şaizeci de secunde, ar trebui să ajungă.

— Fă-mi legătura cu Doron.

— Încercăm, domnule preşedinte, răspunse Kirkpatrick. De cincisprezece minute. După evenimentul de la catedrală, nu putem stabili contactul. Credem că au convocat o întrunire de urgenţă. Ne temem că ar putea analiza posibilitatea unui prim atac împotriva Irakului.

— Încercaţi în continuare. Pe toate numerele pe care le avem.

MacPherson clocotea. Făcea tot ce putea ca să nu se dezlănţuie asupra unui nevinovat în clipa aceea. Unul dintre agenţii propriului său serviciu secret tocmai încercase să-l asasineze. Trei dintre oamenii lui cei mai buni erau în dificultate – poate chiar morţi – în Israel. Iar Israelul şi Irakul se găseau pe punctul de a intra în război nuclear.

— Echipa SEAL 6 mai este pe *Reagan?* întrebă el.

— Nu, domnule preşedinte, răspunse Kirkpatrick. Se îndreaptă spre Bagdad cu cei din ECNU.

— Trimiteţi pe cineva să-i recupereze pe Bennett şi ai lui – *imediat!*

*

Uşa liftului vestic se deschise în cabinetul lui Mordechai.

Erin privi neliniştită afară, ţinând întins pistolul Beretta. În dulapul din perete nu era nimeni. Făcu un pas înainte. Cabinetul era pustiu.

*

Black apăsă butonul pentru urcare, dar liftul estic începu să coboare.

Coboară? De ce coboară?

Încercă să nu intre în panică, îşi verifică pistolul şi se pregăti să deschidă focul.

*

McCoy examină holul – era pustiu.

Îl traversă dintr-un salt şi intră în dormitorul lui Mordechai – pustiu. Pătrunse după aceea, cu Beretta întins înaintea ei, în baie, căutând orice semn de viaţă. Nimic. Reveni iute în cabinet şi se lipi cu spatele de perete, încercând să-şi calculeze următoarea mişcare.

*

Liftul zăngăni şi se opri… dar uşa nu se deschise.

Asta-i, gândi Black. O să mor.

— Black, şopti Bennett. Mă auzi?

Black rămase uluit.

— Jon? Tu eşti?

— Da, eu.

— Unde eşti?

— O să deschid uşa. Să nu tragi.

— N-o să trag, dacă nu tragi nici tu.

În ciuda celor petrecute, Black îşi păstrase simţul umorului. Uşa ascensorului se deschise şi agentul antitero văzu şi el ceea ce văzuseră Bennett şi ceilalţi cu treizeci de minute mai devreme: un buncăr subteran spectaculos, din care Mordechai putea urmări simultan două bătălii – una pentru ţara lui şi una pentru locuinţa lui.

— N-o putem lăsa pe Erin singură acolo, spuse Bennett, verificându-şi pentru a treia oară automatul şi intrând în lift.

— Chiar ştii cum se foloseşte chestia asta? întrebă Black.

— Păi, ce naiba – ocheşti şi apeşi pe trăgaci.

— Doamne Dumnezeule, Jon! Este un Uzi, nu un Polaroid.

*

Iute, dar precaut, Erin privi după colţ.

Nu zărea pe nimeni pe holul care ducea la bucătărie. Dar, unde era Black? Venind din aripa estică, el ar fi avut o vedere a livingului şi a bucătăriei mult mai bună decât ceea ce zărea ea din cabinetul acesta.

Stătea cu Beretta aproape de faţă şi-şi analiza opţiunile. Coborî ochii spre podea şi văzu ceva mic şi negru. Ce putea fi? Era mai mare decât un încărcător de armă. Un portofel? Se uită iarăşi pe hol, după care ridică repede obiectul.

Era BlackBerry-ul lui Deek. Îl comută pe vibraţii, pentru a se asigura că nu va suna pe neaşteptate, apoi tastă grăbită:

jon – unde eşti? – l-ai văzut pe black? – erin

Pe neaşteptate, Bennett îşi simţi BlackBerry-ul vibrând.

Era un mesaj de la Erin.

— Uite, Deek, şopti el.

Cei doi priviră textul trimis de femeie şi Black îşi dădu seama în clipa aceea că-şi pierduse terminalul mobil.

— Unde-i? şopti el.

Liftul se opri şi uşa se deschise. Black înaintă în camera de oaspeţi cu AK-47 întins şi se uită după orice semn de viaţă sau mişcări. Nimic.

Pătrunse precaut, acoperindu-l pe Bennett care-i răspundea lui Erin:

unde eşti? stai pe loc… venim la tine.

După ce termină, Black îi arătă chepengul din debaraua dormitorului său, indicându-i să treacă prin el şi-i explică în şoaptă că el avea să traverseze holul şi să parcurgă dormitoarele de vizavi. Când ciocănea de două ori în perete, amândoi urmau să se năpustească în living, trăgând la foc automat.

Black îşi scoase ochelarii pentru vedere pe timp de noapte şi-i puse lui Bennett. Nu aveau decât o pereche şi în tot cazul el avea mai multă experienţă în asemenea cazuri. Încrezător că erau perfect pregătiţi, agentul privi afară pe uşa holului, trase capul îndărăt, mai verifică o dată automatul, apoi sprintă spre vizavi.

Pe hol bubuiră focuri de armă, la care se adăugă zornăitul distinctiv al cartuşelor metalice ce căzeau pe podeaua din lemn de esenţă tare. Bennett se lăsă în genunchi, tremurând de

spaimă. Cu spatele lipit de perete, se ghemui în colţul de lângă chepeng, fără a îndrăzni să treacă prin el. Dacă monstrul acela îl aştepta de partea cealaltă?

Casa devenise straniu de tăcută. Bennett se căzni să audă ceva, orice. Unde era individul acela? Black fusese lovit?

BlackBerry-ul vibră din nou. Erin se afla în cabinetul lui Mordechai. Îi răspunse repede:

> eu sunt bine – nu ştiu ce-i cu deek.

Ea răspunse:

> mă rog pentru voi.

În mod neaşteptat, schimbul de mesaje îl făcu pe Bennett să se simtă mai bine. Încercă să-şi adune curajul, îşi calmă răsuflarea, îşi ajusta ochelarii pentru vedere pe timp de noapte şi ridică cu grijă chepengul. Întinse Uziul înăuntru şi privi atent, fără să se clintească un milimetru, fără să scoată un sunet. Nu zări nimic. Nicio mişcare. Niciun semn de prezenţă umană, de niciun fel.

Şi acum? BlackBerry-ul vibră iarăşi. Îl privi iute, sperând că era Erin. Nu era ea; mesajul era de la Casa Albă, aflată de cealaltă parte a globului.

> Jon – PREŞUL cere verificare stare… sunteţi bine?… contrainformaţiile raportează explozii şi focuri în casă… echipa seal 3 pe drum… 30 minute… ţineţi-vă bine – K.

Fusese Kirkpatrick. Preşedintele trimitea o echipă SEAL a Marinei ca să-i salveze. *Slavă Domnului,* gândi Bennett. Poate că rugăciunile lui Erin chiar ajutaseră.

Pe de altă parte, îşi spuse, s-ar putea ca peste treizeci de minute să nu mai fim vii.

Black fusese lovit.

Sângera puternic din rana urâtă a cotului drept şi credea că-i

fusese sfărâmat osul. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, abia ţinea arma, iar cu stânga trăgea foarte prost.

Încet, cuprins de dureri, străbătu dormitoarele, lăsând în urmă o dâră de sânge. Reuşi să ajungă la cel din urmă dormitor şi se ghemui lângă uşă. Vederea i se înceţoşa. Era ameţit. Pierdea sânge rapid. Dacă nu se întâmpla ceva, repede, în mai puţin de cinci minute avea să-şi piardă cunoştinţa.

*

— Satelitul e pe poziţie, domnule preşedinte! strigă Kirkpatrick.

MacPherson şi Oaks erau într-un colţ şi vorbeau la telefon cu şefii Statelor-Majore reunite, analizându-şi opţiunile. La auzul vocii lui Kirkpatrick însă, cei doi se răsuciră instantaneu şi priviră ecranul video de pe peretele îndepărtat. Luminile fură reduse. Paraziţii dispărură. Preşedintele şi ceilalţi membri ai Consiliului securităţii naţionale priveau acum de sus în casa lui Mordechai, prin intermediul imagisticii termice de înaltă rezoluţie.

— Cine-i acolo? întrebă MacPherson.

Privind aceeaşi imagine din centrul operativ CIA din Langley, Mitchell răspunse iute prin videoconferinţă:

— Domnule preşedinte, cred că persoana din extremitatea stângă este McCoy.

— Şi cei doi, din dreapta casei?

— Cel din partea de sus a ecranului, în dormitorul nordic al aripii estice, pare ceva mai mare şi mai înalt… probabil că este Black. Cel care se târăşte printr-un perete bănuiesc că-i Bennett.

— Celelalte trupuri par inerte.

— Aşa este.

— Iar cel care-i ghemuit în casa scării… este domnul Mordechai?

— Nu cred, domnule preşedinte. Pare unul dintre terorişti. Individul este înconjurat, dar ai noştri n-o ştiu.

Instinctele de luptă ale lui MacPherson intrară în acţiune.

— Marsha, nu le poţi expedia tuturor simultan acelaşi mesaj e-mail?

— Ba da, domnule preşedinte.

— Perfect! Spune-le ce vedem. McCoy să intre în bucătărie. După aceea, să treacă după colţul din spatele peretelui aceluia. Spune-i că atunci când o vedem ajunsă pe poziţie, o să-i anunţăm pe Black şi Bennett să deschidă uşile lor şi să deschidă focul asupra casei scării. Când teroristul se fereşte, McCoy să iasă şi să-i tragă tot încărcătorul în ceafă.

— Asta-i, domnule preşedinte!

*

Peste o clipă, Bennett primi mesajul.

Ca şi McCoy, de două ori – pe BlackBerry-ul ei şi pe al lui Black.

Black nu primi nimic. Şi îşi pierdea treptat cunoştinţa.

*

Premierul israelian Doron era în sesiune de lucru cu cabinetul său.

— Asta este, domnilor. Mă tem că soarta Israelului rămâne în mâinile noastre. Toţi suntem de acord că ultimul atentat asupra preşedintelui american a fost pus la cale de Jamil. Ştim ce a încercat să ne facă şi nouă. Ştim că este disperat şi că nu mai are nimic de pierdut. În ciuda nemilosului atac aerian al Statelor Unite, Jamil continuă să joace câteva cărţi strategice ameninţătoare. Şi temerea mea este că mai are cel puţin una. Cu numele noastre pe ea. Întrebarea este: Ce facem acum? Stăm şi aşteptăm… aşteptăm să fim măcelăriţi? Sau lovim primii? Trebuie să luăm o decizie – şi trebuie s-o luăm imediat!

Doron privi fără grabă prin încăpere. Toate inimile erau apăsate de povara acestui moment pustiitor din lunga, tragica şi extraordinara istorie a poporului evreu.

— A sosit momentul nostru, domnilor. Să încercăm să fim pe măsura lui.

*

Azziz stătea în camera de comandă, ţinând un telefon în mână.

La celălalt capăt al firului se afla conducătorul lui suprem, Jamil Aljafari. Iar ordinele sale erau clare. Sosise clipa să dezlănţuie Ultimul jihad.

*

Erin îşi verifică atentă Beretta.

După aceea, desculţă, încet, precaut, silenţios, se strecură în bucătărie, apoi mai departe pe hol, chiar în spatele arcadei spre living.

*

MacPherson şi echipa lui priveau cum McCoy îşi ocupa poziţia. După aceea, Kirkpatrick le expedie lui Black şi Bennett un mesaj ca să se pregătească. După primirea e-mailului, amândoi trebuiau să iasă brusc pe uşi, trăgând la foc automat.

*

Mordechai, Galişnikov şi Sa'id vedeau tot ce se întâmpla.

Nu puteau însă să facă nimic. Reţeaua impresionantă de echipamente a lui Mordechai putea să intercepteze până şi transmisiunile *wireless* care soseau în casă. De aceea, putură citi toate comunicaţiile prin e-mail dintre Casa Albă pe de o parte, şi Bennett, Black şi McCoy pe de altă parte, întrucât nu erau codificate. Dar ce ar fi putut face ca să-i ajute?

Galişnikov propuse să urce cu liftul până la parter şi să-l ia prin surprindere pe ultimul terorist, venind prin „tunel". Mordechai se opuse însă ideii. MacPherson avea planul lui, care începuse deja să se deruleze. Orice sunet sau perturbare putea să agraveze o situaţie şi aşa periculoasă.

*

Inima lui Bennett bubuia, gata să-i iasă din piept.

Respira sacadat. Îşi simţea picioarele moi. Îşi şterse sudoarea de pe palme, apoi aşeză BlackBerry-ul pe mochetă în faţa lui, acolo unde îi vedea ecranul strălucind în întuneric şi-l putea simţi vibrând, când avea să sosească mesajul de la Casa Albă. Îşi lipi automatul Uzi de coaste, ridică piedica şi puse o mână pe clanţa uşii. Asta era. De acum nu mai exista cale de întoarcere.

Cinci, patru, trei, doi, unu – gata, îşi spuse.

Zări micul terminal mobil vibrând în întuneric. Instinctiv, se ridică, apăsă pe clanţă şi deschise uşa. *Clic.*

Ceva îl făcu totuşi să şovăie. Coborî iute ochii spre noul mesaj e-mail. Nu era de la Casa Albă, ci de la mama lui – din spital. Tatăl lui tocmai murise.

Bennett încremeni neîncrezător. Nu putea gândi. Nu putea vorbi. Nu se putea mişca.

Însă faptul că stătea nemişcat şi expus, la douăzeci de paşi de al patrulea „călăreţ”, nu era o mişcare inteligentă – indiferent care i-ar fi fost motivul. Irakianul auzi uşa deschizându-se, înălţă capul, zări silueta adumbrită a lui Bennett şi deschise focul. Dormitorul explodă de gloanţe şi fum.

Bennett se trezi brusc. Nu trăsese în viaţa lui cu vreo armă. Mai mult chiar, nu ţinuse niciuna în mâini. Acum însă – clocotind de furie – se roti şi trase înainte ca trei gloanţe să-l lovească în partea de sus a trunchiului, trimiţându-l pe podea într-o ceaţă de sânge.

Deek nu avea BlackBerry. Nu avea de unde să ştie planul lui MacPherson. Dar auzi răcnetul teribil al prietenului său Bennett şi în aceeaşi clipă sări în picioare şi năvăli pe hol, cu AK-47 revărsând gloanţe şi fum. Un glonţ îl lovi pe irakian în umăr, trântindu-l pe trepte. Nu înainte însă ca Black însuşi să fie lovit în piept.

Erin îşi jucă în cele din urmă rolul. Pivotând prin arcadă, ea îl văzu pe terorist coborând iute scara în spirală şi-şi descarcă prompt toate cele douăsprezece gloanţe ale încărcătorului în trupul lui care zvâcni, se contorsionă şi rămase nemişcat.

Apoi schimbul de focuri încetă. Şi se făcu linişte. Prea linişte.

*

— *Ce s-a-ntâmplat?* întrebă MacPherson.

— Nu ştiu, răspunse Kirkpatrick. N-am apucat să trimit mesajul de atac.

— De ce a acţionat Bennett?

Nu-i răspunse nimeni.

*

Mordechai, Galişnikov şi Sa’id ieşiră în goană din lift, cu automatele Uzi în mâini.

Răcniră spre Erin să nu mai tragă şi apărură în fugă din spatele ei. Atunci văzură pentru prima oară întreaga scenă a bătăliei, în culori, nu pe un monitor TV alb-negru. Încremeniră, şocaţi.

Erin scoase încărcătorul gol din Beretta, îşi vârî ultimul

încărcător plin şi întinse pistolul lui Galişnikov şi Sa'id.

— Asiguraţi-vă dacă toţi sunt morţi şi strângeţi-le armele – toate, ordonă ea după care alergă spre Bennett şi Black.

Ajunse întâi la Black, care zăcea într-o baltă de sânge în capătul holului estic. Îngenunche lângă el şi-i atinse gâtul cu degetele mâinii drepte, căutându-i pulsul. *Dumnezeule,* gândi ea şi palma stângă i se ridică reflex, acoperindu-şi gura. *Dumnezeule, nu!* Era prea târziu. Black murise.

Erin se îndreptă apoi imediat către Bennett, căzut lângă peretele dormitorului, lângă uşă. *Te rog, Doamne… te rog, să nu fie şi el mort!* imploră ea în gând.

În tot cazul, Bennett părea mort. Sângele îi curgea din umeri şi din antebraţul drept. Fusese totuşi destul de norocos. Nu-i fusese atins niciun organ vital şi nu fusese lovit nici în faţă. Îi verifică repede pulsul.

— *Jon e viu!* le strigă ea celorlalţi. *Ajutaţi-mă să-l iau de aici!*

— Să-l ducem jos, spuse Mordechai. Am o clinică medicală acolo. Transfuzii sanguine, medicamente, instrumentar chirurgical… Tot ce trebuie.

— *Bine,* făcu McCoy. *Haide!*

*

— Burt, avem o problemă.

Secretarul Apărării, Burt Trainor, monitoriza spaţiul aerian de deasupra Irakului din Centrul de comandă militară naţională de sub Pentagon. Totul mersese destul de bine… până acum.

— Spune, Jack.

— Unul dintre avioanele mele tocmai a depistat o activitate neobişnuită într-o clădire care figurează ca spital pentru copii în centrul Bagdadului. Îţi trimit imediat o legătură la transmisiunea în direct.

Imaginea învie pe ecranul principal din faţa lui Trainor, descărcată de la satelitul de spionaj fotoelectronic Keyhole USA-116. Numărându-se printre cei mai sofisticaţi sateliţi de acest gen construiţi vreodată, imaginile sale erau atât de clare, încât îngăduiau lucrătorilor din Contrainformaţii şi comandanţilor militari să citească numerele de pe plăcuţa de înmatriculare a unei maşini sau logoul de pe cozorocul unei

şepci. Putea chiar să fotografieze un om care ţinea o ceaşcă de cafea şi să determine dacă bea cafea obişnuită sau decofeinizată.

În momentul în care zări imaginile, Trainor simţi că i se face rău. Aici era vorba despre mult mai mult decât „activitate neobişnuită”.

Spitalul cu nouă etaje din faţa lui fusese complet golit la interior şi transformat într-un centru ultramodern pentru lansarea rachetelor. Acoperişul clădirii era rulant, similar stadioanelor care îşi pot glisa mecanic cupolele acoperitoare, în funcţie de vreme.

Mitchell şi Trainor priveau drept în ţeava unui tun masiv – o rachetă strălucitoare, lungă de optsprezece metri. Iar aceasta nu era o rachetă Al-Hussein pentru distanţe mici sau medii, capabilă doar de a lovi Israelul. Era o rachetă balistică intercontinentală, capabilă să ajungă la Washington, New York sau în orice punct din America de Nord ori Europa, care se găsea în procesul de alimentare şi pregătire de lansare.

— Eşti de aceeaşi părere, Burt? întrebă Mitchell. Nu vreau să-mi declar singur opinia.

— Sunt alături de tine, încuviinţă Trainor, nereuşind să-şi desprindă ochii de la ecran. Este o rachetă balistică intercontinentală irakiană – dotată aproape sigur cu focos nuclear – şi nu poate fi vorba despre mai mult de zece-cincisprezece minute până la decolare.

Trainor se întoarse către generalul Mutschler, şeful Statului-Major al armelor reunite, care aprobă din cap. După aceea se răsuci spre un asistent.

— Fă-mi legătura cu preşedintele – *imediat!*

*

— Echipa SEAL îi poate recupera? întrebă MacPherson.

— Nu mai este timp, răspunse secretarul Trainor.

Preşedintele îi ordonă atunci să transmită ultimele informaţii către Centrul de comandă militară naţională, să lanseze bombardierele B-2 şi să anunţe toate celelalte forţe americane aeriene şi terestre – inclusiv echipele SEAL 6 şi ECNU – să evacueze imediat scena. De acum rămâneau două întrebări:

Dacă acţiunea aceasta avea să fie suficientă şi dacă aveau s-o poată face la timp.

*

Inginerii irakieni se grăbeau să-şi încheie misiunea.

Cunoşteau perfect consecinţele unui eşec. Rezervoarele de combustibil ale rachetei erau pline. Software-ul de ţintire era aproape încărcat în calculatoare. Mai aveau nevoie de numai câteva minute şi Ultimul jihad avea să se ridice în văzduh.

*

Două B-2 Spirit decolară vuind din Incirlik, Turcia, încărcate şi cu ţinta fixată.

Lung de douăzeci şi unu de metri, bombardierul din faţă – cu numele de cod Bravo Delta Foxtrot şi pilotat de locotenent-colonelul Dave Kachinski – pătrunse în spaţiul aerian irakian dinspre nord, la altitudinea de cincisprezece mii metri. Rezerva lui – cu numele de cod Bravo Delta Bravo – îl urma la exact o secundă.

*

Bennett fu stabilizat destul de repede.

În clinica medicală din buncărul subteran, el fusese legat la perfuzoare şi primi plasmă şi calmante. Aici însă nu puteau face altceva. Trebuiau să-l transporte la un spital adevărat, care să se ocupe de rănile lui… iar pe Black la morgă.

Singura veste bună era că echipa SEAL 3 avea să ajungă în scurt timp la ei, pentru a-i prelua şi duce pe *Reagan*.

*

Kachinski comunica prin radio cu Centrul operativ NORAD.

Convorbirile erau redirijate la Centrul de comandă militară naţională, Comanda aeriană strategică de la baza Air Force din Offutt şi Centrul operativ de urgenţă de sub Casa Albă.

— Palatul de Cristal, sunt Bravo Delta Foxtrot. Aşteptăm ordine.

Întregul Consiliu al securităţii naţionale se întoarse către comandantul suprem, aşteptându-i decizia.

*

Racheta era alimentată.

Programul de ţintire fusese încărcat.

Erau gata.

*

Pentru două miliarde de dolari, un B-2 A este o minune a tehnicii moderne de război.

Cunoscut şi ca bombardier Stealth sau „invizibil” – aerodinamic, negru şi practic imposibil de detectat prin radar – fusese proiectat în mod special pentru a arunca Bomba. Dar avea oare s-o facă?

*

— Domnule Mordechai, rosti încet Erin.

Abia acum începea să simtă şocul produs de moartea unui prieten şi de rănirea gravă a altuia. Stătea în centrul principalei camere de comandă şi privea ecranele video cu ochi sticloşi şi distanţi.

— Da, răspunse cu blândeţe bătrânul.

— Cred că ar trebui să-l sunăm pe preşedinte.

— Sigur că da. Foloseşte telefonul acesta.

— Mulţumesc.

Se aşeză în faţa telefonului şi rămase nemişcată o clipă, străduindu-se să-şi amintească numărul Centrului operativ de urgenţă. Îi era însă imposibil. Mintea ei era un vârtej ameţitor de adrenalină şi emoţii şi avea probleme în a se concentra. În cele din urmă, formă numărul principal al Casei Albe – 202-456-1414 – şi-i spuse centralistei cine era şi de unde telefona.

*

— Domnule preşedinte, strigă secretarul Trainor, racheta irakiană este gata de lansare! Nu mai avem timp pentru atacuri ale bombardierelor B-52. Dacă doriţi să lansaţi arme nucleare spre Bagdad şi Samarra, trebuie s-o faceţi imediat. De asemenea, B-52 trebuie să primească ordin de întoarcere şi ocolire, altfel vor fi distruse.

Asta era. Sosise momentul deciziei.

*

Marsha Kirkpatrick răspunse la telefon.

Era McCoy. Voia să explice ce se întâmplase. Dar nu mai era timp.

— Erin, ascultă-mă! Asculţi? o întrerupse Kirkpatrick.

— Da… răspunse McCoy parcă îndepărtat şi ameţită.

Kirkpatrick şovăi. Trebuia oare să-i spună adevărul acestei tinere curajoase, mai ales după toate cele prin care trecuse? Pe de altă parte, McCoy tocmai îi explicase că suna dintr-un buncăr centru de comandă, aflat la o sută de metri sub beton şi granit.

— Erin, irakienii vor lansa peste câteva minute o rachetă nucleară.

— Ce? Către Israel?

— Nu suntem siguri. S-ar putea să fie spre voi, însă poate fi şi spre noi.

*

Centrul operativ de urgenţă fu întrerupt din nou de pârâitul unei comunicări de la NORAD.

— Palatul de Cristal, sunt Bravo Delta Foxtrot. Repet: Suntem sus, avem vizibilitate şi aşteptăm ordine.

MacPherson inspiră profund. Privi în jurul încăperii. Timpul necesar luării unei decizii se scursese.

*

Sudoarea i se revărsa pe chip.

Azziz privi consola calculatorului. Trei minute până la momentul lansării.

— *Haide!* răcni el. *Trimiteţi-o odată!*

*

McCoy simţea că intră în stare de şoc.

— Erin? Ce se-ntâmplă? întrebă Mordechai după ce ea închise telefonul.

Femeia ridică ochii spre cei trei bătrâni amabili. Buza inferioară îi tremura. Încercă să se stăpânească, încercă să fie puternică, aşa cum fusese mama ei până în ultima clipă.

— Irakienii…

Nu putu să-şi termine propoziţia.

— Ce este? se încruntă Sa'id. Ce-i cu irakienii?

— Sunt pe punctul să lanseze o rachetă balistică intercontinentală…

Galişnikov icni.

*

Glasul lui MacPherson suna mult mai senin decât se aşteptase cineva.

— Domnule secretar Trainor, ordonă bombardierelor B-52 să revină la bază.

*

Toţi patru – Mordechai, Galişnikov, Sa'id şi McCoy – se întoarseră către uriaşele ecrane video aflate pe peretele opus. Unul era reglat pe Sky News. Altul pe CNN. Altul pe BBC. Altul pe Channel 2 din Israel. Altul pe RTR din Moscova. Deocamdată nu se anunţase nicio veste privind o iminentă lansare nucleară. Şi, de fapt, ar fi fost imposibil. Niciun om cu capul pe umeri n-ar fi difuzat asemenea ştiri îngrozitoare.

*

— Bravo Delta Foxtrot, începu MacPherson, sunt preşedintele Statelor Unite.

Cei din Centrul operativ de urgenţă îşi ţinură răsuflarea. În mod instinctiv, se ridicară în picioare, deşi preşedintele era ţintuit în scaunul său cu rotile.

— Da, domnule preşedinte, se auzi răspunsul printre pârâiturile electricităţii statice.

— Bravo Delta Foxtrot…

MacPherson închise ochii şi plecă fruntea.

— Nu s-a recepţionat, domnule preşedinte. Vă rugăm, repetaţi.

Trecură secunde preţioase.

— Domnule preşedinte, nu s-a recepţionat. Repet: Nu s-a recepţionat. Vă rugăm să repetaţi. Terminat.

MacPherson deschise ochii şi privi un dreptunghi mic din plastic, nu mai mare ca un card de credit, pe care-l ţinea în mâinile lui tremurătoare, transpirate.

— Bravo Delta Foxtrot, şeful Statului-Major al armelor reunite ţi-a dat un cod de lansare autentic?

— Da, domnule preşedinte. Aşteptăm verificarea.

Prima Doamnă inspiră adânc, încleştă palmele şi le ridică la gură. Privi fix în ochii lui MacPherson, încercând să citească dincolo de expresia impenetrabilă.

— Tangou, tangou, alfa, zulu, şapte, nouă, foxtrot, nouă.

Julie MacPherson icni. Tâmplele începură să-i zvâcnească brusc. Gâtul îi ardea.

— Verificare, domnule preşedinte: tangou, tangou, alfa, zulu, şapte, nouă, foxtrot, nouă.

— Corect.

— Verificare terminată, domnule preşedinte.

— Bravo Delta Foxtrot…

— Da, domnule preşedinte.

Fotograful Casei Albe poza de zor şi MacPherson auzea destul de greu cuvintele pilotului. Ridică un braţ şi bliţurile şi autoavansul încetară.

— Tu şi camaradul tău sunteţi autorizaţi să vă folosiţi armele. Te rog să confirmi recepţionarea ordinului.

— Am înţeles, domnule preşedinte. Bravo Delta Foxtrot, confirmă recepţionarea ordinului. Suntem autorizaţi să ne folosim armele.

— Dumnezeu să v-ajute!

— Şi pe dumneavoastră, domnule preşedinte.

*

Fumul începu să se reverse din motoarele rachetei masive.

Numărătoarea inversă începuse.

Mai erau două minute până la lansare.

*

Piloţii avioanelor B-2 încheiară rapid pregătirile finale.

Îşi verificară de câte două ori instrumentele şi fiecare rosti o rugăciune scurtă. Peste o secundă, amândoi apăsară pe trăgaci.

Rachetele de croazieră AGM-129 A, lungi de şase metri şi cântărind o mie şase sute kilograme, dotate cu focoase nucleare W-80-1, se desprinseră lin şi porniră cu viteză supersonică spre ţintele lor.

Acum nimic nu mai putea fi întors din drum.

*

Azziz ridică telefonul cu fir scurt protejat.

— Mai este un minut, Excelenţa Voastră.

— Lăudat fie Allah!

*

Erin tresări.

Cineva îi şoptea numele.

— *Erin…*

Era Bennett. Femeia alergă în clinică, veni lângă el şi-l prinse de mână. Luă o faşă, îi şterse cu blândeţe fruntea transpirată şi-i zâmbi. Bennett tremura din tot corpul.

— E-n regulă, îi spuse. O să te faci bine.

Din fericire, era adevărat, şi Bennett recunoscu lucrul acesta după convingerea din glasul ei. Se simţea obosit. Avea nevoie să doarmă. Dar avea să supravieţuiască.

— *Trebuie să-ţi spun ceva…*

Glasul îi era răguşit şi fără putere.

— Gata, gata, nu mai vorbi.

— Nu, nu, trebuie să…

— Acum trebuie să te odihneşti, Jon. Preşedintele mă va omorî dacă păţeşti ceva.

Bennett se chinui să zâmbească, apoi încercă din nou să vorbească.

— *Trebuie să-ţi spun ceva… e important…*

Ea se aplecă spre bărbat şi-i simţi răsuflarea slabă pe obraz.

— Ce este, Jon?

— *Cred c-am găsit o comoară îngropată… şi nu vreau s-o pierd.*

Apoi o strânse puternic de mână şi nu-şi mai desprinse privirea din ochii ei.

*

Toate sistemele erau în stare de funcţionare.

Azziz transmise numărătoarea inversă prin telefon.

— *Cincisprezece… paisprezece… treisprezece… doisprezece… unsprezece…*

*

MacPherson plecă din nou capul.

Echipa lui aştepta, neliniştită.

Fotograful Casei Albe mai luă câteva instantanee, după care se opri. Totul era tăcut şi ireal. Ochii tuturor erau aţintiţi asupra seismografului – conectat la un monitor ultrasensibil, prepoziţionat de forţele speciale americane în deşertul de lângă Bagdad – aşezat în mijlocul mesei. În buncărul subteran nu

puteau fi mai mult de şaisprezece grade, dar MacPherson simţea clar transpiraţia brobonindu-i-se pe frunte.

Şi după aceea se petrecu.

Dispozitivul de scriere cu vârful ascuţit al seismografului începu să vibreze violent.

Preşedintele se întoarse către ecranele video de pe perete. Ochii îi rămaseră aţintiţi pe imaginile în direct care erau transmise de sateliţii de spionaj din stratosfera şi de la sondele automate ce pluteau deasupra graniţei dintre Irak şi Kuwait. Iar ceea ce văzu depăşea cu mult înţelegerea sa.

Fulgere de lumină albă, orbitoare. Două globuri de foc masive. Vânturi radioactive sălbatice, cu viteze de 250 km/h. Nimicirea instantanee a unor porţiuni întinse din cele două oraşe antice. Nori gemeni în formă de ciupercă, ridicându-se kilometru după kilometru spre ceruri.

În răstimpul unei clipiri din ochi… al unei apăsări de buton… totul se terminase.

Cu toate acestea, în adâncul inimii sale, MacPherson ştia că, de fapt, abia începuse.

Este adevărat?

Pentru a afla mai multe despre documentarea întreprinsă pentru cartea aceasta, ca şi pentru a fi la curent cu ultimele noutăţi politice, economice, militare şi arheologice din Israel, Iordania, Irak şi alte ţări descrise în *Ultimul jihad,* vă rugăm să vizitaţi:

www.joelrosemberg.com

De asemenea, vă puteţi înscrie pentru a primi în mod gratuit prin e-mail buletinul informativ al lui Joel C. Rosemberg

» FLASH TRAFFIC «

Mulţumiri

însoară-te cu o fată care te iubeşte îndeajuns de mult pentru a-şi asuma riscuri mari, care crede în tine şi este gata să împartă alături de tine urcuşurile şi coborâşurile vieţii. Eu am făcut-o şi am avut numai de câştigat.

Lynn, îi mulţumesc Domnului în fiecare zi că te-a adus în viaţa mea şi că, într-o clipă cosmică şi cu totul împotriva intuiţiei, nu am fost într-atât de stupid încât să te pierd. Mă îngrozesc, gândindu-mă ce aş fi ajuns, dacă nu m-aş fi însurat cu tine. Mă îngrozesc, gândindu-mă din câte slujbe aş fi fost concediat, dacă tu nu ai fi avut răbdarea de a citi şi redacta tot ce am scris vreodată – înainte de a preda materialele editorilor. Mă uluieşte mereu faptul că eşti o atât de înţeleaptă, sensibilă şi plină de discernământ scriitoare şi redactoare, şi în acelaşi timp o extraordinară soţie, mamă, fiică, soră, noră şi prietenă. Fără tine, nu aş fi putut scrie niciodată cartea aceasta, sau oricare alta – şi nici n-aş fi dorit s-o fac. Îţi mulţumesc. Te iubesc!

Caleb, Jacob şi Jonah, voi sunteţi Ringling Brothers, un circ nebun şi minunat, dar nimic nu mă face mai fericit decât faptul că sunt tatăl vostru. Vă mulţumesc pentru dragostea voastră, pentru rugăciunile voastre şi pentru dorinţa voastră de a merge împreună în marile aventuri.

Tată şi mamă, nu vă pot spune cât de binecuvântat sunt să fiu fiul vostru. Vă mulţumesc mult pentru că aţi citit manuscrisul acesta de nenumărate ori şi vă mulţumesc încă şi mai mult că nu m-aţi botezat Lincoln. Em, Jim, Katie şi Luke, de-a lungul anilor aţi îndurat toate proiectele mele nebuneşti; ce mai contează încă unul? Vă mulţumesc pentru că mă aduceţi cu picioarele pe pământ! „Familia” Meyers – Mom, Soonan, Muncle, Tia, micul Michael, ’Fael, Dad, Carol şi „Great Gram” – vă mulţumesc pentru că m-aţi primit printre voi.

Prietenilor dragi din Syracuse – familia Koshy, Akka, Dave şi Barb Olson, Richie şi Colleen Costello, Vince şi Junko Salisbury, ca şi Nick şi Debbi Decola – mulţumiri pentru că ne-aţi ajutat să

pornim la drum şi să nu ne pierdem pe parcurs.

Prietenilor dragi de la McLean şi Frontline – Dan şi Elise Sutherland, „John Black John Black", Edward şi Kailea Hunt, Daryl Gross, Amy Knapp, Lori Medanich, Julie Christou, Wendy Howard, John şi Kelly Park, Jim şi Sharon Supp, Kerri Boyer, Alan şi Bethany Blomdahl, Tim şi Carolyn Lugbill, Dave şi Twee Ramos, Bob şi Janice Lee, Brian şi Christa Geno, Frank şi Cindy Cofer, Ron şi Gennene Johnson, şi Lon Solomon şi echipa lui – a fost o adevărată aţâţare să fiu în cursă împreună cu voi. Vă mulţumesc pentru distracţie, credinţă şi ficţiune!

Prietenilor dragi din lumea politică – Rush, Steve şi Sabina Forbes, Sean şi Jill Hannity, David Limbaugh, Bill Dal Col, Diana Schneider, James „Bo Snerdley" Golden, Kit „H.R." Carson, Grace-Marie Turner, Marvin Olasky, Nick Eicher, Allen Roth, John McLaughlin, Nancy Merritt, Bill şi Elaine Bennett, Pete Wehner, Burt Pines, Joe Loconte, Adam Meyerson, Ed Feulner şi Peggy Noonan – vă mulţumesc pentru toate încurajările pentru acest proiect şi multe altele.

Agentului meu, Scott Miller de la Trident Media Group – nu voi şti niciodată de ce mi-ai acceptat primul telefon. Îţi sunt însă recunoscător că ai făcut-o. Ai reuşit o treabă absolut fabuloasă, implacabil şi neobosit, şi-ţi sunt de-a pururi îndatorat. Mulţumesc foarte mult pentru munca susţinută, sfaturile înţelepte, calmul în condiţii de tensiune şi prietenia ta. Eşti cel mai tare! Să sperăm că acesta este doar începutul.

În cele din urmă, pentru Tom Doherty, Bob Gleason, Brian Callaghan, Jennifer Marcus şi toată echipa de la Tor/Forge Books – aţi aruncat zarurile şi v-aţi asumat riscul cu un debutant… Apoi v-aţi dat pur şi simplu peste cap când a început să se adâncească criza din Irak, pentru a redacta, pregăti şi lansa cartea aceasta *înainte* de război! Înainte de a vă întâlni pe voi, credeam în minuni… dar acum am văzut una cu propriii mei ochi şi nu vă pot spune cât de mult o apreciez! Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!

Mai 2002